BOOKER PRIZE 2019

MARGARET

ATWOOD

TESTAMENTELE

ROMANUL CARE CONTINUĂ *POVESTEA SLUJITOAREI*

musai

MARGARET ATWOOD

TESTAMENTELE

Traducere din limba engleză de Ioana Miruna Voiculescu
Titlul original: *The Testaments,* 2019

Editura Art, 2020

Versiune ebook: v1.0, iunie 2021

Margaret Eleanor Atwood (n. 1939) este o binecunoscută scriitoare canadiană – poetă, romancieră, eseistă și critic literar – a cărei operă a fost tradusă în peste patruzeci de limbi. Devenită celebră în special pentru romanele sale, printre care se numără *Femeia comestibilă, Femeia-ora- col, Ochi-de-pisică, Mireasa hoțomană*, *Alias Grace* și *Asasinul orb,* care i-a adus prestigiosul Booker Prize în anul 2000, Atwood este revendicată de mișcarea feministă de pretutindeni datorită puternicelor personaje feminine portretizate în cărțile sale.

Povestea Slujitoarei a fost încununată cu Premiul Governor General și trofeul Arthur C. Clarke, ocupându-și locul binemeritat în rândul distopiilor literare alături de *1984* a lui George Orwell și *Fahrenheit 451* a lui Ray Bradbury. Cu *Testamentele*, mult așteptata continuare a *Poveștii Slujitoarei,* Margaret Atwood a obținut ai doilea Booker Prize din carieră.

„Fiecărei femei ar trebui să-i corespundă același set de principii, altfel, e un monstru.
George Eliot, *Daniel Deronda*

„Când ne privim unul pe celălalt în față, privim, de fapt, într-o oglindă. (…) Oare nu vă recunoașteți pe dumneavoastră (…) în noi?”
Sturmbannführer-ul Liss către bătrânul bolșevic Mostovskoi, Vasili Grossman, *Viață și destin*

„Libertatea e o greutate mare, o povară uriașă și neobișnuită pentru suflet… Nu e un dar, ci o alegere, chiar una anevoioasă uneori.”
Ursula K. Le Guin, *Mormintele din Atuan*

I
STATUIA
Testamentul olograf de la Ardua Hall

1

Numai morții au dreptul la statuie, dar mie mi s-a făcut una din timpul vieții. Iată-mă împietrită înainte de vreme.

Statuia constituie un mic semn de apreciere pentru numeroasele mele contribuții, ca să reiau textul citit cu voce tare de Mătușa Vidala. Această sarcină, trasată de superiorii noștri, era departe de a-i fi plac. I-am mulțumit cu toată modestia de care am fost capabilă, apoi am tras de sfoară și am desfăcut pânza care mă acoperea; a căzut fâlfâind și am apărut eu. La Ardua Hall nu ovaționăm, în schimb s-a aplaudat discret. Am mulțumit cu o înclinare a capului.

Statuia este mai mare decât mărimea naturală, cum tind să fie statuile, și mă înfățișează într-o versiune mai tânără, mai slabă și într-o formă fizică pe care nu o mai am de ceva timp. Mă țin dreaptă, cu pieptul în față, iar pe buze afișez un zâmbet ferm, dar binevoitor. Am privirea ațintită spre un punct de referință cosmic care ar trebui să reprezinte idealismul, angajamentul meu nedezmințit față de datorie, hotărârea de a înainta în ciuda obstacolelor. Nu că statuia mea ar vedea vreo bucată de cer, amplasată fiind într-un pâlc anost de copaci și arbuști, pe marginea cărării care trece prin fața Ardua Hall. Noi, Mătușile, nu trebuie să ne arătăm prea arogante, chiar și cioplite în piatră.

O fetiță de șapte sau opt ani se agață de mâna mea stângă și mă privește cu încredere. Mâna dreaptă mi se odihnește pe creștetul unei femei îngenuncheate lângă mine, cu părul acoperit, în a cărei privire îndreptată în sus se citește fie resemnare, fie recunoștință – una dintre Slujitoarele noastre –, iar în spatele meu, o Perlă e gata să-și îndeplinească datoria de misionară. De centură îmi atârnă Taser-ul. Arma îmi amintește de neajunsurile mele: dacă aș fi fost mai pricepută, m-aș fi putut lipsi de acest dispozitiv. Puterea persuasiunii ar fi fost de ajuns.

Pentru un grup statuar, nu e o reușită: suntem prea înghesuite. Mi-ar fi plăcut să ocup un loc mai important. Dar cel puțin par sănătoasă la cap. Putea fi mai rău, dată fiind tendința sculptoriței deja în etate – o drept-credincioasă, răposată între timp – de a-și reprezenta subiecții cu ochii scoși din orbite ca simbol al fervorii pioase. Reprezentarea pe care i-a făcut-o Mătușii Helena are o privire turbată, Mătușa Vidala pare să

sufere de gușă, iar Mătușa Elizabeth pare gata să explodeze în orice moment.

Sculptorița a avut emoții la dezvelire. Oare mă înfățișase într-o lumină suficient de bună? Oare îmi va plăcea? Oare voi *arăta* că îmi place? Am cochetat cu ideea de a mă încrunta după ce cade pânza, dar m-am răzgândit: nu sunt lipsită de compasiune.

— Foarte asemănător, am spus.

Asta se întâmpla acum nouă ani. Între timp, statuia mea s-a erodat puțin: porumbeii m-au pictat, mușchiul a crescut în adânciturile umede. Adeptele s-au deprins să-mi lase ofrande la picioare: ouă care simbolizează fertilitatea, portocale care trimit la rotunjimile sarcinii, croasanți care seamănă cu luna. Ignor tot ce înseamnă produse de brutărie – sunt deja plouate –, în schimb portocalele le bag în buzunar. Sunt atât de proaspete.

*

Scriu aceste cuvinte în sanctuarul meu privat din biblioteca de la Ardua Hall – una dintre puținele biblioteci care au supraviețuit acțiunilor zeloase de ardere a cărților de pe tot cuprinsul țării. Trebuie șterse cu totul urmele degetelor corupte și murdare de sânge din trecut pentru a lăsa locul curat, pregătit pentru apariția iminentă a unei generații pure și morale. În teorie.

Dar printre amprentele însângerate se numără și ale noastre, iar acestea nu se șterg cu una, cu două. Am îngropat multe schelete de-a lungul anilor; acum simt nevoia să le dezgrop – chiar dacă ar fi numai întru edificarea ta, cititorul meu necunoscut. Dacă citești aceste rânduri, înseamnă că acest manuscris va fi supraviețuit măcar. Deși poate că îmi fac iluzii: poate că nu mi-e dat să am niciun cititor. Poate că nu voi face altceva decât să vorbesc cu pereții, sau cu Zidul, într-un final.

Ajunge cu consemnările pe ziua de azi. Mă dor mâinile, mă doare spatele și mă așteaptă cana cu lapte cald de cu seară. Voi dosi aceste mâzgălituri în ascunzătoarea lor, departe de ochiul camerelor de supraveghere – știu unde sunt pentru că eu însămi am pus să fie instalate. În ciuda prevederii mele, sunt conștientă de riscul la care mă expun: scrisul e o îndeletnicire periculoasă. Câte trădări, urmate de câte denunțuri, mă așteaptă oare? Ce le-ar mai plăcea anumitor persoane de la Ardua Hall să pună mâna pe aceste pagini.

Așteptați numai, le sfătuiesc eu în tăcere: urmează și mai rău.

II
FLOARE PREȚIOASĂ
Transcrierea declarației martorului 369A

2

M-ai rugat să-ți povestesc despre copilăria mea în Galaad. Spui că ar putea fi de folos, iar eu chiar îmi doresc să fiu de folos. Îmi imaginez că te aștepți numai la orori, realitatea este însă că mulți copii erau iubiți și prețuiți în Galaad, ca peste tot în lume, iar dintre adulți, mulți erau buni în ciuda slăbiciunilor, în Galaad ca peste tot în lume.

Sper că vei ține cont de faptul că noi, oamenii, avem o doză de nostalgie pentru bunătatea de care am avut parte copii fiind, oricât de ciudate le-ar putea părea altora condițiile copilăriei noastre. Sunt de acord că Galaadul trebuie să dispară – adăpostește prea mult rău, minciună și prea multe lucruri cu siguranță împotriva voinței Domnului –, dar permite-mi să deplâng lucrurile bune care se vor pierde odată cu el.

*

În școala noastră, se purta roz primăvara și vara, mov-prună toamna și iarna, iar albul era rezervat ocaziilor speciale: duminica și la sărbători. Brațele acoperite, părul acoperit, fustele până la genunchi înainte de vârsta de cinci ani și nu mai mult de cinci centimetri deasupra gleznei după aceea, căci poftele bărbaților erau un lucru teribil și trebuiau stăvilite. Ochii bărbatului, care fugeau dintr-o parte într-alta asemenea ochilor unui tigru, asemenea farurilor iscoditoare, trebuiau feriți de ispita orbitoare a trupurilor noastre – de picioarele pline, subțiri sau groase, de brațele delicate, noduroase sau ca niște cârnați, de tenul de piersică sau plin de coșuri, de buclele inelate și strălucitoare, de coamele aspre ca mătura sau de cosițele subțiri de culoarea paiului, puțin conta. Indiferent de forme și trăsături, reprezentam fără să vrem capcane și ispite, eram cauzele inocente și neprihănite care, prin însăși natura noastră, îi puteau îmbăta pe bărbați de dorință carnală, până se împleticeau, se împiedicau și cădeau peste margine – marginea cui?, ne întrebam, a unei faleze? –, prăbușindu-se cuprinși de flăcări asemenea unor bulgări din sulf și foc aruncați cu putere de mâna furioasă a lui Dumnezeu. Nevăzută, în noi exista o comoară inestimabilă, iar noi eram păzitoarele ei; eram flori prețioase care trebuiau ținute la adăpost în sere, de teamă că am putea fi prinse într-o ambuscadă de prădătorii care pândeau

la orice colț în lumea largă, plină de păcate și muchii ascuțite, ca să ne smulgă petalele și să ne răpească comoara, să ne sfâșie în bucăți și să ne calce în picioare.

Astfel de lucruri ne spunea la școală Mătușa Vidala, căreia îi curgea veșnic nasul, în timp ce noi coseam gherghef pentru batiste, taburete și rame pentru fotografii; florile în vază, fructele în castron erau modelele predilecte. În schimb, Mătușa Estée, profesoara noastră preferată, spunea despre Mătușa Vidala că exagerează și că nu avea niciun rost să ne bage groaza în oase, mai ales că ne-ar putea afecta negativ viețile de viitoare soții insuflându-ne o asemenea aversiune.

— Nu toți bărbații sunt așa, fetelor, ne liniștea ea. Cei mai buni dintre ei sunt firi superioare. Unii dau dovadă de o foarte bună stăpânire de sine. Iar după ce vă veți căsători, vi se va părea cu totul altfel, deloc înfricoșător.

Nu că ea ar fi știut mare lucru despre asta, din moment ce Mătușile nu se căsătoreau; nu li se permitea. De aceea aveau acces la cărți și libertatea de a scrie.

— La vremea potrivită, împreună cu tații și mamele voastre vă vom alege soții cu înțelepciune, ne asigura Mătușa Estée. Deci nu aveți de ce să vă temeți. Învățați-vă lecțiile și aveți încredere în cei mai în vârstă că vor face ce e mai bine și că toate își vor urma cursul firesc. Mă voi ruga pentru asta.

Dar, în ciuda gropițelor și a zâmbetului prietenos al Mătușii Estée, versiunea Mătușii Vidala era cea care se impunea. Îmi apărea în coșmaruri: sera spartă în mii de cioburi, apoi sfâșierea, sfârtecarea și tropăitul copitelor, iar la urmă bucăți din trupul meu – roz, albe și mov-prună – împrăștiate peste tot. Gândul că mă voi face mare – suficient de mare pentru căsătorie – mă îngrozea. Nu aveam nicio încredere în alegerile înțelepte ale Mătușilor: mă temeam că voi sfârși măritată cu un țap în flăcări.

*

Rochiile roz, albe și mov-prună erau apanajul fetelor speciale ca noi. Fetele obișnuite care proveneau din Econofamilii purtau tot timpul aceeași uniformă: niște cămăși cenușii urâte, cu dungi multicolore, la fel ca hainele mamelor lor. Nu învățau nici gherghef, nici cum să croșeteze, numai cusutul banal și cum să

confecționeze flori de hârtie și alte corvezi. Nu erau pre-alese ca noi să se căsătorească cu cei mai de seamă bărbați – cu Fiii lui Iacob și ceilalți Comandanți sau cu fiii lor; totuși, puteau fi alese după ce creșteau mai mari, cu condiția să fie suficient de drăguțe.

Nu se vorbea despre asta. Nu era voie să te împăunezi cu frumusețea fizică, nu se cuvenea, și nici să observi frumusețea altora. Dar noi fetele știam adevărul: mai bine să fii drăguță decât urâtă. Până și Mătușile le acordau mai multă atenție celor drăguțe. Oricum, dacă erai pre-aleasă, nu prea mai aveai nevoie să fii și drăguță.

Eu nu mă uitam cruciș ca Huldah, și nici nu aveam o încruntătură din naștere ca Shunammite, nici sprâncene abia vizibile ca Becka, dar eram neterminată. Aveam o față fără formă, ca de aluat, semăna cu fursecurile speciale cu ochi din stafide și dinți din semințe de dovleac, pe care mi le făcea Martha mea preferată, Zilla. Dar deși nu eram frumoasă, eram foarte, foarte aleasă. De două ori aleasă: nu doar pre-aleasă să fiu soție de Comandant, ci aleasă întâi și întâi de Tabitha, mama mea.

— Mă plimbam prin pădure când am dat de un castel fermecat în care erau închise o grămadă de fetițe pe care le vrăjiseră niște vrăjitoare rele, obișnuia să-mi spună Tabitha. Niciuna dintre ele nu avea mamă. Eu aveam un inel fermecat care descuia castelul, dar nu puteam să salvez decât o singură fetiță. Așa că m-am uitat cu atenție la fiecare și apoi, dintre toate, te-am ales pe tine!

— Ce s-a întâmplat cu celelalte? o întrebam de fiecare dată. Celelalte fetițe?

— Le-au salvat alte mame, îmi răspundea.

— Aveau și ele inele fermecate?

— Sigur că da, draga mea. Pentru a fi mamă, ai nevoie de un inel fermecat.

— Unde e inelul fermecat? o întrebam. Unde e acum?

— E chiar aici pe degetul meu.

Și-mi arăta al treilea deget de la mâna stângă. Degetul inimii, așa îl numea.

— Dar inelul meu nu putea îndeplini decât o dorință, iar eu am folosit-o cu tine. Așa că acum e doar un inel obișnuit, de mamă.

În acest moment, mă lăsa să probez inelul care era din aur, cu trei diamante: unul mare în mijloc și câte unul mai mic de-o parte și de alta. Chiar părea un inel care fusese cândva fermecat.

— M-ai luat în brațe și ai plecat cu mine? o întrebam. M-ai scos din pădure?

Știam povestea pe de rost, dar îmi plăcea să mi-o repete.

— Nu, draga mea, erai deja prea mare. Dacă te-aș fi dus în brațe, aș fi tușit și ne-ar fi auzit vrăjitoarele.

Asta sigur era adevărat: chiar tușea mult.

— Așa că te-am luat de mână și ne-am strecurat afară din castel să nu ne audă vrăjitoarele. Și amândouă am făcut „șșș” – aici își ducea degetul la buze și eu o imitam și rosteam încântată „șșș” –, apoi am fugit foarte repede prin pădure, cât mai departe de vrăjitoarele rele, pentru că una dintre ele ne văzuse ieșind pe ușă. Am alergat, apoi ne-am ascuns în scorbura unui copac. A fost foarte periculos!

Aveam o amintire neclară cu mine alergând printr-o pădure și cineva care mă ținea de mână. Mă ascunsesem într-o scorbură? Aveam impresia că mă ascunsesem undeva. Deci poate că era adevărat.

— Și după aceea, ce s-a mai întâmplat? o întrebam.

— După aceea te-am adus în această casă frumoasă. Nu ești fericită aici? Ești atât de prețuită de noi toți! Nu suntem amândouă norocoase că te-am ales?

Mă cuibăream strâns lângă ea, ea mă cuprindea cu brațul, iar eu, stând cu capul lipit de trupul ei slab, îi simțeam coastele ascuțite. Cu urechea lipită de pieptul ei, auzeam cum îi bate inima tot mai tare, tot mai tare, mi se părea mie, în timp ce aștepta să-i răspund. Știam că răspunsul meu avea putere: puteam s-o fac să zâmbească sau nu.

Și cum să răspund altfel decât da și da? Da, eram fericită. Da, eram norocoasă. În orice caz, era adevărat.

3

Câți ani să fi avut atunci? Poate șase sau șapte. Mi-e greu să-mi dau seama, nu am amintiri clare de dinainte.

O iubeam foarte mult pe Tabitha. Era frumoasă, deși foarte slabă, și se juca ore întregi cu mine. Aveam o casă pentru păpuși care imita casa în care locuiam, cu o sufragerie, o sală de mese și o bucătărie mare pentru Marthe, cu biroul tatei cu masă de lucru și o bibliotecă. Toate imitațiile de cărți în miniatură de pe rafturi aveau paginile goale. Când am întrebat de ce nu era nimic înăuntru – intuiam vag că ar fi trebuit să fie niște semne pe acele pagini –, mama mi-a răspuns că, la fel ca vazele cu flori, cărțile erau simple decorațiuni.

Câte minciuni a trebuit să spună de dragul meu! Pentru a mă proteja! Dar se pricepea. Avea o minte foarte inventivă.

La etajul al doilea al casei pentru păpuși, aveam dormitoare mari, frumoase, cu draperii, tapet și tablouri – tablouri frumoase, fructe și flori iar la etajul al treilea, dormitoare mai mici și cinci băi cu totul, una dintre ele de fapt o „cameră pentru pudrat" – de ce s-o fi numit așa? ce să fi fost „pudra"? –, și o pivniță cu provizii.

În afară de casă, aveam și setul complet de păpuși: o păpușă mamă în rochia albastră a Soțiilor de Comandanți, o păpușă fetiță cu trei rochii – roz, albă și mov-prună, exact ca ale mele –, trei păpuși Marthe cu șorțurile lor verde-stins, un Paznic al Credinței cu caschetă, care să conducă mașina și să tundă peluza, doi Îngeri care să stea la poartă cu puștile lor de plastic în miniatură ca să nu poată intra nimeni să ne facă rău și o păpușă tată în uniforma scrobită de Comandant. Nu vorbea niciodată prea mult, doar se plimba în sus și în jos prin cameră și se așeza în capul mesei, iar Marthele îi aduceau lucruri pe tavă, după care se retrăgea în biroul său și închidea ușa.

Prin asta, păpușa Comandant nu se deosebea de tatăl meu, Comandantul Kyle, care îmi zâmbea și mă întreba dacă am fost cuminte, apoi dispărea. Diferența era că vedeam ce făcea păpușa Comandant în biroul său – stătea la birou în fața Verbocomputerului și a unui teanc de documente –, în schimb despre tatăl meu adevărat nu știam: era interzis să intrăm în biroul lui.

Se pare că făcea ceva foarte important acolo – lucrurile importante pe care le fac bărbații, prea importante pentru ca

femeile să-și bage nasul, cu creierele lor mai mici, incapabile să conceapă idei mari, după cum ne spunea Mătușa Vidala, care ne preda Religia. Ar fi fost ca și cum ai fi încercat să înveți o pisică să croșeteze, spunea Mătușa Estée, care ne învăța lucru manual, iar noi râdeam, atâta era de ridicol! Pisicile nici măcar nu au degete!

Deci bărbații aveau în cap ceva ca niște degete, numai că un fel de degete pe care fetele nu le aveau. Și asta explica totul, spunea Mătușa Vidala, iar noi nu mai aveam ce întrebări să punem. Gura i se închidea cu un țăcănit, zăvorând orice alte cuvinte care s-ar mai fi putut rosti. Știam că trebuie să mai fie și alte cuvinte, pentru că și pe-atunci imaginea cu pisicile mi se părea greșită. Pisicile nu-și doreau să croșeteze. Iar noi nu eram pisici.

Lucrurile interzise dau frâu liber imaginației. De asta a mâncat Eva fructul cunoașterii, ne-a explicat Mătușa Vidala: prea multă imaginație. Așa că e mai bine să nu știi anumite lucruri. Altfel, ajungi cu petalele rupte și împrăștiate.

*

Din setul casei pentru păpuși făcea parte și o Slujitoare în rochie roșie, cu burta rotundă și o bonetă albă care îi ascundea fața, deși mama mi-a spus că noi nu aveam nevoie de o Slujitoare în casă pentru că mă aveau deja pe mine, iar oamenii nu trebuie să fie lacomi și să-și dorească mai mult de o fetiță. Așa că am împachetat Slujitoarea într-un șervețel, iar Tabitha a spus că i-o puteam dărui mai târziu unei fetițe care nu avea o casă pentru păpuși atât de frumoasă și căreia i-ar fi prins bine păpușa Slujitoare.

M-am bucurat să pun Slujitoarea la loc în cutie pentru că Slujitoarele adevărate mă tulburau. Le întâlneam în timpul ieșirilor cu școala, când mergeam încolonate două câte două, cu o Mătușă la fiecare capăt al coloanei. Ieșirile se făceau la biserică sau în parcuri unde ne jucam jocuri cu cercul sau ne uitam la rațele de pe iaz. Mai târziu, îmbrăcate în rochiile și vălurile noastre albe, avea să ni se permită să participăm la Salvări sau Rugăvaganțe, pentru a asista la spânzurări sau la căsătorii, dar încă eram prea mici pentru asta, ne-a explicat Mătușa Estée.

În unul dintre parcuri erau leagăne, dar cum vântul risca să ne ridice poalele, nici prin cap nu trebuia să ne treacă să ne dăm în ele. Numai băieții aveau dreptul la această libertate; numai ei aveau dreptul să-și ia avânt; numai ei aveau dreptul să zboare.

Încă nu m-am dat niciodată în leagăn. Rămâne una dintre dorințele mele.

*

Cum mărșăluiam pe stradă, Slujitoarele treceau pe lângă noi două câte două, cu coșurile de cumpărături. Nu ne priveau sau, oricum, nu mult și nu direct, și nici noi nu aveam voie să ne uităm la ele pentru că era considerat necuviincios, ne-a explicat Mătușa Estée, la fel cum era necuviincios să te uiți insistent la infirmi sau orice alte persoane diferite de noi. Și nici nu aveam voie să punem întrebări despre Slujitoare.

Veți afla toate astea când veți fi destul de mari, ne spunea Mătușa Vidala.

Toate astea: Slujitoarele erau implicate în *toate astea.* Ceva rău, așadar; ceva ce distruge sau ceva distrus, ceea ce poate însemna același lucru. Fuseseră Slujitoarele vreodată ca noi, purtaseră și ele alb, roz și mov-prună? Fuseseră nechibzuite, lăsaseră la vedere vreo parte ispititoare a trupului lor?

Acum nu se mai vedea prea mult din ele. Nici măcar fețele nu li se vedeau din cauza bonetelor albe de pe cap. Toate arătau la fel.

În casa pentru păpuși de acasă, aveam și o Mătușă, deși locul ei nu era într-o casă, ci într-o școală sau la Ardua Hall, unde se spunea că trăiesc Mătușile. Când mă jucam singură cu casa pentru păpuși, obișnuiam s-o încui pe păpușa Mătușă în pivniță, lucru nu prea frumos din partea mea. Ea bătea cu pumnii în ușa pivniței și țipa: „Dați-mi drumul”, dar păpușa fetiță și păpușa Marthă care o ajutase n-o băgau în seamă, ba uneori chiar râdeau.

Nu mă simt mândră de mine să consemnez acest act de cruzime, deși nu era decât cruzime față de o păpușă. Reprezintă un aspect răzbunător al firii mele pe care, recunosc cu părere de rău, nu am reușit să mi-l stăpânesc întru totul. Dar într-o relatare de acest fel, e preferabil să îți notezi cu conștiinciozitate

defectele personale și orice alte acțiuni. În caz contrar, nimeni nu va înțelege de ce ai luat deciziile pe care le-ai luat.

*

Tabitha este cea care m-a învățat să fiu sinceră cu mine însămi, ceea ce este cumva ironic dacă te gândești la minciunile pe care mi le-a spus. Dacă e să fiu corectă, probabil nu m-a mințit în legătură cu ea însăși. A încercat – sunt convinsă – să fie o persoană cât mai bună, în situația dată.

În fiecare seară, după ce-mi spunea o poveste, mă învelea împreună cu animalul meu de pluș preferat, o balenă – pentru că Dumnezeu le-a făcut pe balene ca să se joace în ocean, era deci în regulă să te joci cu o balenă –, și apoi ne rugam.

Ne spuneam rugăciunea sub forma unui cântec, pe care îl cântam împreună:

Închid ochii să mă culc
Și mă rog la Domnu-n gând;
Dacă mor în somn curând,
Sufletul la El să-mi urc.
Patru îngeri lângă pat,
Doi la picioare și doi la cap;
Unul veghează și altul se roagă,
Și doi sufletul departe-mi poartă.

Tabitha avea o voce frumoasă, ca un flaut de argint. Când și când, noaptea, între somn și trezie, mi se pare că aproape o aud cântând.

Câteva lucruri mă deranjau însă la cântec. În primul rând, îngerii. Știam că ar fi trebuit să fie îngeri buni, în cămăși albe și cu pene, dar nu așa mi-i imaginam eu. Mi-i imaginam ca pe Îngerii noștri: bărbați îmbrăcați în uniforme negre, cu aripi de stofă cusute pe ele, și cu puști. Nu-mi plăcea ideea că patru Îngeri cu puști veghează în jurul patului meu când dorm, pentru că tot bărbați erau, și ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ar fi dezvelit vreo parte a trupului? Picioarele, de pildă. Nu le-ar stârni poftele? Ba da, nu avea cum altfel. Așa că gândul la cei patru Îngeri nu mă liniștea deloc.

Și nu mă încuraja nici ideea de a mă ruga, în caz că mor în somn. Nu credeam că voi muri cu adevărat, dar dacă se întâmpla? Și cum era sufletul meu – chestia pe care îngerii ar fi purtat-o departe? Tabitha mi-a spus că ar fi vorba de spirit, iar spiritul nu moare odată cu corpul, lucru care ar fi trebuit să mă înveselească.

Dar cum arăta de fapt sufletul meu? Mi-l imaginam identic cu mine, doar că mult mai mic: la fel de mic ca păpușa fetiță din casa pentru păpuși. Se afla înăuntrul meu, așa că poate că era același cu comoara neprețuită pe care Mătușa Vidala ne îndemna să o păzim cu mare grijă. Altfel, riscați să vă pierdeți sufletul, ne avertiza Mătușa Vidala suflându-și nasul, caz în care sufletul s-ar fi prăbușit dincolo de margine, într-o cădere fără sfârșit, și ar fi fost cuprins de flăcări la fel ca bărbații țapi. Lucru pe care doream să-l evit cu orice preț.

4

La începutul perioadei pe care urmează să o descriu, aveam opt, poate nouă ani. Îmi amintesc întâmplările, dar nu și vârsta mea exactă. Mi-e greu să rețin datele calendaristice, cu atât mai puțin cu cât noi nu aveam calendare. Dar voi continua cât mă pricep eu de bine.

Pe vremea aceea mă numeam Agnes Jemima. Agnes înseamnă „miel”, îmi spunea mama mea, Tabitha. Apoi îmi recita o poezie:

Miel mic, cine te-a făcut?
Știi tu cine te-a făcut?

Urmau și alte versuri, dar nu le mai țin minte.

Cât despre Jemima, prenumele acesta vine dintr-o poveste din Biblie. Jemima fusese o fetiță foarte specială pentru că pe tatăl ei, Iov, Dumnezeu l-a pus la încercare trimițându-i numai ghinioane, cel mai rău dintre ele fiind că toți copiii lui Iov au fost omorâți. Toți fiii, toate fiicele: omorâți! Mă treceau fiori ori de câte ori auzeam povestea. Trebuie să fi fost oribil ce-a simțit Iov când a primit vestea.

Dar Iov a trecut cu bine încercarea, iar Dumnezeu i-a dat alți copii – câțiva băieți și încă trei fete – așa că s-a simțit din nou norocos. Iar Jemima a fost una dintre acele fete.

— Dumnezeu i-a dat-o pe Jemima lui Iov la fel cum mi te-a dat pe tine mie, a spus mama.

— Ai avut ghinion? Înainte să mă alegi pe mine?

— Da, am avut, a zis ea zâmbind.

— Ai trecut cu bine încercarea?

— Pesemne că da, a răspuns mama. Altfel, nu aș fi ales o fiică atât de minunată ca tine.

Îmi plăcea povestea. Abia mai târziu am reflectat la ea: cum a putut Iov să-l lase pe Dumnezeu să-i bage pe sub nas o serie nouă de copii și să-i pretindă să nu-i mai pese de cei morți?

*

Când nu eram la școală sau cu mama – și petreceam tot mai puțin timp cu ea pentru că din ce în ce mai des era sus în camera ei, întinsă în pat, „odihnindu-se”, cum spuneau Marthele

–, îmi plăcea să stau prin bucătărie, să mă uit la Marthe cum fac pâine, fursecuri, prăjituri, supe și tocane. Toate Marthele se numeau Martha pentru că ăsta era rolul lor și toate purtau aceleași haine, dar fiecare avea și un prenume. Pe ale noastre le chema Vera, Rosa și Zilla; aveam trei Marthe pentru că tata era foarte important. Zilla era preferata mea pentru că avea vorba blândă, în schimb Vera o avea aspră, iar Rosa stătea veșnic încruntată. Dar nu avea nicio vină, pur și simplu așa era fața ei. Era și mai bătrână decât celelalte două.

— Pot să ajut? le întrebam pe Marthe.

Și atunci îmi dădeau resturi de cocă de pâine să mă joc cu ele, iar eu făceam un bărbat din cocă, pe care îl coceau în cuptor odată cu celelalte mâncăruri. Mereu făceam bărbați din cocă, niciodată femei, pentru că după ce se coceau îi mâncam și asta îmi dădea senzația că am o putere specială asupra bărbaților. Mi-era din ce în ce mai limpede că, în afară de poftele pe care Mătușa Vidala susținea că le-aș stârni în ei, nu aveam nici o altă formă de putere asupra lor.

— Pot să fac eu pâinea de la zero? am întrebat-o într-o zi pe Zilla când scotea castronul în care urma să amestece ingredientele.

Le urmărisem făcând pâine de atâtea ori, încât știam că sunt în stare.

— N-are rost să-ți bați capul cu asta, a zis Rosa, mai încruntată ca de obicei.

— De ce? am zis.

Vera a râs în felul ei aspru.

— O să ai Marthele tale care o să facă toate astea pentru tine, mi-a zis. Așteaptă doar să-ți aleagă un bărbat gras și frumos.

— N-o să fie gras.

Nu voiam un soț gras.

— Sigur că nu. E doar o expresie, a spus Zilla.

— Nu o să ai de făcut nici cumpărături, a continuat Rosa. Martha ta o să le facă pentru tine. Sau dacă nu, o Slujitoare, în cazul în care o să ai nevoie de una.

— S-ar putea să n-aibă, a intervenit Vera. Dat fiind cine e mama ei…

— Nu vorbi despre asta, i-a tăiat-o Zilla.

— Ce? am întrebat eu. Ce-i cu mama?

Știam că există un secret legat de mama – avea de-a face cu felul în care rosteau *se odihnește* – și mă îngrozea.

— Doar că mama ta a putut să aibă copilul ei, a zis Zilla pe un ton liniștitor, așa că sunt sigură că și tu vei putea. Ți-ar plăcea să ai un bebeluș, nu-i așa, draga mea?

— Da, am răspuns, dar nu vreau un soț. Mi se par dezgustători.

Toate trei au izbucnit în râs.

— Nu toți, a spus Zilla. Tatăl tău e soț.

N-aveam ce să răspund la asta.

— Vor avea grijă să fie unul ca lumea, a zis Rosa. N-or să te mărite cu orice răpciugă de bărbat.

— Au și ei o onoare de apărat, a întărit Vera. Nu te vor mărita sub nivelul vostru, asta-i sigur.

Nu voiam să mă mai gândesc la soți.

— Dar dacă așa vreau eu? am zis. Să fac pâinea?

Mă simțeam rănită: era ca și cum ar fi trasat un cerc în jurul lor, iar pe mine mă țineau afară.

— Și dacă am chef să fac singură pâinea?

— Păi, sigur, Marthele tale vor trebui să te lase, a zis Zilla. Tu o să fii stăpâna casei. Dar te vor disprețui pentru asta. Și vor considera că le iei rolul lor legitim. Lucrurile la care se pricep ele cel mai bine. N-ai vrea să simtă asta față de tine, nu-i așa, draga mea?

— Nici soțului tău nu-i va plăcea, a spus Vera însoțind remarca cu încă unul dintre râsetele ei aspre.

— Îți strică mâinile. Uită-te la ale mele!

Le-a întins în față: avea degetele noduroase, pielea solzoasă, unghiile scurte, cu pielițe zdrențuite – cu totul altfel decât mâinile suple și elegante ale mamei, împodobite cu inelul magic.

— Munca de jos îți strică mâinile. Nu-i va conveni să miroși a cocă de pâine.

— Sau a clor, a adăugat Rosa. De la șmotru.

— Va vrea să te ocupi doar de broderie și altele la fel, a zis Vera.

— Gherghef, a adăugat Rosa.

În vocea ei se simțea batjocura.

Broderia nu era punctul meu forte. Mereu mă criticau pentru cusăturile deșirate și neîngrijite.

— Urăsc ghergheful. Vreau să fac pâine.
— Nu putem face mereu ce vrem, a zis Zilla cu blândețe. Nici măcar tu.
— Bine, atunci nu mă lăsați! le-am răspuns eu. Sunteți rele!
Și am ieșit în fugă din bucătărie.
Plângeam deja și, deși mi se spusese să nu o deranjez pe mama, m-am furișat la etaj, apoi în camera ei. Era întinsă sub cuvertura ei albă minunată, cu flori albastre. Avea ochii închiși, dar pesemne m-a auzit, pentru că i-a deschis. De fiecare dată când o vedeam, ochii aceia mi se păreau tot mai mari și mai luminoși.
— Ce e, puiule? m-a întrebat.
M-am vârât sub cuvertură și m-am cuibărit lângă ea. Era foarte caldă.
— Nu-i corect, am suspinat. Nu vreau să mă mărit! De ce trebuie?
Nu a spus: „Pentru că e datoria ta”, cum ar fi făcut Mătușa Vidala, sau *„Îți vei dori* să te măriți *când va veni vremea”*, cum ar fi zis Mătușa Estée. Nu a zis nimic la început. În schimb, m-a îmbrățișat și m-a mângâiat pe păr.
— Să nu uiți cum te-am ales pe tine dintre toate celelalte, mi-a zis.
Dar eram deja suficient de mare ca să nu mai cred în povestea cu alesul: castelul încuiat, inelul magic, vrăjitoarele rele, fuga.
— E doar o poveste, am zis eu. Am ieșit din burta ta, ca toți ceilalți bebeluși.
Nu a confirmat. Nu a zis nimic. Dintr-un motiv necunoscut, asta m-a îngrozit.
— Am ieșit! Nu-i așa? am întrebat. Shunammite mi-a spus. La școală. Despre burți.
Mama m-a strâns și mai tare în brațe.
— Orice s-ar întâmpla, mi-a zis după un timp, vreau să nu uiți niciodată că te-am iubit foarte mult.

5

Ați ghicit probabil ce vă voi spune în continuare, și nu e deloc vesel.

Mama era pe moarte. Toată lumea știa, cu excepția mea.

Am aflat de la Shunammite, care se declara prietena mea cea mai bună. Nu prea aveam voie să avem o prietenă cea mai bună. Nu se cuvenea să formăm cercuri închise, ne-a zis Mătușa Estée: celelalte fete se puteau simți excluse, în schimb, trebuia să ne ajutăm una pe cealaltă să ajungem cât mai aproape de perfecțiune.

Mătușa Vidala ne-a spus că cele mai bune prietene te împing la șușoteli, intrigi și secrete, iar intrigile și secretele duc la nesupunere în fața lui Dumnezeu, nesupunerea duce la răzvrătire, iar fetele răzvrătite deveneau femei răzvrătite, și o femeie răzvrătită era mai rău decât un bărbat răzvrătit pentru că în timp ce ei ajungeau trădători, ele ajungeau adultere.

Atunci Becka a întrebat cu vocea ei de șoricel: ce înseamnă adulteră? Toate am fost surprinse pentru că Becka rareori punea întrebări. Tatăl ei nu era Comandant ca tații noștri. Era un simplu stomatolog: cel mai bun stomatolog, iar familiile noastre se tratau toate la el, de aceea Becka fusese primită la școala noastră. Dar asta însemna că celelalte fete o priveau de sus și se așteptau ca ea să umble cu capul plecat.

Becka ședea lângă mine – mereu încerca să se așeze lângă mine dacă Shunammite nu o împingea la o parte – și o simțeam cum tremură. Mi-era teamă că Mătușa Vidala o va pedepsi pentru impertinență, dar ar fi fost greu pentru oricine, chiar și pentru Mătușa Vidala, să o acuze de impertinență.

Shunammite i-a șoptit Beckăi peste mine: „Nu fi atât de proastă!” Mătușa Vidala a zâmbit, cât era ea în stare să zâmbească, și a spus că speră ca Becka să nu afle niciodată din experiență proprie, căci femeile adultere sfârșeau lapidate sau spânzurate cu un sac pe cap. Mătușa Estée a intervenit spunând că nu e nevoie să le sperie pe fete fără motiv; după care a zâmbit și a adăugat că noi suntem flori prețioase și cine a mai auzit de flori răzvrătite?

Am privit-o cu ochii cât puteam de mari și de rotunzi, semn al inocenței noastre, și am dat din cap aprobator, confirmând spusele ei. Nici urmă de floare răzvrătită aici!

*

Shunammite nu avea decât o Marthă în casă, în schimb eu aveam trei, deci tatăl meu era mai important decât al ei. Acum îmi dau seama că de asta își dorea să fiu prietena ei cea mai bună. Era o fată scundă și îndesată cu două cozi împletite groase și lungi pentru care o invidiam, ale mele fiind subțiri și mai scurte, și sprâncene negre care o făceau să pară mai în vârstă. Era belicoasă, dar numai pe la spatele Mătușilor. Când ne certam, trebuia să aibă mereu dreptate. Dacă o contraziceai, nu făcea altceva decât să-ți repete afirmația inițială, dar mai tare. Se purta urât cu multe dintre celelalte fete, în special cu Becka, și mi-e rușine să vă spun că eram prea slabă ca să o domin. În relațiile cu fetele de vârsta mea, nu aveam un caracter puternic, deși acasă Marthele spuneau despre mine că aș fi căpoasă.

— Mama ta e pe moarte, nu-i așa? mi-a șoptit Shunammite în timpul prânzului.

— Nu, nu e, i-am șoptit înapoi. Are o problemă de sănătate și-atât!

Așa o numeau Marthele: „problema de sănătate a mamei tale". Și din cauza acestei probleme se odihnea atât de mult și tușea. În ultima vreme, Marthele începuseră să-i ducă tăvi sus în cameră, tăvi care erau aduse înapoi cu mâncarea aproape neatinsă în farfurii.

Nu prea mă mai lăsau să o vizitez. Iar când o vizitam, găseam camera cufundată în semiîntuneric. Nu mai mirosea a ea, parfumul ușor și dulce ca al florilor de crini hosta din grădina noastră, ci ca și cum un intrus soios și urât mirositor s-ar fi furișat înăuntru și s-ar fi ascuns sub pat.

Mă așezam lângă mama, care stătea înfofolită în cuvertura ei brodată cu flori albastre, și-i luam mâna stângă, slabă, cu inelul magic, în mâna mea și o întrebam când va dispărea problema ei de sănătate, iar ea îmi răspundea că se roagă să scape cât mai curând de dureri. Asta mă liniștea; însemna că avea să se facă bine. Apoi mă întreba dacă eram cuminte și dacă eram fericită, iar eu răspundeam de fiecare dată da, și ea îmi strângea mâna ușor și mă ruga să spunem împreună rugăciunea și cântam amândouă cântecul cu îngerii care stau în jurul patului ei. Apoi ea îmi spunea mulțumesc, a fost de-ajuns pentru azi.

— Chiar e pe moarte, mi-a șoptit Shunammite. Asta e problema ei de sănătate. Moartea!

— Nu-i adevărat, am șoptit prea tare. Se face bine. Durerea îi va dispărea curând. S-a rugat pentru asta.

— Fetelor, ne-a mustrat Mătușa Estée. În timpul prânzului, gura e pentru mâncat și nu putem vorbi și mesteca în același timp. Cât de norocoase suntem să avem mâncare atât de bună?

Aveam sendvișuri cu ou fiert și maioneză care în mod normal îmi plăceau.

Dar în acel moment, mirosul lor îmi făcea greață.

— Am auzit de la Martha mea, a șoptit Shunammite când Mătușa Estée și-a îndreptat atenția în altă parte. Și Martha mea știe de la Martha ta. Așa că-i adevărat.

— De la care dintre ele? am întrebat.

Nu-mi venea să cred că vreuna dintre Marthele noastre ar putea fi atât de neloială încât să mintă că mama e pe moarte – nici măcar Rosa cea ursuză.

— De unde să știu eu care? Toate Marthele sunt la fel, a spus Shunammite, aruncându-și pe spate cozile împletite lungi și groase.

*

În după-amiaza aceea, după ce Paznicul nostru m-a adus acasă cu mașina, am intrat în bucătărie. Zilla întindea cu sucitorul aluatul pentru plăcintă; Vera tranșa un pui. Pe ochiul din spate al aragazului fierbea domol supa: resturile de pui și orice alte legume și oase rămase mergeau în oală. Marthele noastre găteau foarte economicos, nu iroseau proviziile.

Rosa era la chiuveta mare, dublă, limpezea vasele. Aveam mașină de spălat vasele, dar Marthele nu o foloseau decât la dineurile organizate pentru Comandanți la noi în casă, căci consuma prea mult curent electric, zicea Vera, și trebuia să facem economie din cauza războiului. Uneori Marthele îl numeau „războiul oalei păzite” pentru că nu dădea niciodată în clocot sau chiar „războiul roții lui Iezechiel” pentru că se învârtea fără să ajungă undeva; dar astfel de lucruri nu vorbeau decât între ele.

— Shunammite mi-a zis că una dintre voi i-a spus Marthei ei că mama e pe moarte. Cine-a zis așa ceva? E o minciună!

Toate trei s-au oprit din ce făceau ca și cum le-aș fi împietrit fluturând o baghetă magică: Zilla cu sucitorul în aer, Vera cu satârul într-o mână și gâtul lung, palid al puiului în alta, Rosa cu un platou și cârpa de bucătărie. Apoi au schimbat priviri între ele.

— Am crezut că știi, a rostit Zilla cu blândețe. Am crezut că mama ta ți-a spus până acum.

— Sau tatăl tău, a adăugat Vera.

Ce prostie, când să-mi fi spus? În ultima vreme, abia dacă dădea pe-acasă, iar când era aici, ori își mânca cina singur în sala de mese, ori se închidea în biroul lui unde făcea lucruri importante.

— Ne pare tare rău, a spus Rosa. Mama ta e o femeie bună.

— O Soție model, a zis Vera. A îndurat toată suferința fără să se plângă.

Prăbușită pe un scaun de la masa din bucătărie, plângeam deja în palme.

— Toți trebuie să îndurăm necazurile trimise să ne încerce, a adăugat Zilla. Nu trebuie să renunțăm la speranță.

Speranța că ce? m-am gândit. La ce-mi mai rămânea să sper? Înaintea mea nu vedeam decât pierdere și beznă.

*

Mama a murit două nopți mai târziu, însă eu am aflat abia dimineața. Eram furioasă pe ea pentru că suferise de o boală mortală și nu-mi spusese – deși îmi spusese într-un fel: se rugase să scape de suferință cât mai curând și i se răspunsese la rugăciune.

După ce mi-a trecut furia, m-am simțit ca și cum cineva ar fi tăiat o bucată din mine – o bucată din inimă care, cu siguranță, murise și ea. Speram că cei patru îngeri din jurul patului ei erau totuși reali și că o vegheaseră și îi purtaseră sufletul exact ca în cântec. Am încercat să mi-i imaginez ridicând-o tot mai sus și mai sus, într-un nor de aur. Dar nu reușeam să cred pe de-a întregul.

III
CÂNTARE
Testamentul olograf de la Ardua Hall

6

Noaptea trecută, pregătindu-mă de culcare, mi-am desfăcut părul, sau ce mi-a mai rămas din el. Acum câțiva ani, într-una dintre predicile mele mobilizatoare ținute în fața Mătușilor, am înfierat vanitatea care ni se strecoară pe sub piele în ciuda înfrânărilor noastre stricte.

„Viața nu înseamnă păr”, am spus eu atunci, numai pe jumătate în glumă.

Ceea ce este adevărat, dar la fel de adevărat este și că părul înseamnă viață. Trupul e lumânarea și părul flacăra, iar odată ce aceasta începe să se micșoreze, trupul se împuținează și el și se topește. Cândva, pe vremea cocului înnodat în vârful capului, aveam suficient păr pentru un coc înnodat în vârful capului; și pentru un coc la ceafă, pe vremea cocului la ceafă. Astăzi însă părul meu seamănă cu mesele noastre de aici de la Ardua Hall: frugale și rare. Flacăra vieții mele scade, mai încet decât le-ar plăcea unora din anturajul meu, dar mai repede decât își dau seama poate.

Îmi priveam reflexia. Inventatorul oglinzii ne-a făcut un deserviciu celor mai mulți dintre noi: cu siguranță eram mai fericiți înainte de a afla cum arătăm. Ar putea fi mai rău, mi-am zis: pe față nu mi se citesc semnele slăbiciunii. Chipul meu își păstrează textura tăbăcită, alunița de pe bărbie care-i conferă caracter, liniile familiare trasate clar. Nu am fost niciodată de o frumusețe frivolă, dar am fost cândva arătoasă: nu se mai poate spune acest lucru despre mine acum. *Impunătoare* în cel mai bun caz.

Cum se va sfârși? m-am întrebat. Voi trăi oare destul pentru a ajunge o bătrână inofensivă și uitată de ceilalți, osificându-mă treptat? Mă voi transforma în statuia onorată a ceea ce sunt acum? Ori mă voi prăbuși odată cu regimul și, odată cu noi, se va prăbuși și copia mea în piatră, dată jos de pe soclul ei și vândută ca o curiozitate pentru împodobit peluza, o chestie de un kitsch îngrozitor?

Ori mă vor judeca pentru că am fost un monstru, mă vor trimite în fața plutonului de execuție și apoi mă vor atârna de un stâlp de iluminat din piața publică? O mulțime furioasă mă va sfâșia în bucăți, după care îmi vor înfige țeasta într-un par și o vor plimba pe străzi în strigăte de bucurie și huiduieli? Am stârnit suficientă furie pentru a sfârși așa.

Încă pot alege în această privință. Nu dacă voi muri, ci când și cum. Nu e și aceasta un fel de libertate?

Ah, da, și pe cine să trag după mine. Mi-am întocmit lista.

*

Sunt foarte conștientă de felul în care mă judeci tu, cititorul meu; asta în cazul în care reputația mi-a luat-o înainte și ai putut descifra cine sunt sau am fost.

În prezentul meu sunt o legendă, vie, dar mai mult decât vie, moartă, dar mai mult decât moartă. Figura mea înrămată atârnă în spatele sălilor de clasă și al fetelor de rang suficient de înalt pentru a avea săli de clasă: zâmbet sumbru, mustrare tacită. Sunt un Bau Bau cu care Marthele sperie copiii: „Dacă nu ești cuminte, Mătușa Lydia vine *și te mănâncă*!” În același timp, sunt și model de perfecțiune morală vrednic de a fi emulat: „Ce-ar vrea Mătușa Lydia să faci?”, precum și judecător și arbitru vag inchizitorial al imaginației: „Ce-ar zice Mătușa Lydia?”

Puterea mi-a umflat statura, e drept, dar m-a și transformat într-o nebuloasă – amorfă, proteică. Sunt pretutindeni și nicăieri: umbra mea neliniștitoare atinge până și mințile Comandanților. Cum să redevin eu însămi? Cum să mă micșorez la dimensiunea mea normală, cea a unei femei obișnuite?

Dar poate că e prea târziu pentru asta. Faci un prim pas și, pentru a evita consecințele, îl faci și pe următorul. În vremuri ca cele pe care le trăim, nu există decât două direcții: în sus sau în hău.

*

Azi a fost prima lună plină după 21 martie. Peste tot în lume, se taie și se mănâncă miei; se mai mănâncă și ouă de Paște, din motive legate de zeițe neolitice ale fertilității pe care toți preferă să le uite.

Aici la Ardua Hall sărim peste carnea de miel, dar am păstrat ouăle. În mod excepțional, le dau voie să le vopsească: roz-bombon și bleu. Nu-ți poți imagina încântarea Mătușilor și Suplicantelor adunate în Refectoriu pentru cină! Regimul nostru alimentar este monoton, iar puțină variație e binevenită, chiar dacă e vorba doar de culoare.

După ce castroanele cu ouăle pastel au fost aduse și admirate, dar înainte de a începe austerul ospăț, conduc obișnuita rugăciune înainte de masă: „Binecuvântează această mâncare care ne-a fost dată și ține-ne pe calea cea dreaptă, așa să ne ajute Dumnezeu” – urmată de Rugăciunea specială pentru Echinoxul de primăvară:

> *Cum anul se deschide către primăvară, la fel să se deschidă și inimile noastre; binecuvântează pe fiicele noastre, pe Soțiile noastre, pe Mătușile și Suplicantele noastre, binecuvântează Perlele noastre și munca lor de misionare dincolo de granițele noastre și fie ca Harul Tatălui să se pogoare asupra surorilor noastre decăzute, Slujitoarele, și să le mântuiască prin sacrificiul trupului și truda lor. Facă-se voia Sa.*
>
> *Binecuvântează, și pe Pruncul Nicole, care ne-a fost luată mișelește de mama ei Slujitoarea și ascunsă de necredincioși în Canada; și mai binecuvântează și pe toate făpturile nevinovate asemenea ei, condamnate să crească printre desfrânați. Gândurile și rugăciunile noastre le însoțesc. Ne rugăm ca Pruncul Nicole să revină printre noi; fie ca Harul să ne-o aducă înapoi.*
>
> *Per ardua cum estrus. Amin.*

Mă încântă că am produs o deviză atât de ambiguă. Ce înseamnă *ardua:* „greutate” sau „travaliul femeii care naște”? *Estrus* vine de la hormoni sau de la ritualurile păgâne de primăvară? Rezidentele de la Ardua Hall nici nu înțeleg, nici nu-și pun problema. Repetă cuvintele corecte, în ordinea corectă, și astfel se pun la adăpost.

Cât despre Pruncul Nicole, toți ochii au stat ațintiți spre portretul care atârna pe peretele din spatele meu, în timp ce mă rugam pentru întoarcerea ei. Atât de folositoare, Pruncul Nicole: îi exaltă pe credincioși, instigă la ură împotriva dușmanilor noștri, constituie dovada vie a posibilității trădării în interiorul Galaadului și a fățărniciei și vicleniei Slujitoarelor, în care nu se poate avea niciodată încredere. Iar utilitatea ei nu se termină aici, am reflectat: în mâinile mele – dacă va ajunge vreodată acolo – Pruncul Nicole va avea un viitor strălucit.

Acestea erau gândurile mele în timpul ultimei cântări, interpretate armonios de un trio de Suplicante tinere. Aveau vocile pure și limpezi, iar toți ceilalți ascultam atenți și vrăjiți. În ciuda a ceea ce ai putea crede, dragă cititorule, în Galaad exista și frumusețe. Și de ce nu ne-am fi dorit-o? În definitiv, tot oameni eram.

Văd că am scris despre noi la trecut.

Melodia era a unui psalm vechi, în schimb versurile ne aparțineau:

Sub privirea Lui adevărul nostru luminează,
Vedem orice păcat;
Te urmărim la ieșirea din casă,
Te surprindem în fapt.
Din fiecare inimă smulgem neștiut viciul,
Cu lacrimi și rugăciuni preamărim sacrificiul.

Am jurat să ne supunem, supunere așteptăm,
Nu vom pregeta!
La sarcini grele, punem umărul să ajutăm,
Ne facem datoria.
Gândul frivol și plăcerea trebuie să le strivim,
La orgoliu renunțăm căci rolul nostru este să servim.

Banale și lipsite de farmec, aceste cuvinte: îmi permit s-o spun pentru că le-am scris chiar eu. Dar astfel de cântări nu trebuie să fie poezie. Scopul lor este să le reamintească celor care le cântă prețul mare pe care îl vor plăti dacă se abat de la drumul trasat. Aici, la Ardua Hall, nu ne iertăm unii altora derapajele.

După cântări, a început ciuguleala festivă. Am observat-o pe Mătușa Elizabeth cum a luat cu un ou mai mult decât i se cuvenea și pe Mătușa Helena cum a luat cu unul mai puțin, asigurându-se că a observat toată lumea. În ce o privește pe Mătușa Vidala, care-și sufla nasul în șervet, i-am văzut ochii înroșiți săgetând de la una la cealaltă, apoi la mine. Ce punea la cale? În ce direcție avea să sară pisica?

*

După mica noastră sărbătoare, am pornit în pelerinajul meu nocturn către biblioteca Hildegard, aflată în capătul celălalt al Ardua Hall, urmând cărarea cufundată în tăcere, sub clar de lună, și trecând pe lângă statuia mea ascunsă în penumbră. Am intrat, am salutat-o pe bibliotecara de noapte, am traversat secțiunea Generală, unde trei dintre Suplicantele noastre care abia învățaseră să citească se luptau cu cuvintele. Am traversat Sala de lectură, care necesită un nivel superior de autorizare, unde Bibliile, strălucind de o energie tainică, urzesc planuri, încuiate în cutiile lor întunecate.

Apoi am deschis o ușă încuiată și mi-am continuat drumul printre dosarele clasificate ale Arhivelor genealogice ale filiațiilor. Înregistrarea legăturilor de rudenie, și oficial, și în practică, este esențială: din cauza sistemului Slujitoarelor, uneori nu există o legătură biologică între copil și mama care aparține elitei sau chiar tatăl oficial, căci o Slujitoare disperată nu se va da în lături de la a se lăsa însămânțată de oricine. Avem datoria de a ne informa, prevenind astfel incestul: avem destui Necopii și așa. Tot datoria noastră, a celor de la Ardua Hall, este să păzim aprig această cunoaștere: Arhivele constituie inima pulsândă a acestui loc.

Într-un final, am ajuns în sanctuarul meu, ascuns în profunzimile secțiunii de Literatură universală interzisă. Pe rafturile la care doar eu am acces, am aranjat o selecție personală de cărți proscrise, inaccesibile subordonatelor mele. *Jane Eyre, Anna Karenina, Tess d'Urbervilles, Paradisul pierdut, Lives of Girls and Women* – ce isterie morală ar produce fiecare dintre ele dacă ar fi lăsate să circule liber printre Suplicante! Tot aici păstrez și o colecție de dosare, accesibile doar celor aleși; le consider istoriile secrete ale Galaadului. Nu tot ce pute e aur, în schimb poate fi valorificat în moduri nefinanciare: cunoașterea înseamnă putere, în special cunoașterea care poate discredita. Nu sunt prima persoană care să recunoască acest lucru sau să fi profitat de pe urma lui când s-a ivit ocazia: toate serviciile secrete din lume l-au știut dintotdeauna.

*

Odată încuiată înăuntru, am scos manuscrisul încă în fașă din ascunzătoarea lui, un dreptunghi decupat în paginile uneia

dintre cărțile puse la index: *Apologia pro vita sua (Apărarea propriei vieți)* a cardinalului Newman. Nimeni nu mai citește volumul masiv, catolicismul fiind considerat eretic și aproape echivalent cu voodoo, așa că sunt șanse mici ca cineva să se uite înăuntru. Deși dacă cineva ar face-o, m-ar aștepta un glonț în cap; unul prematur, căci sunt departe de a fi pregătită pentru a părăsi această lume. Dacă și când o voi face, plănuiesc să produc o explozie mult mai răsunătoare de-atât.

Am ales titlul bine, căci ce altceva fac în aceste pagini decât să-mi justific viața? Viața pe care am dus-o. Viața – îmi spun – pe care am fost obligată s-o duc. Cândva, înainte ca acest regim să vină la putere, nu mi-a trecut prin cap necesitatea unei justificări a propriei vieți. Nu credeam că e nevoie. Eram judecătoare în cauze de dreptul familiei, funcție obținută după zeci de ani de muncă grea și susținută și o ascensiune profesională anevoioasă, și îmi îndeplineam funcția pe cât mă pricepeam de echitabil. Prin acțiunile mele încercam să fac lumea un loc mai bun, în măsura în care acest lucru se încadra în limitele practice ale profesiei mele. Donam pentru cauze caritabile, votam în alegerile federale și locale, aveam principii înalte, îmi imaginam că duc o viață virtuoasă; îmi imaginam că virtutea mea va fi moderat aplaudată.

Mi-am dat însă seama cât de tare mă înșelasem în privința acestui lucru, și a multor altora, în ziua în care m-au arestat.

IV
„CĂȚELUL ÎNȚOLIT”
Transcrierea declarațiilor martorului 369B

7

Se spune că cicatricea o să rămână tot restul vieții, dar mă simt aproape bine; așa că da, cred că sunt destul de puternică s-o fac acum. Ai spus că vrei să știi cum am ajuns implicată în toată această tărășenie, așa că mă voi strădui; deși nu-mi dau seama de unde să încep.

Voi începe exact înaintea zilei mele de naștere, sau ce credeam cândva că este ziua mea de naștere. Neil și Melanie m-au mințit în privința asta: au făcut-o din motivele cele mai nobile și au avut intenții foarte bune, dar când am aflat prima dată, am fost foarte furioasă pe ei. Să-mi întrețin furia mi-a fost ceva mai greu însă, pentru că la momentul respectiv erau deja morți. Nu poți fi furios pe morți, dar nici nu poți să ai o discuție despre ce ți-au făcut; sau poți avea doar una unilaterală. Plus că mă simțeam și vinovată, nu doar furioasă, fiindcă fuseseră omorâți și pe atunci credeam că s-a întâmplat din cauza mea.

Trebuia să împlinesc șaisprezece ani. Cel mai mult mă bucuram pentru că puteam să-mi iau permisul de conducere. Mă simțeam prea mare pentru o petrecere de ziua mea, deși Melanie îmi cumpăra de fiecare dată tort și înghețată și-mi cânta „Daisy, Daisy, give me your answer true”, un cântec vechi care-mi plăcuse foarte mult când eram mică, dar acum îmi era rușine de asta. Mi-am primit tortul, mai târziu – tort de ciocolată, înghețată de vanilie, preferatele mele –, dar mi-a fost imposibil să-l mai mănânc atunci. Melanie deja nu mai era printre noi.

Acea zi de naștere a coincis cu revelația că sunt o impostoare. Sau nu o impostoare, ca un magician ratat, ci un fals, ca o antichitate falsă. Intenționat, identitatea mea era o făcătură. Eram atât de tânără atunci – parcă a fost acum o fracțiune de secundă –, dar acum nu mai sunt. Cât de repede se poate schimba un chip: timpul ciopleşte în el, îl întărește. S-a terminat cu visatul cu ochii mari, deschiși, cum făceam altădată. Am devenit mai tăioasă, mai concentrată. M-am ascuțit.

*

Neil și Melanie au fost părinții mei; aveau un magazin numit „Cățelul înțolit”. Era practic un magazin de haine purtate: Melanie le spunea „deja iubite” pentru că „purtate” semăna prea mult cu „exploatate”. Firma de afară înfățișa un pudel roz

zâmbitor, într-o fustă înfoiată și cu o fundă roz pe cap, ducând o pungă de cumpărături. Dedesubt era un slogan scris cu italice, între ghilimele: *„N-ai zice!”* Voia să spună că hainele arătau atât de bine, încât nu ți-ai fi dat niciodată seama că au fost purtate, lucru complet neadevărat, pentru că majoritatea hainelor arătau în ultimul hal.

Melanie susținea că ar fi moștenit „Cățelul înțolit” de la bunica ei. Mai spunea și că știa că firma era învechită, dar oamenii o cunoșteau și ar fi însemnat o lipsă de respect să o schimbe.

Magazinul nostru se afla pe Queen West, făcea parte dintr-un șir de prăvălii care fuseseră cândva toate la fel, povestea Melanie: metraje, mercerie, lenjerii ieftine, magazine cu produse la un dolar. Dar zona începuse să-și crească pretențiile: își făceau loc cafenele cu cafea bio și din comerț echitabil, reprezentanțe ale unor firme mari, buticuri ale unor designeri cunoscuți. Ca reacție, Melanie atârnase în vitrină un semn cu: *„Artă prêt-à-porter”.* În schimb înăuntru, magazinul era înțesat de tot felul de haine care numai „artă *prêt-à-porter*” nu se puteau numi. Exista un colț așa-zis de designer, deși din start țoalele scumpe nu aveau ce căuta la „Cățelul înțolit”. Restul era un talmeș-balmeș. Intrau și ieșeau tot felul de oameni: tineri, bătrâni, în căutare de chilipiruri sau rarități, ori pur și simplu să se uite. Sau să vândă: până și oamenii străzii încercau să capete câțiva dolari pe tricouri lăsate de oameni în fața casei printre alte vechituri.

Melanie lucra la parter. Purta culori aprinse, portocaliu și roz, pentru atmosfera pozitivă și tonică pe care o creau, spunea ea, și oricum, în sufletul ei era puțin țigancă. Dincolo de atitudinea mereu promptă și zâmbitoare, era atentă să nu se fure din magazin. După ce închidea, tria și împacheta: astea pentru organizațiile sociale, celelalte pentru cârpe, iar astea pentru „artă *prêt-à-porter”.* În timp ce tria, cânta melodii din musicaluri – din alea foarte vechi. *Oh what a beautiful morning* era una dintre preferatele ei și *When you walk through a storm.* Mă călca pe nervi cântatul ei; acum îmi pare rău.

Uneori se simțea copleșită: prea mult material textil, ca un ocean, valuri de stofă veneau peste ea, amenințând s-o înece. Cașmir! Cine ar cumpăra cașmir vechi de treizeci de ani? În

niciun caz nu se face mai bun cu trecerea anilor, obișnuia să spună – spre deosebire de ea.

Neil avea o barbă din ce în ce mai căruntă, pe care nu o îngrijea tot timpul, însă în rest nu prea avea păr. Nu arăta a om de afaceri, dar se ocupa de ceea ce ei numeau „partea cu banii”: facturi, contabilitate, impozite. Își avea biroul la etajul al doilea, la capătul unui șir de trepte învelite în cauciuc. Avea un computer, un fișet și un seif, dar altfel, camera nu prea semăna a birou: era la fel de înghesuită și aglomerată ca magazinul, pentru că lui Neil îi plăcea să colecționeze chestii. Cutii muzicale mecanice avea destul de multe. Ceasuri, o grămadă de ceasuri de tot felul. Numărătoare vechi cu manivelă, jucării de plastic care mergeau sau țopăiau pe podea, urși, broaște și danturi false, de toate. Un proiector pentru diapozitive color cum nu mai folosea nimeni. Aparate de fotografiat – îi plăceau aparatele foarte vechi. Unele făceau fotografii mai bune decât orice aparat din ziua de azi, obișnuia să spună. Avea un raft întreg numai cu aparate de fotografiat.

Odată a lăsat seiful deschis și m-am uitat înăuntru. În loc de teancurile de bani la care mă așteptam, înăuntru nu era decât o chestie mică-mică de metal și sticlă, probabil una dintre jucăriile lui, ca danturile false care săreau. Dar n-am văzut să aibă vreo cheiță și mi-a fost prea frică s-o ating pentru că era prea veche.

— Pot să mă joc cu ea? l-am întrebat pe Neil.

— Cu ce să te joci?

— Cu jucăria din seif.

— Nu acum, a zis zâmbind. Poate când te faci mai mare.

Apoi a închis ușa seifului, iar eu am uitat de jucărioara ciudată până când a venit momentul să mi-o amintesc și să înțeleg ce era de fapt.

Neil încerca să repare aceste obiecte de tot felul, chiar dacă de multe ori nu reușea din cauză că nu găsea piese de schimb. Așa că lucrurile rămâneau acolo pe raft și „adunau praful”, cum zicea Melanie. Neil nu se îndura să arunce nimic.

Pe pereți avea mai multe afișe vechi: LOOSE LIPS SINK SHIPS[1], dintr-un război foarte îndepărtat; o femeie în salopetă care-și încordează bicepșii ca să arate că și femeile pot face bombe – și ăsta era din același război de demult; și un alt afiș în roșu și

---

[1] Expresia apărea pe afișele americane de propagandă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial: „Gurile slobode scufundă vapoarele“ (n. tr.).

negru, cu un bărbat și un steag, despre care Neil zicea că e din Rusia dinainte de a fi Rusia. Îi aparținuseră străbunicului lui, care trăise în Winnipeg. Eu nu știam nimic despre Winnipeg, doar că e un loc friguros.

Când eram mică, îmi plăcea „Cățelul înțolit”: era ca o peșteră plină cu comori. Nu aveam voie singură în biroul lui Neil pentru că aș fi putut „pune mâna pe chestii” și le-aș fi stricat. Dar, sub supraveghere, puteam să mă joc cu jucăriile cu cheiță, cutiile muzicale și cu numărătoarele. Nu cu aparatele de fotografiat însă, pentru că erau prea valoroase, spunea Neil, și oricum nu aveau film în ele, deci la ce mi-ar fi folosit?

Nu locuiam deasupra magazinului. Casa noastră se afla foarte departe, într-unul dintre acele cartiere rezidențiale cu case mici și vechi, cu un singur nivel, dar și cu altele mai noi și mai mari, ridicate pe locurile unde fuseseră demolate cele mici. Casa noastră avea etaj – acolo se aflau dormitoarele dar nu era nouă. Construită din cărămidă galbenă, era o casă foarte obișnuită. N-avea nimic care să-ți atragă atenția. Privind în urmă, probabil asta fusese și intenția lor.

8

Sâmbăta și duminica îmi petreceam mare parte din timp la „Cățelul înțolit” pentru că Melanie nu voia să stau singură acasă. De ce nu? am început să întreb la doisprezece ani. „Dacă are loc un incendiu?” mi-a explicat Melanie. Și oricum încălcai legea dacă lăsai un copil singur acasă. Atunci ripostam că nu sunt un copil, ea ofta și adăuga că eu nu știam ce înseamnă și ce nu înseamnă un copil, iar copiii sunt o mare responsabilitate și aveam să înțeleg mai târziu. După care îmi spunea că-i dau dureri de cap, ne urcam în mașina ei și ne duceam la magazin.

Aveam voie să ajut la magazin – sortam tricourile pe mărimi, le puneam etichete cu prețul, le puneam deoparte pe cele care trebuiau spălate sau aruncate, îmi plăcea să fac asta: stăteam la o masă în colțul cel mai din fund, în izul de naftalină, și mă uitam la oamenii care intrau.

Nu toți erau clienți. Unii dintre ei erau oameni ai străzii care voiau să folosească toaleta personalului. Melanie îi lăsa pe cei pe care îi cunoștea, mai ales iarna. Printre ei, era și un bărbat mai în vârstă, care venea destul de des. Purta paltoane de tweed primite de la Melanie și veste tricotate. Pe la treisprezece ani, deja începuse să mi se pară un personaj dubios, mai ales că la școală făcuserăm un modul despre pedofili. Îl chema George.

— N-ar trebui să-l lași pe George să folosească baia, i-am spus lui Melanie. E un pervers.

— Daisy, nu-i frumos, mi-a răspuns Melanie. Ce te face să crezi asta?

Eram amândouă în bucătăria de acasă.

— Este și gata. Dă târcoale tot timpul. Îi deranjează pe oameni în fața magazinului, le cere bani. Plus că te urmărește.

Aș fi putut spune că mă urmărește pe mine, ceea ce ar fi provocat panică serioasă, dar nu era adevărat. George nu mă băga niciodată în seamă.

Melanie a râs și a zis:

— Nu e adevărat.

Am decis că e naivă. Eram la vârsta la care părinții se transformă brusc din oameni care știu totul în oameni care nu știu nimic.

*

Mai exista o persoană care frecventa magazinul destul de des, dar nu era un om al străzii. Bănuiam că are pe la 40 de ani sau poate mai spre 50: mi-era greu să-mi dau seama la oamenii mai în vârstă. De obicei purta o geacă neagră de piele, blugi negri și bocanci butucănoși; părul lung și negru și-l ținea strâns la spate și nu se machia. Semăna cu o motociclistă, dar nu o motociclistă adevărată – mai mult cu o reclamă în care apărea o motociclistă. Nu era nici clientă – intra pe ușa din spate și lua haine pentru asociații sociale. Melanie spunea că sunt prietene vechi, așa că atunci când Ada îi cerea ceva, nu prea putea s-o refuze. Oricum, Melanie susținea că nu-i dădea Adei decât articole care s-ar fi vândut greu și că astfel niște oameni se mai puteau folosi de ele.

După cum arăta, Ada nu mi se părea genul caritabil. Nu era blândă și zâmbitoare, era colțuroasă și mergea cu pași mari. Nu stătea niciodată prea mult și nu pleca niciodată fără câteva cutii de carton cu cârpe pe care le încărca în mașina parcată pe aleea din spatele magazinului. De unde stăteam, vedeam mașina cu care venea. Nu era niciodată aceeași.

*

Mai existau și alte persoane, de alt fel, care intrau la „Cățelul înțolit” fără să cumpere nimic. E vorba de tinerele îmbrăcate în rochii lungi, argintii și cu pălării albe care-și spuneau Perle și se prezentau drept misionare care împlinesc lucrarea Domnului în numele Galaadului. Erau mult mai dubioase decât George. Se plimbau prin centrul orașului, stăteau de vorbă cu oamenii străzii și intrau în magazine și se făceau nesuferite. Unii erau nepoliticoși cu ele, însă nu Melanie, pentru că nu ar fi folosit la nimic, îmi spunea.

Umblau tot timpul în perechi. Purtau coliere de perle albe și zâmbeau mult, dar nu zâmbeau pe bune. Îi ofereau lui Melanie broșuri tipărite cu imagini cu străzi curate, copii fericiți și răsărituri de soare și titluri care ar fi trebuit să te atragă în Galaad: „Decăzut? Dumnezeu te poate ierta încă!” „Fără adăpost? Există o casă pentru tine în Galaad.”

Și printre ele era mereu cel puțin o broșură cu Pruncul Nicole. „Dați-ne-o înapoi pe Pruncul Nicole!” „Locul Pruncului Nicole este în Galaad!” Ne-au arătat un documentar despre Pruncul

Nicole la școală: mama ei a fost o Slujitoare care a reușit să o scoată pe ascuns din Galaad. Tatăl Pruncului Nicole era un Comandant mare grangur, super-rău, din Galaad, așa că a ieșit mare tam-tam, iar Galaadul a cerut înapoierea ei în vederea reunirii cu părinții de drept. Canada a tărăgănat lucrurile, apoi a cedat și a promis că va face tot ce-i stă în putere, dar Pruncul Nicole deja dispăruse fără a mai fi găsită vreodată.

Pruncul Nicole devenise mascota Galaadului. În fiecare broșură a Perlelor apărea aceeași poză cu ea. Arăta ca orice bebeluș, nimic deosebit, dar în Galaad era practic o sfântă, ne-a explicat profesoara. Și pentru noi era un simbol: la fiecare protest anti-Galaad din Canada, apărea o fotografie a ei și slogane precum PRUNCUL NICOLE! SIMBOLUL LIBERTĂȚII! sau PRUNCUL NICOLE NE ARATĂ CALEA! Ca și cum un bebeluș ne-ar fi putut arăta calea în vreun domeniu, obișnuiam să mă gândesc.

Practic, Pruncul Nicole îmi displăcea de când trebuise să scriu un eseu despre ea. Am luat nota șapte pentru că scrisesem că era folosită ca o minge de fotbal de ambele părți și că cei mai mulți ar fi fost extrem de bucuroși dacă ar fi dat-o înapoi și gata. Profesoara a spus că sunt lipsită de suflet și că trebuie să învăț să respect drepturile și sentimentele celorlalți, iar eu am replicat că și în Galaad erau tot oameni, și drepturile și sentimentele lor n-ar trebui și ele respectate? S-a enervat și mi-a spus că trebuie să mă maturizez, lucru probabil adevărat: mersesem până în pânzele albe intenționat. Dar eram furioasă pentru că luasem șapte.

De câte ori își făceau Perlele apariția, Melanie accepta broșurile și promitea să țină un teanc lângă casa de marcat. Uneori le returna pe cele vechi rămase: le strângeau pentru a le refolosi în alte țări.

— De ce faci asta? am întrebat-o când aveam paisprezece ani și devenisem mai interesată de politică. Neil zice că suntem atei. Nu faci decât să le încurajezi.

Avuseserăm trei module despre Galaad la școală, era un loc îngrozitor, îngrozitor, unde femeile nu aveau voie nici să muncească, nici să conducă mașini și unde Slujitoarele erau obligate să rămână gravide ca vacile, doar că vacile aveau o soartă mai bună. Cum puteai fi de partea Galaadului fără să fii un fel de monstru? Mai ales ca femeie.

— De ce nu le spui că sunt de partea răului?

— N-are rost să mă cert cu ele, mi-a răspuns Melanie. Sunt fanatice.

— Atunci o să le zic eu.

Pe vremea aceea credeam că știu unde se înșală oamenii, mai ales adulții. Credeam că le pot îndrepta. Perlele erau mai mari decât mine ca vârstă, nu e ca și cum ar fi fost niște copii: cum puteau să creadă toate mizeriile alea?

— Nu, mi-a tăiat-o Melanie destul de brutal. Tu stai acolo în spate. Nu vreau să stai de vorbă cu ele.

— De ce nu? Mă descurc…

— Încearcă să le păcălească pe fetele de vârsta ta să meargă cu ele în Galaad. Vor spune că Perlele ajută femeile și fetele. Vor apela la idealismul tău.

— N-aș pune niciodată botul! am spus indignată. Doar nu-s debilă, în puii mei.

De obicei nu înjuram cu Melanie și Neil de față, dar uneori îmi mai scăpa.

— Ai grijă cu gura aia spurcată, a zis Melanie. Lași impresie proastă.

— Scuze. Dar chiar nu sunt.

— Sigur că nu ești, a aprobat Melanie. Dar lasă-le în pace. Dacă accept broșurile, se cară.

— Perlele lor sunt adevărate?

— False, a răspuns Melanie. Totul e fals la ele.

9

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcea pentru mine, Melanie avea un miros distant. Mirosea a săpunul floral pentru musafiri dintr-o casă străină în care mă aflam în vizită. Ce vreau să spun este că nu mirosea a mama mea.

Când eram mai mică, una dintre cărțile mele preferate din biblioteca școlii era despre un bărbat care se alăturase unei haite de lupi. Dacă s-ar fi spălat, mirosul haitei de lupi ar fi dispărut, iar lupii l-ar fi respins, și de-asta nu făcea niciodată baie. În cazul meu și al lui Melanie, ar fi trebuit să adăugăm ceva peste stratul de miros al haitei, o chestie care să ne asocieze, care să spună „noi” – noi împreună. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. N-am fost niciodată lipicioase una cu cealaltă.

Mai mult, Neil și Melanie nu erau ca părinții celorlalți copii. Erau prea precauți în preajma mea, ca și cum aș fi fost casantă. De parcă aș fi fost o pisică premiată de care ei aveau grijă temporar: pisica ta, o iei ca pe ceva dat, te porți normal cu ea, dar cu pisica altcuiva se schimbă treaba pentru că, dacă o pierzi, te simți vinovat într-un fel cu totul diferit.

Și mai era ceva: copiii de la școală aveau toți poze cu ei – o groază de poze. Părinții lor le documentau fiecare minut din viață. Unii copii aveau chiar și poze de când se născuseră, pe care le aduceau când jucam Show & Tell. Pe atunci mi se părea dezgustător – sânge și niște picioare uriașe și un cap mic care ieșea dintre ele. Și aveau și poze cu ei bebeluși, sute de poze. Copiilor ăstora nu le scăpa niciun râgâit fără ca un adult să îndrepte aparatul de fotografiat spre ei și să-i îndemne să mai facă o dată – ca și cum și-ar fi trăit viețile de două ori, prima dată în realitate și a doua pentru poză.

La mine nu a fost așa. Colecția de aparate de fotografiat foarte vechi a lui Neil era mișto, dar în casa noastră nu existau aparate care să și funcționeze. Melanie mi-a spus că toate pozele cu mine de când eram foarte mică arseseră într-un incendiu. Numai un prost ar fi crezut-o, iar eu am crezut-o.

*

Acum am să vă povestesc despre tâmpenia pe care am făcut-o și consecințele ei. Nu sunt mândră de felul în care m-am

purtat: privind în urmă, îmi dau seama cât de proastă am fost. Dar la momentul respectiv nu am înțeles.

Cu o săptămână înainte de ziua mea, urma să aibă loc un marș de protest împotriva Galaadului. Înregistrări video ale unei serii noi de execuții fuseseră scoase ilegal din Galaad și difuzate la știri: femei spânzurate pentru erezie și apostazie, dar și pentru că încercaseră să scoată copii din Galaad, un act de trădare conform legilor lor. În școala mea, eu și colegii mei din ultimii doi ani am primit liber ca să mergem să protestăm în cadrul Conștientizării Sociale Mondiale.

Ne făcuserăm pancarte: NU COMERȚULUI CU GALAAD! DREPTATE PENTRU FEMEILE DIN GALAABAD! PRUNCUL NICOLE, STEA CĂLĂUZITOARE! Câțiva adăugaseră și pancarte ecologiste: GALAAD, PLIN DE MINCIUNI CLIMATICE! GALAAD VREA SĂ NE PRĂJIM! însoțite de imagini cu păduri arzând, păsări, pești și oameni morți. Mai mulți profesori și câțiva părinți voluntari urmau să ne însoțească pentru a se asigura că nu pățim nimic rău. Eram foarte nerăbdătoare pentru că era primul marș de protest din viața mea. Dar Neil și Melanie mi-au zis că nu pot să merg.

— De ce nu? am întrebat. Merge toată lumea!

— Nici nu se discută, a replicat Neil.

— Spuneți mereu că trebuie să ne apărăm principiile, am continuat.

— Asta e altceva. E periculos, Daisy, a zis Neil.

— Viața e periculoasă, chiar tu o spui. Și oricum vin și o grămadă de profesori. Plus că e ceva pentru școală – dacă nu mă duc, îmi scad notele!

Ultima parte nu era tocmai adevărată, dar lui Neil și Melanie le plăcea să am note mari.

— Poate că ar putea totuși să meargă, a spus Melanie. Dacă o rugăm pe Ada să meargă cu ea?

— Nu sunt bebeluș. N-am nevoie de bonă, am replicat.

— Ai înnebunit? i-a spus Neil lui Melanie. O să colcăie de jurnaliști acolo! O să dea totul la știri!

Se trăgea de păr, ce mai rămăsese din el – semn că era îngrijorat.

— Dar tocmai asta e *ideea,* am insistat.

Făcusem una dintre pancartele pentru marș – litere mari, roșii și un craniu negru. GALAAD = MOARTEA MINȚII.

— Ideea e să apărem la știri!

Melanie și-a acoperit urechile cu mâinile.

— Mă ia durerea de cap. Neil are dreptate. Nu. Răspunsul meu e nu. Îți vei petrece după-amiaza ajutându-mă la magazin, și gata.

— Bine, n-aveți decât să mă încuiați cu cheia, am ripostat.

Am pornit tropăind spre camera mea și am trântit ușa. Nu puteau să mă forțeze.

*

Liceul la care mergeam se numea Wyle School. Numele venea de la Florence Wyle, o sculptoriță de demult al cărei portret atârna în holul de la intrarea principală. Era considerată o școală care încurajează creativitatea, mi-a explicat Melanie, și înțelegerea principiilor democrației și dezvoltarea propriei gândiri, mi-a explicat Neil. Spuneau că de-asta mă trimiseseră acolo, deși în principiu nu erau de acord cu școlile private; dar nivelul școlilor de stat era atât de scăzut, ceea ce nu înseamnă, desigur, că nu trebuie să punem cu toții umărul pentru a îmbunătăți sistemul, dar pentru moment nu voiau să sfârșesc înjunghiată de vreun mic traficant de droguri de clasa a noua. Acum cred că au ales Wyle School din alt motiv. La Wyle prezența era obligatorie: era imposibil să chiulești. Așa că Melanie și Neil stăteau liniștiți știindu-mă acolo.

Nu mă dădeam în vânt după liceu, dar nici nu-l detestam. Era ceva prin care trebuia să trec pe drum spre viața mea adevărată, a cărei formă avea să mi se contureze clar cât de curând. Nu cu mult timp în urmă, îmi dorisem să mă fac veterinar pentru animale de companie, dar visul acesta ajunsese să mi se pară copilăros. Apoi am hotărât să fiu medic chirurg, dar când ne-au arătat la școală înregistrarea video a unei operații, mi s-a făcut rău. O parte dintre elevii de la Wyle School voiau să devină cântăreți, designeri sau alte chestii creative, dar eu eram și prea afonă, și prea neîndemânatică pentru așa ceva.

Aveam câțiva prieteni la școală: prietene cu care bârfeam; prieteni cu care făceam schimb de teme, câțiva din fiecare. Aveam grijă să iau note mai proaste decât eram eu – nu voiam să ies în evidență – așa că temele mele nu aveau prea mare

valoare de schimb. În schimb, la educație fizică și sport era în regulă să fii bun, iar eu eram, mai ales la orice sporturi în care înălțimea și viteza constituiau un avantaj, precum baschetul. Asta mă făcea căutată, mai ales pentru echipe. Dar în afara școlii duceam o viață îngrădită, din cauză că Neil și Melanie erau atât de temători. Nu aveam voie să mă fâțâi prin malluri pentru că era plin de dependenți de *crack,* zicea Melanie, și nici să stau prin parcuri cu prietenii, susținea Neil, pentru că pe-acolo bântuiau tot felul de indivizi ciudați. Așa că viața mea socială se apropia de zero: se rezuma la lucrurile pe care urma să am voie să le fac când aveam să cresc mare. Cuvântul magic al lui Neil în casa noastră era *nu.*

De data asta însă nu intenționam să renunț: eram hotărâtă să merg la marșul de protest orice-ar fi. Școala închiriase câteva autobuze pentru transport. Melanie și Neil încercaseră să mi-o ia înainte sunând-o pe directoare și exprimându-și dezacordul. Aceasta mă rugase să rămân la școală, iar eu o asigurasem că sigur, înțelegeam, nicio problemă, și că aveam s-o aștept pe Melanie până venea să mă ia cu mașina. Dar cum doar șoferul, care nu știa cine e cine, verifica numele elevilor, cum toată lumea se agita încoace și încolo, iar părinții și profesorii nu erau atenți și nu știau că eu n-ar fi trebuit să merg, am făcut schimb de buletine cu o altă membră a echipei mele de baschet care nu voia să meargă și m-am urcat în autobuz, foarte încântată de isprava mea.

10

Marșul de protest m-a prins la început. S-a ținut în centru, lângă clădirea Parlamentului, deși nu era tocmai un marș pentru că nu se mărșăluia, toată lumea fiind mult prea înghesuită. Se țineau discursuri. Ruda canadiană a unei femei care murise în Coloniile Galaadului curățând deșeuri radioactive mortale a vorbit despre exploatarea sclavilor. Președintele Asociației supraviețuitorilor genocidului din Statele Naționale ale Galaadului a povestit despre marșurile forțate spre Dakota de Nord, unde oamenii fuseseră îngrămădiți ca oile în orașe-fantomă înconjurate de garduri, fără apă sau mâncare, și despre cum mii dintre ei muriseră, iar unii își riscaseră viețile pornind spre nord către granița cu Canada în miezul iernii, după care a ridicat o mână cu degete lipsă și a rostit: „degerate”.

Apoi o reprezentantă a SanctuCare – organizația care se ocupa de refugiatele din Galaad – a vorbit despre femeile cărora le fuseseră luați copiii, câtă cruzime însemna asta și cum dacă încercau să-și ia copilul înapoi, le acuzau de lipsă de respect față de Dumnezeu. Nu am auzit toate discursurile pentru că din când în când se întrerupea sonorizarea, dar mesajul era destul de clar. Erau o mulțime de postere cu Pruncul Nicole: TOȚI COPIII DIN GALAAD SUNT PRUNCUL NICOLE!

Apoi grupul de la liceul nostru a scandat chestii și am ținut pancartele sus, iar în jurul nostru erau alți oameni, cu alte pancarte: JOS FASCIȘTII DIN GALAABAD! AZIL IMEDIAT! Chiar atunci au apărut niște contramanifestanți cu pancarte diferite: ÎNCHIDEȚI GRANIȚA! GALAAD, ȚINE-ȚI CURVELE ȘI PLOZII, NE-AM SĂTURAT! STOP INVAZIEI! MARȘ ACASĂ, SPURCATELOR! Printre ei se afla și un grup de Perle, în rochiile lor argintii și cu colierele de perle – purtau pancarte cu MOARTE RĂPITORILOR DE PRUNCI și DAȚI-NE-O ÎNAPOI PE PRUNCUL NICOLE. Din partea noastră se arunca cu ouă în ele și s-a ovaționat când unul și-a atins ținta, însă Perlele continuau să afișeze zâmbetul acela al lor înghețat.

Au izbucnit mai multe altercații. Un grup de persoane îmbrăcate în negru, cu măști pe față, au început să spargă vitrinele magazinelor. Brusc au apărut o sumedenie de polițiști în echipament special. Parcă răsăreau din pământ. Înaintau lovind în scuturi și împărțeau lovituri de baston puștilor și adulților.

Până atunci mă simțisem exaltată, acum mi se făcuse frică. Voiam să plec de acolo, dar eram atât de înghesuiți, încât abia mă puteam mișca. N-aveam nicio șansă să-i găsesc pe restul colegilor mei, iar mulțimea dădea semne de panică. Oamenii se năpustiseră în toate părțile, țipând și strigând. M-a lovit ceva în stomac: un cot, cred. Mi s-a tăiat respirația și am simțit cum îmi dau lacrimile.

— Pe aici, mi s-a adresat o voce gravă din spatele meu.

Era Ada. M-a apucat de guler și m-a târât după ea. Nu sunt sigură cum a deschis drumul: bănuiesc că a lovit la picioare. Apoi am ajuns pe o stradă din spatele revoltei, cum au numit-o mai târziu la televizor. Când am văzut filmările, m-am gândit: Acum știu ce simți când ești prins într-o revoltă: e ca și cum te-ai îneca. Nu că m-aș fi înecat vreodată.

— Melanie mi-a zis că s-ar putea să fii aici, a spus Ada. Te duc acasă.

— Nu, dar…

Nu voiam să recunosc că sunt speriată.

— Acum. *Toute de suite.* Niciun dacă și dar.

*

M-am văzut la știri în seara aceea: țineam o pancartă și scandam. Am crezut că Neil și Melanie vor fi furioși, dar n-au fost. În schimb erau neliniștiți.

— De ce-ai făcut așa ceva? m-a întrebat Neil. N-am fost destul de clari?

— Mereu ai spus că trebuie să luptăm împotriva nedreptății, am zis. Și la școală ne învață la fel.

Știam că depășisem măsura, dar n-aveam de gând să-mi cer iertare.

— Ce facem în continuare? a zis Melanie, nu către mine, ci către Neil. Daisy, îmi aduci niște apă? E și gheață în frigider.

— S-ar putea să nu fie așa de rău, a răspuns Neil.

— Nu putem risca, am auzit-o pe Melanie spunând. Trebuie să ne punem în mișcare, trebuia de ieri. O sun pe Ada, ne face ea rost de o dubă.

— Nu există niciun plan B, a spus Neil. Nu putem…

M-am întors cu paharul de apă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Tu n-ai teme de făcut? a zis Neil.

11

Trei zile mai târziu a avut loc o spargere la „Cățelul înțolit”. Magazinul avea alarmă, dar hoții au intrat și au ieșit înainte să ajungă cineva la fața locului, și tocmai asta-i problema cu alarmele, a constatat Melanie. Nu au găsit bani pentru că Melanie nu ținea numerar acolo, dar au luat o parte din „arta *prêt-à-porter*” și au răscolit biroul lui Neil – toate dosarele lui erau împrăștiate pe jos. Au mai luat și o parte din obiectele lui de colecție – câteva ceasuri și aparate de fotografiat și un clovn cu cheiță foarte vechi. Au pus și foc, dar au făcut treabă de amatori, conform spuselor lui Neil, așa că incendiul a fost stins rapid.

A venit poliția și i-a întrebat pe Neil și pe Melanie dacă aveau dușmani. Ei au răspuns că nu și că totul e în regulă – probabil fuseseră niște oameni ai străzii în căutare de bani pentru droguri –, dar se vedea că sunt supărați pentru că vorbeau în felul acela pe care-l foloseau când nu voiau să-i aud eu.

— Au luat aparatul, îi spunea Neil lui Melanie când am intrat în bucătărie.

— Ce aparat? am întrebat.

— Ah, o vechitură, a răspuns el trăgându-se încă puțin de păr. Totuși, o raritate.

Din acel moment, amândoi au devenit tot mai agitați. Neil a comandat un nou sistem de alarmă pentru magazin. Melanie a venit cu ideea mutării într-o casă nouă, dar când am început să pun întrebări, mi-a zis că era doar un gând. Neil a conchis că spargerea *n-a adus nicio pagubă.* A spus-o de mai multe ori, făcându-mă să mă întreb ce fel de pagubă adusese de fapt, în afară de dispariția aparatului lui de fotografiat preferat.

În noaptea de după spargere, i-am găsit pe Melanie și pe Neil uitându-se la televizor. De obicei nu se uitau pe bune – doar îl țineau aprins tot timpul –, dar de data asta erau atenți. O Perlă identificată doar ca „Mătușa Adrianna” fusese găsită moartă într-un apartament închiriat în care locuia împreună cu o altă Perlă. O găsiseră spânzurată de clanță cu propria curea argintie. Era deja moartă de mai multe zile, a declarat expertul criminalist. Proprietarul unui apartament vecin simțise mirosul și alertase poliția. Polițiștii au calificat-o drept sinucidere, aceasta fiind o metodă frecventă de auto-strangulare.

Au arătat și o fotografie a Perlei. Am studiat-o cu atenție; uneori era greu să le deosebești între ele din cauza hainelor, dar mi-am amintit că o văzusem de curând la „Cățelul înțolit”, împărțea broșuri. La fel și pe partenera ei, identificată drept „Mătușa Sally”, care, conform prezentatorului de știri, nu era de găsit. Au difuzat și o fotografie a ei: poliția a cerut ajutorul populației pentru a o găsi. Consulatul Galaadului nu făcuse încă nicio declarație.

— E îngrozitor, i-a zis Neil lui Melanie. Biata fată. Ce catastrofă.

— De ce? am replicat. Perlele lucrează pentru Galaad. Ne urăsc. Toată lumea știe.

S-au uitat amândoi la mine. Care e cuvântul pentru privirea lor? Dezolată, cred. Asta m-a deconcertat: de ce le-ar păsa?

*

Lucrul cu adevărat nasol s-a întâmplat de ziua mea. Dimineața a început ca una normală. M-am trezit, mi-am pus uniforma verde cu carouri a elevilor de la Wyle School – am menționat că aveam uniformă? Mi-am pus pantofii negri cu șiret până sus în picioarele încălțate cu șosete verzi, mi-am prins părul în coadă la spate, una dintre coafurile impuse de școală – fără zulufi la vedere – și am coborât.

Melanie era în bucătăria care avea în mijloc o insulă cu blat de granit. Mi-ar fi plăcut mai mult să aibă un blat din rășină și materiale reciclate, cum aveam în cantina școlară – vedeai prin rășină tot ce era înăuntru, iar într-unul dintre blaturi era un schelet de raton, așa că aveai tot timpul ceva pe care să te concentrezi.

Insula din bucătărie era locul unde mâncam de cele mai multe ori. Aveam o masă cu scaune în sufragerie, concepută pentru petreceri, doar că Melanie și Neil nu organizau niciodată petreceri; în schimb, organizau întâlniri, legate de diferite cauze care îi preocupau pe ei. În noaptea respectivă, veniseră mai mulți oameni la o astfel de întâlnire: pe masă mai erau încă cești de cafea, o farfurie cu firimituri de biscuiți sărați și câțiva struguri zbârciți. Nu văzusem cine a participat pentru că mă retrăsesem în camera mea de la etaj, în încercarea de a evita

repercusiunile acțiunilor mele. În mod clar, fusese ceva mai grav decât un simplu act de indisciplină.

Am intrat în bucătărie și m-am așezat pe un scaun în dreptul insulei. Melanie era cu spatele la mine; se uita pe fereastră. De acolo vedea curtea: jardinierele rotunde din ciment cu tufe de rozmarin în ele, un patio cu o masă și scaune de exterior și colțul străzii în față.

— Neața, am zis.

Melanie a făcut stânga-mprejur.

— O, Daisy! a exclamat. Nu te-am auzit! La mulți ani! Șaisprezece ani frumoși!

*

Neil nu a coborât la micul dejun până când nu s-a făcut timpul să plec la școală. Era la etaj, vorbea la telefon. M-am simțit puțin rănită, dar nu cine știe ce: era în general foarte distrat.

M-a dus Melanie cu mașina, cum făcea de obicei: nu-i plăcea să mă lase să mă duc singură la școală cu autobuzul, deși stația era chiar lângă casă. A spus – ca de fiecare dată – că oricum se ducea la „Cățelul înțolit”, deci nu era nicio problemă să mă lase și pe mine în drum.

— Diseară mâncăm tortul de ziua ta, cu înghețată, a spus, cu o intonație urcătoare la finalul propoziției, ca pentru o întrebare. Te iau cu mașina imediat după școală. Eu și Neil avem să-ți spunem niște lucruri, acum că ești suficient de mare.

— În regulă, am spus.

M-am gândit că e vorba de băieți și ce înseamnă să-ți dai consimțământul, lucruri despre care auzisem destul la școală. Se anunța un moment cât se poate de penibil, dar trebuia să trec și prin asta.

Am vrut să-i spun că-mi părea rău pentru că mă dusesem la marșul de protest, dar deja ajunseserăm la școală. Am ieșit din mașină fără o vorbă; Melanie a așteptat până am ajuns la intrare. I-am făcut cu mâna și mi-a făcut și ea înapoi. Nu știu ce m-a apucat – de obicei nu făceam asta. Cred că a fost un fel de a-i cere scuze.

Nu-mi amintesc prea mult despre acea zi de școală, și oricum, ce-ar fi fost de amintit? Totul a fost normal. Normal ca atunci când privești pe geamul mașinii. Lucrurile trec pe lângă tine,

una, alta, și tot așa, fără prea mare însemnătate. Nu reții orele care trec în felul ăsta; fac parte din rutină, ca spălatul pe dinți.

Câțiva prieteni cu care făceam schimb de teme mi-au cântat „La mulți ani!” la cantină în timpul pauzei de prânz. Au aplaudat și alți câțiva din jur.

Apoi s-a făcut după-amiază. Aerul devenise stătut, acele ceasului încetiniseră. Eram la ora de franceză, unde ar fi trebuit să citim o pagină dintr-o nuvelă de Colette – *Mitsou,* despre o vedetă de music-hall care ascunde doi bărbați în șifonier. Pe lângă faptul că era în franceză, ar fi trebuit să ne arate ce viață groaznică aveau femeile înainte, dar viața lui Mitsou nu mi se părea așa de groaznică. Să ascunzi un bărbat chipeș în șifonier – mi-ar fi plăcut și mie s-o pot face. Dar chiar dacă aș fi cunoscut un astfel de bărbat, unde l-aș fi putut piti? Sigur nu în dulapul meu din dormitor: Melanie s-ar fi prins imediat și chiar dacă nu s-ar fi prins, ce i-aș fi dat să mănânce? Am reflectat o vreme: ce fel de mâncare aș fi putut subtiliza fără ca Melanie să bage de seamă? Brânză și biscuiți sărați? Sex n-aș fi putut face cu el în niciun caz: ar fi fost prea riscant să-i dau drumul din dulap și acolo nu era loc destul să intru și eu. Acesta e genul de reverii la care mă dedam frecvent în timpul orelor: mai trecea timpul.

Totuși, rămânea o problemă în viața mea. Nu ieșisem cu nimeni în oraș pentru că nu întâlnisem pe nimeni cu care mi-aș fi dorit să ies. Și părea că nici nu avea cum să se întâmple vreodată. Băieții de la Wyle School ieșeau din discuție: făcusem școala primară cu ei, îi văzusem scobindu-se în nas, iar unii dintre ei se și scăpau în pantaloni. Moartea romantismului.

În punctul ăsta, deja țeseam gânduri negre, unul dintre efectele pe care le poate avea ziua ta de naștere: te aștepți la o transformare magică care nu se întâmplă în realitate. Ca să mă țin trează, îmi smulgeam fire de păr din cap, din spatele urechii drepte, doar câte două sau trei odată. Eram conștientă că dacă le smulg din același loc prea des, risc să-mi fac o mică chelie, dar nu căpătasem obiceiul decât de câteva săptămâni.

S-a terminat în sfârșit ora, puteam să plec acasă. Am traversat culoarul pe lângă peretele lucios spre intrarea din față a școlii și am ieșit. Burnița ușor; nu-mi luasem geaca de ploaie. Am cercetat strada: Melanie nu mă aștepta în mașină.

Dintr-odată a apărut Ada lângă mine, în geaca ei de piele neagră.

— Hai să ne urcăm în mașină, mi-a zis.
— Ce? De ce?
— E vorba de Neil și Melanie.
I-am privit fața și am înțeles: se întâmplase ceva foarte nasol. Și dacă aș fi fost mai mare, aș fi întrebat pe loc ce, dar n-am făcut-o pentru că am vrut să amân momentul în care voi afla. În poveștile pe care le citisem, dădusem peste expresia „groază de nenumit”. Atunci nu fuseseră decât niște cuvinte, dar acum știam că exact asta simțeam.
După ce ne-am urcat în mașină și a pornit motorul, am întrebat:
— Cineva a avut un infarct?
A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap.
— Nu, a răspuns Ada. Ascultă-mă cu atenție, fără s-o iei razna. Nu te poți întoarce acasă.
Senzația oribilă din stomac s-a înrăutățit.
— Ce e? A luat foc?
— A avut loc o explozie, mi-a spus. O bombă în mașină. În fața „Cățelului încolit”.
— Rahat. Au distrus magazinul?
Întâi spargerea, acum asta.
— Bomba a fost în mașina lui Melanie. Ea și Neil se aflau în mașină.
Am rămas mută timp de un minut; nu reușeam să pătrund înțelesul cuvintelor ei. Ce fel de nebun ar fi vrut să-i omoare pe Neil și Melanie? Erau niște oameni atât de obișnuiți.
— Deci au murit? am întrebat într-un final.
Tremuram. Am încercat să-mi imaginez explozia, dar nu vedeam decât negru în fața ochilor. Un pătrat negru.

V
DUBA
Testamentul olograf de la Ardua Hall

12

Cine ești tu, dragă cititorule? Și mai ales când? Poate mâine, poate peste cincizeci de ani, poate niciodată.

Ai putea fi una dintre Mătușile de la Ardua Hall, care a dat din întâmplare peste această poveste. După un moment de groază în fața firii mele păcătoase, vei arde aceste pagini pentru a-mi păstra neatinsă efigia evlavioasă? Sau te vei lăsa pradă universalei dorințe de putere și vei da fuga la Agenți ca să mă pârăști?

Ori vei fi poate un băgăcios din afara țării care sapă în arhivele de la Ardua Hall după căderea regimului? În acest caz, stocul de documente compromițătoare pe care le adun de ani de zile va figura nu numai în procesul meu – dacă soarta se va dovedi potrivnică, iar eu voi trăi pentru a mă înfățișa la o astfel de judecată –, ci și în ale multor altora. M-am asigurat că știu unde sunt îngropate cadavrele.

*

Ajuns aici, te vei întreba poate cum de nu m-am numărat printre victimele epurărilor dirijate de mai marii mei – dacă nu la începuturile Galaadului, măcar atunci când țara și-a atins maturitatea lipsită de scrupule. În acest stadiu, mai multe figuri cândva marcante sfârșiseră deja spânzurate pe Zid, în virtutea vigilenței eșalonului superior de a nu-și pierde locurile în fața unui rival. Ai putea crede că, femeie fiind, am fost în mod deosebit expusă la aceste acțiuni de separare a grâului de neghină, dar te-ai înșela. Simplul fapt că sunt femeie m-a exclus de pe listele cu potențiali uzurpatori, din moment ce nicio femeie nu avea dreptul de a face parte din Consiliul Comandanților de la bun început; pe acest front, așadar, ironia sorții face că am fost invulnerabilă.

Dar mai există încă trei alte motive ale longevității mele politice. Unu, regimul are nevoie de mine. Cu o mână de fier înmănușată în piele, la rândul ei înmănușată în lână, gestionez partea femeiască a demersului lor și țin lucrurile în bună rânduială: asemenea unui eunuc de harem, beneficiez de o poziție privilegiată în schimb. Doi, știu prea multe despre conducători – prea multe secrete murdare – și ei nu sunt siguri cum am procedat cu aceste informații. Dacă mă leagă, secretele

lor murdare vor ajunge într-un fel sau altul la public? Bănuiesc ei pesemne că mi-am luat măsuri de precauție și am făcut copii, și nu se înșală.

Trei, sunt discretă. Toți bărbații din vârf au simțit că secretele lor sunt în bună siguranță la mine; dar – după cum am lăsat să se înțeleagă destul de răspicat – numai cât timp eu însămi sunt în siguranță. Încrederea mea în echilibrul puterilor e una veche.

În ciuda acestor măsuri de siguranță, nu-mi permit să mă culc pe o ureche. Galaad este un loc alunecos: accidente se întâmplă frecvent. Cineva mi-a scris deja panegiricul pentru înmormântare, n-am niciun dubiu. Mă trece un fior: ale cui sunt picioarele care tropăie pe mormântul meu?

Timp, mă rog aerului, încă puțin timp. E tot ce-mi trebuie.

*

Ieri am primit o invitație neașteptată la un *tête-à-tête* cu Comandantul Judd. Nu e prima astfel de invitație primită. Unele dintre întâlnirile noastre anterioare au fost neplăcute; altele, de dată mai recentă, s-au dovedit însă reciproc avantajoase.

În timp ce străbăteam bucata cu iarbă rară care acoperă distanța dintre Ardua Hall și sediul central al Agenților și urcam – cu oarece cazną – costișa cu treptele albe, impunătoare care duc la intrarea cu multe coloane, mă întrebam ce fel de întâlnire se va dovedi cea de față. Trebuie să recunosc că îmi bătea inima mai repede decât de obicei, și nu doar din cauza treptelor: nu toți cei care au intrat pe acea ușă au mai și ieșit.

Agenții și-au stabilit centrul puterii într-o bibliotecă cândva prestigioasă. Aceasta nu mai adăpostește în prezent decât cărțile lor, iar conținutul inițial a fost fie ars, fie, în funcție de valoarea sa, integrat în colecțiile private ale diverșilor Comandanți mai hrăpăreți. Acum că mi-am desăvârșit instrucția în textele Sfintei Scripturi, aș putea cita capitolul și versetul despre primejdiile care îl pândesc pe cel ce pune mâna pe bunuri interzise de Domnul, însă cum paza bună trece primejdia rea, mă abțin.

Relatez cu bucurie că picturile murale de-o parte și de alta a scării interioare a clădirii nu au fost distruse: pentru că înfățișează soldați morți, îngeri și cununi de lauri, au fost considerate suficient de evlavioase pentru a fi păstrate, deși, pe

peretele din dreapta, drapelul Galaadului îl acoperă acum pe cel al defunctelor State Unite ale Americii.

Comandantul Judd a urcat în ierarhie de când ne-am întâlnit prima dată. Reeducarea femeilor din Galaad oferea prea puțin loc de manevră pentru egoul său și îi aducea prea puțin respect. Dar în calitate de Comandant al Agenților, acum inspiră o teamă universală. Biroul său se află în partea din spate a clădirii, într-un spațiu dedicat cândva depozitării cărților și birourilor pentru documentare. Un ochi imens cu un cristal adevărat în pupilă domină centrul ușii. Așa poate vedea cine se pregătește să bată la ușă.

— Intrați, a rostit când tocmai ridicam mâna.

Cei doi Agenți de rang inferior care mă escortaseră au interpretat-o ca pe un semnal că pot pleca.

— Stimată Mătușă Lydia, a rostit, zâmbindu-mi radios din spatele imensului său birou. Vă mulțumesc pentru onoarea de a mă vizita în umilul meu birou. Vă merge bine, sper?

Nu spera el asta, dar m-am făcut că nu știu.

— Slavă Domnului, i-am răspuns. Și dumneavoastră? Soția?

Soția curentă a rezistat mai mult decât cele din trecut.

Soțiile lui au obiceiul de a răposa: Comandantul Judd este un adept fervent al calităților revigorante ale femeilor tinere, la fel ca Regele David și diverși șefi de cartel de droguri din America Centrală înaintea lui. Odată încheiată perioada de doliu cuvenită, Comandantul face cunoscut faptul că s-a întors pe piață în căutarea unei mirese minore. Să fim clari: mie mi-l face cunoscut.

— Și eu, și Soția mea suntem bine, mulțumim Domnului. Am vești minunate pentru dumneavoastră. Luați loc, vă rog.

M-am conformat, pregătindu-mă să-l ascult cu atenție.

— Agenții noștri din Canada au reușit să-i identifice și să-i elimine pe doi dintre cei mai activi agenți ai organizației Zi de Mai. Operau sub acoperirea unui magazin de haine la mâna a doua dintr-un cartier sărac din Toronto. În baza percheziției preliminare la fața locului s-a stabilit că cei doi ar fi jucat un rol cheie în Drumul Subteran al Femeilor.

— Providența ne-a surâs, am spus.

— Tinerii și entuziaștii noștri agenți canadieni au dus la îndeplinire operațiunea, însă Perlele dumneavoastră au fost cele

care le-au arătat direcția. Cât de util din partea dumneavoastră că ne-ați împărtășit rezultatul intuițiilor lor feminine.

— Au un bun spirit de observație, o pregătire riguroasă și sunt ascultătoare, am confirmat eu.

Perlele au fost ideea mea – alte religii aveau misionari, de ce n-ar avea și a noastră? Alți misionari produseseră noi adepți, de ce nu și ai noștri? Alți misionari strânseseră informații folosite în vederea spionajului, de ce nu și ai noștri? – dar, nefiind naivă sau oricum nu în această privință, l-am lăsat pe Comandantul Judd să-și asume creditul pentru strategie. Oficial, Perlele nu-mi raportează decât mie, căci nu se cade pentru un Comandant să se implice în măruntișurile a ceea ce constituie în esență o muncă de femei; dar am datoria, firește, de a-i transmite orice consider eu necesar ori, după caz, inevitabil. Prea mult și aș pierde controlul, prea puțin și aș stârni suspiciuni. Broșurile lor atrăgătoare sunt concepute și tipărite de mica noastră editură, amplasată într-una dintre pivnițele de la Ardua Hall.

Această inițiativă a mea a sosit într-un moment crucial pentru el, când fiascoul înfiorător al Statelor lui Naționale începea să devină evident. Acuzațiile de genocid lansate de organizații internaționale pentru drepturile omului deveniseră deja jenante, valul de refugiați din Dakota de Nord care treceau ilegal granița în Canada se transformase într-un potop de neoprit, iar de programul lui ridicol cu carnetul de membru al rasei albe se alesese praful într-un vârtej de scandaluri legate de falsuri și mită. Lansarea proiectului Perlelor i-a salvat pielea, deși încă de atunci m-am întrebat dacă a fost o mișcare politică înțeleaptă din partea mea să i-o salvez. E adevărat că mi-e dator, dar se poate dovedi un dezavantaj. Unora nu le place să se știe îndatorați.

Pe moment însă, Comandantul Judd era tot numai zâmbet.

— Neîndoios, sunt Perle de Mare Preț. Și acum că i-am scos din joc pe cei doi agenți ai organizației Zi de Mai, veți avea, este de sperat, mai puține probleme – mai puține cazuri de Slujitoare evadate.

— Slavă Domnului.

— Bineînțeles că nu vom face publică această reușită chirurgicală de epurare și demantelare.

— Oricum ni se va pune în cârcă, am replicat. O vor face mass-media canadiană și internațională. Firește.

— Iar noi vom nega, a spus el. Firește.

A urmat un moment de tăcere în care ne-am privit peste biroul lui, ca doi jucători de șah, poate; sau ca doi vechi tovarăși – căci amândoi rezistaserăm celor trei valuri de epurări. Numai acest fapt crea între noi un fel de legătură.

— Este ceva care mă nedumerește însă, a continuat el. Cei doi teroriști Zi de Mai au avut sigur un omolog aici în Galaad.

— Serios? Așa ceva nu se poate! am exclamat.

— Am analizat toate cazurile de evadări cunoscute: rata mare de reușită nu poate fi explicată în absența unui element trădător. Cineva din Galaad – cineva cu acces la planurile de desfășurare a personalului nostru de pază – a furnizat informații rețelei Drumului Subteran al Femeilor. Ce rute sunt supravegheate, care sunt probabil nepăzite, lucruri de genul acesta. După cum știți, din cauza războiului, efectivele desfășurate pe teren, mai ales în Vermont și Maine, s-au împuținat. Am avut nevoie de bărbați în altă parte.

— Cine din Galaad ar fi capabil de o asemenea trădare? Să ne trădeze viitorul!

— Lucrăm în acest sens. Între timp, dacă vă vin cumva idei…

— Desigur, l-am asigurat.

— Și mai e ceva. Mătușa Adrianna. Perla pe care au găsit-o moartă în Toronto.

— Da. O nenorocire. Aveți informații noi?

— Așteptăm vești de la Consulat. Vă țin la curent.

— Dacă pot face ceva, orice, știți că puteți conta pe mine.

— În atât de multe feluri, stimată Mătușă Lydia. Sunteți mai prețioasă decât nestematele.

Ca toată lumea, primesc un compliment cu plăcere.

— Mulțumesc, am zis.

*

Viața mea ar fi putut fi foarte diferită. Dacă aș fi privit în jur și aș fi văzut imaginea de ansamblu. Dacă mi-aș fi făcut bagajele la timp, cum au făcut alții, și aș fi plecat din țară – țara despre care am crezut prostește că era aceeași al cărei cetățean fusesem atâția ani.

Regretele de felul acesta nu au nicio valoare practică. Am făcut alegeri, iar odată ce le-am făcut, am avut mai puțin de

ales. Două drumuri se despărțeau într-o pădure galbenă, iar eu l-am ales pe cel mai bătătorit. Era semănat cu cadavre, așa cum sunt drumurile bătătorite. Dar veți fi observat pesemne că al meu nu se află printre ele.

În țara mea dispărută, lucrurile se aflau deja pe o spirală descendentă de ani de zile. Inundațiile, incendiile, tornadele, uraganele, seceta, criza apei, cutremurele. Prea mult în partea asta, prea puțin în partea cealaltă. Infrastructura depășită – de ce nu a scos cineva la casat reactoarele alea nucleare înainte de a fi prea târziu? Economia pe butuci, șomajul, scăderea ratei natalității.

Oamenii s-au speriat. Apoi s-au înfuriat.

Absența soluțiilor viabile. Căutarea unui țap ispășitor.

Ce m-a făcut să cred că lucrurile vor continua pe făgașul lor firesc? Pentru că ne tot amenințau cu chestiile astea de prea mult timp, presupun. Nu crezi că cerul cade până nu-ți pică o bucată din el în cap.

*

Am fost arestată la scurt timp după atacul în care gruparea Fiii lui Iacob a lichidat Congresul. Inițial ni s-a spus că ar fi vorba de teroriști islamiști: s-a declarat starea de urgență la nivel național, dar ne-au îndemnat să ne vedem de viața noastră obișnuită, că în scurt timp se va reveni la Constituție, iar starea de urgență se va încheia curând. Așa a și fost, dar nu cum ne-am imaginat noi.

Era o zi cumplit de toridă. Tribunalele nu funcționau – temporar, până când se refăcea linia ierarhică și se reinstaura statul de drept, ni s-a explicat. Cu toate acestea, mai mulți dintre noi ne-am dus la serviciu – timpul liber astfel câștigat putea fi oricând folosit pentru a rezolva dosare mai vechi, acumulate, sau oricum asta a fost scuza mea. De fapt, căutam compania altor oameni.

În mod ciudat, niciunul dintre colegii noștri bărbați nu a simțit aceeași nevoie. Poate că își găseau consolarea alături de soții și copii.

Tocmai parcurgeam dosarul unei anchete sociale, când una dintre colegele mai tinere – Katie, numită în funcție de curând,

în vârstă de 36 de ani și gravidă în luna a treia prin intermediul unei bănci de spermă – a intrat în biroul meu.

— Trebuie să plecăm, a zis.

M-am uitat fix la ea.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să plecăm din țară. Se întâmplă ceva.

— Păi, da… starea de urgență…

— Nu, mai mult de-atât. Mi-au anulat cardul bancar. Cardurile de credit – amândouă. Am încercat să-mi cumpăr bilet de avion, așa am aflat. Ai mașina aici?

— Poftim? De ce? Nu pot să-ți taie pur și simplu accesul la banii tăi!

— Se pare că pot, mi-a răspuns Katie. Dacă ești femeie. Așa mi-au zis de la compania aeriană. Guvernul provizoriu tocmai a trecut legi noi: banii femeilor aparțin acum rudei celei mai apropiate de sex masculin.

— E mai rău decât credeți, a intervenit Anita, o colegă ceva mai în vârstă.

Venise și ea la mine în birou.

— E mult mai rău.

— Nu am o rudă apropiată de sex masculin, am zis.

Eram consternată.

— E complet neconstituțional!

— Nu te mai gândi la Constituție, a zis Anita. Tocmai au abolit-o. Am aflat în timp ce eram la bancă, încercam să…

A început să plângă.

— Adună-te, i-am zis. Trebuie să ne gândim.

— Sigur ai o rudă de sex masculin pe undeva, a spus Katie. Cred că plănuiesc treaba asta de ani de zile: mi-au zis că cea mai apropiată rudă de sex masculin este nepotul meu de 12 ani.

În momentul acela, au dărâmat ușa de la intrare. Ne-am pomenit cu cinci bărbați, doi câte doi, urmați de unul singur, cu puștile automate pregătite. Katie, Anita și eu am ieșit din biroul meu. Recepționera, Tessa, a țipat și s-a ascuns după birou.

Doi dintre ei erau tineri – pe la douăzeci de ani poate –, dar ceilalți trei erau de vârsta a doua. Cei tineri erau în formă, ceilalți aveau burtă de băutori de bere. Purtau uniforme de camuflaj, parcă direct de la un casting, și dacă n-ar fi avut puștile, aș fi râs, fără conștiința faptului că în curând râsetele femeiești aveau să devină marfă foarte rară.

— Ce înseamnă asta? am întrebat. Puteați să ciocăniți! Ușa era deschisă!

Bărbații m-au ignorat. Unul dintre ei – șeful, bănuiesc – i s-a adresat tovarășului lui:

— Ai lista?

Am încercat din nou pe un ton mai ofensat.

— Cine răspunde pentru pagube?

Începeam să simt cum mă lovește șocul: mi s-a făcut frig. Era un jaf? Luare de ostatici.

— Ce vreți? Nu ținem bani aici.

Anita m-a înghiontit ca să mă facă să tac: înțelesese situația mai bine decât mine.

Al doilea în ierarhie a ridicat o foaie de hârtie.

— Care e cea gravidă? a întrebat.

Ne-am uitat una la alta toate trei. Katie a făcut un pas în față.

— Eu sunt, a răspuns.

— Fără soț, da?

— Nu, eu…

Katie își ținea mâinile ca un scut în fața burții. Decisese să fie mamă singură, cum făceau multe femei în perioada aceea.

— La liceu, a spus comandantul.

Cei doi bărbați mai tineri au înaintat.

— Urmați-ne, doamnă, a spus primul.

— De ce? a întrebat Katie. Nu puteți da buzna aici și…

— Urmați-ne, a spus al doilea bărbat mai tânăr.

Au apucat-o de brațe și au dus-o pe sus. Katie țipa, dar tot au scos-o pe ușă.

— Opriți-vă! am strigat.

Îi auzeam țipetele de dincolo de ușă, pe hol, tot mai îndepărtate.

— Eu dau ordinele, a spus șeful.

Purta ochelari de vedere și o mustață în furculiță, dar nu-i dădeau un aer de unchi. De-a lungul a ceea ce s-ar putea numi cariera mea în Galaad, am avut ocazia de a observa cum, atunci când li se dă brusc putere, cei de rang inferior ajung să abuzeze de ea în modul cel mai flagrant.

— Nu vă faceți griji, nu va păți nimic, a spus al doilea în ierarhie. Merge într-un loc sigur.

Ne-a citit numele de pe listă. Nu avea rost să negăm cine suntem: știau deja.

— Unde e recepționera? a întrebat șeful. Tessa.

Biata Tessa a apărut de după birou. Tremura de groază.

— Ce zici? a întrebat cel cu lista. Hipermarket, liceu sau stadion?

— Câți ani ai? a întrebat-o șeful. Lasă că scrie aici: 27.

— Hai să-i mai dăm o șansă. Hipermarket. Poate o ia cineva de nevastă.

— Du-te acolo, i s-a adresat Tessei șeful.

— Doamne ferește, a făcut pe ea, a spus al treilea bărbat mai în vârstă.

— Nu lua numele în deșert, i-a zis șeful. Bun. Știe de frică, poate o să facă ce i se zice.

— Slabe speranțe să asculte vreuna, a intervenit al treilea. Doar sunt muieri.

Cred că încerca să facă o glumă.

Cei doi bărbați mai tineri care dispăruseră cu Katie s-au întors pe ușă.

— Am băgat-o în dubă, a spus unul.

— Unde sunt celelalte două așa-zise judecătoare? a întrebat șeful. Loretta? Davida?

— Sunt în pauza de prânz, a spus Anita.

— Le luăm pe-astea două. Rămâi aici cu ea până când se întorc celelalte, a spus șeful arătând spre Tessa. Apoi o încui pe asta în duba pentru hipermarket. Și le aduci pe cele două care-s la prânz.

— Hipermarket sau stadion? Pentru astea două de-aici?

— Stadion, a hotărât șeful. Una e prea bătrână, amândouă sunt licențiate în drept, sunt judecătoare. Știi care-s ordinele.

— Totuși, în unele cazuri e păcat, a remarcat al doilea în ierarhie arătând cu capul spre Anita.

— Providența va decide, a conchis șeful.

Pe Anita și pe mine ne-au dus pe scări, cinci etaje. Oare mergea liftul? Nu știu. Apoi ne-au încătușat cu mâinile în față și ne-au băgat într-o dubă neagră, despărțite de șofer printr-un placaj solid și cu geamurile fumurii dublate cu plasă de sârmă pe dinăuntru.

Niciuna dintre noi nu scoseserăm o vorbă în tot acest timp, căci ce-ar fi fost de spus? Era limpede că nimeni nu ne-ar fi răspuns la strigătele de ajutor. N-avea rost să țipăm sau să ne

izbim de pereții dubei: ar fi fost doar un consum inutil de energie. Așa că ne-am pus pe așteptat.

Măcar aveam aer condiționat. Și scaune pe care să stăm.

— Ce-or să facă cu noi? a șoptit Anita.

Nu vedeam pe geam. Și nici una pe alta nu ne vedeam, doar niște siluete neclare.

— Nu știu, am răspuns.

*

Duba s-a oprit scurt – la un punct de control, bănuiesc –, apoi a pornit din nou, apoi s-a oprit de tot.

— Ultima stație, a strigat o voce. Coborârea!

S-au deschis ușile din spate ale dubei. Anita, cu greu, s-a dat jos prima.

— Mișcă-te, a ordonat o altă voce.

Mi-era greu să cobor din dubă cu cătușele la mâini; cineva m-a prins de braț, m-a tras și am aterizat poticnindu-mă.

În timp ce duba demara, mi-am recăpătat echilibrul și am privit în jur. Mă aflam într-un spațiu deschis alături de multe alte grupuri de persoane – femei, mai precis – și un număr mare de bărbați înarmați.

Mă aflam pe un stadion. Dar nu mai era un stadion. Acum devenise o închisoare.

VI
ȘASE, EȘTI MOARTĂ
Transcrierea declarației martorului 369A

13

Mi-a fost foarte greu să relatez evenimentele premergătoare morții mamei mele. Tabitha mă iubise, fără îndoială, iar acum că ea nu mai era, totul în jur mi se părea șovăielnic și nesigur. Casa, grădina noastră, chiar și propria cameră – nimic nu mai părea real – ca și cum ar fi dispărut înghițite de ceață. Îmi tot revenea în minte versetul din Biblie pe care Mătușa Vidala ne pusese să-l învățăm pe de rost:

> *Căci înaintea ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte. Îi mături ca un vis: dimineața sunt ca iarba care încolțește iarăși: înflorește dimineața și crește, iar seara este tăiată și se usucă.*

Se va usca, se va usca. Era ca un sâsâit – ca și cum Dumnezeu ar fi fost puțin peltic. Multe dintre noi ne împotmoleam când recitam partea asta.

*

Am primit o rochie neagră pe care s-o port la înmormântarea mamei. Au participat și o parte dintre ceilalți Comandanți și Soțiile lor, dar și Marthele noastre. Sicriul cu rămășițele pământești ale mamei a fost închis, iar tata a ținut un soi de discurs despre ce Soție destoinică a fost, punându-i întotdeauna pe ceilalți înaintea ei, un model pentru toate femeile din Galaad, apoi a rostit o rugăciune în care i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că a cruțat-o de durere și toată lumea a spus „Amin". În Galaad, nu se făcea tam-tam în privința înmormântărilor femeilor, chiar și ale celor de rang superior.

Oamenii importanți au venit la noi acasă de la cimitir și s-a ținut o mică recepție. Zilla a făcut gogoșele cu cașcaval, una dintre specialitățile ei, și m-a lăsat să o ajut. A fost un fel de alinare: să mi se permită să-mi pun șorțul și să dau cașcavalul prin răzătoare, să storc aluatul din tubul de patiserie pe tavă și apoi să urmăresc prin geamul ușii de la cuptor cum se umflă. Le-am copt în ultimul moment, după ce oamenii ajunseseră deja.

Apoi mi-am dat șorțul jos și m-am alăturat recepției în rochia neagră, cum îmi ceruse tata, și am stat tăcută, tot cum îmi ceruse tata. Cei mai mulți invitați m-au ignorat, mai puțin una

dintre Soții, pe care o chema Paula. Era văduvă și întru câtva faimoasă pentru că soțul ei, Comandantul Saunders, fusese ucis, înjunghiat cu o frigăruie în biroul lui, de Slujitoarea lor – un scandal despre care se șușotise mult la școală cu un an înainte. Ce căuta Slujitoarea în birou? Cum intrase?

Varianta Paulei era că fata ar fi fost nebună și că se furișase noaptea de la etaj, furase frigăruia din bucătărie, iar când bietul Comandant Saunders deschisese ușa biroului, îl luase prin surprindere – omorâse un bărbat care o tratase întotdeauna cu respectul cuvenit ei și funcției ei. Slujitoarea fugise, dar o prinseseră și o spânzuraseră, o atârnaseră pe Zid.

Cealaltă variantă îi aparținea Shunammitei, care știa de la Martha ei, care știa de la Martha principală din casa familiei Saunders. La mijloc s-ar fi aflat pofte carnale violente și o legătură plină de păcat. Slujitoarea îl ațâțase într-un fel sau altul pe Comandantul Saunders, iar el i-ar fi ordonat să se furișeze la parter noaptea, când toată lumea dormea. Apoi ea s-ar fi fofilat în biroul lui, unde Comandantul ar fi așteptat-o cu ochii aprinși ca două lanterne. Cine știe ce pretenții carnale o fi avut de la ea? Pretenții împotriva firii, care o aduseseră pe Slujitoare în pragul nebuniei, nu că ar fi fost nevoie de prea mult pentru unele dintre ele, dat fiind că erau deja pe jumătate nebune, dar ea a fost probabil un caz mai grav decât altele. Mai bine nu te gândești, afirmau Marthele, care nu se puteau gândi la nimic altceva.

Când soțul ei nu și-a făcut apariția la micul dejun, Paula a început să-l caute și l-a găsit întins pe podea fără pantaloni. Femeia i-ar fi tras pantalonii la loc înainte de a chema Îngerii. A trebuit să-i ordone uneia dintre Marthele ei s-o ajute: morții sunt fie țepeni, fie moi, iar Comandantul Saunders avea un trup masiv, de o formă neregulată. Shunammite a povestit că Martha îi povestise că Paula se murdărise rău de sânge luptându-se să îmbrace cadavrul și pesemne avea nervi de oțel din moment ce făcuse ce trebuia pentru a salva aparențele.

Îmi plăcea mai mult varianta Shunammitei decât cea a Paulei. M-am gândit la ea în timpul recepției funerare, când tata m-a prezentat Paulei. Mânca o gogoșea cu cașcaval; m-a măsurat cu privirea. Remarcasem aceeași căutătură la Vera când înfigea o scobitoare într-o prăjitură să verifice dacă s-a copt.

Apoi a zâmbit și a zis: „Agnes Jemima. Ce plăcere”, și m-a mângâiat pe creștet ca și cum aș fi avut cinci ani, adăugând că ce bine trebuie să fie să primesc o rochie nouă. Mi-a venit s-o mușc: rochia nouă ar fi trebuit să compenseze faptul că-mi murise mama? Dar era mai bine să-mi țin gura decât să-mi arăt adevăratele gânduri. Nu-mi ieșea mereu, dar de data asta am reușit.

„Vă mulțumesc”, am zis. Mi-am imaginat-o în genunchi pe podea, într-o baltă de sânge, încercând să tragă o pereche de pantaloni pe un bărbat mort. În capul meu, asta o punea într-o poziție stânjenitoare și mă făcea să mă simt mai bine.

*

La câteva luni de la moartea mamei, tata s-a căsătorit cu văduva Paula. Pe degetul ei a apărut inelul magic al mamei. Bănuiesc că tata n-a vrut să-l irosească, de ce să cumpere un alt inel când exista deja unul atât de frumos și de scump?

Marthele au mârâit nemulțumite. „Mama ta voia să primești tu inelul”, a spus Rosa. Dar, evident, ele nu puteau face nimic. Spumegam de furie, dar nici eu nu puteam face nimic. Stăteam încruntată și bosumflată, dar nici tata, nici Paula nu mi-au dat vreun fel de atenție. Își luaseră obiceiul de „a-mi suporta mofturile”, cum le numeau ei, ceea ce în practică însemna că îmi ignorau orice manifestări ale stărilor sufletești pentru a mă învăța minte că tăcerile încăpățânate nu aveau niciun efect asupra lor. Ba chiar discutau această metodă pedagogică în fața mea, vorbind despre mine la persoana a treia. „Văd că Agnes e iar într-una dintre dispozițiile ei. Da, lucrurile acestea sunt ca vremea, îi va trece repede. Așa sunt fetele tinere.”

14

La scurt timp după nunta tatei și a Paulei, la școală s-a întâmplat ceva foarte tulburător. Povestesc acest episod aici nu pentru că vreau să inspir groază, ci pentru că a avut un puternic efect asupra mea și ar putea explica într-o oarecare măsură de ce unele dintre noi care au trăit în perioada aceea și în locul acela am acționat așa cum am acționat.

Întâmplarea s-a petrecut în timpul orei de Religie care, după cum am mai menționat, ne era predată de Mătușa Vidala. Ea era responsabilă de școala noastră și, de altfel, de celelalte școli ca a noastră – Școlile Vidala, așa li se spunea –, dar portretul ei, care atârna în spatele fiecărei săli de clasă, era mai mic decât al Mătușii Lydia. În total, erau cinci tablouri: Pruncul Nicole cel mai sus, pentru că trebuia să ne rugăm zilnic pentru întoarcerea ei în siguranță. Apoi veneau Mătușa Elizabeth și Mătușa Helena, urmate de Mătușa Lydia și Mătușa Vidala. Tablourile cu Pruncul Nicole și Mătușa Lydia aveau rame aurite, pe când celelalte trei aveau doar rame argintii.

Sigur că toate știam cine erau cele patru femei: erau Fondatoarele. În schimb nu eram sigure ce fondaseră și nici nu îndrăzneam să întrebăm: nu voiam să o jignim pe Mătușa Vidala atrăgându-i atenția asupra portretului său de dimensiuni mai reduse. Shunammite afirma că ochii Mătușii Vidala din tablou ne urmăreau peste tot prin încăpere și că aceasta auzea tot ce spuneai, dar Shunammite exagera și fabula mult.

Mătușa Vidala ședea pe catedra masivă. Îi plăcea să ne poată cuprinde cu privirea. Ne-a cerut să mutăm băncile mai în față și mai aproape una de cealaltă. Apoi ne-a spus că suntem suficient de mari ca să auzim cea mai importantă poveste din Biblie – importantă pentru că era un mesaj de la Dumnezeu destinat special fetelor și femeilor, deci trebuia să ascultăm cu atenție. Era vorba de povestea concubinei tăiate în douăsprezece bucăți.

— Știu povestea, mi-a șoptit Shunammite, care stătea lângă mine.

Becka, de cealaltă parte, și-a apropiat încet mâna de a mea pe sub bancă.

— Liniște, Shunammite, s-a răstit Mătușa Vidala.

Și-a suflat nasul și a început să ne spună următoarea poveste.

Concubina unui bărbat – un fel de Slujitoare pe vremea aceea – a fugit de la stăpân înapoi în casa tatălui ei. Dovadă de mare

neascultare. Bărbatul ei a plecat să o caute și, o fire bună și iertătoare fiind, n-a avut alte pretenții decât s-o ia înapoi cu el. Tatăl, cunoscând legile, a spus da – era dezamăgit că fiica lui fusese atât de neascultătoare – și cei doi bărbați s-au pus la masă ca să sărbătorească înțelegerea. Dar cum s-a făcut aproape seară, bărbatul și concubina au pornit târziu, iar când s-a înnoptat, au căutat adăpost într-o cetate unde bărbatul nu cunoștea pe nimeni. Un locuitor cumsecade al cetății le-a spus că pot rămâne peste noapte în casa lui.

Alți locuitori ai cetății însă, măcinați de pofte desfrânate, au venit la casa acestuia și au cerut să li-l dea pe mană pe călător. Intenționau să-i facă lucruri rușinoase. Lucruri desfrânate și păcătoase. Dar ar fi fost o mare ticăloșie să facă bărbat cu bărbat lucrul acela, așa că bărbatul cumsecade și călătorul au scos-o afară pe concubină în schimb.

— Păi, a meritat-o, nu vi se pare? a exclamat Mătușa Vidala. N-ar fi trebuit să fugă. Gândiți-vă câtă suferință le-a produs celorlalți!

Când s-a făcut dimineață însă, a continuat Mătușa Vidala povestea, călătorul a deschis ușa și a găsit-o pe concubină zăcând pe prag. „Ridică-te”, i-a zis bărbatul. Dar ea nu s-a ridicat pentru că era moartă. Desfrânații o omorâseră.

— Cum? a întrebat Becka.

Vocea ei s-a auzit puțin mai tare decât o șoaptă; mă strângea cu putere de mână.

— Cum au omorât-o?

Câte o lacrimă îi curgea pe fiecare obraz.

— Dacă mai mulți bărbați îi fac lucruri desfrânate în același timp unei fete, o omoară, a spus Mătușa Vidala. Prin povestea aceasta, Dumnezeu ne transmite că trebuie să ne mulțumim cu soarta noastră și să nu ne revoltăm împotriva ei. Femeia trebuie să-l respecte pe bărbat, care este capul, a mai spus ea. Dacă nu, la asta se ajunge. Dumnezeu are întotdeauna grijă ca pedeapsa să fie pe măsura păcatului.

Am aflat restul poveștii mai târziu – cum călătorul a tăiat trupul concubinei în douăsprezece bucăți și a trimis câte una fiecărei seminții a lui Israel, cerându-le să răzbune răul tratament la care fusese supusă concubina lui și să-i omoare pe ucigași, și cum fiii lui Veniamin au refuzat, pentru că ucigașii aparțineau seminției lor. În vendeta care a urmat, seminția lui

Veniamin a fost aproape complet anihilată, soțiile și copiii lor fiind cu toții omorâți. Într-un final, cele unsprezece seminții au cumpănit că ar fi un lucru rău să extermine a douăsprezecea seminție, drept care s-au oprit din omorât. Fiilor lui Veniamin care au supraviețuit li s-a interzis să se căsătorească oficial cu alte femei pentru a face copii, în baza unui jurământ făcut de celelalte seminții, în schimb li s-a spus că pot fura câteva fete și se pot căsători cu ele neoficial, ceea ce au și făcut.

Dar la momentul respectiv n-am mai apucat să auzim restul povestirii pentru că Becka a izbucnit în plâns.

— E oribil, e oribil! a repetat îngrozită.

Noi restul stăteam nemișcate.

— Stăpânește-te, Becka, a admonestat-o Mătușa Vidala.

Dar Becka nu putea. Plângea așa de tare, că am crezut că se va sufoca.

— Aș putea s-o îmbrățișez, Mătușă Vidala? am întrebat într-un final.

Ne încurajau să ne rugăm pentru celelalte fete, dar nu să ne și atingem.

— Bănuiesc că da, a răspuns Mătușa Vidala cu jumătate de inimă.

Am cuprins-o pe Becka cu brațele, iar ea a continuat să plângă pe umărul meu.

Pe Mătușa Vidala starea Beckăi o călca pe nervi, dar în același timp o și îngrijora. Tatăl Beckăi nu era el Comandant, ci doar un stomatolog, dar era un stomatolog important, iar dantura Mătușii Vidala era în stare proastă. S-a ridicat și a ieșit din sală.

Câteva minute mai târziu, a apărut Mătușa Estée. Pe ea o chemau ori de câte ori era nevoie să ne calmeze.

— E-n regulă, Becka, i s-a adresat. Mătușa Vidala n-a vrut să te sperie.

Nu era tocmai adevărat, însă Becka s-a oprit din plâns și s-a pus pe sughițat.

— Putem înțelege și altfel povestea. Concubinei i-a părut rău pentru purtarea ei și a încercat să-și răscumpere vina, astfel a ales să se sacrifice pentru a-l salva pe călătorul cel cumsecade pe care bărbații cei răi voiau să-l ucidă.

Becka a întors puțin capul într-o parte: era atentă.

— Concubina a făcut un lucru nobil și curajos, nu crezi?

Un vag semn de încuviințare din partea Beckăi.

Mătușa Estée a oftat.

— Cu toții trebuie să facem sacrificii pentru a-i ajuta pe ceilalți, a spus pe un ton liniștitor. Bărbații trebuie să se sacrifice la război, iar femeile în alte moduri. Asta e rânduiala lumii. Așa, acum putem să mâncăm ceva bun ca să ne mai înveselim. Am adus niște biscuiți cu ovăz. Fetelor, puteți vorbi între voi.

Așezate în bănci, ne ronțăiam biscuiții cu ovăz, când Shunammite i-a șoptit peste mine Beckăi:

— Nu mai fi așa plângăcioasă. E doar o poveste.

Becka nici n-a părut s-o audă.

— N-o să mă mărit niciodată, niciodată, a murmurat, aproape pentru sine.

— Ba da, i-a replicat Shunammite. Toată lumea se mărită.

— Ba nu-i adevărat, a contrazis-o Becka, dar numai pentru urechile mele.

15

La câteva luni după nunta Paulei cu tatăl meu, în gospodăria noastră a apărut o Slujitoare. O chema Ofkyle, dat fiind că prenumele tatei era Kyle. „Înainte a purtat alt nume”, a spus Shunammite. „Al altui bărbat. Sunt pasate de la unii la alții până când fac un copil. Sunt toate curve oricum, nu le trebuie nume adevărate.” Shunammite afirma că o curvă înseamnă o femeie care umblase cu mai mulți bărbați, nu doar cu soțul ei. Deși nu prea știam noi ce înseamnă „a umbla cu cineva”.

Iar Slujitoarele trebuie că sunt de două ori curve, spunea Shunammite, pentru că nici măcar nu aveau soți. Dar n-aveam voie să ne purtăm urât cu Slujitoarele, ori să le numim curve, ne-a explicat Mătușa Vidala ștergându-și nasul, pentru că ele prestau un serviciu pentru comunitate în chip de pocăință, iar noi toate trebuia să le fim recunoscătoare pentru asta.

— Nu înțeleg cum a fi curvă înseamnă că prestezi un serviciu, a șoptit Shunammite.

— Din cauza copiilor, i-am răspuns tot în șoaptă. Slujitoarele pot să facă copii.

— Mai sunt și alte femei care pot, a spus Shunammite, și nu sunt curve.

Avea dreptate, o parte din Soții puteau, la fel și unele Econoneveste: le văzuserăm burțile mari. Dar multe femei nu puteau. Fiecare femeie își dorește un copil, a spus Mătușa Estée. Fiecare femeie care nu e Mătușă sau Marthă. Căci dacă nu erai Mătușă sau Marthă, care ar mai fi fost menirea ta pe pământ dacă nu făceai copii?

Sosirea Slujitoarei în casa noastră însemna că noua mea mamă vitregă, Paula, voia să aibă un copil pentru că pe mine nu mă considera copilul ei: mama mea era Tabitha. Dar cum rămânea cu Comandantul Kyle? Nici el nu părea să mă considere copilul lui. Era ca și cum aș fi devenit invizibilă pentru amândoi. Se uitau la mine, prin mine, și vedeau zidul.

*

Când Slujitoarea s-a alăturat gospodăriei noastre, eu aveam vârsta la care aproape că puteam fi considerată femeie, conform etaloanelor din Galaad. Mă înălțasem, fața mi se alungise și îmi crescuse nasul. Aveam sprâncenele mai negre –

nu două omizi păroase ca ale Shunammitei și nici două liniuțe ca ale Beckăi, ci conturate ca două semiluni – și gene negre. Mi se îndesise părul și își schimbase nuanța de la șaten tern la castaniu. Mă încântau toate aceste transformări și îmi admiram noul chip în oglindă, întorcându-mă să-l privesc din toate unghiurile, în ciuda avertizărilor cu privire la vanitate.

Mai alarmant, începuseră să mi se umfle sânii și să-mi apară păr în zone ale trupului asupra cărora nu aveam voie să ne oprim: picioare, subsuori și acea parte rușinoasă cu o mie de nume eufemistice. După ce o fată pățea lucrul acesta, înceta să mai fie o floare prețioasă, devenind o creatură mult mai periculoasă.

Ne pregătiseră la școală în legătură cu lucrurile acestea – Mătușa Vidala ne ținuse un șir de prezentări stânjenitoare, ilustrate, care ar fi trebuit să ne instruiască cu privire la rolul femeii și îndatoririle ei față de propriul trup – rolul femeii măritate –, dar nu se dovediseră nici prea lămuritoare, nici prea liniștitoare. Când Mătușa Vidala ne-a întrebat dacă avem întrebări, nu a întrebat nimeni nimic, atât de multe lucruri ar fi fost de întrebat... Eu aș fi vrut să întreb de ce trebuia să fie așa, dar știam deja răspunsul: pentru că așa lăsase Dumnezeu. Așa se scoteau Mătușile din toate încurcăturile.

În curând trebuia să mă aștept să înceapă să-mi curgă sânge dintre picioare; li se întâmplase deja mai multor fete de la școală. De ce n-a putut Dumnezeu să rânduiască lucrurile altfel? Dar, după cum știam din versetele Scripturii pe care ni le citeau cu voce tare Mătușile, Dumnezeu manifesta un interes deosebit pentru sânge: sânge, purificare, și mai mult sânge, și mai multă purificare, sânge vărsat pentru a purifica impurul, deși nu trebuia să-ți mânjești mâinile cu el. Sângele spurca, mai ales dacă provenea de la fete, dar lui Dumnezeu îi plăcuse cândva să-l vadă vărsat pe altarele lui. Deși între timp renunțase la acest obicei – ne-a explicat Mătușa Estée – preferând fructele, legumele, suferința mută și faptele bune.

Din câte îmi dădeam eu seama, trupul femeii adulte era o capcană cu bombă. Dacă exista o gaură, ceva urma cu siguranță să fie vârât în ea și altceva să iasă din ea, acest lucru fiind valabil pentru toate găurile: o gaură în perete, o gaură în munte, o gaură în pământ. Erau atât de multe lucruri care i se puteau face acestui trup al femeii adulte, sau care puteau

merge prost, încât am ajuns să cred că m-aș putea foarte bine lipsi de el. M-am gândit să mă micșorez prin înfometare, și am și încercat timp de o zi, dar mi s-a făcut atât de foame, încât mi-am abandonat decizia și m-am dus la bucătărie în toiul nopții și am mâncat resturi de pui direct din oala de supă.

*

Efervescența trupului nu era însă singurul meu motiv de îngrijorare: poziția mea socială la școală coborâse considerabil. Celelalte fete nu mă mai tratau cu deferență, nu mă mai curtau. Își întrerupeau conversația când mă apropiam și îmi aruncau priviri ciudate. Unele se întorceau chiar cu spatele. Becka nu făcea asta – căuta în continuare să stea lângă mine –, în schimb își ținea privirea ațintită drept în față și nu-și mai lăsa mâna să alunece sub bancă căutând-o pe a mea.

Shunammite continua să se pretindă prietena mea, în parte, sunt sigură, pentru că nu era populară printre celelalte, dar acum ea îmi făcea mie o favoare căutându-mi prietenia și nu invers. Toate acestea mă răneau, deși nu înțelegeam încă de unde venea schimbarea.

În schimb, celelalte știau. Probabil mersese vorba din gură în gură – de la mama mea vitregă, Paula, la Marthele noastre care observau totul, de la ele la celelalte Marthe cu care se întâlneau când plecau după treburi, de la acele Marthe la Soțiile pe care le serveau și de la Soții la fiicele lor, colegele mele de școală.

Care era zvonul? Pentru început, că nu mă mai aflam în grațiile puternicului meu tată. Mama mea, Tabitha, fusese protectoarea mea; dar acum murise, iar mama vitregă nu-mi voia binele. Acasă mă ignora, ori se răstea la mine: „Ridică aia! Nu sta cocoșată!” Încercam pe cât posibil să nu mă fac văzută, dar până și ușa mea închisă pesemne că era un afront pentru ea. Bănuia că mă ascundeam în spatele ei și cloceam gânduri corozive.

Dar motivele retrogradării mele nu țineau doar de faptul că-i ieșisem tatei din grații. Circula o informație despre mine, o informație foarte dăunătoare.

*

Ori de câte ori exista un secret de spus – mai ales unul șocant – Shunammitei îi făcea o deosebită plăcere să fie mesagerul.

— Ghici ce-am aflat? mi-a zis într-o zi în timp ce ne mâncam sendvișurile la prânz.

Era o amiază însorită: ni se dăduse voie să facem un picnic pe peluza școlii. Curtea era împrejmuită cu un gard înalt care se termina cu sârmă ghimpată, iar la poartă stăteau doi Îngeri, poarta fiind tot timpul încuiată, mai puțin când intrau și ieșeau mașinile Mătușilor, deci eram în totală siguranță.

— Ce? am chestionat-o.

Sendvișurile erau cu acel surogat artificial care înlocuise cașcavalul adevărat din sendvișurile pe care le primeam la școală, pentru că soldații țării aveau nevoie de adevăratul cașcaval. Soarele ne mângâia cu căldura lui, iarba era moale, în ziua respectivă reușisem să ies din casă fără să mă vadă Paula și pe moment mă simțeam cât de cât mulțumită de viața mea.

— Mama ta n-a fost mama ta adevărată, a început Shunammite. Te-au luat de la mama ta adevărată pentru că era curvă. Dar să nu te necăjești, nu e vina ta, pentru că erai prea mică atunci ca să-ți dai seama.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Am scuipat o bucată de sendviș pe iarbă.

— Nu-i adevărat! aproape am strigat.

— Calmează-te, a spus Shunammite. Cum ți-am zis, nu e vina ta.

— Nu te cred.

Shunammite mi-a oferit un zâmbet compătimitor, încântat.

— Ăsta-i adevărul. Martha mea a auzit toată tărășenia de la Martha ta, iar *ea* a auzit-o de la noua ta mamă vitregă. Soțiile știu lucrurile de genul ăsta – unele dintre ele și-au făcut rost de copii în același fel. Nu e cazul meu însă, am fost născută cum trebuie.

O uram cu adevărat în momentul acela.

— Și-atunci mama mea adevărată unde e? am chestionat-o. Dacă tot știi totul!

„Ești foarte, foarte rea”, aș fi vrut să-i spun de fapt. Îmi dădeam seama că mă trădase: înainte de a-mi spune mie, răspândise deja vestea printre celelalte fete. De-asta începuseră să se poarte așa de rece: eram stigmatizată.

— Nu știu, poate a murit, a zis Shunammite. A vrut să te fure din Galaad, încerca să scape cu tine printr-o pădure, voia să treacă granița. Dar au prins-o, iar pe tine te-au salvat. Ai avut noroc!

— Cine? am întrebat pierit.

În timp ce-mi povestea, Shunammite continua să mestece. Îi urmăream gura, din care ieșea condamnarea mea. Avea înlocuitor galben de cașcaval între dinți.

— Știi și tu: Îngerii și Agenții, și ceilalți. Ei te-au salvat și te-au dat Tabithei pentru că ea nu putea avea copii. Ți-au făcut un serviciu. Acum ai o casă mult mai bună decât ai fi avut cu curva aia.

Am simțit cum certitudinea că spune adevărul pune stăpânire pe trupul meu ca paralizia. Povestea pe care Tabitha obișnuia să mi-o spună – despre cum mă salvase și fugise cu mine de vrăjitoarele rele – era parțial adevărată. Dar nu pe Tabitha o ținusem de mână, ci pe mama mea adevărată – mama mea adevărată, curva. Și nu ne urmăreau vrăjitoarele, ci bărbații. Cel mai probabil erau înarmați, așa erau întotdeauna bărbații ca ei.

Și totuși, Tabitha chiar m-a ales. M-a ales dintre toți ceilalți copii smulși de la mamele și tații lor. M-a ales pe mine și m-a prețuit. M-a iubit. Partea asta era adevărată.

Dar acum rămăsesem orfană de mamă, căci unde era mama mea adevărată? Eram și orfană de tată – nu eram înrudită cu Comandantul Kyle mai mult decât cu omul din Lună. Mă tolerase doar pentru că fusesem proiectul Tabithei, jucăria ei, animăluțul ei de companie.

Nu-i de mirare atunci că Paula și Comandantul Kyle au vrut o Slujitoare: își doreau un copil adevărat în locul meu. Eu eram copilul nimănui.

*

Shunammite mesteca în continuare, urmărind satisfăcută cum mesajul ei își făcea efectul.

— Eu îți voi lua apărarea, a spus pe tonul cel mai pios și ipocrit. Asta nu-ți afectează cu nimic sufletul. Mătușa Estée spune că toate sufletele sunt egale în cer.

Doar în cer, m-am gândit eu. Iar aici nu suntem în cer. Aici este un loc al șerpilor și al scărilor și, deși la un moment dat

ocupasem treapta de sus a unei scări proptite de Copacul vieții, acum alunecasem pe un șarpe. Ce satisfacție pentru celelalte să mă privească cum cad! Nu-i de mirare că Shunammite nu s-a putut abține să răspândească asemenea vești otrăvite și delicioase. Și auzeam deja râsetele batjocoritoare pe la spatele meu: „Curvă, curvă, fiică de curvă.”

Mătușa Vidala și Mătușa Estée știau și ele sigur. Probabil au știut amândouă de la bun început. Era genul de secret pe care îl știau Mătușile. De aici își trăgeau puterea, potrivit Marthelor: din faptul că știau secrete.

Iar Mătușa Lydia – înfățișată semi-încruntată, semi-zâmbitoare, în uniforma ei urâtă maro, în portretul înrămat cu aur din spatele tuturor claselor noastre – pesemne că știe cele mai multe secrete, de-asta are și cea mai multă putere. Ce-ar avea de spus Mătușa Lydia despre nenorocirea mea? M-ar ajuta? Mi-ar înțelege necazul, m-ar salva? Dar era Mătușa Lydia o persoană reală? N-o văzusem niciodată. Poate era ca Dumnezeu – reală și ireală în același timp. Dacă m-aș fi rugat Mătușii Lydia seara în loc să mă rog lui Dumnezeu?

Chiar am încercat mai târziu în săptămâna aceea. Dar apoi mi s-a părut o grozăvie – să te rogi unei femei –, așa că am încetat.

16

Mi-am petrecut restul acelei după-amiezi teribile ca o somnambulă. Brodam seturi de batiste pentru Mătuși, cu flori asortate cu numele lor – echinaceea pentru Elizabeth, hortensia pentru Helena, violete pentru Vidala. Eu coseam flori de liliac, simbolul Lydiei, când mi-am înfipt acul în deget până la jumătate și nu mi-am dat seama decât când m-a atenționat Shunammite: „Îți curge sânge pe broderie”. Gabriela – o fată slăbănoagă și rea de gură, care era acum la fel de populară ca mine cândva pentru că tatăl ei fusese promovat la trei Marthe – a șoptit: „Poate că i-a venit în sfârșit ciclul pe deget”, și toată lumea a râs pentru că lor le venise deja, inclusiv Beckăi. Mătușa Vidala a auzit râsetele și, ridicând privirea din carte, ne-a certat scurt: „Potoliți-vă acum”.

Mătușa Estée m-a dus la toaletă și m-a ajutat să-mi spăl mâna de sânge, apoi mi-a bandajat degetul, în schimb batista brodată a trebuit pusă la înmuiat în apă rece, cum ne învățaseră că se scot petele de sânge, mai ales de pe pânza albă. Cum se scot petele de sânge era ceva ce trebuia să știm în calitate de viitoare Soții, ne-a explicat Mătușa Vidala, pentru că se va număra printre sarcinile noastre: trebuia să le supraveghem pe Marthe și să ne asigurăm că o fac cum trebuie. Curățarea sângelui și a altor substanțe eliminate de trupuri se înscria în îndatorirea femeii de a-i îngriji pe ceilalți, în special pe copii și pe cei în vârstă, ne-a explicat Mătușa Estée, care întotdeauna avea grijă să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă. Acesta era un dar special al femeilor, datorită creierelor lor speciale care nu erau nici dure, nici focalizate ca ale bărbaților, ci moi, umede, calde și învăluitoare ca… Ce? N-a terminat fraza.

Ca noroiul la soare, m-am gândit eu. Asta aveam eu în cap: noroi încălzit.

*

— S-a întâmplat ceva, Agnes? m-a întrebat Mătușa Estée după ce mi-am curățat degetul.

Am răspuns că nu.

— Atunci de ce plângi, draga mea?

Se pare că plângeam: îmi curgeau lacrimi din ochi, din capul meu umed și noroios, în ciuda eforturilor mele de a le controla.

— Pentru că mă doare! am răspuns printre suspine.

Nu m-a întrebat ce mă doare, deși pesemne știa că nu degetul împuns cu acul. M-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a strâns ușor.

— Atât de multe lucruri dor, a afirmat ea. Dar trebuie să încercăm să ne păstrăm voioșia. Lui Dumnezeu îi place voioșia. Îi place când noi apreciem lucrurile bune de pe lume.

Auzeam multe despre ce-i plăcea și ce nu-i plăcea lui Dumnezeu de la Mătușile care ne predau, în special de la Mătușa Vidala, care părea să-l cunoască foarte îndeaproape. Shunammite a afirmat odată că avea de gând s-o întrebe pe Mătușa Vidala ce-i plăcea lui Dumnezeu să mănânce la micul dejun, scandalizându-le pe fetele mai timide, dar n-a făcut-o niciodată.

M-am întrebat ce credea Dumnezeu despre mame, reale sau ireale. Știam însă că nu avea niciun rost s-o chestionez pe Mătușa Estée în legătură cu mama mea adevărată și cum mă alesese Tabitha sau în legătură cu vârsta pe care o aveam când se întâmplase. Mătușile de la școală evitau să ne vorbească despre părinții noștri.

*

Când am ajuns acasă de la școală în ziua aceea, am încolțit-o pe Zilla în bucătărie, unde făcea biscuiți, și i-am repetat tot ce-mi zisese Shunammite la prânz.

— Prietena ta are gura mare, asta mi-a spus. Ar trebui să și-o țină închisă mai des.

Vorbe neobișnuit de aspre, venind din partea ei.

— Dar e adevărat?

Încă mai speram pe jumătate că va nega toată povestea. A oftat.

— Ți-ar plăcea să mă ajuți să fac biscuiții?

Dar eram prea mare pentru a mă lăsa mituită cu astfel de daruri simple.

— Doar spune-mi. Te rog.

— Păi, a început ea, potrivit spuselor mamei tale vitrege, da. Povestea este adevărată. Sau pe-aproape.

— Deci Tabitha n-a fost mama mea, am zis, reținându-mi un nou rând de lacrimi iminente și stăpânindu-mi vocea.

— Depinde ce înțelegi prin mamă, mi-a răspuns Zilla. Mama e cea care te naște sau cea care te iubește cel mai mult?

— Nu știu. Poate cea care te iubește cel mai mult?

— Atunci Tabitha a fost mama ta, a declarat Zilla în timp ce tăia biscuiții. Și noi Marthele suntem mamele tale pentru că și noi te iubim. Deși uneori s-ar putea să nu ți se pară așa.

Rând pe rând, cu paleta pentru întors clătite ridica un biscuit rotund și îl așeza pe tavă.

— Toate îți vrem binele.

Asta m-a făcut să mă îndoiesc puțin de ea, pentru că și Mătușa Vidala vorbea asemănător despre binele nostru, de obicei înainte de a ne aplica o pedeapsă. Îi plăcea să ne plesnească peste picioare acolo unde nu se vedea, iar uneori chiar mai sus: ne punea să ne aplecăm și să ne ridicăm poalele. Uneori îi făcea asta unei fete în fața întregii clase.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat. Cu cealaltă mamă a mea? Cea care fugea prin pădure? După ce m-au luat de lângă ea?

— Nu prea știu, mi-a răspuns Zilla, fără să mă privească, în timp ce băga biscuiții în cuptorul încins.

Am vrut s-o întreb dacă aș putea primi unul când avea să-i scoată – mi-era poftă de biscuiți calzi –, dar mi s-a părut că ar fi o cerere prea copilăroasă în mijlocul unei conversații atât de serioase.

— Au împușcat-o? Au omorât-o?

— O, nu, a exclamat Zilla. N-ar fi făcut așa ceva.

— De ce?

— Pentru că putea să facă copii. Te-a făcut pe tine, nu? Asta era dovada că putea. N-ar omorî niciodată o femeie atât de prețioasă decât dacă, într-adevăr, n-ar avea încotro.

S-a oprit pentru a mă lăsa să asimilez.

— Cel mai probabil ar încerca să vadă dacă… Mătușile de la Centrul Rahela și Lia s-ar ruga împreună cu ea; întâi ar încerca să discute cu ea, să vadă dacă nu cumva ar reuși s-o facă să-și schimbe părerea.

La școală circulau zvonuri despre Centrul Rahela și Lia, dar erau vagi: niciuna dintre noi nu știa ce se petrece în interior. Și-așa, numai gândul că un batalion de Mătuși se roagă pentru tine trebuia să fie înspăimântător. Nu toate erau la fel de blânde ca Mătușa Estée.

— Și dacă n-au reușit s-o facă să-și schimbe părerea? am întrebat. Atunci au omorât-o? A murit?

— Oh, sunt sigură că au făcut-o să-și schimbe părerea. Se pricep foarte bine la asta. Inimi și minți – le schimbă.

— Și atunci unde e acum? Mama mea, cea reală, cealaltă?

M-am întrebat dacă își amintea de minte. Sigur își amintea de mine. Sigur m-a iubit, altfel nu ar fi încercat să fugă împreună cu mine.

— Niciuna dintre noi nu știe asta, draga mea, mi-a răspuns Zilla. După ce devin Slujitoare își pierd vechile nume, iar în uniforma aia pe care o poartă abia dacă le zărești fețele. Toate arată la fel.

— E Slujitoare?

Era deci adevărat ce spusese Shunammite.

— Mama mea?

— Asta fac acolo la Centru, mi-a explicat Zilla. Le transformă în Slujitoare, prin orice mijloace. Pe cele pe care le prind. Ce-ai zice acum de un biscuit cald și bun? Nu am unt acum, dar pot să-ți pun un pic de miere pe el.

I-am mulțumit. Am mâncat biscuitul. Mama mea era Slujitoare. De-asta insistase Shunammite că este o curvă. Toată lumea știa că toate Slujitoarele fuseseră curve, cândva. Și continuau să fie, deși în alt mod.

*

De-atunci înainte am devenit fascinată de noua Slujitoare din casa noastră. Când sosise la noi, o ignorasem după cum fusesem învățată – era cel mai bun lucru pentru ele, îmi explicase Rosa, pentru că fie ar fi făcut un copil și ar fi fost repartizată în altă parte, fie n-ar fi făcut un copil și ar fi fost oricum repartizată în altă parte, dar în orice caz nu avea cum să rămână multă vreme în casa noastră. Așa că le făcea rău să se atașeze, mai ales de persoanele tinere din casă, pentru că apoi trebuiau oricum să renunțe la respectivele relații bazate pe afecțiune, și gândește-te cât de mult le-ar tulbura.

Așa că îi întorceam spatele lui Ofkyle și mă prefăceam că nu o observ când, îmbrăcată în rochia ei roșie, intra ca o fantomă în bucătărie ca să-și ia coșul pentru cumpărături și să plece la plimbare. Toate Slujitoarele făceau o plimbare în fiecare zi, două

câte două; le vedeam pe trotuar. Nimeni nu le deranja, nu li se adresa ori nu le atingea pentru că erau – într-un anumit sens – niște paria, de neatins.

Dar acum o priveam pe Ofkyle cu coada ochiului de câte ori aveam ocazia. Avea fața ovală, albă, lipsită de expresie, ca amprenta unui deget înmănușat. Și eu știam cum să-mi golesc fața de expresie, deci nu credeam că dedesubt chiar nu simțea nicio emoție. Avusese o întreagă viață înainte. Cum arătase pe vremea când fusese curvă? Curvele umblă cu mai mult de un bărbat. Cu câți bărbați umblase? Ce însemna exact să umbli cu bărbați și ce fel de bărbați? Își dezvelise anumite părți ale trupului? Purtase pantaloni ca bărbații? Era ceva atât de împotriva firii, încât mi-era aproape imposibil să-mi imaginez! Dar dacă într-adevăr a făcut-o, cât curaj! Trebuie să fi fost foarte diferită de cum era acum. Trebuie să fi avut mult mai multă energie.

Mă duceam la fereastră și o priveam îndepărtându-se în timp ce pleca la plimbare, traversa grădina și cobora pe aleea care ducea la poarta noastră din față. Apoi îmi scoteam pantofii, traversam holul în vârful picioarelor și mă strecuram în camera ei, aflată în partea din spate a casei, la etajul al treilea. Era o cameră de mărime mijlocie cu baie proprie. Pe jos avea un covor împletit, iar pe perete un tablou cu flori albastre într-o vază care-i aparținuse Tabithei.

Mama mea vitregă exilase tabloul acolo ca să nu-l mai vadă, bănuiesc, pentru că se străduia să elimine din părțile vizibile ale casei tot ceea ce i-ar fi putut aminti noului ei soț de prima lui Soție. Paula n-o făcea pe față, era mai subtilă de-atât – îndepărta sau arunca obiectele unul câte unul –, dar eu știam ce pune la cale. Un motiv în plus să mi-o facă antipatică.

Dar de ce aș vorbi pe ocolite? Nu mai sunt nevoită s-o fac acum. Nu doar că-mi era antipatică, o uram. Ura e o emoție foarte rea pentru că-ți acrește sufletul – Mătușa Estée ne-a învățat asta dar deși nu sunt mândră s-o recunosc și obișnuiam să mă rog pentru iertare, ceea ce simțeam de fapt era ură.

După ce intram în camera Slujitoarei și închideam cu grijă ușa, începeam să-mi bag nasul peste tot. Cine era ea de fapt? Și dacă *ea* era mama mea pierdută? Știam că fabulez, dar mă simțeam atât de singură; îmi plăcea să-mi imaginez cum ar fi fost dacă aș fi avut dreptate. Cum ne-am fi aruncat una în

brațele celeilalte, ne-am fi strâns, am fi fost atât de fericite că ne-am regăsit... Dar apoi? Nu aveam niciun scenariu despre ce s-ar fi întâmplat în continuare, deși aveam o vagă intuiție că ar fi fost ceva rău.

Camera lui Ofkyle nu conținea niciun indiciu despre ea. Rochiile roșii atârnau în dulap ordonate, lenjeria de corp albă, simplă și cămășile de noapte ca niște saci erau împachetate frumos pe polițe. Mai avea o a doua pereche de cizme și câte o pelerină și o bonetă albă de schimb. Avea și o periuță cu mâner roșu. Și exista și o valiză în care-și adusese toate aceste lucruri, dar nu era nimic în ea.

17

Până la urmă, Slujitoarea noastră a reușit să rămână gravidă. Am știut înainte să-mi spună cineva, pentru că, în loc să o trateze ca pe un câine vagabond pe care-l pripășiseră de milă, Marthele au început să se agite în jurul ei, să-i ofere mese mai generoase și să-i pună flori în mici vaze pe tava cu micul dejun. Din cauza obsesiei mele legate de ea, țineam socoteala acestor detalii pe cât posibil.

Auzeam discuțiile animate ale Marthelor în bucătărie când mă credeau în altă parte, deși nu înțelegeam de fiecare dată ce spuneau. Când eram cu ele, Zilla zâmbea deseori, aparent fără motiv, iar Vera își cobora vocea aspră de parcă ar fi fost la biserică. Până și Rosa afișa o expresie mulțumită de sine, ca și cum ar fi mâncat o portocală deosebit de delicioasă, dar nu avea de gând să spună nimănui.

Cât despre Paula, mama mea vitregă, ea strălucea. Se purta mai frumos cu mine atunci când ne aflam în aceeași încăpere, lucru care nu se întâmpla frecvent dacă depindea de mine. Îmi mâncam rapid micul dejun în bucătărie înainte de a fi dusă cu mașina la școală și mă retrăgeam de la masa de seară cât de repede puteam, invocând temele: o pânză de brodat, tricotat sau cusut, un desen de terminat, o acuarelă pe care o aveam de pictat. Paula nu obiecta niciodată: nici ea nu voia să mă vadă, cum nici eu nu-mi doream s-o văd.

— Ofkyle e gravidă, nu-i așa? am întrebat-o pe Zilla într-o dimineață.

Am încercat să abordez o atitudine detașată în caz că mă înșelam. Zilla a fost luată pe nepregătite.

— Cum ți-ai dat seama? m-a întrebat.

— Nu-s oarbă, am zis pe un ton superior care probabil mă făcea foarte enervantă.

Eram la vârsta aceea.

— Nu ar trebui să suflăm o vorbă despre asta, mi-a replicat Zilla, nu înainte de a treia lună. Primele trei luni sunt perioada riscantă.

— De ce?

De fapt, nu știam prea multe, în ciuda prezentării cu diapozitive despre stadiile fătului făcute de Mătușa Vidala căreia îi curgea veșnic nasul.

— Pentru că dacă e un Necopil, atunci ar putea… atunci s-ar putea naște prea devreme, m-a lămurit Zilla. Și ar muri.

Știam despre Necopii: nu ne învățau despre ei, dar se șușotea despre ei. Se spunea că ar fi o mulțime. Slujitoarea Beckăi născuse o fetiță: nu avea creier. Biata Becka fusese foarte supărată pentru că își dorise o soră. „Ne rugăm pentru el. Pentru ea”, spusese Zilla atunci. Nu mi-a scăpat exprimarea ambiguă, impersonală.

Paula pesemne că le dăduse de înțeles celorlalte Soții despre sarcina lui Ofkyle pentru că, la școală, statutul meu a cunoscut un reviriment uimitor. Shunammite și Becka se întreceau pentru atenția mea, ca înainte, iar celelalte fete se purtau cu deferență, ca și cum aș fi avut o aură invizibilă.

Venirea pe lume a unui copil îi aureola pe toți cei aflați în proximitate. Era ca și cum o ceață aurie ne-ar fi învăluit casa, iar ceața devenea cu atât mai strălucitoare și mai aurie cu cât trecea timpul. Când s-a depășit borna celor trei luni, s-a organizat o petrecere neoficială în bucătărie, iar Zilla a făcut o prăjitură. Cât despre Ofkyle, nu avea o expresie neapărat de bucurie, cât de ușurare, judecând după porțiunea de față pe care i-o zăream.

În mijlocul acestei jubilări reprimate, eu eram învăluită de un nor negru. Acest copil necunoscut dinăuntrul lui Ofkyle absorbea toată dragostea: părea că nu mai rămăsese niciun pic și pentru mine. Eram complet singură. Și eram geloasă: bebelușul va avea o mamă, iar eu nu voi avea una niciodată. Până și Marthele îmi întorceau spatele îndreptându-și atenția asupra luminii care emana din burta lui Ofkyle. Mi-e rușine să recunosc – geloasă pe un bebeluș! –, dar acesta era adevărul.

*

Tot cam atunci s-a întâmplat un eveniment pe care mai bine l-aș trece sub tăcere, pentru că merită uitat, dar care a avut o influență asupra alegerii pe care aveam s-o fac curând. Acum că am mai crescut și am cunoscut mai mult din viață, îmi dau seama că pentru unii ar putea părea mai degrabă lipsit de însemnătate, dar eu eram o fată din Galaad și nu fusesem expusă unor astfel de situații, drept urmare pentru mine evenimentul nu a fost unul trivial. A fost în schimb

înspăimântător. Și a mai fost și rușinos: când ți se întâmplă ceva rușinos, rușinea ți se transmite și ție. Te simți murdărit.

Preambulul a fost un lucru minor: trebuia să merg la stomatolog la consultația anuală. Stomatologul era tatăl Beckăi, pe numele său doctorul Grove. Cel mai bun stomatolog, afirma Vera: toți Comandanții din eșalonul superior și familiile lor mergeau la el. Cabinetul său se afla în clădirea Binecuvântările Sănătății, destinată exclusiv doctorilor și stomatologilor. Pe fațadă avea o plăcuță cu o inimă zâmbitoare și un dinte zâmbitor.

De câte ori mergeam la doctor sau la stomatolog, una dintre Marthe mă însoțea și aștepta în sala de așteptare, fiindcă așa se cădea, obișnuia să spună Tabitha, fără să explice de ce. Paula m-a trimis însă doar cu Paznicul cu mașina, motivând că în casă erau atât de multă treabă și atâtea pregătiri de făcut în vederea schimbărilor iminente – referindu-se prin asta la copil – și că ar fi fost o risipă de timp s-o trimită pe una dintre Marthe cu mine.

Nu m-a deranjat. Faptul că mergeam neînsoțită m-a făcut chiar să mă simt matură. Am stat cu spatele drept pe bancheta din spate a mașinii, în spatele Paznicului. Apoi am intrat în clădire și am apăsat butonul liftului pe care erau desenați trei dinți și am găsit și etajul, și ușa cabinetului, apoi am luat loc în sala de așteptare și am privit imaginile cu dinți transparenți de pe perete. Când mi-a venit rândul, am intrat în cabinet, cum mi-a spus asistentul, domnul William, și m-am așezat pe scaunul stomatologic. A intrat doctorul Grove, iar domnul William mi-a adus fișa, apoi a ieșit și a închis ușa. Doctorul Grove s-a uitat la fișa mea și m-a întrebat dacă am vreun fel de probleme cu dinții, la care eu am răspuns că nu.

Ca de obicei, mi-a scotocit prin gură împungându-mă cu bețișoarele, sondele și oglinjoara lui. Tot ca de obicei, i-am văzut ochii de aproape, măriți de lentilele ochelarilor pe care-i purta – albaștri și injectați, cu pleoape ca genunchii de elefant – și am încercat să nu inspir când el expira pentru că respirația îi mirosea, ca de obicei, a ceapă. Era un bărbat de vârstă mijlocie, fără trăsături distinctive.

Și-a scos mănușile chirurgicale albe cu un plesnet și s-a spălat pe mâini la chiuveta aflată în spatele meu.

Mi-a zis:

— Dinți perfecți. Perfecți.

Apoi a zis:

— Începi să te faci fată mare, Agnes.

După care și-a pus mâna pe pieptul meu încă mic, dar în dezvoltare. Era vară așa că purtam uniforma școlară de vară, roz, dintr-un bumbac subțire.

Am paralizat, șocată. Așadar, tot ce se spunea era adevărat, bărbații și urgia dezlănțuită a poftelor lor, iar eu o stârneam șezând pur și simplu pe scaunul stomatologic. Mi-era îngrozitor de rușine – ce-ar fi trebuit să spun? Nu știam, așa că pur și simplu m-am prefăcut că nu se întâmplă.

Doctorul Grove se poziționase în spatele meu, deci își ținea mâna stângă pe sânul meu stâng. Nu-i vedeam restul corpului, doar mâna, care era mare și avea fire de păr roșcate pe dosul palmei. Era caldă. Stătea pe sânul meu ca un crab mare și fierbinte. Nu știam ce să fac. Ar fi trebuit să-i iau mâna și s-o îndepărtez de pe sân? Asta ar fi produs o și mai mare explozie de poftă trupească? Ar fi trebuit să fug? Atunci mâna mi-a strâns sânul. Degetele mi-au găsit sfârcul și l-au ciupit. Am avut senzația că cineva a înfipt o piuneză în mine. M-am lăsat cu partea de sus a corpului în față – trebuia să mă dau jos de pe scaunul acela cât mai repede dar mâna mă ținea prizonieră. Brusc s-a îndepărtat de mine și o parte din restul corpului doctorului Grove a intrat în raza mea vizuală.

— A venit timpul să vezi și tu una, mi-a spus pe tonul normal pe care-l folosea când spunea restul lucrurilor. În curând vei simți una în tine.

Mi-a prins mâna dreaptă și a pus-o pe această parte din el.

Nu cred că trebuie să vă spun ce a urmat. Avea un prosop pregătit. S-a șters și și-a băgat apendicele la loc în pantaloni.

— Așa, a spus. Ce fată cuminte. Nu ți-am făcut nimic rău.

M-a bătut părintește pe umăr.

— Nu uita să te speli pe dinți de două ori pe zi și apoi să folosești ață dentară. Domnul William îți va da o periuță nouă.

Am ieșit din cabinet cu o senzație de greață în stomac. În sala de așteptare, domnul William, cu fața lui impasibilă de bărbat modest de treizeci de ani, mi-a întins un castron plin cu periuțe de dinți roz și albastre. Știam foarte bine că trebuie să iau una roz.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Cu plăcere. Vreo carie?

— Nu. De data asta, nu.

— Bine, a zis domnul William. Dacă stai departe de dulciuri, poate nici nu vei avea vreodată. Vreo carie. Te simți bine?

— Da, am răspuns.

Unde era ușa?

— Ești cam palidă. Unora le este frică de stomatolog.

Oare a zâmbit sarcastic? Știa ce pățisem?

— Nu sunt palidă, am răspuns prostește – cum să fi știut eu dacă sunt palidă sau nu?

Am găsit clanța și m-am năpustit afară, am găsit liftul și am apăsat butonul pentru coborâre.

Treaba asta avea să se repete ori de câte ori urma să merg la stomatolog? Nu puteam să spun că nu mai vreau să merg la doctorul Grove fără să explic de ce, iar dacă ziceam de ce, știam că mi-aș fi făcut probleme. Mătușile ne învățau la școală că trebuie să spui unei persoane cu autoritate – adică lor – dacă un bărbat te atingea într-un mod necuviincios, dar noi nu eram atât de proaste încât să facem valuri, mai ales dacă era vorba de un bărbat atât de respectat ca doctorul Grove. Mai mult, ce-ar însemna pentru Becka dacă aș spune așa ceva despre tatăl ei? S-ar simți umilită, devastată. Ar fi un act de trădare teribil.

Au existat fete care au raportat astfel de lucruri. Una dintre ele a pretins că Paznicul lor ar fi atins-o pe picioare. Alta afirmase că un Econogunoier se desfăcuse la șliț în fața ei. Prima fată s-a ales cu lovituri de bici peste partea din spate a picioarelor pentru minciună, iar celei de-a doua i se adusese la cunoștință că fetele cuminți nu bagă în seamă prostioarele pe care le fac bărbații, întorc capul și gata.

Dar eu nu avusesem cum să întorc capul. Nu mă putusem uita în altă parte.

— Nu mi-e foame, i-am spus Zillei în bucătărie.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— A mers totul bine la stomatolog, draga mea? Ai vreo carie?

— Nu, i-am răspuns încercând un zâmbet palid. Am dinți perfecți.

— Te simți rău?

— Cred că mă ia răceala. Trebuie doar să mă întind.

Zilla mi-a făcut o băutură fierbinte cu miere și lămâie și mi-a adus-o în cameră pe o tavă.

— Ar fi trebuit să merg cu tine, mi-a spus. Dar e cel mai bun stomatolog. Toată lumea e de acord.

Știa. Sau bănuia. Mă avertiza să nu spun nimic. Acesta era genul de limbaj codificat pe care îl foloseau. Sau mai bine: pe care îl foloseam toate. Oare știa și Paula? Prevăzuse ce avea să mi se întâmple în cabinetul doctorului Grove? De-asta mă trimisese neînsoțită?

Așa trebuie să fi fost, am decis. O făcuse intenționat pentru ca el să mă ciupească de sân și să mă oblige să mă uit la lucrul acela murdar. Și-a dorit să fiu pângărită. Era un cuvânt din Biblie: *pângărită.* Probabil acum râdea cu răutate de renghiul urât pe care mi-l jucase, căci îmi dădeam seama că în ochii ei asta era, o glumă.

După acest episod, am încetat să mă mai rog să fiu iertată pentru ura pe care o simțeam față de ea. Aveam dreptate s-o urăsc. Eram pregătită să o cred în stare de cele mai rele lucruri, și chiar o credeam.

Lunile treceau; continuam să trăiesc furișându-mă în vârful picioarelor și trăgând cu urechea. M-am antrenat din răsputeri să văd fără să fiu văzută și să aud fără să fiu auzită. Am descoperit crăpăturile dintre tocuri și ușile aproape închise, pozițiile strategice pentru ascultat din holuri și de pe scări, locurile în care pereții erau mai subțiri. De cele mai multe ori tot ce obțineam erau frânturi și chiar tăceri, însă deveneam tot mai pricepută la a îmbina frânturile și a completa părțile nerostite ale propozițiilor.

Ofkyle, Slujitoarea noastră, se rotunjea tot mai mult – sau, mai degrabă, burta ei – și cu cât ea se rotunjea, cu atât atmosfera din casă devenea mai exaltată. Adică femeile deveneau exaltate. Cât despre Comandantul Kyle, era greu de spus ce simțea. Întotdeauna a avut o expresie de piatră și, în orice caz, bărbații nu trebuiau să-și exprime emoțiile râzând sau izbucnind în râs; deși, din spatele ușilor închise ale sălii de mese, se auzeau destul de multe râsete când avea grupuri de Comandanți invitați la cină, unde se servea vin și unul dintre deserturile festive cu frișcă – atunci când se găsea –, care îi ieșeau atât de bine Zillei. Bănuiesc însă că până și el era moderat entuziasmat de forma de balon a lui Ofkyle.

Uneori mă gândeam ce a simțit tatăl meu pentru mine. Despre mama mai știam câte ceva – fugise cu mine, Mătușile o convertiseră în Slujitoare –, dar despre tata nu știam absolut nimic. Sigur aveam unul, toată lumea avea. Ați putea crede că am umplut golul cu imagini idealizate cu el, dar n-a fost așa: golul a rămas gol.

Ofkyle ajunsese între timp un soi de vedetă. Soțiile își trimiteau Slujitoarele la noi acasă sub tot felul de pretexte – să împrumute un ou, să înapoieze un castron –, adevăratul motiv fiind să se intereseze cum îi mai merge. După ce erau primite în casă, Ofkyle era strigată să coboare pentru ca femeile să poată pune mâna pe pântecele rotund și să simtă copilul lovind. Era fascinant să le urmărești expresia feței în timp ce executau acest ritual: uimire, ca și cum ar fi fost martorele unei minuni. Speranță, pentru că dacă Ofkyle reușise, și ele puteau. Invidie, pentru că ele încă nu reușiseră. Dorință, pentru că și-o doreau cu adevărat. Disperare, pentru că erau șanse să nu li se întâmple niciodată. Încă nu știam ce se alegea de o Slujitoare

care, deși considerată inițial viabilă, se dovedea stearpă în toate posturile repartizate, dar intuiam de-atunci că nu era ceva bun.

Paula organiza frecvent ceaiuri pentru celelalte Soții. Acestea o felicitau, o admirau și o invidiau, iar ea le zâmbea cu grație și accepta felicitările lor cu modestie, adăugând că toate binecuvântările veneau de la Cel de sus, după care dădea semnalul ca Ofkyle să își facă apariția în sufragerie, unde Soțiile puteau vedea cu ochii lor, minunându-se și agitându-se în jurul ei. Se întâmpla chiar să i se adreseze lui Ofkyle cu „dragă”, lucru pe care nu-l făceau niciodată cu o Slujitoare obișnuită, una cu burta plată. Apoi o întrebau pe Paula ce nume a ales pentru bebelușul ei.

Bebelușul ei. Nu al lui Ofkyle. Mă întrebam ce părere avea Ofkyle despre asta. Dar pe niciuna n-o interesa ce se petrecea în mintea ei, le interesa doar burta ei. O mângâiau pe burtă și uneori își puneau urechea să asculte, în schimb eu stăteam în spatele ușii deschise de la sufragerie privind-o prin crăpătură și încercând să-i surprind expresia feței. O vedeam cum se străduia să păstreze o expresie ca de marmură, dar nu reușea mereu. Avea fața mai rotundă decât la sosire – aproape umflată – și mă gândeam că era de la toate lacrimile pe care nu-și permitea să le verse. Oare le vărsa în secret? Deși pândeam la ușa ei închisă, cu urechea lipită, nu o auzeam niciodată.

În momentele acestea când stăteam la pândă, mă apuca furia. Și eu avusesem o mamă cândva și mă smulseseră de lângă mama aceea și mă dăduseră Tabithei, la fel cum bebelușul acesta urma să fie smuls de lângă Ofkyle și dat Paulei. Așa se făceau lucrurile, așa mergeau lucrurile, așa trebuiau să meargă pentru ca Galaadul să aibă un viitor luminos: cei puțini trebuie să se sacrifice de dragul celor mulți. Mătușile se puseseră de acord asupra acestui fapt; asta ne învățau; dar eu rămâneam conștientă de nedreptate.

Dar nu o puteam condamna pe Tabitha, deși acceptase un copil furat. Nu ea făcea lumea așa cum era și îmi fusese mamă: o iubisem și ea mă iubise la rândul ei. O iubeam în continuare și poate că și ea mă iubea încă. Cine putea ști? Poate că spiritul ei argintiu mă însoțea, plana deasupra mea, mă veghea. Îmi plăcea să cred asta.

Aveam nevoie să cred.

*

Într-un final, a sosit și Ziua Nașterii. Eu rămăsesem acasă, nu mă dusesem la școală, pentru că în sfârșit îmi venise ciclul și aveam crampe foarte dureroase. Zilla îmi pregătise o sticlă cu apă caldă, mă frecționase cu niște salvie împotriva durerii și-mi făcuse un ceai analgezic, iar eu stăteam ghemuită în pat, plângându-mi de milă, când am auzit sirena Nașteromobilului venind pe strada noastră. M-am extras cu greu din pat și m-am dus la fereastră: da, duba roșie se afla dincoace de porțile noastre, iar din ea coborau Slujitoare, mai mult de zece. Nu le vedeam fețele, dar numai după felul în care se mișcau – mai rapid decât de obicei – se cunoștea că sunt agitate.

Apoi au început să sosească mașinile Soțiilor, care s-au grăbit la rândul lor să intre la noi în casă, îmbrăcate cu mantalele lor albastre identice. La poartă au mai oprit și două mașini ale Mătușilor, din care au coborât Mătușile. Nu am recunoscut-o pe niciuna. Amândouă erau mai în vârstă, iar una ducea o geantă neagră pe care fuseseră imprimate aripi roșii, un șarpe încolăcit și luna, adică trusa unei specialiste în Prim Ajutor, secția pentru femei. Multe Mătuși aveau pregătire pentru a oferi prim ajutor și a asista la nașteri ca moașe, dar nu puteau fi doctori adevărați.

Eu nu aveam voie să asist la o Naștere. Fetelor și tinerelor de măritat – printre care mă număram și eu acum că-mi venise ciclul – nu le era permis să vadă sau să știe ce se întâmplă, fiindcă astfel de imagini și sunete nu erau potrivite pentru noi și ne puteau face rău – dezgustându-ne sau înspăimântându-ne. Cunoașterea chestiei roșii și vâscoase era rezervată femeilor măritate și Slujitoarelor, și Mătușilor, firește, pentru a o putea transmite mai departe Mătușilor moașe pe care le pregăteau. Dar, la fel de firesc, mi-am ignorat propriile crampe dureroase, mi-am pus halatul și papucii de casă și m-am furișat pe treptele care duceau la etajul al treilea, unde nu riscam să mă vadă cineva.

Soțiile se aflau la parter, luau ceaiul în sufragerie, în așteptarea marelui moment. Nu știam care era exact acel moment, dar le auzeam râsetele și sporovăiala. Pe lângă ceai, beau și șampanie, aveam să-mi dau seama mai târziu după sticlele și paharele goale din bucătărie.

Slujitoarele și Mătușile desemnate se aflau cu Ofkyle. Nu erau la ea în cameră – unde nu ar fi încăput toată lumea –, ci în dormitorul principal de la etajul al doilea. Auzeam niște gemete ca de animal și pe Slujitoare scandând*: „Împinge, împinge, împinge, respiră, respiră, respiră”,* iar când și când o voce disperată pe care nu o recunoșteam – dar pesemne că era a lui Ofkyle – rostind: „O, Doamne, o, Doamne”, cavernoasă ca și cum ar fi venit de pe fundul unei fântâni. Era înspăimântător. Cum ședeam pe trepte, strângându-mă singură în brațe, am început să tremur. Ce se întâmpla? Ce tortură, ce chinuri? Ce se săvârșea?

Sunetele au continuat mult timp sau așa mi s-a părut mie. Auzeam pași grăbindu-se pe coridor – Marthele care aduceau ce li se cerea și duceau alte lucruri. Mai târziu în aceeași seară, când m-am furișat la spălătorie, am văzut că o parte din acele lucruri erau cearșafuri și prosoape pline de sânge. Una dintre Mătuși a ieșit pe hol și a început să se răstească la Verbocomputerul ei.

— Imediat! Cât de repede puteți! I-a scăzut tensiunea extrem de mult! Pierde prea mult sânge!

S-a auzit un urlet, apoi încă unul. Una dintre Mătuși a strigat de pe trepte la Soții:

— Veniți imediat aici!

Mătușile nu strigau așa de obicei. O mulțime de pași grăbindu-se în sus pe scări, apoi o voce exclamând: „Vai, Paula!”

Apoi s-a auzit o altă sirenă, diferită. Am verificat pe hol – nimeni – și am șters-o la mine în cameră să mă pot uita pe geam. O mașină neagră, aripile roșii și șarpele, dar însoțite de un triunghi ascuțit, auriu: un doctor adevărat. Doctorul aproape a sărit din mașina în mers, a trântit ușa vehiculului și a luat-o la fugă pe scări.

Am auzit ce spunea: „Căcat! Căcat! Căcat! Dumnezeu de căcat!”

Numai lucrul acesta mi se părea electrizant: nu mai auzisem în viața mea ca un bărbat să rostească astfel de lucruri.

*

Era băiat, un fiu sănătos pentru Paula și Comandantul Kyle. I-au pus numele Mark. Dar Ofkyle a murit.

După ce Soțiile și Slujitoarele și toate celelalte au plecat, m-am așezat la masă în bucătărie cu Marthele. Mâncau ce rămăsese de la petrecere: sendvișuri fără coajă, prăjituri, cafea adevărată. Mi-au oferit și mie din bunătăți, dar le-am zis că nu mi-e foame. M-au întrebat cum mai stau cu crampele; mâine mă voi simți mai bine, m-au încurajat, iar după o vreme n-o să mai fie așa de rău, și oricum te obișnuiești. Dar nu de-asta n-aveam eu poftă de mâncare.

Vor trebui să aducă o doică pentru copil, au comentat: una dintre Slujitoarele căreia i-a murit bebelușul. Asta, sau lapte praf, deși toată lumea știa că laptele praf nu e la fel de bun. Și totuși, o va ține în viață pe zgaiba mică.

— Sărmana fată, a spus Zilla. Să treacă prin așa ceva degeaba.

— Măcar au salvat copilul, a replicat Vera.

— Ori ea, ori copilul, a spus Rosa. Au fost nevoiți s-o taie.

— Eu mă duc la culcare, am anunțat.

*

Nu o scoseseră încă din casă pe Ofkyle. Era în camera ei, învelită într-un cearșaf, după cum am descoperit când am urcat tiptil pe scara din spate.

I-am dezvelit fața. Era palidă și inexpresivă; probabil i se scursese tot sângele din corp. Avea sprâncenele blonde, moi și fine, cu colțurile în sus, parcă a surpriză. Avea ochii deschiși, se uita la mine. Poate că era prima dată când mă vedea. Am sărutat-o pe frunte.

— N-o să te uit niciodată, i-am spus. Ceilalți or să te uite, dar eu îți promit că nu.

Cam melodramatică, știu: eram încă un copil pe-atunci. Însă după cum vedeți, mi-am ținut promisiunea: nu am uitat-o niciodată. Pe ea, pe Ofkyle, cea fără nume, al cărei mormânt era marcat cu un pătrat mic de piatră, pe care ar fi putut la fel de bine să nu scrie nimic. Am găsit-o în cimitirul Slujitoarelor câțiva ani mai târziu.

Iar când am avut acces, am căutat-o în Arhivele genealogice ale filiațiilor și am găsit-o. I-am găsit numele adevărat. Lipsit de

însemnătate, recunosc, mai puțin pentru cei care au iubit-o și au fost despărțiți de ea cu forța. Dar pentru mine a fost ca și cum aș fi descoperit amprenta unei mâini într-o peșteră: era un semn, un mesaj. „Am fost aici. Am existat. Am fost reală.”

Cum a chemat-o? Sigur veți vrea să știți.

Crystal a fost numele ei. Și așa mi-o amintesc și eu acum. Mi-o amintesc cu numele de Crystal.

*

S-a ținut o mică înmormântare pentru Crystal. Am avut și eu voie să particip: avusesem prima menstruație, eram oficial femeie. Slujitoarele care fuseseră de față la Naștere au primit și ele permisiunea să participe, iar toți membrii gospodăriei noastre au venit și ei. Până și Comandantul Kyle a fost prezent, în semn de respect.

Am cântat două cântări – „Înalță-i, Doamne, pe cei umili” și „Binecuvântat fie rodul” –, iar legendara Mătușă Lydia a ținut un discurs. Am privit-o captivată, ca și cum portretul ei ar fi prins viață sub ochii mei: deci chiar exista. Arăta mai bătrână decât în tablou totuși, dar nu la fel de înfricoșătoare.

A afirmat că sora noastră, Slujitoarea Ofkyle, făcuse sacrificiul suprem pentru a-și împlini datoria și murise cu noblețea care aduce onoare unei femei, răscumpărându-și toate păcatele vieții trecute și devenind un exemplu luminos pentru celelalte Slujitoare.

Vocea Mătușii Lydia a tremurat puțin rostind aceste cuvinte. Paula și Comandantul Kyle aveau expresii solemne și evlavioase, încuviințând din cap când și când, iar unele dintre Slujitoare plângeau.

Eu nu am plâns. Îmi vărsasem deja toate lacrimile. Adevărul era că o tăiaseră pe Crystal ca să scoată copilul și o uciseseră făcând asta. Nu fusese alegerea ei. Nu se oferise să moară cu noblețea care aduce onoare unei femei sau să fie un exemplu luminos, dar asta n-a menționat nimeni.

La școală, poziția mea socială era mai șubredă ca oricând. Devenisem un obiect tabu: ne murise Slujitoarea, ceea ce printre fete era considerat un semn de foarte rău augur. Țineau la superstițiile lor. La Școala Vidala existau două religii: cea oficială pe care ne-o predau Mătușile, despre Dumnezeu și sfera separată a femeilor, și cea neoficială, transmisă de la o fată la alta, prin intermediul jocurilor și cântecelor.

Fetele mai mici aveau mai multe numărătoare în versuri, de exemplu:

Unul pe față, două pe dos,
Uite-un soț din cutie scos;
Două pe față, unul pe dos,
Primul a murit, cu altul te-au logodit.

Pentru cele mici, soții nu erau oameni reali. Erau ca piesele de mobilier, puteau fi înlocuiți, ca în casa mea pentru păpuși.

Cântecelul cel mai popular printre fetele mici se numea „Spânzurătoarea”. Versurile erau cam așa:

Cine-atârnă sus pe Zid? An-tan-te!
E o Slujitoare, cum s-o cheme? Di-ze-ma-ne-pe!
O chema (aici puneam numele uneia dintre noi), *acum nu mai e. Di-ze-ma-ne compane!*
Avea un plod la scorbură (aici ne plesneam peste burțile noastre mici și plate). *An-tan-te!*

Două fete stăteau cu brațele ridicate în timp ce celelalte treceau una câte una pe sub ele și toată lumea recita: *Unu, te omoară, doi, te sărută, trei, îți face un copil, patru, ești dispărută, cinci, ești vie, șase, ești moartă, și șapte, te-am prins, Roșu, Roșu, Roșu!*

Iar a șaptea fată era prinsă de cele două care numărau și plimbată în cerc, iar la sfârșit îi dădeau o palmă peste cap. Asta însemna că era „moartă” și avea voie să aleagă următoarele două fete care vor fi călăi. Îmi dau seama că sună sinistru și frivol în același timp, dar copiii își fac jocuri din orice au la îndemână.

Mătușile considerau probabil că jocul era un amestec util de avertizări și amenințări. Și totuși de ce ziceam „Unu, te omoară”? De ce crima venea înaintea sărutului? De ce nu după, cum ar fi fost mai firesc, nu? M-am gândit deseori la asta de-atunci, dar n-am găsit niciodată un răspuns.

Aveam voie să jucăm și alte jocuri în timpul orelor de școală. Jucam Șerpi și scări – dacă aterizai pe o Rugăciune, urcai pe scara sprijinită de Copacul vieții, în schimb dacă aterizai pe un Păcat, coborai pe un șarpe diavolesc. Primeam cărți de colorat și coloram firmele magazinelor – NUMAI CARNE, PÂINI ȘI PEȘTI – pentru a le învăța. Coloram și hainele oamenilor – Soțiile în albastru, Econonevestele în dungi, Slujitoarele în roșu. Becka era s-o pățească cu Mătușa Vidai a odată pentru că a colorat o Slujitoare cu mov.

Printre fetele mai mari, superstițiile circulau sub formă de șoapte, nu de cântece, și nu mai erau niște jocuri. Erau luate în serios. Una dintre ele suna cam așa:

Dacă-ți moare Slujitoarea-n pat,
Atunci ai sângele ei pe cap.
Dacă-i moare Slujitoarei tale copilul,
Atunci viața ta e egală cu chinul.
Dacă-ți moare Slujitoarea la Naștere,
Ești blestemată fără întoarcere.

Ofkyle murise la Naștere, deci fetele mă considerau blestemată; în același timp, pentru că micuțul Mark trăia, era sănătos și era fratele meu, mă considerau și neobișnuit de binecuvântată. Celelalte fete nu mă tachinau pe față, dar mă evitau. Huldah își mijea ochii spre tavan când mă vedea venind; Becka se întorcea cu spatele, deși îmi strecura porții din prânzul ei când nu vedea nimeni. Shunammite s-a îndepărtat de mine, fie de frică din cauza morții, fie de invidie din cauza Nașterii, fie din ambele motive.

Acasă toate atenția era concentrată pe bebeluș, care o și cerea. Avea o voce stridentă. Și deși Paula aprecia prestigiul de a avea un copil – și încă unul de sex masculin –, în adâncul sufletului ei nu era genul matern. Micuțul Mark era adus și arătat prietenelor ei, dar nu dura mult până când Paula considera că era suficient și îl înmâna doicii, o Slujitoare

dolofană și lugubră care până de curând fusese Oftucker, iar de-acum devenea, bineînțeles, Ofkyle.

Când nu sugea, dormea ori era prezentat, Mark își petrecea timpul în bucătărie, unde le cucerise inimile Marthelor. Adorau să-i facă baie, minunându-se încântate la vederea degetelor minuscule de la mâini și de la picioare, a gropițelor lui minuscule și a organului masculin minuscul, din care era în stare să lanseze un jet uimitor de pipi. Ce bărbățel puternic!

Se așteptau să mă alătur și eu corului adoratoarelor, iar când nu demonstram suficient zel, mi se spunea să nu mai stau bosumflată pentru că în curând voi avea un bebeluș al meu și atunci voi fi fericită. Mă îndoiam foarte mult de asta – nu de bebeluș, cât de fericire. Îmi petreceam cât mai mult timp la mine în cameră, evitând veselia din bucătărie și cugetând la nedreptatea lumii.

VII
STADION
Testamentul olograf de la Ardua Hall

20

Brândușele s-au topit, narcisele au căpătat textura hârtiei, lalelele și-au încheiat dansul ațâțător, întorcându-și pe dos poalele de petale înainte de a le lăsa să cadă cu totul. Ierburile aromatice cultivate la Ardua Hall de Mătușa Clover și clica ei semi-vegetariană de mânuitoare de săpăligi sunt în plină vegetație. „Mătușă Lydia, trebuie să beți acest ceai de mentă, face minuni pentru digestie!” Nu vă mai băgați nasul în digestia mea, îmi vine să le-o tai; dar sunt bine intenționate, îmi reamintesc. Este însă aceasta o scuză convingătoare atunci când lucrurile degenerează până la vărsare de sânge?

Și eu am fost bine intenționată, mormăi uneori doar pentru mine. Am avut cele mai bune intenții sau cele mai bune intenții în limita posibilului, ceea ce nu este totuna. Totuși, dacă n-aș fi fost eu, ar fi putut fi mult mai rău.

Aiurea, îmi răspund singură în unele zile. Deși în altele mă felicit. Cine-a zis că e o virtute să fii consecvent?

Ce urmează în parada florilor? Liliacul. Cel fidel. Cel plin de volănașe. Cel parfumat. În curând, vechea mea rivală, Mătușa Vidala, va începe să strănute. Poate că i se vor umfla ochii și nu mă va mai putea pândi din colțurile lor, sperând să detecteze în rectitudinea mea teologică un derapaj, o slăbiciune, o scăpare ce poate fi folosită pentru a-mi precipita căderea.

Continuă să speri, îi șoptesc. Mă mândresc cu faptul că sunt mereu cu un salt înaintea ta. Dar de ce doar unul? Mai multe. Dărâmă-mă de pe soclu, și voi trage după mine tot templul.

*

Galaadul se confruntă cu o problemă persistentă, dragă cititorule: pentru împărăția lui Dumnezeu pe pământ, are o rată a emigrației jenant de ridicată. Să luăm spre exemplu scurgerea de Slujitoare: prea multe ne-au scăpat printre degete. După cum reiese din raportul Comandantului Judd cu privire la evadări, nici nu apucăm bine să identificăm și să blocăm o cale de evadare, că se deschide alta nouă.

Zonele tampon sunt mult prea permeabile. Porțiunile mai sălbatice din Maine sau Vermont reprezintă un spațiu liminal asupra căruia nu avem control deplin și unde, dacă nu de-a dreptul ostili, localnicii sunt susceptibili de erezii. În plus, știu din

proprie experiență, sunt interconectați într-o rețea foarte densă de căsătorii, comparabilă cu un model suprarealist de tricotaj, și susceptibili la vendete dacă cineva îi calcă pe coadă. Din acest motiv, ne e foarte greu să-i facem să se trădeze între ei. De mai mult timp, bănuim că printre ei se află călăuze motivate fie de dorința de a da peste nas Galaadului, fie de simplă lăcomie, căci se știe că organizația Zi de Mai plătește bine. Un locuitor din Vermont pe care l-am capturat, ne-a împărtășit o zicală care circulă printre ei: „Zi de Mai egal zi de plată".

Dealurile și mlaștinile, râurile cu meandrele lor, golfurile nesfârșite mărginite de stânci care se deschid spre oceanul cu mareele sale înalte – toate conlucrează în favoarea clandestinilor. Subistoria regiunii este presărată cu contrabandiști de rom, speculanți de țigări, traficanți de droguri, o întreagă colecție de negustori de mărfuri ilegale. Granițele nu înseamnă nimic pentru ei: se furișează dintr-o parte într-alta, ne fac sâc-sâc și încasează banii.

Un unchi al meu se ocupase cu așa ceva. Ținând cont de originea familiei noastre – rezidenți ai parcurilor de rulote, care sfidează poliția și fraternizează cu partea întunecată a sistemului penal –, tata se mândrea cu el. Dar nu și cu mine: după ce că eram fată, mă mai dădeam și deșteaptă. Nimic nu mă vindeca mai bine de astfel de aere decât o bătaie bună cu pumnii, bocancii sau ce altceva îi pica în mână. Cineva i-a tăiat gâtul înainte de victoria Galaadului, altfel aș fi tocmit personaj pe cineva să se ocupe de asta. Dar ajunge cu amintirile de familie.

*

Relativ de curând, Mătușa Elizabeth, Mătușa Helena și Mătușa Vidala au pus la punct un plan detaliat pentru înăsprirea controlului. L-au numit: *Operațiunea Fundătura. Plan pentru eliminarea problemei emigrației feminine pe țărmurile din Nord-Est.* Prin acest plan, descriau măsurile necesare pentru prinderea Slujitoarelor evadate în drum spre Canada și cereau declararea stării de urgență națională, însoțită de dublarea numărului de câini de urmă și un sistem de interogare mai eficient. În această ultimă măsură, am detectat mâna Mătușii

Vidala: regretul ei secret este că smulgerea unghiilor și eviscerarea nu se regăsesc pe lista noastră de pedepse.

— Bravo, le-am zis. Pare foarte temeinic. Îl voi citi cu deosebită atenție și vă pot asigura că Comandantul Judd vă împărtășește motivele de îngrijorare și că acționează în acest sens, deși mă tem că nu am libertatea de a vă da detalii în acest moment.

— Slavă Domnului, a răspuns Mătușa Elizabeth, deși nu părea să debordeze de bucurie.

— Trebuie să punem capăt odată pentru totdeauna acestei afaceri cu evadarea, a declarat Mătușa Helena, aruncându-i Mătușii Vidala o privire pentru confirmare.

Ba a și bătut din picior pentru emfază, ceea ce sigur a durut-o, ținând cont că avea un fel de platfus: își distrusese picioarele în tinerețe purtând pantofi Blahnik cu toc cui de peste zece centimetri. Numai pantofii ar fi fost motiv suficient de denunț azi.

— Într-adevăr, am răspuns suav. Și se pare că este o adevărată afacere, cel puțin parțial.

— Ar trebui să defrișăm toată zona! a intervenit Mătușa Elizabeth. Sunt mână în mână cu organizația Zi de Mai din Canada.

— Asta este și părerea Comandantului Judd, am spus.

— Ca și noi, și femeile acelea trebuie să-și facă datoria potrivit rânduielii divine, a adăugat Mătușa Vidala. Viața nu e o vacanță.

Deși își clociseră planul fără a-mi cere permisiunea în prealabil – un act de insubordonare –, am simțit că e de datoria mea să îl transmit mai departe Comandantului Judd; cu atât mai mult cu cât, dacă nu aș fi făcut-o, existența lui i-ar fi ajuns cu siguranță la urechi și m-aș fi ales cu eticheta de recalcitrantă.

*

Toate trei m-au vizitat din nou în această după-amiază. Erau foarte bine dispuse: mai multe raiduri în nordul statului New York produseseră o captură mixtă: șapte Quakeri, patru adepți ai întoarcerii la pământ, doi ghizi canadieni specializați în vânătoarea de elani și un contrabandist de lămâi, fiecare fiind suspectat că ar reprezenta o za din lanțul Drumului Subteran. După ce li se va fi smuls și ultima informație pe care o posedau,

aceștia ar fi fost eliminați, mai puțin dacă se considera că au valoare de schimb: schimburile de ostatici între Galaad și Zi de Mai nu erau ceva neauzit.

Eu eram la curent cu aceste evoluții bineînțeles.

— Felicitări, le-am spus. Fiecare dintre voi merită o parte din credit, chiar dacă în spatele ușilor închise. Comandantul Judd va fi în centrul atenției, firește.

— Firește, a întărit Mătușa Vidala.

— Suntem bucuroase să ne facem datoria, a spus Mătușa Helena.

— Am și eu niște vești de împărtășit cu voi, direct de la Comandantul Judd. Dar trebuie să rămână între noi.

Toate trei s-au aplecat spre mine: cui nu-i plac secretele?

— Doi dintre agenții principali ai organizației Zi de Mai din Canada au fost eliminați de agenții noștri.

— Sub privirea Lui, a rostit Mătușa Vidala.

— Perlele noastre au jucat un rol esențial, am completat.

— Slavă Domnului! a exclamat mătușa Helena.

— Una dintre ele a pierit, am adăugat. Mătușa Adrianna.

— Ce i s-a întâmplat? a întrebat Mătușa Elizabeth.

— Așteptăm lămuriri.

— Ne vom ruga pentru sufletul ei, a declarat Mătușa Elizabeth. Și Mătușa Sally?

— Cred că se află în siguranță.

— Slavă Domnului.

— Într-adevăr, am aprobat. Vestea proastă însă este că am descoperit o breșă în sistemul nostru de apărare. Cei doi agenți care lucrau pentru Zi de Mai au beneficiat de ajutorul unor trădători din interiorul Galaadului. Cineva le transmitea mesaje de aici în Canada – informându-i despre operațiunile noastre de securitate și chiar despre agenții și voluntarii noștri din Canada.

— Cine-ar face așa ceva? a întrebat Mătușa Vidala. Înseamnă apostazie!

— Agenții noștri încearcă să afle, i-am răspuns. Prin urmare, dacă observați ceva suspect – orice, la oricine, chiar persoane de aici, de la Ardua Hall – dați-mi neapărat de știre.

A urmat o pauză în care s-au uitat una la alta. „Persoane de aici, de la Ardua Hall” le includea și pe ele trei.

— Vai, imposibil, a spus Mătușa Helena. Gândiți -vă ce rușine s-ar abate asupra noastră!

— Ardua Hall e fără de prihană, a completat Mătușa Elizabeth.
— Dar inima omului e înșelătoare, a zis Mătușa Vidala.
— Trebuie să dăm dovadă de o atenție sporită, am conchis. Între timp, bravo! Țineți-mă la curent cum vă descurcați cu Quakerii și restul.

*

Consemnez, consemnez; deși în van, mi-e teamă deseori. Cerneala neagră pe care am folosit-o până acum e pe terminate: curând voi trece la albastru. N-ar trebui să fie greu să rechiziționez o călimară din depozitul Școlii Vidala: se predă desenul acolo. Noi Mătușile reușeam cândva să obținem pixuri de pe piața gri, dar s-a terminat: furnizorul nostru din New Brunswick a fost arestat, după ce scăpase deja de prea multe ori.
Dar povesteam despre duba cu geamuri fumurii – ba nu, dacă dau o pagină în urmă, văd că am ajuns pe stadion.
După ce am coborât din dubă, ne-au împins pe mine și pe Anita spre dreapta. Ne-am alăturat unei turme de femei: o numesc turmă pentru că ne mânau ca pe vite. Grupul nostru pestriț a fost canalizat spre o secțiune a gradenelor delimitată cu bandă din aceea galbenă folosită la locul unei crime. Să tot fi fost vreo patruzeci de femei în total. După ce ne-am așezat, ne-au scos cătușele. Am bănuit că le trebuiau pentru alte femei.
Eu și Anita ne-am așezat una lângă alta. La stânga mea era o femeie pe care nu o cunoșteam, spunea că e avocat; la dreapta Anitei, ședea altă avocată. În spatele nostru, patru judecătoare; în fața noastră, încă patru. Toate eram judecătoare sau avocate.
— Probabil ne împart pe profesii, a constatat Anita.
Și avea dreptate. Într-un moment de neatenție al paznicilor, o femeie de la capătul rândului nostru a reușit să comunice peste culoar cu o femeie din secțiunea vecină. Acolo erau toate doctorițe.

*

Nu mâncaserăm de prânz și nici nu ni s-a dat nimic. De-a lungul orelor care au urmat, dubele au continuat să sosească descărcându-și pasagerele aduse împotriva voinței lor.

Despre niciuna dintre ele nu s-ar fi putut spune că era tânără. Femei de vârsta a doua, cu studii superioare, îmbrăcate în taioare și coafate impecabil. Fără poșete, însă: nu ni se dăduse voie să le luăm cu noi. Prin urmare, fără pieptene, rujuri, oglinzi, pachețele cu dropsuri pentru gât, șervețele. Incredibil cât de goală te simți fără aceste lucruri. Sau te simțeai, cândva.

Soarele ardea: fără pălărie sau loțiune de plajă, îmi și imaginam nuanța stacojie pe care o voi căpăta până la apus. Cel puțin scaunele aveau spătare. N-ar fi fost incomode dacă ne-am fi aflat acolo în scop de recreere. Dar nu ni se oferea niciun fel de spectacol și nici nu ne puteam ridica să ne dezmorțim: orice încercare de a o face stârnea urlete. Statul pe scaun devine inevitabil plictisitor și îți solicită fesele, spatele și mușchii picioarelor. Era o durere minoră, dar era durere.

Ca să treacă timpul, îmi făceam reproșuri. Proastă, proastă, proastă: crezusem toate minciunile despre viață, libertate, democrație și drepturile cetățeanului pe care le absorbisem în timpul facultății de Drept. Erau adevăruri eterne și aveam să le apărăm în veci. Mă bazasem pe asta ca pe o amuletă norocoasă.

Te dai mare că ești realistă, mi-am zis, acum confruntă realitatea. A avut loc o lovitură de stat, aici în Statele Unite, cum se întâmplase în atâtea alte țări de-a lungul istoriei. După orice schimbare a conducerii prin forță urmează reprimarea opoziției. Or, în fruntea opoziției se află cei cu studii, prin urmare, ei vor fi primii eliminați. Ești judecătoare, te numeri așadar printre cei cu studii, fie că-ți convine sau nu. Nu te vor în libertate.

Îmi petrecusem tinerețea făcând lucruri despre care mi se spusese că-mi sunt inaccesibile. Nimeni din familia mea nu mersese la facultate, mă disprețuiseră pentru asta, reușisem doar cu burse și lucrând noaptea în tot felul de slujbe de rahat. Asta te întărește. Devii încăpățânat. Nu aveam de gând să mă las eliminată dacă-mi stătea în putere. Dar spoiala însușită în facultate nu avea să-mi folosească la nimic aici. Trebuia să redevin copilul tenace din clasa de jos, hotărâtă și sârguincioasă, copilul supradotat și strategul, care mă ajutase să mă cațăr pe scara socială până pe treapta înaltă de pe care tocmai mă dăduseră jos. Trebuia să-mi calculez mișcările, dar după ce îmi voi fi dat mai întâi seama ce joc era ăsta.

Mai fusesem și altădată la strâmtoare. Răzbisem. Asta era povestea pe care mi-o spuneam.

*

Pe la jumătatea după-amiezii, au apărut sticlele cu apă, distribuite de triouri de bărbați: unul căra sticlele, altul le împărțea și unul ne păzea cu pușca în cazul în care am fi încercat să sărim, să ne zbatem și să-i mușcăm ca niște crocodili ce eram.

— Nu ne puteți ține aici! a strigat o femeie. N-am făcut nimic rău!

— N-avem voie să vorbim cu voi, i-a replicat cel care împărțea sticlele.

Nu ni s-a permis să mergem la toaletă. Au început să apară dâre de urină, șerpuind în jos dinspre gradene în direcția terenului de joc. Scopul felului în care se purtau cu noi era să ne umilească, să ne frângă rezistența, m-am gândit; dar rezistență la ce? Nu eram spioni, nu dețineam informații secrete pe care refuzam să le divulgăm, nu eram soldați dintr-o armată rivală. Sau eram? Dacă mă uitam adânc în ochii unuia dintre acești bărbați, m-ar fi privit înapoi o ființă umană? Și dacă nu, atunci ce?

Am încercat să mă pun în poziția celor care ne adunaseră cu forța. Ce era în mintea lor? Care era obiectivul lor? Cum sperau să și-l atingă?

*

La ora patru ne-au oferit și un spectacol. Douăzeci de femei, de staturi și vârste diferite, dar toate îmbrăcate în costum, au fost conduse în mijlocul terenului. Spun conduse pentru că erau legate la ochi. Aveau mâinile încătușate în față. Le-au aranjat pe două rânduri, zece și zece. Rândul din față a fost obligat să îngenuncheze, ca pentru o fotografie de grup.

Un bărbat într-o uniformă neagră a perorat la un microfon despre cum păcătoșii și păcatele lor nu se pot ascunde de privirea lui Dumnezeu. Un murmur de aprobare, ca o vibrație, s-a auzit dinspre paznici și ajutoarele lor. *Mmmmmm...* ca un motor ambalat.

— Dumnezeu va învinge, a conchis vorbitorul.

S-a auzit un cor de Amin-uri baritonale. Apoi bărbații care le escortaseră pe femeile legate la ochi au ridicat puștile și au tras în ele. Au avut țintă bună: femeile s-au prăbușit.

Gradenele în care stăteam noi au răsunat de un geamăt colectiv. Am auzit țipete și plânsete. Câteva femei au sărit în picioare, strigând – nu puteam să le disting cuvintele –, dar au fost rapid reduse la tăcere cu o lovitură aplicată la ceafă cu patul puștii. N-a fost nevoie de mai multe lovituri: una era de-ajuns. Încă o dată, au avut țintă bună: erau bărbați antrenați.

Trebuia să privim, dar nu să vorbim: mesajul era limpede. Dar de ce? Dacă aveau de gând să ne omoare pe toate, de ce această demonstrație ostentativă?

*

Apusul a sosit însoțit de sendvișuri, unul de fiecare. Al meu a fost cu salată de ou. Mi-e rușine să spun că l-am înfulecat cu plăcere. S-au auzit câteva icnete de vomă în depărtare, dar surprinzător de puține, dată fiind situația.

După aceea ni s-a ordonat să ne ridicăm în picioare. Am pornit în șir indian, rând după rând – totul s-a desfășurat într-o liniște stranie și în ordine deplină –, ne-au împins spre vestiare și coridoarele care duceau la ele. Aici aveam să ne petrecem noaptea.

Nu erau niciun fel de amenajări, nu existau saltele sau perne, dar cel puțin existau băi, murdare cum deveniseră între timp. Nu existau nici paznici care să ne oprească să vorbim, deși acum nu pot să înțeleg de ce am presupus noi că nu ne ascultă nimeni. Dar în punctul acela, deja niciuna dintre noi nu mai gândea limpede.

Au lăsat luminile aprinse, un gest de mărinimie.

Nu, nu a avut de-a face cu mărinimia. Era mai comod pentru cei puși la comandă. Mărinimia nu funcționa în acel loc.

VIII
CARNARVON
Transcrierea declarațiilor martorului 369B

21

Stăteam în mașina Adei, încercând să procesez ce-mi spusese. Melanie și Neil. Omorâți de o bombă, în fața „Câinelui înțolit”. Era imposibil.

— Unde mergem? am întrebat.

Era o întrebare tălâmbă, suna atât de normal; dar nimic nu era normal. De ce nu urlam?

— Mă gândesc, a răspuns Ada.

S-a uitat în oglinda retrovizoare, apoi a virat și a oprit pe o alee. Pe casă era un semn cu ALTERNA RENOVATIONS. Toate casele din cartierul nostru se aflau într-o perpetuă renovare; cum se vindea o casă, cum noii proprietari o luau de la capăt cu renovatul, lucru care-i scotea din minți pe Neil și pe Melanie. De ce să cheltuiești atâția bani ca să eviscerezi case care se găseau într-o stare perfectă? obișnuia Neil să se revolte. Creșteau preturile artificial blocându-le săracilor accesul la case.

— Intrăm acolo?

Brusc mă simțeam foarte obosită. Ar fi fost plăcut să intrăm într-o casă și să mă întind.

— Nu, a răspuns Ada.

A scos o mică cheie fixă din rucsacul ei de piele și și-a făcut praf telefonul. L-am urmărit cum se crapă și se face bucăți: odată distrusă carcasa, măruntaiele din metal s-au deformat și s-au desprins.

— De ce-ți distrugi telefonul?

— Pentru că nu poți fi niciodată prea prudent.

A pus resturile într-o pungă mică de plastic.

— Așteaptă până trece mașina asta, apoi ieși și aruncă asta în tomberonul ăla.

Traficanții de droguri făceau așa – aveau telefoane de unică folosință. Începeam să am dubii în legătură cu decizia de a merge cu ea. Nu era doar dură, mă speria.

— Mersi că m-ai luat de-acolo, i-am zis, dar ar trebui să mă-ntorc la școală acum. Le spun eu despre explozie, or să știe ce să facă.

— Ești în stare de șoc. Nici nu mă mir, mi-a zis.

— Sunt bine, i-am răspuns, deși nu era adevărat. Pot să cobor aici.

— Treaba ta, dar școala e obligată să anunțe Asistența Socială, iar cei de-acolo te vor trimite în plasament și cine știe la cine nimerești.

Nu mă gândisem la asta.

— Deci după ce scapi de telefonul meu, a continuat, fie te întorci în mașină, fie-ți vezi de drum. E alegerea ta. Doar să nu te duci acasă. Nu e un ordin, e un sfat.

Am făcut cum mi-a zis. După ce îmi explicase opțiunile, mai aveam de ales? Întoarsă în mașină, am început să-mi trag nasul, dar în afară de faptul că mi-a dat un șervețel, Ada nu a avut nici o altă reacție. Apoi a întors mașina și a pornit spre sud. Era o șoferiță rapidă și eficientă.

— Știu că n-ai încredere în mine, mi-a spus după o vreme, dar trebuie să ai. Cei care au pus bomba în mașină probabil că acum te caută pe tine. Nu zic că sigur te caută, n-am de unde să știu, dar ești în pericol.

În pericol – asta spuneau la știri despre copiii găsiți omorâți în bătaie în ciuda reclamațiilor repetate ale vecinilor sau despre femeile care merseseră la ocazie pentru că nu exista autobuz și fuseseră găsite de câinele cuiva într-o groapă puțin adâncă, cu gâtul rupt. Îmi clănțăneau dinții în gură, deși în mașină era cald și lipicios.

Nu o credeam în totalitate, dar nici nu mă îndoiam de ea.

— Am putea anunța poliția, am încercat eu.

— Nu ne-ar folosi la nimic.

Nu era prima dată când auzeam asta – Neil și Melanie își exprimau frecvent această părere. A dat drumul la radioul din mașină: muzică liniștitoare, de harpă.

— Deocamdată nu te gândi la nimic, a adăugat.

— Ești polițistă?

— Nu.

— Atunci ce ești?

— Vorba lungă, sărăcia omului, mi-a replicat.

*

Ne-am oprit în fața unei clădiri mari, de formă pătrată. TEMPLUL ȘI SOCIETATEA RELIGIOASĂ A PRIETENILOR (QUAKERI) scria pe o tăbliță. Ada a parcat în spate lângă o dubă gri.

— E următorul nostru mijloc de transport, a zis.

Am intrat pe ușa laterală. Ada a dat din cap spre bărbatul care stătea așezat la un mic birou.

— Elijah, i s-a adresat. Avem treburi de rezolvat.

Nu m-am uitat bine la el. În urma Adei, am traversat Templul propriu-zis, cu liniștea și ecourile de interior gol și mirosul de înghețat, după care am intrat într-o încăpere mai mare, mai luminoasă și cu aer condiționat. Acolo se afla un șir de paturi, paturi pliante mai degrabă; pe unele dintre ele erau întinse femei, acoperite cu pături de toate culorile. În alt colț se aflau cinci fotolii și o măsuță de cafea. Mai multe femei așezate la măsuță vorbeau încet între ele.

— Nu te holba, m-a apostrofat Ada. Nu suntem la zoo.

— Ce e aici? am întrebat.

— SanctuCare, organizația pentru refugiatele din Galaad. Melanie a lucrat pentru ei și chiar și Neil, dar în alt fel. Acum vreau să te așezi pe scaunul ăla și să fii *o* muscă pe perete. Nu te miști, nu zici pâs. Vei fi în siguranță aici. Trebuie să aranjez niște lucruri pentru tine. Mă întorc într-o oră poate. Vor avea ei grijă să mănânci niște zahăr, ai nevoie.

S-a dus mai încolo și a vorbit cu una dintre responsabile, apoi a ieșit cu pași rapizi din cameră. După un timp, femeia cu care vorbise mi-a adus o ceașcă cu ceai fierbinte și dulce și un fursec cu bucăți de ciocolată și m-a întrebat dacă mă simțeam bine și dacă mai aveam nevoie de ceva, iar eu i-am răspuns că nu. Dar s-a întors oricum cu o pătură, una verde cu albastru, și mi-a pus-o pe umeri.

Am reușit să beau puțin ceai și dinții mi s-au oprit din clănțănit. Stăteam și urmăream oamenii venind și plecând, cum făceam cândva la „Cățelul înțolit”. Au intrat mai multe femei, dintre care una cu un bebeluș. Toate aveau un aer disperat, erau înspăimântate. Femeile de la SanctuCare s-au apropiat și le-au întâmpinat liniștindu-le: „Sunteți aici acum, totul e-n regulă”, la care femeile din Galaad au izbucnit în plâns. La momentul acela, mi-am zis: de ce să plângi, ar trebui să fiți vesele, ați scăpat. Dar după tot ce am pătimit începând cu ziua aceea, înțeleg de ce. Reprimi tot ce ai de reprimat până când treci de partea cea mai nasoală. Apoi, odată ajuns într-un loc sigur, poți vărsa toate lacrimile pe care nu ți-ai permis să le verși înainte.

Printre suspine, femeile reușeau să rostească frânturi:

„Dacă mi se spune că trebuie să mă întorc…”
„A trebuit să-mi las băiatul acolo, există vreun mod de a…”
„Am pierdut bebelușul. Nu era nimeni…”

Responsabilele le dădeau șervețele și le spuneau lucruri liniștitoare cum ar fi: „Trebuie să fii puternică.” Încercau să le ajute. Dar dacă-i spui cuiva să fie puternic, asta poate pune multă presiune pe el. E alt lucru pe care l-am învățat.

*

După o oră sau cam așa, Ada s-a întors.

— Ești încă în viață, mi-a zis.

Dacă voia să facă o glumă, a fost una proastă. Am privit-o fix fără să zic nimic.

— Trebuie să te descotorosești de uniformă.

— Poftim? am întrebat.

Era ca și cum ar fi vorbit o limbă străină.

— Știu că ți-e greu, dar nu avem timp pentru asta acum. Trebuie s-o luăm din loc rapid. Nu vreau să te alarmez, dar sunt probleme. Hai să-ți găsim alte haine.

M-a prins de braț și m-a ridicat din fotoliu: era surprinzător de puternică.

Am trecut pe lângă toate femeile și am ajuns într-o debara cu o masă plină cu tricouri, pulovere și mai multe suporturi cu umerașe pe ele. Am recunoscut o parte din obiecte: aici ajungeau donațiile de la „Cățelul înțolit”.

— Alege ceva ce n-ai purta niciodată în viața de zi cu zi, m-a instruit Ada. Trebuie să arăți complet diferit.

Am găsit un tricou negru cu un craniu alb pe el, o pereche de colanți, negri cu cranii albe. Le-am completat cu bascheți alb cu negru și șosete. Totul era purtat. M-am gândit la păduchi și ploșnițe: Melanie întreba mereu dacă lucrurile pe care diverși indivizi încercau să ni le vândă fuseseră spălate. Am avut odată ploșnițe în magazin și a fost un coșmar.

— Mă întorc cu spatele, a spus Ada.

Nu exista cabină. M-am extras din uniforma școlară și mi-am pus noile haine purtate. Aveam senzația că mă mișc cu încetinitorul. Și dacă mă răpea? m-am gândit ca prin ceață. *Răpire.* Asta pățeau fetele care erau apoi traficate și transformate în sclave sexuale – învățasem despre asta la

școală. Dar fetele ca mine nu ajungeau să fie răpite, doar în mod excepțional, de bărbați care se dădeau agenți imobiliari și le țineau încuiate în pivniță. Uneori bărbații de genul ăsta aveau complice femei. Era Ada una dintre ele? Dacă povestea cu Melanie și Niel care au murit în explozie era un șiretlic? Poate că cei doi și-au ieșit din minți de îngrijorare până acum pentru că n-am ajuns acasă. Poate că sunau la școală sau chiar la poliție, deși nu-i considerau buni de nimic.

Ada era tot cu spatele la mine, dar am simțit că și dacă mi-ar fi trecut prin cap să fug – pe ușa laterală a Templului, de exemplu –, și-ar fi dat seama dinainte. Și dacă fugeam, unde m-aș fi dus? Singurul loc unde voiam să merg era acasă, dar dacă Ada spunea adevărul, trebuia să mă țin departe de locul ăla. Și oricum, dacă Ada spunea adevărul, fără Melanie și Neil, nu mai era acasă. Ce-aș fi făcut de una singură într-o casă goală?

— Sunt gata, am zis.

Ada s-a întors.

— Nu-i rău, a comentat.

Și-a dat jos geaca neagră de piele și a îndesat-o într-o geantă de umăr, apoi a îmbrăcat o jachetă verde de pe un umeraș. În continuare, și-a prins părul și și-a pus ochelari de soare.

— Desprinde-ți părul, mi-a spus.

M-am conformat, mi-am scos elasticul și mi-am scuturat părul.

A găsit o pereche de ochelari de soare și pentru mine: portocalii, cu lentile oglindă. Mi-a dat un ruj și mi-am desenat o gură nouă, roșie.

— Fă pe dura, m-a îndemnat.

Nu știam cum, dar am încercat. M-am încruntat și mi-am țuguiat buzele acoperite cu pelicula roșie.

— Așa. Nu și-ar da nimeni seama. Secretul nostru e în siguranță.

Care era secretul nostru! Că eu nu mai existam oficial? Ceva de genul.

22

Ne-am urcat în duba gri și am mers o vreme, Ada fiind tot timpul foarte atentă la mașinile din spatele nostru. Apoi am urmat un labirint de străzi lăturalnice și am oprit pe aleea din fața unei vile mari și vechi, învelite în gresie *brownstone.* Un indicator cu imaginea unei clădiri rezidențiale era înfipt în semicercul care fusese cândva o grădină de flori și unde răzbeau încă prin iarba netunsă și printre păpădii câteva lalele răzlețe.

— Unde suntem? am întrebat.

— Parkdale, a spus Ada.

Nu mai fusesem niciodată în Parkdale, dar auzisem despre cartier: câțiva dintre copiii amatori de droguri de la școală spuneau că ar fi *cool,* cum erau pentru ei toate zonele urbane abandonate și în curs de gentrificare. Existau câteva cluburi la modă acolo, pentru cei dispuși să mintă în legătură cu vârsta lor.

Vila se înălța în mijlocul unei proprietăți neîngrijite, cu câțiva arbori uriași. Nu mai curățase nimeni de multă vreme frunzele căzute; câteva resturi de plastic colorat, roșu și argintiu, sclipeau din troianul de materie vegetală.

Ada a pornit spre casă, aruncând priviri în urmă să se asigure că o urmez.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Da, da, i-am răspuns.

Mă simțeam puțin amețită. Mergeam în spatele ei pe pavajul inegal; se simțea spongios, ca și cum piciorul mi s-ar fi putut afunda în orice moment. Lumea nu mai era nici solidă, nici familiară, devenise poroasă și înșelătoare. Orice putea dispărea. În același timp, tot ceea ce vedeam era foarte bine conturat. Parcă ar fi fost unul dintre tablourile suprarealiste pe care le studiaserăm la școală cu un an înainte. Ceasuri topite în deșert, solide, dar ireale.

Trepte mari de piatră duceau la porticul din față încadrat de o arcadă din piatră în care, gravat cu literele celte ce se pot vedea pe clădirile mai vechi din Toronto, era un nume – CARNARVON –, înconjurat de frunze și fețe de spiriduși; intenția a fost probabil să pară năzdrăvani, dar mie mi s-au părut ostili. Totul mi se părea ostil în acel moment.

Porticul mirosea a pipi de pisică. Ușa era lată și masivă, ornată cu capete de cuie negre. Mai mulți artiști graffiti scriseseră pe ea cu vopsea roșie; genul acela de litere ascuțite care le plac lor, și încă un cuvânt mai lizibil care cred că era VOMĂ.

În ciuda aspectului delabrat, ușa se descuia cu un jeton magnetic. Înăuntru podeaua din hol era acoperită cu o mochetă veche, castanie, iar o scară interioară mare, în spirală, cu balustrade frumoase, curbate ducea la etaj.

— A fost o casă de raport pentru o vreme, mi-a explicat Ada. Acum sunt apartamente mobilate.

— Ce-a fost la bază?

Mă sprijineam de perete.

— Casă de vacanță. Pentru bogați. Hai să mergem sus, trebuie să te odihnești.

— Ce-nseamnă „Carnarvon”?

Mi-era greu să urc scările.

— Un loc din Țara Galilor, mi-a răspuns Ada. Cuiva i-a fost probabil dor de casă.

M-a luat de braț.

— Haide, numără treptele.

Acasă, m-am gândit. Mi-a venit să mă smiorcăi din nou. Am încercat să mă abțin.

Am ajuns în capul scărilor. Acolo era altă ușă masivă, încă un jeton magnetic. Dincolo de ușă era un salon cu o canapea, două fotolii, o măsuță de cafea și o masă cu scaune.

— Există un dormitor pentru tine, a spus Ada.

Nu aveam niciun chef să-l văd. M-am lăsat să cad pe canapea. Brusc nu mai aveam niciun pic de vlagă; nu credeam că m-aș mai putea ridica.

— Iar tremuri. O să opresc aerul condiționat.

Dintr-unul dintre dormitoare, a adus o pilotă, nouă, albă. Toate obiectele din cameră erau neobișnuit de reale. Era și o plantă de apartament pe masă, deși s-ar putea să fi fost de plastic; avea frunze ca de cauciuc, strălucitoare. Pereții erau acoperiți cu tapet trandafiriu, cu un model cu copaci mai închis la culoare. Se vedeau găurile unor cuie în care cândva probabil atârnaseră tablouri. Detaliile acestea erau atât de clar conturate, încât aproape că se unduiau, ca și cum le-aș fi privit în contre-jour.

Am închis ochii să scap de lumină. Cred că am ațipit pentru că brusc se făcuse seară, iar Ada dădea drumul la televizor. Cred că a făcut-o pentru binele meu – să mă conving că îmi spusese adevărul –, dar a fost brutal. Dărâmăturile de la „Cățelul înțolit” – geamurile sparte, ușa, doar o gaură în perete. Bucăți de material textil împrăștiate pe trotuar. În față, caroseria mașinii lui Melanie, strivită ca o bezea prăjită. Se vedeau două mașini ale poliției și banda galbenă cu care se înconjoară zona dezastrului. Nici urmă de Neil sau Melanie, lucru care m-a bucurat; mi-era groază să le văd carnea carbonizată, părul făcut scrum, oasele pârjolite.

Telecomanda era pe o măsuță de lângă canapea. Am oprit sonorul: nu voiam să-l aud pe prezentator descriind evenimentul cu aceeași voce monotonă pe care o folosea pentru a descrie urcarea în avion a vreunui politician. Când mașina și magazinul au dispărut și a apărut în loc capul crainicului ca un balon hazliu, am închis televizorul.

Ada s-a întors de la bucătărie. Mi-a adus un sendviș pe o farfurie: cu salată de pui. I-am spus că nu mi-e foame.

— Am un măr. Îl vrei?

— Nu, mulțumesc.

— Știu că totul e ciudat, a adăugat.

Eu am tăcut.

A plecat din nou și s-a întors.

— Ți-am luat niște tort. De ciocolată. Înghețată de vanilie. Preferatele tale.

Tortul era așezat pe o farfurie albă, alături de o furculiță de plastic. De unde a știut ce-mi place? Melanie i-a spus. Probabil vorbiseră despre mine. Albeața farfuriei îmi lua ochii. În felia de tort fusese înfiptă o singură lumânare. Când eram mai mică, mi-aș fi pus o dorință. Ce dorință mi-aș fi putut pune acum? Să se dea timpul înapoi? Să fie ieri? Mă întreb câți oameni și-au dorit de-a lungul timpului lucrul ăsta.

— Unde e baia? am întrebat.

Mi-a arătat, am intrat și am vomitat. Apoi m-am întins la loc pe canapea, tremurând. După o vreme, mi-a adus niște *ginger ale.*

— Trebuie să-ți crești cumva glicemia, mi-a explicat.

A ieșit din cameră și a stins lumina.

Mă simțeam ca atunci când nu te duci la școală pentru că ai gripă. Alții te învelesc și îți aduc chestii de băut; se ocupă ei de viața reală în locul tău. Ce bine ar fi să fie așa tot timpul; n-ar mai trebui să mă mai gândesc niciodată la nimic.

În depărtare, se auzeau sunetele orașului; trafic, sirene, un avion deasupra. Din bucătărie se auzea Ada foindu-se de colo colo; avea un fel de a se mișca rapid, dar fără zgomot, ca și cum ar fi mers pe vârfuri. I-am auzit murmurul vocii în timp ce vorbea la telefon. Era responsabilă, deși nu-mi puteam da seama cu ce anume; în orice caz, m-am simțit alinată și protejată. Cu ochii închiși, am auzit ușa apartamentului deschizându-se, pauză, apoi închizându-se.

23

Când m-am trezit din nou, era dimineață. Nu știam cât e ceasul. Dormisem până târziu, întârziasem la școală? Apoi mi-am amintit: se terminase cu școala. Nu aveam să mă mai întorc acolo niciodată, și nici în alt loc cunoscut.

Eram într-unul dintre dormitoarele de la Carnarvon, acoperită cu pilota albă, îmbrăcată încă în tricou și colanți, dar descălțată inclusiv de șosete. Storul de la fereastră era tras. M-am ridicat în fund cu grijă. Am văzut niște urme de roșu pe pernă, dar nu era decât rujul de pe buze cu care-mi dădusem cu o zi în urmă. Nu-mi mai era greață, nici amețită nu mă mai simțeam, dar eram confuză. Mi-am scărpinat scalpul peste tot și m-am tras de păr. Când mă durea odată capul, Melanie îmi spusese că dacă te tragi de păr ajunge mai mult sânge la creier. Mi-a explicat că de-asta o făcea și Neil.

După ce m-am ridicat în picioare, m-am simțit mai trează. M-am contemplat în oglinda mare de pe perete. Nu eram aceeași persoană din ziua precedentă, deși arătam asemănător. Am deschis ușa și am traversat holul până la bucătărie în picioarele goale.

Ada nu era acolo. Era în sufragerie, într-un fotoliu, cu o cană cu cafea. Pe canapea stătea bărbatul pe lângă care trecuserăm când am intrat pe ușa laterală de la SanctuCare.

— Te-ai trezit, a zis Ada.

Adulții aveau obiceiul de a spune lucruri evidente – „Te-ai trezit” era ceva ce mi-ar fi putut spune și Melanie, de parcă ar fi fost vreo realizare – și am fost dezamăgită să descopăr că nici Ada nu se deosebea de ceilalți în privința asta.

M-am uitat la bărbatul de pe canapea și el m-a privit înapoi. Era îmbrăcat în blugi negri și sandale, un tricou gri pe care scria TWO WORDS, ONE FINGER și o șapcă Blue Jays. M-am întrebat dacă chiar înțelegea ce scrie pe tricou.

Să fi avut vreo cincizeci de ani, dar avea părul negru și des, deci poate era mai tânăr. Avea fața ca pielea încrețită și o cicatrice în partea de sus a obrazului. Mi-a zâmbit, dezvelindu-și dinții albi, cu un molar lipsă în stânga. Cei cărora le lipsește un dinte au față de infractori.

Ada a arătat cu bărbia spre bărbat:

— Ți-l amintești pe Elijah, de la SanctuCare. Prieten cu Neil. A venit aici să ne ajute. Sunt cereale în bucătărie.

— Apoi putem sta de vorbă, a adăugat Elijah.

Cerealele erau din cele care-mi plăceau mie, în formă de O, din fasole. Am venit cu castronul în sufragerie, m-am așezat în celălalt fotoliu și i-am așteptat să vorbească.

Niciunul nu spunea nimic. Schimbau priviri. Am luat două linguri, cu grijă, în caz că aveam încă stomacul deranjat. În urechi nu-mi răsuna decât crănțănitul O-urilor.

— Cu ce parte încep? a zis Elijah.

— Cu partea gravă, i-a răspuns Ada.

— Bine, a zis el și m-a privit direct.

— Nu a fost ziua ta ieri.

M-a luat prin surprindere.

— Ba da, a fost. 1 mai. Am împlinit 16 ani.

— În realitate, ești cam cu patru luni mai mică, a continuat Elijah.

Cum dovedești ziua nașterii? Sigur exista un certificat de naștere, dar unde-l ținea Melanie?

— E pe cardul meu de sănătate. Ziua nașterii, am zis.

— Mai încearcă, l-a îndemnat Ada pe Elijah.

Acesta s-a uitat în jos, la covor.

— Melanie și Neil n-au fost părinții tăi, a zis.

— Ba da, au fost! De ce spui așa ceva?

Am simțit cum îmi dau lacrimile. Încă un hău se căsca în mijlocul realității: Neil și Melanie se estompau, își schimbau forma. Mi-am dat seama că, de fapt, nu știam mare lucru despre ei sau despre trecutul lor. Nu vorbiseră despre asta, iar eu nu-i întrebasem. Nimeni nu-și întreabă părinții chestii despre ei, nu?

— Știu că îți produce multă supărare, a continuat Elijah, dar e important, așa că o voi repeta. Neil și Melanie nu au fost părinții tăi. Îmi pare rău ca sunt atât de brutal, dar nu avem timp.

— Și-atunci cine au fost? am întrebat.

Am clipit, o lacrimă mi-a alunecat de sub pleoape; am șters-o cu mâna.

— Nu ați fost rude. Le-ai fost încredințată pentru a te proteja când erai doar un bebeluș.

— N-are cum să fie adevărat, am replicat.

Dar mai puțin convinsă.

— Ar fi trebuit să ți se spună mai devreme, a intervenit Ada. Voiau să nu te îngrijorezi degeaba. Aveau de gând să-ți spună în ziua în care au…

Nu a reușit să termine propoziția, și-a strâns tare buzele. Nu spusese o vorbă despre moartea lui Melanie, ca și cum nici n-ar fi fost prietene, dar acum îmi dădeam seama că o afectase cu adevărat. Asta mă făcea să o plac mai mult.

— Parte din misiunea lor era să te protejeze și să te țină în siguranță, a spus Elijah. Îmi pare rău că trebuie să fiu mesagerul.

Dincolo de mirosul de mobilă nouă din cameră, am simțit mirosul de detergent de rufe amestecat cu transpirație al lui Elijah. Detergent bio. Același pe care-l folosește și Melanie. Îl folosea.

— Atunci cine au fost? am șoptit.

— Neil și Melanie au fost doi membri valoroși și experimentați ai...

— Nu, am zis. Ceilalți părinți ai mei. Cei adevărați. Cine au fost? Și ei sunt tot morți?

— Mă duc să mai fac niște cafea, a zis Ada.

S-a ridicat și a mers la bucătărie.

— Sunt încă în viață. Sau cel puțin ieri erau, mi-a răspuns Elijah.

Îl priveam fix. Mă întrebam dacă mă mințea, dar de ce ar fi făcut-o? Dacă era să inventeze, ar fi inventat ceva mai ca lumea.

— Nu cred niciun cuvânt, i-am zis. Nici măcar nu știu de ce-mi spui lucrurile astea.

Ada s-a întors cu o cană de cafea și a spus că dacă vrem și noi, să ne servim, și că poate am nevoie de puțin timp să reflectez.

Să reflectez la ce? La ce aveam de reflectat? Părinții mei fuseseră omorâți, dar nu fuseseră părinții mei adevărați și în locul lor apăruse un alt rând de părinți.

— La ce? Nu știu destule ca să am la ce să reflectez.

— Ce-ai vrea să știi? a întrebat Elijah pe un ton amabil, dar extenuat.

— Cum s-a întâmplat? Unde sunt părinții mei... cealaltă mamă și celălalt tată?

— Știi câte ceva despre Galaad? m-a întrebat Elijah.

— Sigur că da. Mă uit la știri. Am făcut la școală, i-am răspuns pe un ton ușor impertinent. Am fost la marșul de protest.

În momentul acela îmi doream ca Galaadul să dispară cu totul și să ne lase în pace.

— Acolo te-ai născut, mi-a zis. În Galaad.

— Glumești, i-am replicat.

— Mama ta și organizația Zi de Mai te-au trecut granița ilegal. Și-au pus viețile în pericol. Galaadul a făcut mare tevatură; te voiau înapoi. Au pretins că așa-zișii părinți legali aveau dreptul să te revendice. Cei din Zi de Mai te-au ascuns; multă lume te-a căutat, nemaivorbind de tapajul mediatic.

— Ca pe Pruncul Nicole, am intervenit. Am scris un eseu despre ea pentru școală.

Elijah s-a uitat din nou în podea. Apoi s-a uitat drept la mine.

— Tu ești Pruncul Nicole.

IX
RĂSCOL
Testamentul olograf de la Ardua Hall

În după-amiaza aceasta, am fost din nou convocată la o întrevedere cu Comandantul Judd printr-un tânăr Agent care mi-a comunicat personal mesajul. Comandantul ar fi putut pune mâna pe telefon pentru a discuta chestiunea – între biroul lui și al meu există o linie directă, un telefon roșu –, dar, ca și mine, nu poate ști cine ascultă. În plus, îl bănuiesc că-i fac plăcere micile noastre *tête-à-tête*-uri din motive complexe și perverse deopotrivă. Mă consideră lucrarea lui: reprezint voința sa încarnată.

— Sper că vă merge bine, Mătușă Lydia, mi s-a adresat când m-am așezat vizavi de el.

— Înfloritor, slavă Lui. Și dumneavoastră?

— Eu sunt într-o stare bună de sănătate, însă mă tem că pe Soția mea o macină boala. E o piatră pe inima mea.

Nu eram surprinsă. Ultima dată când am văzut-o, actuala Soție a lui Judd părea uzată.

— Ce veste tristă, am spus. De ce boală suferă?

— Nu se știe exact, a răspuns.

Niciodată nu se știe exact.

— O afecțiune la organele interne.

— Ați dori să o consulte cineva de la clinica noastră Calm și Alinare?

— E prea devreme poate. Cel mai probabil e vorba de ceva minor, sau poate chiar închipuit, cum se dovedesc multe dintre aceste suferințe femeiești.

A urmat un moment de tăcere în care ne-am privit. Mă tem că în curând va deveni văduv din nou și va porni în căutarea următoarei mirese minore.

— În orice fel pot fi de folos, am spus.

— Vă mulțumesc, Mătușă Lydia. Mă înțelegeți atât de bine, a adăugat zâmbind. Dar nu de aceea v-am rugat să veniți. Avem o concluzie cu privire la decesul Perlei din Canada.

— Ce fapte au ieșit la iveală?

Cunoșteam deja răspunsul, dar nu aveam nicio intenție să i-l împărtășesc.

— Versiunea oficială a canadienilor este sinucidere, mi-a răspuns.

— Sunt devastată să aflu. Mătușa Adrianna a fost una dintre cele mai credincioase și eficiente... Mi-am pus multă încredere în ea. Avea un curaj remarcabil.

— Versiunea noastră este că ar fi vorba de o mușamalizare din partea canadienilor, iar vinovați pentru uciderea Mătușii Adrianna sunt teroriștii desfrânați din organizația Zi de Mai, cu mijlocirea Canadei, care le tolerează cu indulgență prezența ilegală pe teritoriul său. Deși, fie vorba între noi, ne-a cam lăsat cu gura căscată. Cine știe? Poate chiar a fost o crimă aleatorie, motivată de droguri, cazuri atât de frecvente într-o societate decăzută ca cea canadiană. Mătușa Sally era la colț, cumpăra ouă. La întoarcere, a descoperit tragedia și a luat înțeleaptă decizie de a reveni cât mai curând în Galaad.

— Foarte înțeleaptă, am confirmat.

*

După întoarcerea bruscă în Galaad, Mătușa Sally, vizibil zdruncinată, venise direct la mine. Îmi povestise cum își găsise Adrianna sfârșitul.

— M-a atacat. Din senin, chiar înainte de a pleca la Consulat. Nu știu de ce! A sărit pe mine și a încercat să mă sugrume și am ripostat. A fost autoapărare, îmi mărturisise printre suspine.

— Un episod psihotic, declarasem eu. Se mai întâmplă ca un mediu străin și debilitant, cum e Canada, să aibă acest efect. Ai făcut ce trebuia. Nu ai avut de ales. Nu văd de ce ar trebui să mai afle și altcineva despre asta. Tu vezi?

— Vai, vă mulțumesc, Mătușă Lydia. Îmi pare așa de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Roagă-te pentru sufletul Adriannei, apoi scoate-ți povestea din minte, o sfătuisem. Mai ai să-mi comunici și altceva?

— Păi, ne-ați rugat să stăm cu ochii în patru după Pruncul Nicole. Cuplul care administra „Cățelul înțolit" avea o fiică de vârsta potrivită.

— O speculație interesantă, replicasem. Intenționați să transmiteți un raport prin Consulat? În loc să așteptați să vorbiți cu mine personal la întoarcere?

— Păi, m-am gândit că trebuie să aflați imediat. Mătușa Adrianna susținea că ar fi prematur – se opunea cu putere. Ne-

am certat din cauza asta. Am insistat că era important, se apărase Mătușa Sally.

— E adevărat, chiar era. Dar și riscant. Un astfel de raport ar fi putut da naștere unui zvon nefondat, cu consecințe cumplite. Am avut parte de atâtea alarme false, iar angajații Consulatului sunt toți potențiali Agenți. Agenții sunt atât de brutali; n-au niciun pic de tact. Există întotdeauna un motiv pentru instrucțiunile mele. Ordinele mele. Perlele nu trebuie să preia inițiativa fără permisiune.

— Vai, nu mi-am dat seama – nu m-am gândit. Și totuși, Mătușa Adrianna n-ar fi trebuit...

— Vorba lungă, sărăcia omului. Știu că ai avut intenții bune, o consolasem.

Mătușa Sally începuse să plângă.

— Am avut, chiar am avut.

Iadul e pavat cu bune intenții, fusesem tentată să-i spun. Dar m-am abținut.

— Unde se află fata respectivă acum? o întrebasem. Sigur s-a dus undeva după ce părinții ei au fost scoși din scenă.

— Nu știu. Poate nu ar fi trebuit să se grăbească să arunce în aer „Cățelul înțolit”. Atunci am fi avut o șansă să...

— Sunt de acord. Eu m-am pronunțat împotriva pripelii. Din păcate, Agenții care activează în Canada sunt tineri și entuziaști, și mari amatori de explozii. Dar cum ar fi putut ei ști?

Făcusem o pauză, fixând-o cu privirea cea mai pătrunzătoare de care eram capabilă.

— Și nu ai comunicat nimănui suspiciunile legate de Pruncul Nicole?

— Nu. Doar dumneavoastră, Mătușă Lydia. Și Mătușii Adrianna înainte de a...

— Ce-ai zice dacă ar rămâne între noi? Nu vad de ce s-ar ajunge cu cazul în instanță. Acum cred că ai nevoie de puțină odihnă și recreere. Mă voi ocupa sa ai parte de un sejur la Margery Kempe, splendida noastră casă de odihnă din Walden. Vei ieși de acolo altă femeie. În jumătate de oră va sosi mașina să te ia. Și dacă se fac valuri în Canada în legătură cu nefericitul incident din apartament – dacă vor cere să te interogheze sau dacă te pun sub acuzare pentru vreo infracțiune le vom spune pur și simplu că ai dispărut.

Nu-i doream moartea Mătușii Sally: îmi doream să fie doar incoerentă; și dorința mi-a fost îndeplinită. Personalul de la Casa de odihnă Margery Kempe este cunoscut pentru discreție.

Încă o efuzie de mulțumiri înlăcrimate din partea Mătușii Sally.

— Nu-mi mulțumi. Eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumească ție.

*

— Mătușa Adrianna nu și-a jertfit viața în zadar, a afirmat Comandantul Judd. Perlele dumneavoastră ne-au îndreptat în direcția bună de acțiune: am făcut descoperiri suplimentare.

Mi s-a strâns inima.

— Mă bucur că fetele mele v-au fost de ajutor.

— Ca de obicei, vă mulțumesc pentru inițiativa dumneavoastră. În urma descinderii în magazinul de haine la mâna a doua indicat de Perlele dumneavoastră, am descoperit mijlocul prin care și-au transmis informații în ultimii ani organizația Zi de Mai și persoana lor de legătură necunoscută de aici din Galaad.

— Și care este acest mijloc?

— În urma intrării prin efracție – din cadrul operațiunii noastre speciale – am obținut un aparat foto cu micropuncte. De atunci l-am testat.

— Micropuncte? am întrebat. Despre ce e vorba?

— O tehnologie învechită, scoasă din uz, dar în continuare perfect funcțională. Documentele sunt fotografiate cu un aparat în miniatură care le reduce la dimensiuni microscopice. Apoi sunt imprimate pe buline de plastic minuscule, ce pot fi lipite pe aproape orice suprafață și citite de destinatar cu ajutorul unui microscop special atât de mic, încât poate fi ascuns, de pildă, într-un stilou.

— Uimitor, am exclamat. Nu degeaba avem la Ardua Hall zicala: *Pen Is Envy*[2].

A râs.

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *pen is envy* („stiloul înseamnă invidie“) se scrie aproape la fel, dar se pronunță diferit, ca *penis envy* (conform lui Freud, invidia femeilor fața de bărbați pentru că aceștia posedă penis) (n. tr.).

— Chiar așa. Noi, mânuitorii de stilou, trebuie să avem grijă ca purtarea noastră să fie ireproșabilă. Dar a fost o mișcare inteligentă a organizației Zi de Mai să apeleze la această metodă: nu mulți oameni mai au cunoștință despre ea în zilele noastre. Cum se spune: dacă nu te uiți, nu vezi.

— Ingenios, am adăugat.

— E doar un capăt al lanțului însă – capătul Zi de Mai. Cum am pomenit, există un capăt și în Galaad – cei care primesc micropunctele aici și le răspund cu propriile mesaje. Încă nu am identificat persoana, sau persoanele.

— Le-am rugat pe colegele mele de la Ardua Hall să fie numai ochi și urechi, i-am spus.

— Și cine se află într-o poziție mai bună decât Mătușile? Ușile tuturor caselor vă sunt deschise, iar cu intuiția voastră feminină mai fină percepeți lucruri pe care noi bărbații suntem prea surzi pentru a le auzi.

— Vom fi mai deștepți decât cei de la Zi de Mai, am spus, încleștând pumnii și scoțând bărbia în față.

— Îmi place atitudinea dumneavoastră, Mătușă Lydia. Noi doi facem o echipă grozavă!

— Adevărul va învinge, am adăugat.

Tremuram de ceea ce speram că va fi interpretat drept indignare virtuoasă.

— Sub privirea Lui, a răspuns.

*

După această întâlnire, dragă cititorule, aveam nevoie de un întăritor. M-am îndreptat spre Schlafly Café în căutarea unei cești cu lapte cald. Apoi am venit aici la biblioteca Hildegard pentru a-mi continua periplul alături de tine. Consideră-mă un fel de călăuză. Iar pe tine consideră-te un om rătăcit într-o pădure întunecată. Și lucrurile urmează să devină și mai întunecate.

Pe ultima pagină unde ne-am întâlnit, te-am adus la stadion, și de acolo voi relua firul povestirii. Pe măsură ce se scurgea timpul, viața intra într-un tipar. Nopțile le dormeai, dacă puteai. Zilele le îndurai. Le îmbrățișai pe cele care plângeau, deși trebuie să spun că la un moment dat te săturai de plâns. La fel și de urlete.

În primele seri, au existat câteva tentative muzicale – vreo două femei mai optimiste și energice s-au autointitulat șefe de cor și au încercat să cânte versiuni ale cântecului „We Shall Overcome” și ale altor melodii arhaice și zaharisite dezgropate de prin experiențele lor în tabere de vară demult trecute. Au avut ceva probleme să-și amintească versurile, dar măcar au adus puțină variație.

Paznicii nu au încercat să pună capăt acestor inițiative. Cu toate acestea, în a treia zi deja se cam pierduse din antren, tot mai puține se alăturau și au început să apară nemulțumirile – „Liniște, vă rog!”, „Pentru Dumnezeu, tăceți odată!” – drept care, după câteva proteste jignite, „Noi n-am vrut decât să ajutăm”, cercetașele-șefe au sistat acțiunea.

Eu nu m-am numărat printre cântărețe. De ce să ne irosim energia? Nu mă simțeam într-o dispoziție de cântat. Ci mai degrabă ca un șoarece într-un labirint. Unde era ieșirea? Care era drumul? De ce mă aflam aici? Era un test? Ce încercau să afle?

Unele dintre noi aveau coșmaruri, după cum îți poți imagina. Gemeau și dădeau din mâini și din picioare sau se ridicau brusc scoțând țipete nemaiauzite. Nu le critic: și eu am avut coșmaruri. Să vă povestesc unul? Nu, mai bine nu. Sunt perfect conștientă cât de ușor ne plictisim de coșmarurile celorlalți, asta după ce am auzit eu însămi o suită întreagă până acum. La o adică, numai propriile coșmaruri prezintă interes sau însemnătate.

Dimineața, trezirea se dădea printr-un sunet de sirenă. Cele cărora nu li se luaseră ceasurile – confiscarea ceasurilor se făcuse prin sondaj – ne-au informat că se întâmpla la ora șase. Pâine și apă la micul dejun. Ce deliciu suprem era pâinea aceea! Unele înfulecau și înghițeau pe nemestecate, în schimb eu îmi legumeam porția cât mai mult. Mestecatul și înghițitul distrag de la moara gândurilor abstracte. În plus, fac și timpul să treacă.

Urma încolonarea pentru a merge la toaletele împuțite și ghinionul tău dacă cea la care nimereai era înfundată, pentru că nu venea nimeni s-o desfunde. Teoria mea? Paznicii le înfundau noaptea cu tot felul de chestii pentru a ne îngreuna și mai mult situația. Unele mai preocupate de curățenie au încercat să facă curat în toalete, dar după ce și-au dat seama că nu are niciun

rost, au renunțat. Noua normă era să renunți, și trebuie să spun că era molipsitor.

Am menționat că nu aveam nici hârtie igienică? Ce făceai în acest caz? Te ștergeai cu mâna, încercai să-ți speli degetele murdare la firicelul de apă care uneori curgea din robinet, alteori nu. Sunt sigură că și asta o făceau intenționat, ridicându-ne moralul doar pentru a da cu noi de pământ la intervale aleatorii. Îmi imaginam satisfacția de pe fața cretinului amator de schingiuit pisoi căruia i se încredințase această sarcină, stingând și aprinzând întrerupătorul responsabil pentru alimentarea cu apă.

Ni s-a spus să nu bem apa de la robinete, dar unele dintre noi, fără minte, n-au ascultat. Au urmat vomă și diaree, contribuind la starea de bine generală.

Nu aveam nici prosoape de hârtie. Nu aveam niciun fel de prosoape. Ne ștergeam mâinile de fuste, indiferent dacă ne spălaserăm sau nu pe mâini.

Îmi pare rău că insist atât de mult asupra dotărilor, dar ai fi uimit cât de importante devin – lucruri de bază pe care înainte le luam ca de la sine înțelese, la care abia dacă te gândeai înainte de a fi privat de ele. În timpul reveriilor mele diurne – și noi toate cădeam în reverie, dat fiind că în starea de stază impusă, în absența evenimentelor, creierul trebuie să se ocupe cu ceva și apare reveria – îmi imaginam deseori o toaletă albă, curată și frumoasă. O, și o chiuvetă asortată, cu un jet puternic de apă limpede și curată.

Cum era și normal, am început să puțim. Pe lângă tortura toaletelor, fuseserăm nevoite să dormim în hainele de serviciu, fără lenjerie de schimb. O parte dintre noi intraseră la menopauză, altele însă nu, așa că, peste transpirație, lacrimi, rahat și vomă, se adăuga și mirosul de sânge menstrual. Dacă respirai, ți se făcea greață.

Ne reduceau la starea de animale – de animale închise – la natura noastră de animale. Ne frecau cu nasul în acea stare naturală. Trebuia să ne considerăm subumane.

Restul zilei se desfășura asemenea unei flori toxice, petală după petală, cu o lentoare atroce. Uneori ne încătușau la loc, alteori nu, apoi ne scoteau în șir indian și ne forțau să ne așezăm în gradene sub soarele arzător, iar o dată – minune –

sub o burniță răcoroasă. În noaptea aceea am mirosit a câine plouat, dar mai puțin a noi înșine.

Oră după oră, urmăream cum sosesc dubele, cum își descarcă cota de femei și pleacă goale. Aceleași smiorcăieli din partea nou-venitelor, aceleași răsteli și urlete din partea paznicilor. Cât de monotonă este tirania în timpul instaurării sale. Urmează mereu același scenariu.

La prânz primeam aceleași sendvișuri, iar într-o zi – cea cu burnița – câteva bucăți de morcov.

— Nici vorbă de o masă echilibrată, a comentat Anita.

Ne străduiam să stăm una lângă cealaltă în cele mai multe zile și să dormim aproape. Nu îmi fusese prietenă în viața de dinainte, doar colegă de serviciu, dar îmi făcea bine și numai proximitatea unei persoane cunoscute; cineva care reprezenta realizările mele anterioare, viața mea anterioară. S-ar putea spune că ne-am atașat.

— Ai fost o judecătoare a naibii de bună, mi-a șoptit în a treia zi.

— Mulțumesc. Și tu la fel, i-am răspuns tot în șoaptă.

Acel „ai fost” mi-a produs fiori reci.

*

Despre celelalte din secțiunea noastră, nu am aflat prea multe. Numele lor, uneori. Numele firmelor la care lucraseră. Unele dintre acestea fuseseră specializate pe dreptul familiei – divorțuri, custodia copiilor și altele – deci înțelegeam de ce deveniseră ținte după decretarea femeilor drept dușmani. În schimb, nici specializarea în imobiliare, litigii sau dreptul proprietății nu părea să ofere protecție sporită. Nu trebuia decât să ai o diplomă de Drept și un uter: combinația fatală.

*

După-amiezile erau rezervate execuțiilor. Aceeași defilare până în mijlocul terenului, condamnatele legate la ochi. Cu fiecare nouă execuție, observam mai multe detalii: cum unele abia se țineau pe picioare, cum altele păreau gata să-și piardă cunoștința. Ce li se întâmplase? Și de ce fuseseră selectate pentru a muri?

Același bărbat în uniformă neagră predicând la microfon: „Dumnezeu va învinge!”

Urmau împușcăturile, prăbușirea, corpurile moi. Apoi curățenia. Cadavrele erau încărcate într-un camion. Le îngropau? Le ardeau? Sau era prea mare deranjul? Poate le duceau pur și simplu la o groapă de gunoi și le lăsau corbilor.

În a patra zi a apărut un element nou: printre trăgători, trei erau femei. Nu purtau costume business, ci niște haine lungi, maro ca niște halate de baie, cu basmale legate sub gât. Asta ne-a captat atenția.

— Monștri! i-am șoptit Anitei.

— Cum au putut? mi-a răspuns tot în șoaptă.

În a cincea zi printre trăgători erau deja șase femei în haine maro. Și a izbucnit un vuiet prelung când una dintre ele, în loc să țintească spre cele legate la ochi, s-a rotit și l-a împușcat pe unul dintre bărbații în uniformă neagră. A fost imediat pusă la pământ cu lovituri și ciuruită cu gloanțe. Dinspre gradene, s-a auzit un geamăt colectiv.

Așa deci, m-am gândit. Iată o cale de scăpare.

*

În timpul zilei, noi femei se adăugau grupului nostru de avocate și judecătoare. Dar mărimea grupului rămânea constantă, dat fiind că în fiecare noapte unele erau îndepărtate. Plecau una câte una, flancate de doi paznici. Nu știam nici unde le duc, nici de ce. Niciuna nu s-a mai întors.

În a șasea zi, a fost rândul Anitei să dispară. S-a întâmplat în cea mai mare liniște. Cele vizate țipau și se opuneau uneori, dar nu și Anita. Cât despre mine, mi-e rușine să recunosc, însă dormeam când au eliminat-o. M-am trezit dimineața când a pornit sirena și am constatat că nu mai era.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, mi-a șoptit un suflet caritabil la coadă la toaletele pestilențiale.

— Și mie îmi pare rău, i-am șoptit la rândul meu.

Dar deja începusem să mă întăresc sufletește pentru ceea ce neîndoios avea să urmeze. Cu „îmi pare rău” nu rezolvi nimic, mi-am spus. De-a lungul anilor – numeroșilor ani – am descoperit cât adevăr conține această vorbă.

*

În a șaptea noapte, mi-a venit rândul. Anita fusese sustrasă fără zgomot – tăcerea aceea avusese un efect demoralizator în sine, din moment ce un om putea dispărea, aparent, fără ca cineva să observe și fără să producă cea mai mică undă sonoră –, în schimb pentru mine nu prevăzuseră o plecare discretă.

M-a trezit o lovitură de bocanc în zona șoldului.

— Gura și scoală-te, mi-a ordonat o voce.

Până să apuc să mă dezmeticesc, m-au smucit în picioare și m-au pus în mișcare. De peste tot din jur se auzeau murmure, iar o voce a rostit „Nu”, o alta „Să vă fut”, o alta „Dumnezeu să te aibă în pază” și alta *„Cuídate mucho”.*

— Pot să merg și singură! am zis, fără să conteze însă în vreun fel pentru mâinile care mă țineau strâns de brațe, de-o parte și de alta.

Până aici mi-a fost, m-am gândit: mă vor împușca. Dar nu, m-am corectat singură: asta se întâmplă după-amiaza. Proasto, m-am contrazis: de împușcat, te pot împușca oriunde și la orice oră, și oricum nu e singura metodă.

În tot acest timp, am rămas extrem de calmă, ceea ce pare greu de crezut, de fapt nici n-o mai cred: nu eram extrem de calmă, eram moartă de calmă. Cât timp mă consideram deja moartă, neatinsă de griji viitoare, avea să-mi fie mai ușor.

M-au ghidat de-a lungul coridoarelor, am ieșit pe o ușă din spate și m-au urcat într-o mașină. De data asta nu era o dubă, ci un Volvo. Tapițeria scaunelor era plăcută, dar fermă, aerul condiționat asemenea unei brize paradisiace. Din păcate, prospețimea aerului mi-a amintit de propriile duhori acumulate. Am savurat totuși luxul, deși eram înghesuită între doi paznici, amândoi mătăhăloși. Niciunul n-a scos o vorbă. Eram doar un pachet pe care-l aveau de transportat.

Mașina s-a oprit în fața unei secții de poliție. Nu mai funcționa ca secție de poliție însă: acoperiseră inscripția, iar pe ușa din față puseseră o imagine: un ochi cu aripi. Logoul Agenților, deși pe atunci încă nu știam.

Am urcat pe treptele din față, cei doi tovarăși ai mei, cu pași mari, eu, împiedicat. Mă dureau picioarele: mi-am dat seama cât de mult își pierduseră antrenamentul, dar și cât de scâlciați și

jegoși îmi erau pantofii, după ce fuseseră udați leoarcă, apoi copți de soare și înmuiați în diverse alte substanțe.

Am traversat un coridor. Din spatele ușilor, se auzeau murmure baritonale; bărbați în uniforme ca ale însoțitorilor mei treceau în viteză pe lângă noi, cu privirea sclipind de simțul datoriei și cu voci sacadate. Uniformele, însemnele, insignele lucitoare de la rever au ceva care îndreaptă coloana. Fără cocoșați aici!

Am intrat într-o încăpere. Acolo, în spatele unui birou mare, ședea un bărbat care aducea puțin cu Moș Crăciun: rotofei, barbă albă, obraji îmbujorați, nas roșu. Mi-a zâmbit radios.

— Puteți lua loc, mi-a spus.

— Mulțumesc, i-am replicat.

Nu că aș fi avut de ales: cei doi tovarăși ai mei de călătorie m-au introdus într-un scaun și m-au legat, braț peste braț, cu legături de plastic. Apoi au părăsit camera, închizând ușa cu grijă în urma lor. Am avut senzația că au ieșit în marșarier ca și cum s-ar fi aflat în prezența unui străvechi rege-zeu, dar nu vedeam în spate.

— Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Comandantul Judd, dintre Fiii lui Iacob.

Aceasta a fost prima noastră întâlnire.

— Bănuiesc că știți cine sunt eu, i-am replicat.

— Corect, a spus zâmbindu-mi politicos. Îmi cer scuze pentru neplăcerile la care ați fost supusă.

— Nu face nimic, am rostit cu toată seriozitatea.

E o prostie să faci glume cu cei care au putere absolută asupra ta. Nu le place; consideră că nu ești conștient de adevărata amploare a puterii lor. Acum că dețin eu însămi puterea, nu încurajez impertinența în rândul subordonaților. Dar pe vremea aceea n-aveam minte. Între timp mi-am învățat lecția.

I-a pierit zâmbetul.

— Simțiți recunoștință pentru că sunteți în viață? m-a întrebat.

— Păi, da, am răspuns.

— Simțiți recunoștință pentru că Dumnezeu v-a dăruit un trup de femeie?

— Cred că da, am spus. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu sunt convins că simțiți suficientă recunoștință.

— Ce ar însemna să simt suficientă recunoștință?

— Suficientă recunoștință cât să cooperați cu noi, mi-a răspuns.

Am pomenit că purta ochelari mici, dreptunghiulari pentru citit? I-a scos și i-a inspectat. Fără ochelari, ochii îi sclipeau mai puțin.

— Ce înțelegeți prin „a coopera”? am întrebat.

— Răspunsul e da sau nu.

— Am pregătire de avocat, am spus. Sunt judecătoare. Nu semnez contracte în alb.

— Nu sunteți judecătoare, nu mai sunteți.

A apăsat butonul unui interfon.

— La Răscol, a rostit.

Apoi către mine:

— Să sperăm că veți învăța să simțiți mai multă recunoștință. Mă voi ruga pentru asta.

*

Și astfel m-am pomenit la Răscol. Era o fostă celulă de arest transformată în celulă de izolare, de aproximativ patru pași pe patru. Exista un prici, dar nu și o saltea. Exista și o găleată; mi-am dat seama rapid că era destinată produselor derivate ale alimentației umane, dat fiind că pe fundul ei mai rămăseseră o parte din ele, după cum o dovedea și mirosul. Avusese pe vremuri și un bec, dar nu-l mai avea: doar o priză, dar și aceasta fără curent. (Evident că mi-am băgat degetul în ea după o vreme. Și tu ai fi făcut-o.) Toată lumina îmi parvenea de pe coridor, prin fanta prin care aveau să sosească curând inevitabilele sendvișuri. Să mestec pe întuneric, asta-mi pregătiseră ei mie.

Am pipăit în lumina crepusculară, am găsit priciul, m-am așezat pe el. Pot s-o fac, m-am gândit. O să rezist.

Am avut dreptate, dar cât pe ce să nu. Ai fi surprins cât de repede ți se terciuiește mintea în absența altor oameni. O persoană singură nu e o persoană întreagă: nu existăm decât în relație cu ceilalți. Eram cineva: riscam să devin nimeni.

Am stat ceva timp la Răscol. Nu știu cât. Când și când, un ochi mă privea prin vizorul culisant conceput special pentru supraveghere. Când și când, se auzeau urlete sau o serie de

țipete ascuțite din apropiere; paradă de brutalitate. Uneori se auzea un geamăt prelung; alteori o serie de mormăieli și gâfâieli răgușite care păreau sexuale, și probabil chiar erau. Cei lipsiți de putere sunt atât de tentanți.

Nu aveam cum să știu dacă zgomotele erau reale sau simple înregistrări menite să-mi facă nervii praf și să-mi erodeze hotărârea. Oricare ar fi fost această hotărâre, după câteva zile, am pierdut șirul poveștii. Poveștii hotărârii mele.

*

Am petrecut în celula crepusculară o perioadă nedefinită de timp, dar, judecând după lungimea unghiilor când m-au scos din ea, nu a fost chiar așa de mult. Timpul e însă diferit când stai închis singur, pe întuneric. E mai lung. Nici nu știi când dormi și când ești treaz.

Am avut insecte? Da, am avut și insecte. Nu m-au mușcat, îmi imaginez deci că erau carcalaci. Le simțeam piciorușele atingându-mi fața, ușor, ezitant, ca și cum pielea mea ar fi fost o peliculă de gheață. Nu i-am strivit. După o vreme, te bucuri de orice atingere.

Într-o zi, dacă era zi, trei bărbați au intrat fără avertisment în celula mea, mi-au băgat o lumină orbitoare în ochii miopi, care clipeau des, m-au azvârlit pe podea și mi-au aplicat șuturi bine țintite și alte atenții. Zgomotele pe care le-am scos mi-au sunat familiar: le auzisem în jur. Nu voi intra în detalii, de-ajuns să precizez că s-au folosit și tasere.

Nu, nu m-au violat. Bănuiesc că eram deja prea bătrână și prea dură pentru asta. Ori poate că se mândreau cu standardele lor morale înalte, deși mă îndoiesc foarte tare.

Procedura cu șuturile și taserele s-a repetat de încă două ori. Trei e cifră magică.

Am plâns? Da: mi-au țâșnit lacrimi din cei doi ochi vizibili, ochii mei de om, umezi, lăcrimoși. Dar aveam și un al treilea ochi, în mijlocul frunții. Îl simțeam: era rece ca piatra. Acesta nu plângea: vedea. Iar în spatele lui cineva gândea: „V-o plătesc eu. Nu-mi pasă cât va dura sau cât căcat va trebui *să mănânc între timp, dar o voi face*."

*

După încă o perioadă nedefinită și fără avertisment, ușa Răscolului s-a dat de perete, lumina s-a revărsat înăuntru și doi bărbați în uniforme negre m-au scos de acolo. Nu s-a rostit niciun cuvânt. M-au obligat să înaintez sau m-au târât – între timp ajunsesem o veritabilă epavă care abia se târa, încă și mai urât mirositoare – pe coridorul pe care sosisem, apoi pe ușa din față pe care intrasem și într-o altă dubă cu aer condiționat.

În clipa următoare, mă aflam într-un hotel – da, un hotel! Nu era unul de cinci stele, mai degrabă asemănător unui Holiday Inn, dacă acest nume îți va mai spune ceva, deși bănuiesc că nu. Unde sunt mărcile de altădată? Duse de vânt. Sau mai degrabă duse cu ajutorul echipei de demolări și al pensulei, căci, în timp ce mă cărau prin holul hotelului, muncitori urcați pe schele ștergeau vechiul nume.

La recepție, nu m-a întâmpinat o recepționera toată numai zâmbete. Era în schimb un bărbat cu o listă. Între el și cei doi ghizi ai mei a avut loc un schimb de cuvinte și m-au împins într-un lift, apoi de-a lungul unui coridor cu mochetă unde începea să se vadă absența cameristelor. Alte câteva luni și se vor confrunta cu igrasie în toată regula, m-am gândit cu creierul meu piftie în timp ce o ușă era deschisă cu cardul.

— Ședere plăcută, mi-a zis unul dintre paznicii mei. Nu cred că a spus-o ironic.

— Trei zile de odihnă și recreere, a adăugat al doilea. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați la recepție.

Ușa s-a încuiat automat în urma lor. Pe măsuță se afla o tavă cu suc de portocale și o banană, salată verde și o porție de somon la aburi! Un pat cu cearșafuri. Câteva prosoape, mai mult sau mai puțin albe! Un duș! Și, mai presus de toate, o toaletă frumoasa de faianță! Am căzut în genunchi și am rostit, da, o rugăciune din toată inima, dar către cine sau către ce am îndreptat-o, n-aș ști să vă spun.

După ce am mâncat toată mâncarea – nu-mi păsa dacă era otrăvită, atât de încântată am fost de ea – mi-am petrecut următoarele câteva ore făcând dușuri. Un singur duș nu era de-ajuns: aveam de dat jos atâtea straturi acumulate de jeg. Mi-am inspectat încheieturile roase care se vindecau, vânătăile care băteau în galben și mov. Slăbisem: îmi puteam număra coastele, din nou vizibile după decenii de absență cauzată de

prânzurile cu mâncare fast-food. În timpul carierei mele de magistrat, corpul nu fusese altceva decât un vehicul care mă purta de la o realizare la alta, dar acum îl redescopeream cu o tandrețe necunoscută. Cât de roz îmi erau unghiile de la picioare! Cât de complicat desenul venelor pe mâini! În schimb, nu reușeam să îmi recunosc fața în oglinda din baie. Cine era persoana aceea? Trăsăturile erau neconturate.

Apoi am dormit multă vreme. Când m-am trezit, mă aștepta altă masă delicioasă: Stroganoff de vită cu sparanghel și desert Melba cu piersici și – o, ce bucurie! – o ceașcă cu cafea! Mi-aș fi dorit un martini, dar am bănuit că alcoolul nu avea să figureze în meniul femeilor în această nouă epocă.

Niște mâini nevăzute îmi luaseră vechile haine împuțite: aparent, se așteptau să trăiesc în halatul alb de prosop al hotelului.

Mintea mea continua să fie un talmeș-balmeș. Eram ca un puzzle împrăștiat pe podea. Dar în a treia dimineață, sau poate după-amiază, m-am trezit într-o stare mult mai coerentă. Simțeam că pot gândi din nou; simțeam că pot gândi din nou cuvântul *eu.*

Mai mult decât atât, în semn de recunoaștere parcă, un articol de îmbrăcăminte curat fusese lăsat pentru mine. Nu era chiar un halat și nici nu era făcut din pânză de sac maro, dar pe-aproape. Îl mai văzusem, pe stadion, îl purtau trăgătoarele. M-a trecut un fior de gheață.

L-am îmbrăcat. Ce altceva puteam sa tac?

X
VERDE PRIMĂVARĂ
Transcrierea declarației martorului 369A

25

Voi descrie acum pregătirile care au precedat căsătoria mea aranjată, dat fiind că mai mulți și-au exprimat interesul legat de modul în care se desfășurau lucrurile acestea în Galaad. Turnura pe care a luat-o viața mea mi-a permis să observ procesul matrimonial din ambele perspective: a miresei pregătite pentru căsătorie și a Mătușilor responsabile cu pregătirile.

Căsătoria mea aranjată a fost una standard. Temperamentele părților implicate, precum și pozițiile lor în societatea din Galaad aveau în principiu o influență asupra alegerilor posibile. În practică însă, scopul era de fiecare dată același: fetele de toate felurile – din familii bune și mai puțin bune deopotrivă – trebuiau măritate devreme, înainte să poată avea loc vreo întâlnire accidentală cu un bărbat nepotrivit, conducând la ceea ce cândva se numea îndrăgostire sau, mai grav, la pierderea virginității. Această din urmă dezonoare trebuia evitată cu orice preț din cauza gravității consecințelor. Lapidarea nu era o soartă pe care să și-o dorească cineva pentru copiii săi, iar stigmatul asupra familiei putea fi cvasi de neșters.

*

Într-o seară, Paula m-a chemat în sufragerie – o trimisese pe Rosa să mă scoată din cochilie, cum a formulat ea – și mi-a cerut să stau în picioare în fața ei. M-am conformat, căci nu avea niciun rost să nu o fac. Comandantul Kyle era de față, la fel și Mătușa Vidala. Mai era prezentă și o altă Mătușă – una pe care nu o mai văzusem niciodată – care mi-a fost prezentată drept Mătușa Gabbana. Am răspuns că sunt încântată de cunoștință, dar pesemne am făcut-o pe un ton impertinent pentru că Paula a comentat:

— Vedeți ce vreau să zic?

— Vârsta e de vină, a spus Mătușa Gabbana. Chiar și fetele cândva agreabile și docile trec prin această fază.

— Are fără îndoială vârsta potrivită, a intervenit Mătușa Vidala. Am învățat-o tot ce puteam. Dacă rămân prea mult în școală, încep să producă dezordine.

— Dar este cu adevărat femeie? a întrebat Mătușa Gabbana măsurându-mă cu o privire cunoscătoare.

— Bineînțeles, a răspuns Paula.

— Nu poartă niciun fel de umplutură acolo? a întrebat Mătușa Gabbana arătând cu bărbia spre pieptul meu.

— Sigur că nu! a exclamat Paula.

— Ați fi uimită la ce recurg unele familii. Are șolduri frumoase și late, iar pelvisul nu e îngust. Arată-mi dinții, Agnes.

Ce-ar fi trebuit să fac? Să deschid gura mare, ca la stomatolog? Paula mi-a observat confuzia.

— Zâmbește, m-a îndemnat. Măcar o dată.

Mi-am dezvelit dinții cu o grimasă.

— Dinți perfecți, a constatat Mătușa Gabbana. Foarte sănătoși. În cazul acesta, începem căutările.

— Numai printre familii de Comandanți, a spus Paula. Nimic mai jos.

— Se înțelege, a confirmat Mătușa Gabbana.

A început să noteze ceva într-o mapă. O urmăream fascinată cum își mișcă degetele, ținând pixul între ele. Ce simboluri puternice consemna?

— E puțin cam tânără, a intervenit Comandantul Kyle, pe care nu-l mai consideram tatăl meu. Poate.

Pentru prima dată într-o lungă perioadă, i-am fost recunoscătoare.

— La treisprezece ani nu e prea tânără. Depinde, a adăugat Mătușa Gabbana. Le merge de minune dacă le găsim soțul potrivit. Se liniștesc imediat.

S-a ridicat în picioare:

— Nu-ți face griji, Agnes, mi s-a adresat. Vei putea alege dintre cel puțin trei pretendenți.

Apoi, adresându-se Comandantului Kyle:

— O vor considera o onoare.

Dacă mai aveți nevoie de ceva, dați-ne de știre, a spus Paula cu amabilitate. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Se înțelege, a confirmat Mătușa Gabbana. Veți face donația obișnuită pentru Ardua Hall, dacă rezultatele sunt satisfăcătoare?

— Desigur, a confirmat Paula. Ne vom ruga pentru reușită. Să dea Domnul.

— Sub privirea Lui, a răspuns Mătușa Gabbana.

Cele două Mătuși au plecat, schimbând zâmbete și aprobări din cap cu ne-părinții mei.

— Te poți retrage, Agnes, a spus Paula. Te vom ține la curent pe măsură ce avansează lucrurile. Intrarea în rândul femeilor măritate și binecuvântate presupune o seamă de precauții, iar eu și tatăl tău le vom lua în locul tău. Ești o fată foarte privilegiată. Sper că apreciezi acest lucru.

Mi-a oferit un surâs îngâmfat și malițios: erau numai bazaconii, și o știa și ea. În realitate, eram o excrescență incomodă de care trebuiau să scape într-o manieră social acceptabilă.

M-am întors în camera mea de la etaj. Ar fi trebuit să prevăd: li se întâmplase unor fete nu cu mult mai mari decât mine. Azi fata era prezentă la școală, a doua zi era absentă: Mătușilor nu le plăceau tevatura și emotivitatea, cu despărțiri înlăcrimate. Apoi începeau să circule zvonuri despre logodnă, apoi despre nuntă. Noi nu primeam niciodată permisiunea de a participa la aceste nunți, chiar dacă fata ne fusese prietenă apropiată. În timpul pregătirilor de căsătorie, dispăreai din fosta ta viață. Și mai reapăreai doar îmbrăcată în rochia albastră, respectabilă de Soție, iar fetele nemăritate trebuiau să te lase să intri sau să ieși pe ușă înaintea lor.

Aceasta avea să devină și realitatea mea. Urma să fiu expulzată din propria casă – din casa Tabithei, a Zillei, a Verei și a Rosei – pentru că Paula se săturase de mine.

*

— Azi nu vei merge la școală, m-a anunțat Paula într-o dimineață, și asta a fost.

Apoi, timp de o săptămână, nu s-a întâmplat nimic, doar m-am smiorcăit și m-am frământat, fără niciun fel de consecințe însă, din moment ce m-am dedat acestor îndeletniciri singură în camera mea.

Ar fi trebuit să termin un proiect de gherghef nesuferit, menit să-mi țină mintea ocupată: modelul era un castron cu fructe potrivit pentru tapițarea unui taburet în casa viitorului meu soț, oricare ar fi fost acesta. Într-un colț al pătratului pentru taburet, am brodat un mic craniu: reprezenta craniul mamei mele vitrege, Paula, dar dacă m-ar fi întrebat cineva despre el, aveam de gând să-l prezint drept un *memento mori,* un mod de a ne reaminti faptul că noi toți vom muri într-o bună zi.

Și nimeni nu m-ar fi putut dezaproba, era un motiv pios: cranii asemănătoare apăreau pe pietrele funerare din vechiul cimitir de lângă școala noastră. Nu aveam voie acolo decât pentru a participa la înmormântări: numele morților erau gravate pe pietre, iar asta ar fi putut instiga la citit și, mai departe, la desfrâu. Cititul nu era pentru fete: numai bărbații erau suficient de puternici pentru a-i face față; și Mătușile, desigur, pentru că nu erau ca noi.

Începusem să mă întreb cum se transforma o femeie în Mătușă. Mătușa Estée ne spusese odată că trebuie să ai chemare de la Dumnezeu să le ajuți pe toate femeile, nu doar o singură familie; dar cum primeau Mătușile chemarea? Cum își căpătaseră puterea? Aveau creiere speciale, nici feminine, nici masculine? Erau ele femei adevărate pe sub uniformă? Să fi fost oare bărbați deghizați? Simplul fapt de a le suspecta de așa ceva era de neconceput, dar ce scandal dacă s-ar fi dovedit adevărat! Mă întrebam cum ar arăta Mătușile îmbrăcate în roz.

*

În a treia zi de lenevească, Paula le-a cerut Marthelor să aducă mai multe cutii de carton la mine în cameră. Venise timpul să scăpăm de lucrurile mele de copil, a spus. Posesiunile mele puteau fi puse la păstrare, căci foarte curând nu aveam să mai locuiesc aici. Odată așezată la casa mea, puteam decide care dintre aceste bunuri să fie donate săracilor. O fată mai puțin privilegiată dintr-o Econofamilie, de exemplu, s-ar bucura foarte mult de vechea mea casă pentru păpuși; deși nu era de cea mai bună calitate și se afla într-o stare jalnică, puțină vopsea pe ici, pe colo putea face minuni.

Casa pentru păpuși stătuse lângă fereastra mea ani la rândul. Încă întruchipa pentru mine toate orele fericite petrecute cu Tabitha. Avea o păpușă Soție, așezată la masa din sufragerie; fetițe cuminți și ascultătoare; Marthele care făceau pâine în bucătărie; Comandantul, încuiat în biroul lui. După ce plecase Paula, smulsesem păpușa Soție de pe scaun și o aruncasem în celălalt capăt al camerei.

Următoarea mișcare a Mătușii Gabbana a fost să descindă cu o echipă de costumiere, cum le-a numit Paula, căci nu mă considerau capabilă să-mi aleg singură garderoba în perioada premergătoare căsătoriei și, mai ales, în ziua nunții propriu-zise. Deși aparțineam clasei privilegiate, nu eram o persoană cu drepturi depline – eram doar o fată care urma să se lege prin căsătorie. Și auzeam sunetul metalic al lanțurilor, o ușă de fier care se închide cu un clinchet.

Echipa de costumiere se ocupa de ceea ce am putea numi scenografia: costumele, băuturile răcoritoare, decorurile. Niciuna nu avea o personalitate dominantă, de aceea le și fuseseră repartizate aceste sarcini relativ minore; așadar, în ciuda statutului superior al Mătușilor, Paula – care avea o personalitate dominantă – a reușit să le manevreze, în anumite limite, pe Mătușile din brigada pregătirilor de nuntă.

Însoțite de Paula, au urcat toate trei în dormitorul meu, unde eu – după ce îmi terminasem proiectul cu taburetul – mă distram pe cât puteam jucând Solitaire.

Pachetul de cărți pe care îl foloseam era obișnuit pentru Galaad, dar în cazul în care cei din afară nu îl cunosc, îl voi descrie. Firește, nu existau litere tipărite pe ași, popi, dame sau valeți, și nici cifre pe cărțile numerotate. Asul era un Ochi mare care privește dintr-un nor. Popa purta uniforma de Comandant, dama era o Soție, iar valetul o Mătușă. Cărțile cu fețe pe ele aveau cea mai mare valoare. Iar dintre semne, inimile negre erau Îngeri, treflele Paznici, romburile Marthe și inimile roșii Slujitoare. Fiecare carte cu față avea un chenar cu personaje mai mici: pe cartea Soției de Îngeri apărea o Soție albastră cu un chenar din Îngeri mici, îmbrăcați în negru, iar pe cartea unui Comandant de Slujitoare, un chenar de Slujitoare minuscule.

Mai târziu, când am avut acces la biblioteca de la Ardua Hall, m-am documentat în legătură cu cărțile de joc. În trecutul îndepărtat, inimile roșii fuseseră pocale. Poate de aceea Slujitoarele erau inimi: pentru că erau receptacule prețioase.

Cele trei Mătuși din echipa costumierelor au intrat în camera mea.

— Pune deoparte jocul și ridică-te în picioare, te rog, Agnes, mi-a spus Paula cu vocea cea mai blândă de care era capabilă și

pe care eu o detestam cel mai mult pentru că știam cât de falsă era.

Am făcut ce mi s-a cerut, moment în care mi-au fost prezentate cele trei Mătuși: Mătușa Lorna, cu fața rotofeie și zâmbitoare; Mătușa Sara Lee, adusă de umeri și taciturnă; și Mătușa Betty, agitată și veșnic cerându-și scuze.

— Au venit pentru probă, mi-a explicat Paula.

— Ce? am întrebat.

Nimeni nu mă anunța în legătură cu nimic; nu considerau că e nevoie.

— Nu se spune „ce”, se spune „poftim”, m-a apostrofat Paula. O probă pentru hainele pe care le vei purta la cursurile de Pregătire Premaritală.

Paula mi-a ordonat să-mi dau jos uniforma școlară roz, pe care continuasem să o port pentru că nu aveam alte haine, în afară de rochia albă pentru biserică. Stăteam în picioare în mijlocul camerei, doar în chiloți. Nu era frig, dar simțeam cum mi se face pielea de găină, din cauza faptului că mă priveau și mă evaluau. Mătușa Lorna mi-a luat măsurile, iar Mătușa Betty le-a notat într-un carnețel. Am urmărit-o cu atenție; mereu le urmăream pe Mătuși când scriau mesaje secrete pe care le puteau citi doar ele.

Apoi mi s-a spus să-mi pun uniforma la loc și m-am conformat.

S-a discutat dacă aveam nevoie de lenjerie de corp nouă în perioada premergătoare. Mătușa Lorna a fost de părere că ar fi fost bine să primesc lenjerie nouă, dar Paula a spus că nu era nevoie pentru că perioada respectivă era una scurtă, iar ceea ce aveam încă îmi venea. Paula a câștigat.

După care cele trei Mătuși au plecat. S-au întors câteva zile mai târziu cu două ținute, una pentru primăvară și vară, cealaltă pentru toamnă și iarnă. Tema comună era culoarea verde: verde primăvară cu accente albe – tivurile buzunarelor, gulerelor – pentru primăvară și vară și verde primăvară cu accente verde-închis pentru toamnă și iarnă. Văzusem fete de vârsta mea îmbrăcate în astfel de rochii și le cunoșteam semnificația: verdele primăvară simboliza frunzele noi, însemnând că fata era pregătită pentru căsătorie. Cele din Econofamilii nu aveau dreptul la astfel de extravaganțe însă.

Hainele aduse de Mătuși fuseseră deja purtate, dar nu erau uzate, dat fiind că nimeni nu purta îmbrăcămintea verde prea multă vreme. Fuseseră modificate ca să-mi vină. Fustele erau cu vreo doisprezece centimetri deasupra gleznei, iar mânecile îmi ajungeau până la încheietură, în talie erau largi și aveau gulerele înalte. Fiecare ținută venea cu o pălărie asortată, cu boruri și panglică. Le detestam, deși doar moderat: dacă trebuia neapărat să am haine, acestea nu erau cele mai groaznice. Mi-a dat ceva speranță faptul că prevăzusem haine pentru toate anotimpurile: poate că voi apuca și toamna și iarna fără să fiu măritată.

Vechile haine roz și mov-prună mi-au fost luate pentru a fi curățate și refolosite de fetele mai tinere. Galaad era în război; nu ne plăcea să aruncăm lucruri.

După ce am intrat în posesia garderobei verzi, m-au înscris la altă școală – Pregătirea premaritală a Mărgeanurilor, o școală pentru tinerele femei de condiție bună care studiau în vederea căsătoriei. Deviza școlii era din Biblie: „Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul.”

Și această școală era ținută de Mătuși, dar – în ciuda faptului că purtau aceleași uniforme terne – Mătușile de aici erau ceva mai stilate. Trebuiau să ne învețe cum să ne jucăm rolul de stăpână a casei de rang superior. Folosesc verbul „a juca” cu sens dublu: urma să fim actrițe pe scena viitoarelor noastre cămine.

Shunammite și Becka de la Școala Vidala erau în aceeași clasă cu mine: elevele de la Școala Vidala deseori continuau la Școala Mărgeanurilor. În realitate, nu trecuse prea mult timp de când le văzusem ultima dată, dar amândouă păreau mai mari. Shunammite își purta părul negru împletit în codițe care-i înconjurau capul și se pensa. Nu ai fi putut spune că e frumoasă, dar era la fel de vioaie ca întotdeauna. Consemnez aici că „vioaie” era un cuvânt pe care Soțiile îl foloseau cu un ton dezaprobator: era echivalent cu „insolentă”.

Shunammite afirma că de-abia așteaptă să se mărite. De fapt, numai despre asta vorbea – ce fel de soți i-ar fi ales, cum și-ar fi dorit ea să fie aceștia, cât de nerăbdătoare era. Își dorea un văduv pe la 40 de ani care nu-și iubise prea mult prima Soție și nu avusese copii cu ea, care era de rang înalt și chipeș. Nu-și dorea vreun idiot tânăr care nu mai făcuse niciodată sex, pentru că i-ar fi creat numai neplăceri – dacă nu știa unde să-și bage chestia? Dintotdeauna avusese gura slobodă, dar acum era și mai și. Posibil să fi învățat expresiile acestea noi, fără perdea, de la vreo Marthă.

Becka era și mai slabă decât înainte. Ochii ei verzi-căprui, dintotdeauna prea mari pentru fața ei, păreau încă și mai mari. Mi-a spus că se bucură că suntem la aceeași școală, dar nu și că urmează cursurile în sine. Își implorase în repetate rânduri familia să nu o căsătorească încă – era prea tânără, nu era pregătită –, dar primiseră o ofertă foarte bună: băiatul cel mare al unui Fiu al lui Iacob și Comandant, el însuși pe cale de a deveni Comandant. Mama ei îi spusese să nu se prostească, că nu avea să se mai întâlnească vreodată cu o asemenea ofertă și

că, dacă nu o accepta, următoarele aveau să fie tot mai dezavantajoase, pe măsură ce înainta în vârstă. Dacă ajungea la optsprezece ani nemăritată, era considerată marfă expirată și ieșea din cursa pentru Comandanți: ar fi fost norocoasă dacă mai punea mâna pe un Paznic. Tatăl ei, doctorul Grove, stomatologul, i-a explicat că era neobișnuit pentru un Comandant să ia în considerare o fată de rang inferior ca ea și că ar fi fost un afront să refuze, doar nu încerca să-l distrugă?

— Dar nu vreau! ni se plângea când Mătușa Lise ieșea din clasă. Un bărbat care se târăște pe tot corpul tău ca... viermii! Detest chestia asta!

Mi-am dat seama că nu spusese că va detesta așa ceva, ci că deja detestă asta. Ce i se întâmplase? Un lucru rușinos despre care nu putea povesti? Mi-am amintit cât de mult o tulburase povestea concubinei tăiate în douăsprezece bucăți. Dar nu voiam s-o întreb: dacă te apropii prea mult, rușinea unei fete se ia și pe tine.

— N-o să doară așa de tare, spunea Shunammite, și gândește-te la toate lucrurile pe care le vei avea! Casa ta, mașina ta și Paznicii tăi, Marthele tale! Dacă nu reușești să faci copii, vei primi Slujitoare, oricâte vei avea nevoie!

— De-aia nu mai pot eu de mașini și Marthe sau chiar de Slujitoare, răspundea Becka. E senzația aia oribilă. Senzația udă.

— Adică ce? o întreba Shunammite râzând, te referi la limbile lor? Nu e mai rău decât a unui câine!

— E mult mai rău! răspundea Becka. Câinii sunt prietenoși.

Eu nu lăsam să se vadă nimic din sentimentele pe care mi le inspira căsătoria. Nu puteam împărtăși povestea consultației mele la doctorul Grove: rămânea tatăl Beckăi, iar Becka era prietena mea. În orice caz, reacția mea fusese mai degrabă de dezgust și repulsie, lucruri care mi se păreau acum triviale în comparație cu groaza veritabilă pe care o resimțea Becka. Era absolut convinsă că odată măritată, va dispărea de pe fața pământului. Că va fi zdrobită, anulată, se va topi precum zăpada până nu va mai rămâne nimic din ea.

Departe de urechile Shunammitei, am întrebat-o de ce nu o ajuta mama ei. În acel moment i-au dat lacrimile: mama ei nu era mama ei adevărată, după cum aflase de la Martha lor. Era rușinos, dar mama ei adevărată fusese o Slujitoare – „Ca și a ta, Agnes”, mi-a spus. Mama ei oficială se folosise de acest lucru

împotriva ei: de ce-i era atât de frică să facă sex cu un bărbat când târfa ei de mamă Slujitoare nu avusese nicio teamă? Dimpotrivă!

Atunci am îmbrățișat-o și i-am spus că o înțeleg.

Mătușa Lise trebuia să ne învețe bunele maniere și tradiții: ce furculiță folosim, cum turnăm ceaiul, cum să fim cumsecade, dar ferme cu Marthele și cum să evităm încurcăturile afective cu Slujitoarele, în cazul în care se dovedea că aveam nevoie de una. Fiecare avea locul său în Galaad, fiecare își aducea contribuția și toate eram egale în ochii Domnului, însă unele aveau daruri diferite de ale celorlalte, ne explica Mătușa Lise. Dacă diferitele daruri se amestecau și toată lumea încerca să fie bun la toate, de aici nu rezulta decât haos și suferință. Nimeni nu trebuie să se aștepte de la o vacă să devină pasăre!

Ne învăța lucruri elementare despre grădinărit, cu accent pe trandafiri – grădinăritul era un hobby potrivit pentru o Soție –, și cum să evaluăm calitatea mâncărurilor gătite pentru noi și servite la masa noastră. În aceste vremuri de penurie națională, era important să nu se irosească alimentele și să fie puse cum trebuie în valoare. Animalele muriseră pentru noi, ne reamintea Mătușa Lise, la fel și legumele, adăuga pe un ton virtuos. Trebuia să fim recunoscătoare pentru asta și pentru mărinimia lui Dumnezeu. Era o notă de lipsă de respect față de Pronia divină – s-ar putea spune chiar un păcat – să necinstești mâncarea gătind-o prost, la fel cum era și să o arunci nemâncată.

Prin urmare, ne-a învățat cum să fierbem corect ouăle poșate și la ce temperatură se servește o *quiche,* precum și diferența dintre *bisque*[3] și ciorbă. Nu pot spune că-mi amintesc prea mult din aceste lecții, dat fiind că n-am fost niciodată în situația de a le pune în practică.

Ne punea să repetăm și rugăciunile potrivite înainte de masă. Soții noștri ar fi recitat rugăciunile când erau prezenți, în calitatea lor de capi ai familiei, dar când erau absenți – ceea ce urma să se întâmple frecvent, din moment ce ei lucrau până târziu, lucru pentru care noi nu trebuia să-i criticăm niciodată –, nouă ne-ar fi revenit rolul de a spune rugăciunile în numele copiilor noștri – numeroși, după cum spera Mătușa Lise. Întotdeauna însoțea cu un mic zâmbet crispat această remarcă.

În cap mi se derula rugăciunea inventată de Shunammite și de mine pentru a ne amuza pe vremea când eram cele mai bune prietene la Școala Vidala:

---

[3] Supă cremă cu crustacee (n. tr.).

Din paharul Tău adăpându-mă,
L-am vărsat pe jos.
Și pentru că-s o nesătulă,
Să mai cer m-am întors.

Ecoul chicotelor noastre se pierdea în depărtare. Cât de obraznic ni se părea comportamentul nostru pe vremea aceea! Cât de inocente și inofensive mi se păreau aceste mici răzvrătiri ale noastre acum că mă pregăteam pentru căsătorie.

*

Pe măsură ce trecea vara, Mătușa Lise ne învăța lecțiile de bază ale decorațiunilor interioare, chiar dacă deciziile finale în legătură cu stilul caselor noastre aveau să aparțină, desigur, soților noștri. După aceea, ne-a învățat despre aranjamentele florale, stilul japonez și stilul franțuzesc.

Când am ajuns la cel franțuzesc, Becka era profund deznădăjduită. Nunta ei fusese stabilită în noiembrie. Bărbatul ales pentru ea făcuse o primă vizită familiei sale. Fusese primit în sufragerie, unde conversase cu tatăl ei în timp ce ea stătuse acolo fără să spună o vorbă – acesta era protocolul, și de la mine se așteptau să mă comport la fel –, iar ea simțise cum i se strânge carnea pe ea de scârbă, după cum ne povestise. Soțul ales avea coșuri, câteva tuleie prăpădite de mustață și limba albă.

Shunammite a râs și a zis că era probabil de la pasta de dinți. Băiatul se spălase pe dinți înainte să vină în vizită, încercând să-i facă ei o impresie bună. Nu era drăguț din partea lui? În schimb, Becka a spus că-și dorea să fie bolnavă, să aibă o boală grea și nu doar de lungă durată, ci și contagioasă, pentru că atunci ar fi nevoiți să anuleze căsătoria aranjată.

În a patra zi de curs despre aranjamentele florale franțuzești, când învățam să creăm vaze simetrice cu texturi contrastante, dar complementare, Becka s-a tăiat la încheietura stângă cu foarfeca de grădină și a trebuit dusă la spital. Profunzimea tăieturii nu s-a dovedit fatală, dar tot i-a curs o grămadă de sânge. A stricat margaretele cu flori mari, albe.

O priveam când a făcut-o. Nu-i voi uita niciodată expresia feței: o ferocitate pe care nu i-o mai văzusem și care m-a tulburat profund. A fost ca și cum s-ar fi transformat în altcineva – cineva mult mai sălbatic – chiar dacă numai pentru o clipă. Când au ajuns paramedicii și au scos-o pe targă, deja părea senină.

— Rămas-bun, Agnes, îmi spusese, dar eu nu știusem ce să-i răspund.

— Fata aceea e imatură, a comentat Mătușa Lise.

Își purta părul în coc la spate, ceea ce îi dădea un aer elegant. S-a uitat la noi pieziș, de-a lungul nasului ei lung, patrician.

— Spre deosebire de voi, fetelor, a adăugat.

Shunammite zâmbea radioasă – era foarte hotărâtă să fie matură –, iar eu am reușit să storc un zâmbet. M-am gândit că învăț să-mi joc rolul; sau, mai bine spus, să joc teatru. Sau cum să joc teatru mai bine decât înainte.

XI
PÂNZĂ DE SAC
Testamentul olograf de la Ardua Hall

29

Noaptea trecută am avut un coșmar. L-am mai avut și altădată.

Am afirmat mai devreme că nu-ți voi pune la încercare răbdarea cu un recital al visurilor mele. Dar cum coșmarul acesta are legătură cu ceea ce am de gând să-ți povestesc, voi face o excepție. Firește, ai control deplin asupra a ceea ce alegi să citești, prin urmare, poți trece peste acest vis al meu, cum poftești.

Sunt în picioare pe stadion, îmbrăcată în veșmântul ca un halat maro pe care l-am primit în timpul sejurului de recuperare după Răscol la *hotelul transformat.* Stăm la coadă mai multe femei, toate îmbrăcate în aceleași veșminte de penitente, plus câțiva bărbați în uniforme negre. Fiecare dintre noi are o pușcă. Știm că unele dintre puști conțin gloanțe oarbe; dar toate vom fi ucigașe oricum, pentru că intenția contează.

Cu fața spre noi, două rânduri de femei: un rând în picioare, celălalt în genunchi. Nu sunt legate la ochi. Le văd fețele. O recunosc pe absolut fiecare dintre ele. Foste prietene, cliente, colege și, mai recent, femei și fete care au trecut prin mâinile mele. Soții, fiice, Slujitoare. Unora le lipsesc degete, altele au doar un picior, unele doar un ochi. Altele au funii în jurul gâtului. Le-am judecat, am pronunțat sentința: cine a fost judecător o dată rămâne judecător pe vecie. Dar toate zâmbesc. Ce citesc în ochii lor? Frică, dispreț, sfidare? Milă? E imposibil de spus.

Cele care suntem înarmate ridicăm puștile. Tragem. Îmi intră ceva în plămâni. Nu pot respira. Mă sufoc, mă prăbușesc.

Mă trezesc cuprinsă de sudori reci, cu inima bubuind. Se spune că un coșmar te poate înspăimânta de moarte, că poate să ți se oprească inima pur și simplu. Mă va ucide oare acest coșmar într-o noapte? Sigur va fi nevoie de mai mult de atât.

*

Îți povesteam despre perioada de izolare la Răscol și luxul de care am avut parte după aceea în camera de hotel. Era ca o rețetă de friptură dintr-o bucată tare de carne: întâi o bați cu ciocanul, apoi o marinezi și o frăgezești.

La o oră după ce am îmbrăcat veșmântul de penitentă, s-a auzit o bătaie în ușă; mă aștepta o escortă formată din doi

bărbați. M-au condus de-a lungul coridorului până în altă cameră. Acolo se afla interlocutorul meu cu barbă albă de dinainte, de data asta nu în spatele unui birou, ci instalat confortabil într-un fotoliu.

— Puteți lua loc, mi s-a adresat Comandantul Judd.

De data asta nu m-au așezat cu forța pe scaun: m-am așezat eu de bunăvoie.

— Sper că micul nostru regim nu v-a solicitat prea mult, mi-a spus. Nu vi s-a administrat decât Nivelul 1. Nu aveam ce să răspund la asta, așa că nu am spus nimic.

— V-a ajutat să vedeți mai clar?

— Ce vreți să spuneți?

— Ați văzut lumina? Lumina dumnezeiasca?

Care era răspunsul corect la o asemenea întrebare? Și-ar fi dat seama dacă mințeam.

M-a ajutat să văd mai clar, am spus.

Părea să fie de-ajuns.

— 53?

— Vă referiți la vârsta mea? Da, am răspuns.

— Ați avut amanți, a continuat.

M-am întrebat de unde aflase și m-am simțit ușor flatată că făcuse efortul.

— Pe perioade scurte, am spus. Mai mulți. Nicio reușită pe termen lung.

Fusesem vreodată îndrăgostită? N-aș fi zis. Experiențele cu bărbații din familia mea nu mă încurajaseră să am încredere. Dar trupul are tresăririle lui, și să le dai curs poate fi deopotrivă umilitor și satisfăcător. Nu m-a rănit nimeni pe termen lung, am oferit și am primit o doză de plăcere, iar când i-am îndepărtat rapid din viața mea, niciunul dintre acești indivizi nu a perceput lucrul ăsta ca pe un afront personal. Ce să-mi doresc mai mult?

— Ați făcut un avort, a continuat.

Deci au periat ceva dosare.

— Doar unul, am precizat aiurea. Eram foarte tânără.

A emis un mârâit dezaprobator.

— Știți că această formă de omucidere se pedepsește acum cu moartea? Legea se aplică retroactiv.

— Nu știam.

Mi s-a făcut frig. Dar dacă aveau de gând să mă împuște, la ce bun acest interogatoriu?

— O căsătorie?

— Foarte scurtă. A fost o greșeală.

— Divorțul constituie o infracțiune acum, m-a anunțat.

Nu am zis nimic.

— Nu ați fost binecuvântată cu niciun copil?

— Nu.

— V-ați irosit trupul de femeie? I-ați negat funcția biologică?

— Nu s-a întâmplat, am zis, încercând să nu las enervarea să-mi transpară în voce.

— Păcat, a replicat. Sub regimul nostru, fiecare femeie virtuoasă poate avea un copil, într-un fel sau altul, așa cum a lăsat Dumnezeu. Dar bănuiesc că ați fost acaparată complet de, mă rog, așa-zisa dumneavoastră carieră.

Am ignorat ofensa.

— Am avut un program solicitant, da.

— Două trimestre ca profesoară?

— Da. Dar m-am întors la practicarea dreptului.

— Cazuri de violență domestică? Agresiuni sexuale? Femei criminale? Lucrătoare sexuale care cer în instanță protecție sporită? Partaje? Cazuri de malpraxis, mai ales comise de ginecologi? Decăderea din drepturi a mamelor iresponsabile?

Scosese o listă și citea din ea.

— Când se impunea, da, am spus.

— O perioadă scurtă de voluntariat la un centru pentru victimele violului?

— În facultate.

— Adăpostul de pe South Street, da? Nu ați mai continuat pentru că...?

— Nu mai aveam timp, i-am răspuns.

După care am mai adăugat un adevăr, dat fiind că nu avea niciun rost să nu fiu francă:

— Plus că mă dărâma psihic.

— Da, a aprobat el cu o lucire în ochi. Te dărâmă. Toată acea suferință inutilă a femeilor. Avem de gând să eliminăm asta. Sunt sigur că sunteți de acord.

A făcut o pauză, ca și cum mi-ar fi oferit un moment să cuget. Apoi a zâmbit din nou.

— Deci, ce să fie?

Eu de înainte aș fi întrebat: „Ce din care?” sau ceva la fel de lejer. În schimb, i-am spus:

— Adică da sau nu?

— Corect. Tocmai ați trăit pe pielea dumneavoastră consecințele lui *nu*, sau o parte din ele. În schimb *da*... permiteți-mi să mai adaug doar că cei care nu sunt cu noi sunt împotriva noastră.

— Am înțeles, i-am spus. Atunci e *da.*

— Va trebui să dovediți că ați vorbit serios, a continuat. Sunteți pregătită pentru asta?

— Da, am repetat. Cum?

*

A urmat o probă de foc. Probabil bănuiești despre ce a fost vorba. A fost ca în coșmarul meu, numai că femeile erau legate la ochi, iar când am tras, nu m-am prăbușit. A fost încercarea Comandantului Judd: dacă o pici, angajamentul tău față de singura cale bună devine nul. O treci, ai mâinile murdare de sânge. Cum spunea cineva: Dacă nu ne unim, vom spânzura separat.

Am dat totuși dovadă de slăbiciune: am vomitat după aceea.

Una dintre ținte era Anita. De ce hotărâseră să o execute? Chiar și după Răscol, probabil continuase să spună nu în loc de da. Alesese calea cea mai scurtă. Dar, de fapt, n-am știut niciodată de ce. Poate era foarte simplu: nu au considerat-o utilă regimului, pe când pe mine da.

*

M-am trezit cu o oră mai devreme azi-dimineață ca să fur câteva clipe alături de tine, dragă cititorule, înainte de micul-dejun. Ai devenit un soi de obsesie – unicul meu confident, singurul meu prieten – căci cui îi pot spune adevărul dacă nu ție? În cine altcineva să am încredere?

Nu că în tine aș putea avea încredere. Cine are șanse mai mari să mă trădeze în cele din urmă? Voi sfârși uitată într-un colț cu pânze de păianjen sau pe sub vreun pat cât timp tu ești plecat la vreun picnic sau dans – da, va reveni dansul, e greu să-l suprimi pe vecie – sau la rendez-vous-uri cu un trup cald, infinit mai apetisant decât teancul de foi sfărâmicioase în care mă voi

fi transformat eu între timp. Dar te iert anticipat. Și eu am fost cândva ca tine: fatalmente dependentă de viață.

De ce presupun că exiști? Poate că nu te vei materializa niciodată: ești doar o dorință, o posibilitate, o fantomă. Să îndrăznesc să spun o speranță? Și eu am dreptul la speranță, fără îndoială. Nu a bătut încă miezul nopții vieții mele, iar Mefistofel încă nu a apărut să-și reclame prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru târgul nostru.

Căci un târg a existat. Sigur că a existat. Deși nu l-am făcut cu Diavolul: l-am făcut cu Comandantul Judd.

*

Prima mea întâlnire cu Elizabeth, Helena și Vidala a avut loc a doua zi după botezul crimei de pe stadion. Am fost conduse toate patru într-una dintre sălile de conferință ale hotelului. Pe atunci, toate arătam altfel: mai tinere, mai suple, mai puțin noduroase. Eu, Elizabeth și Helena purtam veșmintele din pânză de sac maro pe care le-am descris, în schimb Vidala îmbrăcase deja uniforma adevărată: nu uniforma Mătușilor creată ulterior, ci una neagră.

Comandantul Judd ne aștepta. Se așezase în capul mesei de conferință, firește. În fața lui era o tavă cu o cafetieră și cești. A turnat ceremonios, zâmbind.

— Felicitări, a început. Ați trecut testul. Ați fost salvate din foc.

Și-a turnat cafea și pentru el, a adăugat lapte condensat, a sorbit.

— Poate că v-ați întrebat de ce o persoană ca mine, îndeajuns de realizată sub fostul regim corupt, a acționat în felul în care am făcut-o. Să nu credeți că nu înțeleg gravitatea purtării mele. Unii ar putea chiar considera un act de trădare răsturnarea unui guvern ilegitim; sunt sigur că mulți au gândit așa despre mine. Acum că v-ați alăturat nouă, ceilalți vor gândi la fel și despre voi. Însă credința față de un adevăr superior nu înseamnă trădare, căci căile Domnului nu sunt și căile bărbatului, și cu atât mai puțin sunt căile femeii.

Vidala ne urmărea cu un mic surâs în timp ce el ne școlea: orice-ar fi fost lucrul de care încerca el să ne convingă, pentru ea era deja un crez acceptat.

Am avut grijă să nu reacționez. E un talent, să nu reacționezi. El și-a plimbat privirea de la o față lipsită de expresie la alta.

— Vă puteți bea cafeaua, ne-a zis. O marfă prețioasă, tot mai dificil de obținut. Ar fi un păcat să refuzați ceea ce Domnul, în mărinimia lui, le-a oferit celor cu har.

La îndemnul lui, am ridicat ceștile, ca și cum ne-am fi împărtășit.

A continuat:

— Am văzut cu ochii noștri rezultatele toleranței excesive, ale foamei excesive de bunuri materiale și ale absenței unor structuri sănătoase care să conducă la o societate echilibrată și stabilă. Rata natalității – din diverse motive, dar în primul rând din cauza egoismului femeilor – se află în cădere liberă. Sunteți de acord că ființele umane nu sunt niciodată mai nefericite decât când sunt înconjurate de haos? Că regulile și limitele promovează stabilitate și, prin urmare, fericire? Înțelegeți ce zic?

Am încuviințat toate din cap.

— Acela e un da?

A arătat cu degetul spre Elizabeth.

— Da, a răspuns cu o voce micșorată de frică.

Era mai tânără și încă atrăgătoare pe atunci; încă nu începuse să se îndoape. Între timp, am remarcat că anumitor bărbați le face plăcere să hărțuiască femeile frumoase.

— Da, Comandante Judd, a corectat-o el. Titlurile trebuie respectate.

— Da, Comandante Judd.

Peste masă, îi miroseam frica; mă întrebam dacă și ea o mirosea pe a mea. Are un miros acid frica. E corozivă.

Și ea a fost singură în întuneric, m-am gândit. A fost testată pe stadion. Și ea privise înăuntrul ei și văzuse neantul.

— Societatea este cel mai bine deservită de sfere separate pentru bărbați și femei, a continuat Comandantul Judd pe un ton mai sever. Am văzut rezultatele dezastruoase ale încercării de a amesteca cele două sfere. Întrebări până aici?

— Da, Comandante Judd, am spus. Aș avea eu o întrebare.

A zâmbit, dar nu cu căldură.

— Vă rog.

— Ce vreți?

A zâmbit din nou.

— Mulțumesc. Ce vrem de la voi în mod special? Vrem să construim o societate nouă în acord cu Ordinea divină – un oraș în vârful unui deal, un far călăuzitor pentru toate națiunile – și acționăm mânați de grijă și preocupări altruiste. Credem că voi, cu pregătirea voastră privilegiată, sunteți calificate să ne ajutați să îmbunătățim soarta nefericită a femeii, creată de societatea decadentă și coruptă pe care suntem în curs de a o aboli.

A făcut o pauză.

— Vreți să ne ajutați?

De data asta degetul său a arătat spre Helena.

— Da, Comandante Judd.

Aproape o șoaptă.

— Bine. Sunteți femei inteligente. Datorită fostelor voastre…

Nu voia să pronunțe „profesii”.

— Datorită fostelor voastre experiențe, cunoașteți bine viețile femeilor. Știți cum tind ele să gândească sau, dacă-mi permiteți să reformulez, cum tind ele să reacționeze la stimuli, pozitivi și mai puțin pozitivi. Prin urmare, puteți contribui – contribuție care vă va da dreptul la anumite avantaje. Ne dorim de la voi să fiți îndrumători spirituali și mentori – lideri, cum ar veni – în cadrul propriei sfere femeiești. Mai vreți cafea?

El a turnat. Noi am amestecat, am sorbit, am așteptat.

— Pe scurt, a continuat el, vrem să ne ajutați să organizăm sfera separată – sfera femeilor. Obiectivul este asigurarea unei optime armonii, atât civică, cât și domestică, și a unui număr optim de urmași. Alte întrebări?

Elizabeth a ridicat mâna.

— Da?

— Vom fi obligate să… ne rugăm și restul? a întrebat ea.

— Rugăciunea este cumulativă. Veți ajunge să înțelegeți cât de multe motive aveți pentru a fi recunoscătoare unei puteri superioare vouă. Ăăă… colega mea (a arătat spre Vidala) s-a oferit să vă fie instructor spiritual, dat fiind că a făcut parte din mișcarea noastră încă de la începutul ei.

A urmat o pauză în care Elizabeth, Helena și cu mine am absorbit informația. Ce înțelegea prin această putere superioară, se referea la el?

— Sunt sigură că putem contribui, am spus eu într-un final. Dar va necesita un efort considerabil. Femeilor li s-a repetat vreme îndelungată că pot obține egalitatea în sfera publică și în

cea profesională. Nu vor îmbrățișa… (am căutat cuvântul)… segregarea.

— A fost o cruzime să li se promită egalitate, în condițiile în care, prin natura lor, nu ar putea-o obține niciodată. Am început deja să luăm măsuri milostive pentru a le micșora așteptările.

Am preferat să nu întreb despre mijloacele folosite. Semănau cu cele aplicate în cazul meu? Am așteptat cât și-a mai turnat puțină cafea.

— Sigur că va trebui să faceți legi și tot restul. Veți primi un buget, o bază de operațiuni și un cămin. Am pus deja deoparte un complex rezidențial studențesc, aflat în incinta înconjurată de ziduri a uneia dintre fostele universități pe care le-am rechiziționat. Nu va necesita prea multe modificări. Sunt sigur că se va dovedi suficient de confortabil.

Mi-am asumat riscul și am intervenit:

— Dacă se va constitui o sferă separată a femeilor, va trebui să fie cu adevărat separată. În interiorul ei, trebuie să conducă femeile. Cu excepția cazurilor în care este neapărat nevoie, bărbații nu vor avea voie să pășească peste pragul perimetrului repartizat nouă, și nici nu ni se vor chestiona metodele. Vom fi judecate exclusiv pe baza rezultatelor. Ceea ce nu înseamnă, bineînțeles, că nu vom raporta autorităților ori de câte ori va fi necesar.

M-a măsurat cu privirea, apoi și-a desfăcut mâinile și le-a îndreptat cu palmele în sus.

— *Carte blanche,* a spus. În limitele rezonabilului și ale bugetului. Și cu condiția, desigur, ca eu să-mi pun parafa finală.

M-am uitat la Elizabeth și Helena și am văzut admirație împotriva voinței lor. Încercasem să obțin mai multă putere decât ar fi îndrăznit ele vreodată să ceară, și o și câștigasem.

— Desigur, am spus.

— Nu sunt convinsă că e o idee înțeleaptă, a intervenit Vidala. Să fie lăsate să-și gestioneze propriile afaceri într-atât. Femeile sunt vehicule slabe. Nici măcar celor mai puternice dintre ele nu ar trebui să li se permită…

Comandantul Judd a întrerupt-o.

— Bărbații au lucruri mai bune de făcut decât să se preocupe de aspectele mărunte ale sferei femeiești. Trebuie să existe femei suficient de competente pentru a o face.

A făcut un semn cu capul spre mine, iar Vidala m-a săgetat cu o privire plină de ură.

— Femeile din Galaad vor avea ocazia să vă fie recunoscătoare, a continuat el. Atâtea regimuri au greșit în această privință. Câtă neplăcere, câtă risipă! Dacă eșuați, eșecul vostru va afecta toate femeile. La fel ca al Evei. Acum vă las să deliberați împreună.

Și așa am început.

*

În aceste ședințe de început, le-am evaluat pe celelalte co-Fondatoare – căci în calitate de Fondatoare aveam să fim respectate în Galaad, ne promisese Comandantul Judd. Cei care cunosc curțile școlilor de cartier, poiețile sau orice altă situație în care recompensele sunt mici, dar concurența pentru ele este acerbă, vor înțelege mecanismele. Dincolo de pretinsa amiciție, chiar colegialitate, curenții de mare adâncime ai ostilității începeau să se formeze. Dacă este o poiată, mi-am spus, atunci am de gând să fiu găina alfa. Și pentru asta, trebuie să mă impun cu lovituri de cioc.

Îmi făcusem deja un dușman din Vidala. Se văzuse șefă în mod natural, dar eu îi contestasem perspectiva. Avea să mi se opună în orice mod posibil, însă eu aveam un avantaj: nu eram orbită de ideologie. Asta avea să-mi ofere o flexibilitate inaccesibilă ei în lungul joc care ne aștepta.

Dintre celelalte două, Helena avea să fie cel mai ușor de mânuit, fiind cea mai nesigură pe ea dintre toate. La vremea aceea, era durdulie, între timp s-a smochinit; ne povestise că în trecut lucrase pentru o companie foarte profitabilă specializată în regimuri de slăbit. Asta înainte de a trece la un job de relații publice pentru o companie de lenjerie intimă *haute-couture* și de a acumula o impresionantă colecție de încălțăminte.

— Ce pantofi frumoși, se tânguia ea înainte ca Vidala să-i închidă gura cu o încruntătură.

Helena avea să se dea după cum bate vântul, am conchis; iar asta va fi în avantajul meu atâta timp cât eu voi hotărî direcția vântului.

Elizabeth provenea dintr-un mediu social superior, în mod evident superior celui din care mă trăgeam eu. Asta ar putea-o

împinge să mă subestimeze. Ea studiase la Vassar și lucrase ca asistent executiv al unei senatoare puternice din Washington – prezidențiabilă, îmi mărturisise. Dar Răscolul frânsese ceva în ea; privilegiile din naștere și educația nu o salvaseră, tremura ca piftia.

Separat le puteam face față, dar dacă se coalizau toate trei, nu mă vedeam bine. Dezbină și cucerește avea să fie deviza mea.

Păstrează-ți echilibrul, mi-am zis. Nu împărtăși prea multe despre tine, căci va fi folosit împotriva ta. Ascultă cu atenție. Deschide ochii. Nu te arăta speriată.

*

Săptămână după săptămână, noi inventam: legi, uniforme, slogane, imnuri, nume. Săptămână după săptămână, îi raportam Comandantului Judd, care mă prefera ca purtătoare de cuvânt a grupului. Pentru conceptele pe care le aproba, își asuma creditul. Aplauzele curgeau dinspre ceilalți Comandanți către el. Cât de bine se descurca!

Uram structura pe care o fabricam? La un anumit nivel, da: era o trădare față de tot ceea ce învățaserăm în fostele noastre vieți și tot ceea ce realizaserăm. Eram mândră de ceea ce am reușit să obținem în ciuda piedicilor? La fel, la un anumit nivel, da. Nimic nu e oblu.

O vreme aproape am crezut în ceea ce înțelesesem că ar fi trebuit să cred. Mă socoteam credincioasă din același motiv pentru care o făceau mulți din Galaad: era mai puțin riscant. La ce mi-ar fi folosit să mă arunc în fața tancurilor din cauza principiilor morale și să fiu strivită ca o șosetă din care ai scos piciorul? Mai bine să mă amestec în mulțime, mulțimea care se roagă evlavioasă, mieroasă, secretând ură. Mai bine să fii cel care ridică piatra decât cel asupra căruia se ridică piatra. Sau, oricum, e mai bine dacă vrei să rămâi în viață.

Și ei, arhitecții Galaadului, știau asta atât de bine. Cei ca ei au știut-o dintotdeauna.

*

Voi consemna aici că, câțiva ani mai târziu – după ce îmi consolidasem controlul asupra Ardua Hall și îl valorificasem pentru a obține puterea extinsă, deși discretă, asupra Galaadului, de care mă bucur în prezent – Comandantul Judd, simțind că se schimbase echilibrul de puteri, a căutat să mă îmbuneze.

— Sper că m-ați iertat, Mătușă Lydia, mi-a spus.

— Pentru ce, Comandante Judd? am întrebat pe cel mai afabil ton.

Oare ajunsese să se teamă puțin de mine?

— Pentru măsurile constrângătoare pe care am fost obligat să le iau la începuturile colaborării noastre. În scopul de a separa grâul de neghină.

— Ah, sunt sigură că ați avut intenții nobile.

— Așa consider și eu. Și totuși au fost măsuri dure.

Am zâmbit, n-am comentat nimic.

— Mi-am dat seama că sunteți grâu de la bun început.

Eu am continuat să zâmbesc.

— Pușca v-o încărcasem cu gloanțe oarbe, a adăugat. M-am gândit că v-ar plăcea să știți.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să-mi spuneți.

Începeau să mă doară mușchii feței. În anumite situații, zâmbetul devine un exercițiu fizic.

— M-ați iertat așadar?

Dacă nu aș fi cunoscut atât de bine gustul lui pentru tinere abia nubile, aș fi crezut că flirtează. Am scos un flecușteț din traista cu de toate a vremurilor de mult apuse:

— A greși este omenește, a ierta este dumnezeiește. Cum remarca cineva cândva.

— Sunteți atât de erudită.

*

Ieri-seară, după ce terminasem de consemnat și îmi dosisem manuscrisul în locașul din cardinalul Newman, eram pe drum spre Schlafy Café când Mătușa Vidala m-a acostat pe cărare.

— Mătușă Lydia, putem vorbi o clipă?

La această solicitare, trebuie să răspunzi întotdeauna cu da. Am poftit-o să mă însoțească la cafenea.

În celălalt capăt al curții, sediul alb, cu multe coloane al Agenților era luminat *a giorno:* fideli simbolului lor, Ochiul lui Dumnezeu fără pleoapă, aceștia nu dorm niciodată. Trei dintre ei erau în picioare pe scara albă din fața clădirii lor principale, la o țigară. Nu au aruncat nici măcar o privire în direcția noastră. În ochii lor, Mătușile seamănă cu niște umbre pe unii îi înfricoșează propriile umbre, dar nu pe ei.

Când am trecut pe lângă statuia mea, am ochit ofrandele: mai puține ouă și portocale decât de obicei. Oare încep să-mi pierd popularitatea? Am rezistat tentației de a băga o portocală în buzunar: puteam reveni mai târziu.

Mătușa Vidala a strănutat, preludiul unui enunț de mare însemnătate. Apoi a tușit să-și dreagă vocea.

— Mă voi folosi de această ocazie pentru a vă aduce la cunoștință că statuia dumneavoastră produce un oarecare disconfort, a spus.

— Serios? În ce fel?

— Ofrandele. Portocalele. Ouăle. Mătușa Elizabeth consideră că acest exces de atenție se apropie periculos de mult de un cult. Ceea ce ar însemna idolatrie, a adăugat. Un păcat mare.

— Într-adevăr. Ce remarcă edificatoare.

— Și mai înseamnă și risipă de alimente. Ea e de părere că e practic sabotaj.

— Sunt cât se poate de acord. Nimeni nu-și dorește mai mult decât mine să evite chiar și aparența unui cult al personalității. Și sunt adepta, după cum știți, a unor norme stricte în privința aportului nutrițional. Noi, conducătoarele de la Hall, trebuie să oferim un exemplu, inclusiv când e vorba de a doua porție, mai ales ouă fierte tari.

Aici am făcut o pauză: dețineam o înregistrare video cu Mătușa Elizabeth la Refectoriu, strecurându-și în mâneci aceste produse alimentare transportabile, dar nu era momentul să împărtășesc acest lucru.

— Cât despre ofrande, manifestările de acest fel ale altora sunt independente de voința mea. Nu pot împiedica persoane necunoscute să lase, sub forma produselor de patiserie și fructelor, semne ale afecțiunii și respectului, ale loialității și recunoștinței lor, la picioarele efigiei mele. Oricât de puțin demnă aș fi de ele, se înțelege.

— Nu să-i împiedicăm înainte, a spus Mătușa Vidala, dar ar putea fi identificați și pedepsiți.

— Nu avem reguli în legătură cu astfel de acțiuni, am argumentat, deci nu s-a încălcat nicio regulă.

— Atunci ar trebui să creăm o regulă, a insistat Mătușa Vidala.

— Voi lua în considerare acest lucru, fără îndoială. Precum și pedeapsa aferentă. Aceste lucruri trebuie făcute cu tact.

Ar fi păcat să mă lipsesc de portocale, am reflectat: nu se găsesc mereu, dată fiind imprevizibilitatea lanțului de aprovizionare.

— Dar cred că doreai să mai adaugi ceva? Ajunsesem între timp la Schlafy Café. Ne-am așezat la una dintre mesele roz.

— O ceașcă cu lapte cald? am îmbiat-o. Fac eu cinste.

— Nu pot să beau lapte, mi-a răspuns țâfnoasă. Duce la producția excesivă de mucus.

De fiecare dată îi ofer Mătușii Vidala o ceașcă de lapte cald pe cheltuiala mea, dând astfel dovadă de generozitate – laptele nu se regăsește printre rațiile noastre obișnuite, este un aliment opțional, pe care îl plătim cu jetoanele primite conform rangului. De fiecare dată refuză enervată.

— Vai, îmi cer scuze. Am uitat. Un ceai de mentă atunci?

După ce ne-au sosit băuturile, a trecut la subiectul principal.

— Adevărul este că am văzut-o personal pe Mătușa Elizabeth depunând alimente la baza statuii dumneavoastră. În special ouă fierte tari.

— Fascinant. De ce ar face una ca asta?

— Pentru a fabrica dovezi împotriva dumneavoastră. Asta e părerea mea.

— Dovezi?

Și eu care crezusem că Elizabeth pur și simplu mânca ouăle. Dar le folosea într-un mod mult mai creativ: eram chiar mândră de ea.

— Cred că se pregătește să vă denunțe. Pentru a distrage atenția de la ea însăși și activitățile sale neloiale. Se prea poate să fie trădătoarea din mijlocul nostru, aici la Ardua Hall – să colaboreze cu teroriștii organizației Zi de Mai. De multă vreme o suspectez de erezie, a conchis Mătușa Vidala.

M-a trecut un fior de entuziasm. Iată o turnură a faptelor pe care nu o anticipasem: Vidala o pâra pe Elizabeth – și venise

tocmai la mine dintre toți, în ciuda urii pe care o nutrea dintotdeauna față de mine! Viața nu încetează să mă uimească.

— Este o veste șocantă, dacă e adevărată. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Vei fi răsplătită. Deși nu există niciun fel de dovezi în prezent, ca măsură de precauție, îi voi comunica Comandantului Judd suspiciunile tale.

— Vă mulțumesc, a spus și Mătușa Vidala. Mărturisesc că m-am îndoit în trecut de capacitatea dumneavoastră de lider al Ardua Hall, dar m-am rugat în legătură cu asta. Am greșit având astfel de îndoieli, îmi cer iertare.

— Cu toții greșim, am spus cu mărinimie. Oameni suntem cu toții.

— Sub privirea Lui, a spus înclinând capul.

Țineți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape. Neavând prieteni, trebuie să mă mulțumesc cu dușmanii.

XII
MOKETA
Transcrierea declarațiilor martorului 369B

Povesteam despre momentul în care Elijah mi-a spus că nu sunt cine credeam că sunt. Nu-mi place să-mi amintesc ce am simțit atunci. A fost ca și cum s-ar fi căscat brusc o groapă și m-ar fi înghițit – cu tot cu casă, camera mea, trecutul, tot ceea ce am știut vreodată despre mine, inclusiv felul în care arăt – prăbușire, sufocare, beznă, toate odată.

Cred că am stat așa vreun minut, fără să spun nimic. Simțeam că nu pot să respir. Mă simțeam înghețată până în măduva oaselor.

Pruncul Nicole, cu fața ei rotundă și ochii neștiutori. De fiecare dată când văzusem celebra fotografie, mă uitasem la mine de fapt. O grămadă de oameni avuseseră de suferit din cauza simplului fapt că această ființă se născuse. Cum să fiu eu acel bebeluș? În capul meu, negam totul, urlam nu. Dar nu-mi ieșea nimic de pe buze.

— Nu-mi place chestia asta, am zis într-un final cu voce pierită.

— Niciunuia dintre noi nu-i place, mi-a replicat Elijah cu blândețe. Cu toții ne-am dori ca realitatea să fie altfel.

— Aș vrea să nu existe Galaad, am zis.

— Asta-i obiectivul nostru, a spus Ada. Să nu mai existe Galaad.

A spus-o în felul acela pragmatic al ei, ca și cum a elimina Galaadul ar fi fost la fel de simplu cum ai repara un robinet care picură.

— Vrei cafea?

Am dat din cap că nu. Mă luptam încă să absorb informația. Deci eram și eu o refugiată, la fel ca toate celelalte femei înspăimântate pe care le văzusem la SanctuCare; ca toți ceilalți care erau motiv de ceartă. Cardul de sănătate, singura dovadă a identității mele, era fals. Dintotdeauna locuisem ilegal în Canada. Puteam fi deportată oricând. Mama mea era o Slujitoare? Și tata…

— Deci tatăl meu este unul dintre ei? Un Comandant?

M-am cutremurat la gândul că o parte din el este parte din mine – undeva în trupul meu.

— Din fericire, nu, mi-a răspuns Elijah. Sau oricum asta spune mama ta, care nu vrea să-i pună viața în pericol tatălui tău adevărat declarând-o. Tatăl tău, din câte știm, s-ar putea să fie

încă în Galaad. Galaadul te revendică însă prin intermediul tatălui tău oficial. Așa au argumentat dintotdeauna faptul că te vor înapoi. O vor înapoi pe Pruncul Nicole, a clarificat.

Galaadul nu renunțase niciodată la mine, mi-a spus Elijah. Nu încetaseră căutările niciodată; erau foarte tenace. După mintea lor, le aparțineam și aveau dreptul de a-mi da de urmă și de a mă trece granița cu forța, prin orice mijloace, legale sau ilegale. Eram minoră și, deși respectivul Comandant se dăduse la fund – probabil victimă a epurărilor –, continuam să îi aparțin conform legislației lor. Avea rude în viață, deci dacă se ajungea în instanță, puteau obține ele custodia. Zi de Mai nu mă putea proteja, din cauză că pe plan internațional era considerată o organizație teroristă. Funcționa în clandestinitate.

— De-a lungul anilor, am fabricat câteva piste false, mi-a explicat Ada. Declarații că ai fost văzută în Montreal, dar și în Winnipeg. S-a zvonit și că ai fi în California, iar apoi în Mexic. Te-am mutat din loc în loc.

— De-asta n-au vrut Neil și Melanie să mă duc la marș?

— Într-un fel, da, a răspuns Ada.

— Deci eu am fost. A fost din vina mea, nu?

— Ce vrei să spui? a întrebat Ada.

— Nu voiau să fiu *văzută.* Au fost omorâți pentru că mă ascundeau pe mine.

— Nu chiar, a spus Elijah. Nu voiau să existe poze cu tine, nu voiau să apari la televizor. Era de așteptat ca cei din Galaad să caute prin imaginile de la marș, să încerce să facă niște legături. Aveau pozele tale de bebeluș; deci trebuie să aibă o idee aproximativă despre cum arăți acum. Dar, după cum s-a dovedit, îi suspectau deja pe Melanie și pe Neil că fac parte din Zi de Mai, fără legătură cu tine.

— S-ar putea să mă fi urmărit pe mine, a adăugat Ada. Poate că au făcut legătura între mine și SanctuCare, apoi cu Melanie. Au mai introdus informatori în organizația noastră și înainte – cel puțin o falsă Slujitoare refugiată, poate mai multe.

— Poate chiar în interiorul adăpostului SanctuCare, a sugerat Elijah. M-am gândit la cei care participau la întâlnirile de la voi de acasă. E oribil când te gândești că unul dintre ei ar fi putut plănui să-i omoare pe Melanie și pe Neil în timp ce mânca cu ei struguri și cubulețe de brânză.

— Deci partea asta n-a avut nicio legătură cu tine, a conchis Ada.

M-am întrebat dacă doar încerca să mă facă să mă simt mai bine.

— Detest să fiu Pruncul Nicole, am spus. Nu eu am ales să fiu asta.

— Viața e nașpa, punct, mi-a replicat Ada. Acum trebuie să hotărâm încotro o apucăm.

Elijah a plecat spunând că se întoarce în câteva ore.

— Nu ieși din casă, nu te uita pe geam, m-a instruit. Nu folosi telefonul. O să vă trimit altă mașină.

Ada a deschis o conservă cu supă de pui; mi-a spus că trebuie să am ceva în stomac, așa că am încercat.

— Și dacă vin? am întrebat. Cum arată măcar?

— Arată ca niște oameni obișnuiți, a spus Ada.

*

Elijah s-a întors după-amiază. Cu el era George, bătrânul fără adăpost pe care îl bănuisem că o urmărește pe Melanie.

— E mai grav decât am crezut, a spus Elijah. George a văzut totul.

— Tot ce? a întrebat Ada.

— Magazinul avea pus semnul cu ÎNCHIS. Nu e niciodată închis în timpul zilei, așa că m-am mirat, a început George să povestească. Apoi au ieșit trei tipi și i-au urcat pe Melanie și pe Neil în mașină. Îi duceau așa ca și cum ar fi fost beți. Vorbeau, ca să pară că se cunoșteau, că stătuseră la povești și acum își luau la revedere. După ce i-au urcat în mașină, Melanie și Neil nu s-au mișcat. Acum că mă gândesc, nu stăteau drepți, era ca și cum ar fi dormit.

— Sau poate erau morți, a intervenit Ada.

— Da, posibil, a spus George. Cei trei tipi au șters-o. Cam după un minut, mașina a sărit în aer.

— E mult mai grav decât am crezut, a continuat Ada. De exemplu, ce-or fi spus înainte, în magazin?

— Nu se poate să fi spus ceva, a afirmat Elijah.

— Nu știm asta, i-a replicat Ada. Depinde de tactici. Agenții sunt duri.

— Trebuie să plecăm rapid de-aici, a spus George. Nu știu dacă m-au văzut. N-am vrut să vin aici, dar n-am știut ce să fac și am sunat la SanctuCare și Elijah a venit după mine. Dar dacă îmi ascultă telefonul?

— Să-l facem bucăți, a propus Ada.

— Cum erau tipii? a întrebat Elijah.

— În costume. De oameni de afaceri. Păreau respectabili. Aveau serviete.

— Nici nu mă mir, a replicat Ada. Și pe una au băgat-o în mașină.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, a adăugat George adresându-mi-se. Neil și Melanie au fost oameni buni.

— Eu trebuie să plec, am zis, pentru că îmi dădeau lacrimile.

M-am dus în dormitor și am închis ușa.

*

Nu a durat mult. Peste zece minute, s-a auzit un ciocănit în ușă, apoi Ada a deschis ușa.

— O luăm din loc, a spus. *Tout de suite.*

Eram în pat cu pilota trasă până la nas.

— Unde mergem? am întrebat.

— Curiozitatea a omorât pisica. Haide.

Am coborât pe scara somptuoasă, dar în loc să ieșim, am intrat într-unul dintre apartamentele de la parter. Ada avea cheia.

Apartamentul semăna cu cel de la etaj: mobilat cu lucruri noi, nimic personal. Se vedea că e locuit, dar nu cine știe ce. Pe pat se afla o pilotă identică cu cea de la etaj. În dormitor era un rucsac negru. În baie era o periuță de dinți, dar nimic în dulăpior. Știu pentru că m-am uitat. Melanie spunea că 90% dintre oameni se uită în dulăpioarele din băile altora, așa că nu trebuie să-ți ții secretele acolo. Acum mă întrebam unde își ținea de fapt secretele, pentru că sigur avea multe.

— Cine locuiește aici? am întrebat-o pe Ada.

— Garth, mi-a răspuns. El ne va duce cu mașina. Gata, de-acum nu mai zicem nici pâs.

— Ce așteptăm? am întrebat. Când o să se întâmple ceva?

— Răbdare și nu vei fi dezamăgită. Ceva se va întâmpla, numai că s-ar putea să nu-ți placă.

31

Când m-am trezit, se întunecase și cu noi era un bărbat. Să fi avut vreo 25 de ani, înalt și slab. Era îmbrăcat în blugi negri, un tricou negru, fără scris.

— Garth, ea e Daisy, ne-a prezentat Ada.

L-am salutat scurt.

M-a privit cu interes și a spus:

— Pruncul Nicole?

— Te rog să nu-mi spui așa.

— Corect. Nu e voie să pronunțăm numele.

— Suntem gata de plecare? a intervenit Ada.

— Din cate știu, a răspuns Garth, ar trebui să se acopere. Și tu la fel.

— Cu ce? a replicat ea. Nu mi-am adus vălul din Galaad. O să stăm în spate. Asta-i tot ce se poate.

Duba cu care veniserăm nu mai era, în locul ei apăruse alta – o dubă pentru livrări pe care scria SPEEDY DRAIN SNAKING lângă o imagine cu un șarpe drăgălaș ieșind dintr-o gură de scurgere. Eu și Ada ne-am urcat în spate, unde erau și niște unelte de instalator, și o saltea, pe care ne-am așezat. Era întuneric și neaerisit și mergeam cu viteză destul de mare, din câte mi-am dat seama.

*

— Cum m-au scos din Galaad când eram Pruncul Nicole? am întrebat-o pe Ada după un timp.

— Asta pot să-ți spun. Rețeaua respectivă a fost deconspirată cu ani în urmă, iar Galaadul a închis acel drum; azi e înțesat de câini de urmă.

— Din cauza mea?

— Nu totul e din cauza ta. Uite cum s-a întâmplat. Mama ta te-a dat unor prieteni de încredere; ei te-au dus în nord, pe autostradă, apoi prin pădure până în Vermont.

— Ai fost unul dintre ei?

— Am spus că suntem la vânătoare de căprioare. Am lucrat cândva ca ghid în zonă, cunoșteam oameni. Te-am dus într-un rucsac; ți-am dat o pastilă ca să nu țipi.

— Ați drogat un bebeluș. Puteați să mă omorâți, am spus indignată.

— Dar nu te-am omorât. Te-am trecut munții, apoi am intrat în Canada pe la Three Rivers. Trois-Rivières. Pe vremuri era o rută foarte folosită pentru a trece oameni dintr-o parte într-alta a graniței.

— Care vremuri?

— O, pe la 1740. Prindeau fete din New England, le țineau captive, cereau recompensă pentru ele sau, dacă nu, le măritau. După ce făceau copii, fetele nu mai voiau să se întoarcă. Așa m-am ales cu ascendența mea mixtă.

— Mixtă cum?

— Jumătate fur, jumătate furată. Sunt ambidextră.

Așa, stând pe întuneric printre materialele de instalații, mă gândeam la cuvintele ei.

— Și acum unde e ea? Mama mea?

— E top secret. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine.

— A plecat și m-a abandonat pur și simplu?

— Era în necaz până la gât. Ai noroc că trăiești. Și ea e norocoasă, au încercat s-o omoare de două ori din câte știm noi. Nu au uitat cum i-a păcălit cu Pruncul Nicole.

— Și tata?

— Același lucru. E atât de adânc îngropat în clandestinitate că i-ar trebui un tub pentru respirat.

— Cred că nici nu mă mai ține minte, am spus cu jale. I se rupe de mine.

— Nimeni nu știe exact cât li se rupe celorlalți. A stat departe de tine pentru binele tău. N-a vrut să te pună în pericol. Dar te-a urmărit pe cât s-a putut, în situația dată.

Mă bucuram să aud asta, deși nu eram dispusă să renunț la furie.

— Cum? A venit la noi acasă?

— Nu. Nu ar fi riscat să te transforme în țintă. Dar Melanie și Neil i-au trimis poze cu tine.

— Nu mă pozau niciodată. Era una dintre ciudățeniile lor: fără poze.

— Ți-au făcut multe poze. Noaptea. Când dormeai.

Mi s-a părut dubios, și i-am zis.

— Dubios este cel care face lucruri dubioase.

— Deci îi trimiteau poze? Cum? Dacă totul era așa de secret, nu le era frică…

— Prin curier.

— Toată lumea știe că serviciile de curierat sunt ca o sită.

— N-am zis serviciu, am zis curier.

Am reflectat o clipă.

— O, am zis. Tu i le duceai?

— Nu i le *duceam,* nu direct. Făceam în așa fel încât să ajungă la ea. Mamei tale îi făceau mare plăcere pozele cu tine. Așa sunt toate mamele când vine vorba de pozele copiilor lor. Se uita la ele, apoi le ardea, să fie sigură că nu pică cumva sub ochii Galaadului.

*

Peste o oră sau așa ceva, am parcat în fața unui magazin care vindea mochetă angro, în Etobicoke. Logoul era un covor zburător și se numea Moketa.

În partea din față, Moketa chiar era un magazin angro de mochete, ticsit de covoare și cu showroom, dar în spate, dincolo de depozit, se găsea o încăpere aglomerată, cu vreo șase separeuri de-o parte și de alta. Unele dintre ele conțineau saci de dormit sau pilote. Un bărbat în boxeri dormea întins pe spate într-unul dintre aceste separeuri.

Exista și o zonă centrală cu câteva birouri, scaune și computere, și o canapea desfundată lângă perete. Pe pereți erau mai multe hărți: America de Nord, New England, California. Doi bărbați și trei femei lucrau absorbiți la computere; erau îmbrăcați ca oamenii pe care îi vezi vara pe stradă sorbind din cafele cu lapte și gheață. Ne-au privit scurt, apoi s-au întors la treaba lor.

Elijah ședea pe canapea. S-a ridicat, a venit la noi și m-a întrebat dacă mă simt bine. I-am spus că sunt bine, aș putea primi, vă rog, un pahar cu apă, pentru că brusc mi se făcuse foarte sete.

Ada a spus:

— Niciunul dintre noi n-a mai mâncat nimic de ceva vreme. Mă duc eu.

— Stați amândouă aici, a zis Garth.

A ieșit pe ușa care ducea spre intrarea în clădire.

— Nimeni nu știe cine ești, cu excepția lui Garth, mi-a zis Elijah coborându-și vocea. Nu știu că ești Pruncul Nicole.

— Să avem grijă să rămână așa, a spus Ada. Gurile slobode scufundă vapoarele.

Garth ne-a adus niște sendvișuri fleșcăite din croasant într-o pungă de hârtie și patru cafele foarte proaste. Am intrat într-un separeu și ne-am așezat pe niște scaune de birou uzate, iar Elijah a aprins un mic televizor plat ca să putem urmări știrile cât mâncăm.

„Cățelul înțolit” apărea în continuare la știri, dar nu arestaseră pe nimeni. Un expert dădea vina pe teroriști, o afirmație vagă din moment ce teroriștii erau de atâtea feluri. Altul a pronunțat expresia „agenți străini”. Guvernul canadian a declarat că investighează toate pistele, iar Ada a comentat că pista lor preferată era coșul de gunoi. Galaad a emis un comunicat oficial în care afirmau că nu știau nimic despre atentatul cu bombă. În fața Consulatului Galaadului din Toronto a avut loc o demonstrație, dar cu prea puțini participanți: Melanie și Neil nu erau cunoscuți și nici nu erau politicieni.

Nu știam dacă să fiu tristă sau furioasă. Uciderea lui Melanie și Neil mă înfuria, la fel și amintirea gesturilor frumoase pe care le făcuseră când erau în viață. Dar lucruri care ar fi trebuit să mă înfurie, cum ar fi faptul că Galaad scapă nepedepsit, doar mă întristau.

Se vorbea din nou la știri de Mătușa Adrianna – Perla misionară găsită spânzurată de o clanță într-un apartament. Ipoteza sinuciderii fusese exclusă, declarau polițiștii, și se bănuia o mână criminală. Ambasada Galaadului la Ottawa înaintase o plângere oficială în care susținea că organizația teroristă Zi de Mai ar fi responsabilă pentru crimă, că autoritățile canadiene mușamalizau totul și că era timpul ca întreaga mișcare ilegală Zi de Mai să fie smulsă din rădăcini și adusă în fața justiției.

Nu era nimic la știri despre dispariția mea. Cei de la școală n-ar fi trebuit să o anunțe? am întrebat.

— S-a ocupat Elijah, mi-a răspuns Ada. Știe niște oameni de la școală, tot prin ei ai fost și înscrisă acolo. Au avut grijă să te țină departe de ochiul public. Era mai sigur.

În noaptea aceea, am dormit îmbrăcată pe una dintre saltele. De dimineață, Elijah ne-a convocat pe toți patru.

— Nu stăm grozav, ne-a anunțat el. S-ar putea să fim nevoiți să plecăm de-aici foarte curând. Galaad pune mare presiune pe guvernul canadian să ia măsuri dure împotriva organizației Zi de Mai. Are o armată mai mare și gata să apese pe trăgaci.

— Oameni ai peșterilor, canadienii ăștia, a spus Ada. Dacă strănuți, cad toți în cur.

— Mai rău, am auzit că Galaad a luat la ochi Moketa.

— Și de unde știm, mă rog?

— Sursa noastră din interior, a spus Elijah, dar am primit informația înainte de spargerea de la „Cățelul înțolit”. Am pierdut legătura cu el sau ea, la fel și cu majoritatea oamenilor din rețeaua noastră de salvare din interiorul Galaadului. Nu știm ce s-a întâmplat cu ei.

— Deci unde putem s-o ducem? a întrebat Garth arătând cu capul spre mine. Să nu o găsească?

— De ce nu în același loc unde e și mama? am întrebat. Ai zis că au încercat s-o omoare și n-au reușit. deci e într-un loc sigur, mai sigur decât aici. Aș putea merge acolo.

— În cazul ei, „mai sigur” e doar o chestiune de timp, mi-a răspuns Elijah.

— Atunci poate în altă țară?

— Acum câțiva ani te-am fi putut scoate prin Saint-Pierre, a explicat Elijah, dar francezii au închis ruta. Iar după revoltele refugiaților, Anglia a devenit inaccesibilă, la fel și Italia, Germania – țările europene mai mici. Niciuna nu vrea să se pună rău cu Galaad. Nemaivorbind că ar stârni furia propriilor popoare, dată fiind atmosfera generală. Până și Noua Zeelandă și-a închis porțile.

— Unele țări pretind că primesc refugiate din Galaad, dar n-ai rezista acolo nici măcar o zi, ai fi traficată pentru prostituție, a adăugat Ada. Uită de America de Sud, prea mulți dictatori. În California se intră greu din cauza războiului, iar Republica Texas se teme. Au terminat la egalitate în înfruntarea cu Galaadul, dar nu vor să fie invadați. Evită provocările.

— Deci mai bine aș renunța pentru că oricum mă vor omorî mai devreme sau mai târziu?

Nu credeam asta cu adevărat, dar așa am simțit atunci.

— O, nu, a protestat Ada. Pe *tine* nu vor să te omoare.

— Ar da foarte prost pentru ei s-o omoare pe Pruncul Nicole. Pe tine te vor în Galaad, în viață și zâmbitoare, a completat Elijah. Deși am cam rămas fără mijloace de a afla ce vor exact.

Am reflectat la ce a spus.

— Aveați un mijloc înainte?

— Sursa noastră din Galaad, mi-a răspuns Ada.

— Cineva din Galaad vă ajuta? am întrebat.

— Nu știm cine. Ne avertiza în legătură cu raidurile, ne spunea când se bloca o rută, ne trimitea hărți. Informațiile au fost mereu corecte.

— Dar pe Melanie și pe Neil nu i-a avertizat, am zis eu.

— Nu părea să aibă acces total la mecanismele interne ale Agenților, a spus Elijah. Deci oricine ar fi, nu se află în vârful lanțului trofic. Un funcționar de rang mai mic, ne gândim. Dar care își riscă viața.

— De ce ar face-o? am întrebat.

— Habar n-am, dar nu pentru bani, a spus Elijah.

Mi-a explicat în continuare că sursa folosea micropuncte, o tehnologie veche – atât de veche, încât Galaad nu s-a gândit să le caute. Se produc cu ajutorul unui aparat foto special și sunt atât de mici, practic invizibile: Neil le citea cu ajutorul unui microscop integrat într-un stilou. Galaad verifica cu foarte mare atenție tot ce trecea granița, dar organizația Zi de Mai folosise broșurile Perlelor ca sistem de curierat.

— O vreme, a mers ca uns, a povestit Elijah. Sursa noastră fotografia documentele pentru Zi de Mai și le lipea pe broșurile cu Pruncul Nicole. Ne puteam baza pe Perle că vor intra la „Cățelul înțolit”: Melanie era pe lista lor de potențiali convertiți la cauză, pentru că acceptase întotdeauna broșurile. Neil avea și el un aparat care producea micropuncte și lipea răspunsurile pe aceleași broșuri, iar Melanie le înapoia Perlelor. Aveau instrucțiuni să ducă orice broșuri rămase înapoi în Galaad pentru a fi folosite în alte țări.

— Dar punctele nu mai au cum să funcționeze acum, a spus Ada. Neil și Melanie au murit, agenții Galaadului au găsit aparatul lor foto. Au arestat pe toată lumea de-a lungul rutei de evadare din nordul statului New York. O mână de Quakeri, câțiva contrabandiști, doi ghizi de vânătoare. Pregătiți-vă pentru o execuție în masă prin spânzurare.

Deveneam din ce în ce mai deznădăjduită. Galaad avea toată puterea. Îi omorâseră pe Melanie și pe Neil, în curând aveau să dea și de urma mamei mele necunoscute și s-o omoare și pe ea, și aveau să șteargă Zi de Mai de pe fața pământului. Într-un fel sau altul, m-ar fi găsit și pe mine și m-ar fi târât în Galaad, unde femeile sunt un fel de pisici domestice și toți sunt fanatici religioși.

— Ce putem face noi? am întrebat. Se pare că nimic.

— Ajung și acolo, a spus Elijah. Aparent ar mai exista o șansă. Un licăr de speranță, s-ar putea spune.

— Mai bine un licăr decât zero speranță, a comentat Ada.

Sursa promisese să livreze organizației Zi de Mai un pachet foarte mare de documente secrete, a explicat Elijah. Orice ar fi fost în pachetul respectiv, avea potențialul de a arunca în aer Galaadul, sau cel puțin așa susținea sursa. Dar nu reușise să adune toate piesele înainte de a avea loc jaful de la „Cățelul înțolit” și de a se întrerupe legătura.

Sursa însă pusese la punct un plan de rezervă, pe care li-l împărtășise celor din Zi de Mai cu câteva serii de micropuncte în urmă. O tânără care afirmă că a fost convertită la credința Galaadului de Perlele misionare putea să intre ușor în Galaad – multe o făcuseră deja. Iar cea mai potrivită tânără pentru transferul pachetului de documente – de altfel și singura persoană pe care o accepta sursa – ar fi Pruncul Nicole. Sursa nu se îndoia că cei din Zi de Mai știau unde se află.

Sursa se exprimase clar: nu tu Pruncul Nicole, nu tu documente secrete; și fără acestea, Galaad își continua existența. Organizația Zi de Mai avea să-și dea obștescul sfârșit, iar moartea lui Melanie și a lui Neil vor fi fost în zadar. Nemaivorbind de viața mamei mele. Dar dacă Galaad se prăbușea, lucrurile ar sta complet diferit.

— De ce numai eu?

— Sursa a insistat asupra acestui punct. A afirmat că ai cele mai mari șanse. În primul rând, dacă te-ar prinde, nu ar îndrăzni să te omoare. Au făcut din Pruncul Nicole o icoană de mare preț.

— Nu pot să distrug Galaadul, am zis. Sunt doar un om.

— Nu singură, sigur că nu, m-a liniștit Elijah. Dar vei transporta muniția.

— Nu cred că sunt în stare, am insistat. N-o să reușesc să fac pe convertita. N-or să mă creadă nici într-o mie de ani.

— Te pregătim noi, m-a asigurat din nou Elijah. Rugăciune și autoapărare.

Suna ca titlul unui scheci de televiziune.

— Autoapărare? am întrebat. De cine să mă apăr?

— Îți amintești de Perla găsită moartă în apartament? m-a întrebat Ada. Lucra pentru sursa noastră.

— N-a omorât-o Zi de Mai, a completat Elijah. Ci cealaltă Perlă, tovarășa ei. Adrianna probabil a încercat să-i risipească suspiciunile legate de locul în care se află Pruncul Nicole. Cel mai probabil a existat o confruntare. Pe care Adrianna a pierdut-o.

— Au murit o grămadă de oameni, am comentat. Quakerii și Neil, și Melanie, și Perla.

— Galaad nu se sfiește să omoare, a spus Ada. Sunt fanatici.

A mai adăugat că teoretic ar fi trebuit să se dedice unei vieți virtuoase, în slujba lui Dumnezeu, dar fanaticii pot avea impresia că trăiesc virtuos și în același timp să omoare oameni. Considerau că să ucizi oameni e un act virtuos, sau cel puțin să ucizi anumiți oameni. Știam asta pentru că învățasem despre fanatici la școală.

33

Cum necum, am acceptat să merg în Galaad fără să accept vreodată efectiv. Am spus că mă mai gândesc, dar apoi de dimineață toată lumea s-a comportat ca și cum aș fi spus da, iar Elijah mi-a zis că sunt foarte curajoasă și că voi aduce schimbare și speranță pentru mulți oameni prinși în capcană; așa că nu prea mai aveam cum să dau înapoi. Și-n orice caz, simțeam că le-o datorez lui Neil și lui Melanie și tuturor celorlalți morți. Dacă eram singura persoană pe care așa-zisa sursă era dispusă s-o accepte, atunci trebuia să încerc.

Ada și Elijah au spus că voiau să mă pregătească cât mai bine în scurtul timp pe care îl aveam la dispoziție. Au instalat o mică sală de fitness într-un separeu, un sac de box, o coardă pentru sărit și o minge medicinală de piele. Garth s-a ocupat de această parte a antrenamentului. La început nu vorbea cu mine decât ca să-mi spună ce o să facem: sărit coarda, antrenament la sacul de box, aruncări cu mingea. Dar după un timp, s-a mai înmuiat. Mi-a spus că era din Republica Texas. Că-și declaraseră independența la începuturile Galaadului, că Galaadului nu-i convenise; că fusese un război care se terminase cu o remiză și o graniță nouă.

Așa că în prezent Texasul era o țară oficial neutră și le interzicea cetățenilor săi orice acțiuni împotriva Galaadului. Canada era și ea neutră, mi-a explicat, dar într-un mod mai lax. *Lax* a fost cuvântul folosit de el, nu de mine, și mi s-a părut jignitor până când a adăugat că a spus *lax* în sensul bun. Așa că, împreună cu niște prieteni, venise în Canada să se alăture Brigăzii Lincoln a organizației Zi de Mai, destinată luptătorilor străini pentru libertate. Era prea tânăr ca să fi participat efectiv la războiul dintre Galaad și Texas, nu avea decât șapte ani atunci. Dar cei doi frați mai mari ai lui muriseră în război, iar o verișoară fusese capturată și dusă în Galaad, și de-atunci nu mai auziseră nimic de ea.

Am făcut socoteala în cap ca să-mi dau seama exact câți ani avea. Mai mare decât mine, dar nu cu mult. Mă privea ca pe ceva mai mult decât o misiune? Dar de ce iroseam eu timp gândindu-mă la asta? Trebuia să mă concentrez pe ce aveam de făcut.

*

La început mă antrenam de două ori pe zi, timp de două ore, ca să capăt rezistență. Garth a zis că nu eram într-o formă proastă, lucru adevărat de altfel – fusesem bună la sporturi în liceu, perioadă care acum mi se părea foarte îndepărtată. Apoi mi-a arătat cum să parez și să lovesc cu piciorul, cum să lovesc un tip cu genunchiul între picioare și cum să aplic o lovitură „pe neve” – întâi faci mâna pumn, îți pui degetul mare peste a doua articulație a mijlociului și inelarului, apoi lovești cu brațul bine întins. Pe asta am exersat-o mult: trebuie să dai tu prima dacă ai ocazia, mi-a zis, pentru că ai avantajul surprizei.

— Lovește-mă, îmi zicea.

Apoi îmi para lovitura și mă lovea cu pumnul în stomac – nu prea tare, dar suficient de tare cât să simt.

— Încordează-ți mușchii, îmi zicea. Vrei să te alegi cu splina ruptă?

Dacă plângeam – de durere ori de frustrare –, nu se arăta înțelegător, ci dezgustat.

— Vrei să înveți sau nu? mă apostrofa.

Ada a adus un cap de manechin făcut din plastic turnat, cu ochi din gel, iar Garth a încercat să mă învețe cum să scot ochii cuiva; dar ideea de a storci globi oculari cu degetele mari mi-a dat fiori. E ca și cum ai călca pe viermi în picioarele goale.

— Căcat. Asta ar durea foarte tare, am zis. Să le bagi degetele în ochi.

— *Trebuie* să-i faci să-i doară, a spus Garth. Trebuie să *vrei* să-i faci să-i doară. Ei vor vrea să te facă pe tine să te doară, de asta poți fi sigură.

— Scârbos, m-am opus când Garth m-a pus sa exersez înfiptul degetelor în ochi.

Mi-i imaginam prea bine, ochii. Ca niște boabe de struguri decojite.

— Vrei să ținem un colocviu despre dacă ar trebui să fii moartă sau nu? m-a întrebat Ada care asista a o ședință. Nu e un cap adevărat. Acum, *înfige-le.*

— Bleah.

— Cu bleah nu schimbi lumea. Trebuie să te murdărești pe mâini. Ai și tu puțin nerv și curaj. Hai, mai încearcă o dată. Așa.

Ada nu avea scrupule.

— Nu renunța. Ai potențial, mi-a zis Garth.

— Mersi mult, i-am replicat.

Am folosit un ton sarcastic, dar vorbeam serios: chiar voiam să creadă că am potențial. Mă amorezasem de el, fără speranță, ca un cățeluș. Dar oricare fantezii mi-aș fi făcut, în partea realistă a minții mele nu vedeam niciun viitor. Odată intrată în Galaad, probabil n-aveam să-l mai revăd niciodată.

— Cum merge treaba? îl întreba Ada pe Garth în fiecare zi după antrenamentul nostru.

— Mai bine.

Poate să omoare cu degetele?

— Ajunge ea și-acolo.

*

Cealaltă parte a programului erau rugăciunile. Ada a încercat să mă învețe. Se pricepea destul de bine, așa mi se părea. Dar eu eram dezastru.

— De unde știi cum se face? am întrebat-o.

— Unde am crescut eu, toată lumea știa, mi-a răspuns.

— Unde?

— În Galaad. Înainte să devină Galaad. Am anticipat ce urmează și am plecat la timp. Mulți cunoscuți ai mei n-au făcut-o.

— Deci de-asta lucrezi pentru Zi de Mai? E ceva personal?

— Totul e personal până la urmă.

— Dar Elijah? am întrebat. Și pentru el a fost ceva personal?

— Preda la o facultate de Drept. Era pe o listă. Cineva l-a avertizat. A trecut granița doar cu hainele de pe el. Hai să mai încercăm o dată. *Tatăl nostru carele ești în ceruri, iartă-mi păcatele și binecuvântează...* Nu te mai hlizi, te rog.

— Scuze. Neil spunea mereu că Dumnezeu e un prieten imaginar și c-ai putea la fel de bine să crezi în fututa de Zână Măseluță. Numai că nu zicea *fututa.*

— Trebuie să iei treaba asta în serios pentru că Galaadul o ia sigur. Și încă ceva: încetează cu înjurăturile.

— Nu înjur aproape deloc, i-am răspuns.

*

În a doua etapă, mi-au spus, trebuia să mă îmbrac ca un om al străzii și să cerșesc undeva unde să mă vadă Perlele. După ce începeau să vorbească cu mine, trebuia să le las să mă convingă să plec cu ele.

— De unde știți că Perlele vor vrea să mă ia cu ele?

— E foarte probabil, a spus Garth. Cu asta se ocupă.

— Nu pot să fiu un om al străzii, nu știu să mă prefac.

— Poartă-te firesc, m-a sfătuit Ada.

— Ceilalți oameni ai străzii or să se prindă că sunt o impostoare; dacă mă întreabă cum am ajuns acolo, unde-mi sunt părinții, eu ce le răspund?

— Garth va fi cu tine. Va spune că nu prea vorbești pentru că ești traumatizată, mi-a spus Ada. Că vii dintr-o familie violentă. Toată lumea va înțelege.

Mi i-am imaginat pe Neil și Melanie violenți. Era ridicol.

— Și dacă nu mă plac? Ceilalți oameni ai străzii?

— Ce dacă? mi-a replicat Ada. Ghinion de neșansă. În viață nu vei întâlni doar oameni care te plac.

Ghinion de neșansă? De unde scotea expresiile astea?

— Dar unii dintre ei nu sunt... infractori?

— Vând droguri, își injectează, beau, a spus Ada. Tot tacâmul. Dar te va păzi Garth. Se va da iubitul tău și se va interpune dacă cineva încearcă să se ia de tine. Va rămâne lângă tine până când te iau Perlele cu ele.

— Și cât va dura?

— Părerea mea că nu mult, mi-a răspuns Ada. După ce te culeg Perlele, Garth nu va putea merge cu voi. Dar te vor corcoli ca pe un ou. Vei fi încă o Perlă prețioasă în șiragul lor.

— Dar după ce ajungi în Galaad, lucrurile se vor schimba, a spus Elijah. Va trebui să porți ce-ți dau ei să porți, să ai grijă ce spui și să fii atentă la obiceiurile lor.

— Însă dacă știi prea multe de la început, a adăugat Ada, ne vor bănui că te-am pregătit. Așa că echilibrul e foarte fin.

M-am gândit: oare eram suficient de deșteaptă?

— Nu știu dacă sunt în stare.

— Când ai îndoieli, fă pe proasta, a spus Ada,

— Ați mai trimis convertite false acolo?

— Vreo două, mi-a răspuns Elijah. Cu rezultate diferite. Dar nu se bucurau de protecția pe care o ai tu.

— Din partea sursei vrei să spui?

Sursa – tot ce-mi puteam imagina era o persoană cu o pungă pe cap. Cine se afla în spatele ei de fapt? Cu cât aflam mai multe despre ea, cu atât mai bizară mi se părea.

— Așa pe ghicite, credem că e o Mătușă, a spus Ada.

Organizația Zi de Mai nu știa mare lucru despre Mătuși: nu apăreau la știri, nici măcar la surde din Galaad; Comandanții dădeau ordinele, făceau legile și vorbeau public. Mătușile lucrau în culise. Asta a fost tot ce ne-au spus la școală.

— Se spune că au foarte multă putere, a adăugat Elijah. Dar sunt doar zvonuri. Nu cunoaștem prea multe detalii.

Ada avea fotografii cu ele, dar numai câteva. Mătușa Lydia, Mătușa Elizabeth, Mătușa Vidala, Mătușa Helena: așa-zisele Fondatoare.

— O șleahtă de harpii, a zis Ada.

— Super, am zis. Se pare că va fi distracție.

*

Garth mi-a spus că odată ajunși pe stradă, trebuia să ascult de el, pentru că era un mediu în care știa să se descurce. Nu voiam să-i provoc pe alții să se bată cu el, drept care trebuia să mă abțin să spun lucruri de genul „Nu sunt sclava ta” și „Nu-mi comanzi tu mie”.

— N-am mai zis chestii de genul ăsta de la opt am, am ripostat.

— Le-ai zis pe amândouă ieri, mi-a replicat Garth.

Să-mi aleg alt nume, mi-a mai zis. Lumea s-ar putea s-o caute pe Daisy, și nici nu se punea problema să fiu Nicole. Așa că am zis că voi fi Jade. Voiam ceva mai dur decât o floare.

— Sursa a spus că trebuie să-și facă un tatuaj pe brațul stâng, ne-a anunțat Ada. A fost unul dintre punctele nenegociabile.

Încercasem să-i conving să mă lase să-mi fac un tatuaj la 13 ani, dar Neil și Melanie se opuseseră categoric.

— Mișto, dar de ce? am întrebat eu acum. În Galaad nu se umblă cu brațele dezgolite, deci cine-o să-l vadă?

— Bănuim că e pentru Perle, a spus Ada. Când te agață. Vor primi instrucțiuni să-l caute.

— Vor ști cine sunt, gen Nicole? am întrebat.

— Nu fac decât să urmeze ordinele, a spus Ada. Nu te întreabă, nu spui.

— Ce tatuaj să-mi fac, un fluture?
Era o glumă, dar n-a râs nimeni.
— Sursa ne-a transmis că trebuie să arate așa, a zis Ada.
L-a desenat:

L
G O D
V
E[4]

— Nu pot să umblu cu așa ceva pe braț, am protestat. E greșit să am așa ceva.
Era culmea ipocriziei: Neil ar fi fost scandalizat.
— Pentru tine poate e greșit, a spus Ada. Dar în situația dată, se potrivește.
Ada a adus o femeie pe care o cunoștea să-mi facă tatuajul și să se ocupe de preschimbarea mea într-un om al străzii. Avea părul verde neon și primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi nuanțeze părul în aceeași culoare. Eram încântată: mi se părea că semăn cu un alter-ego periculos dintr-un joc video.
— E un început, a declarat Ada, evaluând rezultatele.
Tatuajul nu a fost unul simplu, ci prin cicatrizare: litere în relief. A durut ca dracu'. Dar am încercat să mă comport ca și cum nu durea pentru că voiam să-i arăt lui Garth că mă ridic la înălțimea misiunii.

*

În mijlocul nopții, am avut un gând negru. Dacă sursa era doar o momeală, menită să-i păcălească pe cei din cadrul organizației Zi de Mai? Dacă nu exista niciun pachet cu documente secrete? Sau dacă sursa avea intenții malefice? Dacă toată povestea era o capcană – un mod ingenios de a mă atrage înapoi în Galaad? Intru în țară și nu mai reușesc să ies. Apoi ar urma marșurile, cu drapele, muzică de cor și rugăciuni, manifestații gigantice cum văzusem la televizor, iar eu aș fi punctul lor central. Pruncul Nicole s-a întors unde-i este locul, aleluia. Zâmbește pentru televiziunea din Galaad.

---

[4] În limba engleză, *love*, „dragoste” și *God*, „Dumnezeu” (n.tr.).

În timp ce-mi mâncam micul dejun unsuros alături de Ada, Elijah și Garth, le-am mărturisit despre temerea mea.

— Am luat în considerare această posibilitate, a spus Elijah. Mergem la risc.

— Mergem la risc în fiecare dimineață când ne trezim, i-a replicat Ada.

— Aici e vorba de un risc ceva mai serios, a zis Elijah.

— Eu pariez pe tine, a declarat Garth. Va fi grozav dacă câștigi.

XIII
FOARFECE DE GRĂDINĂ
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Dragă cititorule, am o surpriză pentru tine. A fost o surpriză și pentru mine.

La adăpostul întunericului și cu ajutorul unei bormașini, al unui cleşte și puțin ipsos pentru astupat, am instalat două camere de supraveghere cu baterii în soclul statuii mele. Mereu am fost îndemânatică cu uneltele. Am pus la loc mușchiul cu grijă, spunându-mi în același timp că efigia mea ar cam avea nevoie de o curățare. Mușchiul conferă un aer respectabil, dar până la un punct. Începeam să par păroasă.

Am așteptat rezultatele cu oarecare nerăbdare. Ce frumos ar fi fost să am o rezervă de fotografii irefutabile cu Mătușa Elizabeth fabricând dovezi pentru a mă discredita, sub forma ouălor fierte și portocalelor depuse la picioarele mele de piatră. Deși nu săvârșeam eu însămi aceste acte de idolatrie, faptul că le săvârșeau alții se putea răsfrânge negativ asupra mea: s-ar fi putut afirma că am tolerat aceste acte, poate chiar le-am încurajat. Elizabeth se putea folosi apoi de aceste acte defăimătoare pentru a mă da jos de pe piedestal. Nu aveam niciun fel de iluzii în legătură cu loialitatea Comandantului Judd față de mine: dacă se găsea un mijloc sigur – pentru el –, nu ar fi ezitat să mă denunțe. Avea mult exercițiu în ce privește denunțurile.

Dar aici intervine surpriza. După câteva zile cu zero activitate – sau, oricum, fără activitate semnificativă, pentru că nu se pun cele trei tinere Soții înlăcrimate care au primit acces în incintă pentru că sunt căsătorite cu Agenți de rang înalt și care, *in toto*, au oferit o brioșă, o pâine mică de mălai și două lămâi – comparabile cu aurul în zilele noastre, dat fiind dezastrele din Florida și incapacitatea noastră de a avansa în California. Mă bucur de ele și le voi valorifica așa cum se cuvine: dacă viața îți dă lămâi, fă limonadă. În plus, voi investiga cum au fost obținute aceste lămâi. Nu ajută la nimic să încerci să închizi complet conducta diverselor activități de pe piața gri – Comandanții trebuie să se bucure de micile lor privilegii –, dar vreau să știu, firește, cine ce vinde și cum este introdusă marfa ilegal în țară. Femeile sunt doar una dintre mărfurile – ezit să le numesc mărfuri, dar când intervin banii, asta sunt – mutate dintr-o parte în alta în mod clandestin. Oare importăm lămâi și exportăm

femei? Îmi voi consulta sursele despre piața gri: nu le place concurența.

Aflate în căutarea fertilității, Soțiile înlăcrimate încercau să obțină ajutorul puterilor mele obscure, bietele de ele. *Per Ardua Cum Estrus,* intonau, ca și cum în latină ar fi avut efect mai mare decât în engleză. Voi vedea ce – sau, mai bine, pe cine – pot obține pentru ele, dat fiind că soții lor se dovediseră cu deosebire neputincioși în această privință.

Revenind însă la surpriză, în a patra zi, ce a apărut, chiar la crăpatul zorilor, în câmpul vizual al camerei? Însuși nasul Mătușii Vidala, urmat de ochi și gură. A doua cameră mi-a oferit un cadru mai larg: purta mănuși – inteligent din partea ei – și a scos din buzunar întâi un ou, apoi o portocală. După ce s-a uitat în stânga și-n dreapta să se asigure că nu o vede nimeni, a depus ofrandele ritualice la picioarele mele, împreună cu un mic bebeluș de plastic. Apoi, pe pământul de lângă statuia mea, a lăsat să cadă o batistă brodată cu flori de liliac, unul dintre accesoriile mele bine cunoscute după ce, în cadrul unui proiect de acum câțiva ani, elevele de la școala Mătușii Vidala au brodat pentru Mătușile din conducere seturi de batiste cu flori care trimiteau la numele lor. Pentru mine, liliac, pentru Elizabeth, echinaceea, hortensia pentru Helena și violete pentru Vidala însăși; câte cinci pentru fiecare – o grămadă de batiste de brodat. După ce s-a decis că se apropia periculos de mult de citit, inițiativa a fost suspendată.

După ce-mi spusese că Elizabeth încearcă să mă incrimineze, acum Vidala însăși planta probe false împotriva mea sub forma acestui mic obiect de artizanat. De unde o procurase? O ciordise de la spălătorie, bănuiesc. Încurajarea cultului eretic al propriei persoane. Ce denunț magistral! Vă puteți imagina încântarea mea. Orice pas greșit din partea principalei mele rivale era un dar din partea destinului. Am pus la păstrare fotografiile pentru a le utiliza în viitor – e întotdeauna preferabil să păstrezi toate resturile folositoare, în bucătărie la fel ca oriunde – și m-am decis să aștept să văd ce întorsătură vor lua lucrurile.

Stimata mea colegă Fondatoare, Elizabeth, va trebui informată curând că Vidala o acuză de trădare. Să o implic și pe Helena? De care dintre ele mă puteam lipsi mai ușor în caz că era nevoie de un sacrificiu? Cine era mai ușor de cooptat la nevoie? În ce mod le puteam asmuți mai bine una împotriva

celeilalte pe membrele triumviratului dornic să mă dea jos, pentru ca apoi să le elimin mai bine una câte una? Și care era adevărata poziție a Helenei în raport cu mine? Ea ar merge cu spiritul vremurilor, oricare s-ar dovedi acela. Dintotdeauna fusese cea mai slabă dintre cele trei.

Mă apropii de un moment de cotitură. Roata Fortunei se învârte, nestatornică precum luna. În curând, cei de jos se vor muta sus. Și invers, desigur.

Îl voi anunța pe Comandantul Judd că Pruncul Nicole – deja adolescentă – se află aproape în mâinile mele și că ar putea fi în curând atrasă în Galaad. Voi folosi cuvintele „aproape" și „ar putea" ca să-l țin în suspans. Va fi mai mult decât încântat, dat fiind că a înțeles de mult virtuțile propagandistice ale repatrierii Pruncului Nicole. Îi voi spune că planurile mele se află în plină desfășurare, dar că, pentru moment, prefer să nu le fac cunoscute: este un calcul delicat, iar un cuvânt neatent în locul nepotrivit ar putea distruge totul. Perlele sunt implicate, sub supravegherea mea; ele fac parte din sfera separată a femeilor, în care bărbații cu pumnul greu nu au a se amesteca, îi voi spune, făcându-i complice cu degetul.

— Cât de curând, premiul vă va aparține. Mergeți pe mâna mea, îi voi gânguri eu.

— Mătușă Lydia, sunteți prea bună, îmi va răspunde el radios.

Prea bună ca să fiu adevărată, voi gândi eu. Prea bună pentru acest pământ. Bunătate, fii tu răutatea mea.

*

Pentru a înțelege evoluția din prezent a evenimentelor, îți voi povesti o mică întâmplare. La vremea lui, incidentul a trecut practic neobservat.

Acum nouă ani sau cam așa ceva – se întâmpla în același an în care mi-au dezvelit statuia, deși nu în același anotimp – mă aflam în biroul meu, studiind rețeaua filiațiilor pentru o căsătorie aranjată, când am fost întreruptă de apariția Mătușii Lise, bătând din genele ei lungi și cu coafura prețioasă – o versiune proprie a cocului franțuzesc. Poftită în birou, a intrat frângându-și mâinile de neliniște; mi-era rușine pentru cât de melodramatică era.

— Mătușă Lydia, îmi cer sincer scuze că trebuie să vă răpesc din timpul prețios, a început ea.

Toate spun asta, dar continuă să te deranjeze. I-am oferit un zâmbet, sper, agreabil.

— Care e problema? am zis.

Există un repertoriu clasic de probleme: Soții care se războiesc între ele, fiice rebele, Comandanți nemulțumiți de selecția de Soții oferită, Slujitoare evadate, Nașteri care se termină urât. Când și când, un viol, pe care îl pedepsim foarte aspru dacă decidem să-l facem public. Sau o crimă: el o omoară pe ea, ea îl omoară pe el, ea o omoară pe ea și, ocazional, el îl omoară pe el. În rândul Econoclaselor, furia din gelozie pune uneori stăpânire pe bărbați și se ajunge la cuțite, în schimb în rândul celor aleși, crimele între bărbați sunt metaforice: o înjunghiere pe la spate.

În zilele plictisitoare, mă surprind dorindu-mi să apară ceva cu adevărat inedit – un caz de canibalism, de pildă –, apoi mă mustru: „Ai grijă ce-ți dorești.” Mi-am dorit o sumedenie de lucruri în trecut și le-am primit. Dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, vorbește-i despre planurile tale, era pe vremuri o vorbă; în prezent însă, ideea că Dumnezeu ar putea râde se apropie de blasfemie. Un tip ultraserios, Dumnezeul zilelor noastre.

— Am avut încă un caz de tentativă de sinucidere în rândul elevelor de la Pregătire Premaritală, m-a anunțat Mătușa Lise, dându-și după ureche o șuviță de păr rebelă.

Își dăduse jos baticul urât pe care suntem obligate să-l purtăm în public de teamă să nu aprindem poftele bărbătești, deși ideea că vreun bărbat s-ar putea aprinde la vederea Mătușii Lise, posesoarea unui profil impresionant, dar înspăimântător de ridat, sau a mea, cu părul meu cărunt, ca stuful, și corpul ca un sac de cartofi, este atât de ridicolă, încât nici nu merită formulată.

Nu o sinucidere; nu din nou, mi-am spus. Dar Mătușa Lise spusese „tentativă”, ceea ce însemna că sinuciderea nu reușise. De câte ori sinuciderile reușesc, are loc o anchetă și Ardua Hall e arătată cu degetul. Alegerea partenerului nepotrivit este acuzația uzuală – fiindcă noi deținem informațiile despre filiații, noi, cele de la Hall, facem prima selecție. Cu toate acestea, există păreri diferite în legătură cu ce este potrivit și ce nu.

— Ce a fost de data asta? Supradoză de anxiolitice? Ce bine-ar fi dacă Soțiile n-ar mai lăsa pastilele alea la îndemâna oricui. Astea și opiaceele: ce tentație! Sau a încercat să se spânzure?

— Nu să se spânzure. A încercat să-și taie venele cu foarfecele de grădină. Cele pe care le folosesc la aranjamentele florale.

— Brutal, n-am ce zice, am comentat. Ce s-a întâmplat apoi?

— Păi, tăietura n-a fost prea adâncă. Dar a fost mult sânge și ceva… zarvă.

— Ah.

Prin „zarvă” voia să spună țipete: cât de neelegant pentru o domnișoară.

— Și apoi?

Am chemat paramedicii și au sedat-o și au dus-o la spital. Apoi am anunțat autoritățile competente.

— Foarte bine. Paznicii sau Agenții?

— Pe fiecare.

Am încuviințat din cap.

— Se pare că ai gestionat situația în cel mai bun mod posibil. În legătură cu ce ai mai dori să mă consulți?

Mătușa Lise a părut bucuroasă de laudele mele, dar și-a schimbat rapid expresia cu una profund îngrijorată.

— Spune că va încerca din nou, dacă… dacă nu se schimbă planul.

— Să se schimbe planul?

Știam ce vrea să spună, dar cel mai bine e să ceri lămuriri.

— Dacă nu se anulează nunta, a confirmat Mătușa Lise.

— Avem psihologi. Și-au făcut treaba, nu?

— Au încercat prin metodele cunoscute, fără succes.

— Ați amenințat-o cu consecința ultimă?

— Spune că nu-i e frică de moarte. Cu viața are o problemă. În situația dată.

— Problema e legată de partener în sine sau de căsătorie în general?

— În general. În ciuda avantajelor.

— Aranjamentele florale nu au îmblânzit-o? am spus sec.

Mătușa Lise face mare caz de ele.

— Nu.

— O sperie perspectiva nașterii?

Asta puteam înțelege, dată fiind rata mortalității: în rândul nou-născuților în primul rând, dar și al mamelor. Apar complicații, mai ales dacă copilul nu are o formă normală. Mai ieri am avut unul fără brațe, ceea ce a fost interpretat ca o mustrare divină la adresa mamei.

— Nu, nu nașterea. Spune că-i plac bebelușii.

— Ce atunci?

Îmi făcea plăcere să storc de la ea cuvântul, nu-i strica Mătușii Lise să se confrunte din când în când cu realitatea. Petrece atât de mult timp fandosindu-se printre flori.

A început din nou să se joace cu șuvița de păr.

— Nu-mi place s-o spun.

Stătea cu privirea în podea.

— Haide, am încurajat-o. Nu ai cum să mă șochezi.

A tăcut, a roșit, și-a dres vocea.

— Ei bine, e vorba de penisuri. Are un fel de fobie.

— Penisuri, am zis gânditoare. Iar ele.

Penisurile sunt deseori cauza tentativelor de sinucidere ale tinerelor fete. Poate ar trebui să ne schimbăm programa școlară, m-am gândit: mai puțin accent pe înfricoșare, mai puțini violatori cu alură de centauri și mai puține organe sexuale masculine care ard în flăcări. Dar dacă am insista prea mult asupra plăcerilor teoretice ale sexului, asta ar duce aproape sigur la curiozitate și experimentare, urmate de degenerare morală și lapidări în piața publică.

— Nicio șansă să o convingem să-l vadă ca pe un mijloc către un scop? Ca pe un preludiu al copiilor?

— Absolut deloc, a răspuns Mătușa Lise cu hotărâre. S-a încercat.

— Supunerea femeii așa cum a fost lăsată încă de la Geneză?

— Tot ce ne-a trecut prin cap.

— Ați încercat privarea de somn și sesiuni de rugăciune a câte douăzeci și patru de ore, cu mai multe schimburi de supraveghetoare?

— E de piatră. Mai spune și că a auzit chemarea cea mai înaltă, deși știm că asta e o scuză adeseori folosită. Speram însă ca noi… ca dumneavoastră…

Am oftat.

— Nu are rost să distrugem o viață tânără de femeie fără motiv. Va putea să învețe scrisul și cititul? Este suficient de inteligentă?

— O, da. Un pic prea inteligentă. Prea multă imaginație. Cred că asta s-a întâmplat, mă refer la… lucrurile acelea.

— Da, exercițiile de imaginație cu penisuri tind să scape de sub control. Capătă o viață proprie.

Am făcut o pauză; Mătușa Lise s-a foit.

— O vom accepta pentru o perioadă de probă, am spus într-un final. Îi dăm șase luni să vedem dacă e în stare să învețe. După cum știi, trebuie să ne refacem efectivele aici la Ardua Hall. Noi, cele din generația mai veche nu vom trăi veșnic. Dar trebuie procedat cu mare grijă. O verigă slabă…

Știu cum este cu fetele excesiv de sensibile. Nu are rost să le forțezi: nu pot accepta realitatea trupului. Chiar dacă noaptea nunții se consumă, la scurt timp sunt găsite atârnând de vreo lustră sau în comă sub o tufă de trandafiri, după ce au înghițit toate pastilele din casă.

— Vă mulțumesc, a spus Mătușa Lise. Ar fi fost așa de păcat.

— Să o pierdem, vreți să spuneți?

— Da, a zis Mătușa Lise.

Era slabă de înger; de-asta o și repartizasem la aranjamente florale și ce mai făcea ea. Înainte fusese profesoară universitară de literatură franceză de secol XVIII, dinaintea Revoluției. În afara cursurilor de Pregătire Premaritală pe care le predă la Școala Mărgeanelor nu va avea parte niciodată de un salon literar adevărat.

Încerc să potrivesc ocupația cu calificarea. E mai bine așa, iar eu sunt o adeptă convinsă a lui „mai bine”. Dacă „perfect” nu se poate.

Căci așa trăim noi în prezent.

*

Și așa am ajuns să mă implic în cazul acelei fete Becka. E întotdeauna mai înțelept să mă ocup personal la început de fetele care susțin că vor să ni se alăture.

Mătușa Lise a adus-o în biroul meu: o fată slabă, cu un chip frumos și delicat, ochi mari, luminoși și încheietura stângă bandajată. Purta încă ținuta verde a unei viitoare mirese.

— Intră, i-am spus. Nu mușc.

A tresărit ca și cum n-ar fi fost convinsă.

— Poți lua loc pe scaunul acela. Mătușa Lise va sta lângă tine.

S-a așezat ezitând, cu genunchii strânși cuviincios, cu mâinile împreunate în poală. Mă privea cu neîncredere.

— Înțeleg că vrei să devii Mătușă, am zis.

Ea a dat aprobator din cap.

— E un privilegiu, nu un drept. Sper că înțelegi asta. Și nici nu e o recompensă pentru încercarea prostească de a-ți lua viața. A fost nu doar o greșeală, ci și un afront față de Dumnezeu. Sper să nu se mai repete, în cazul în care te primim.

O încuviințare din cap, o singură lacrimă, pe care nu și-a șters-o. Era o lacrimă de crocodil? Încerca să mă impresioneze?

Am rugat-o pe Mătușa Lise să aștepte afară. Apoi mi-am început discursul standard: i se oferea o a doua șansă în viață, i-am spus, dar și ea și noi trebuia să ne asigurăm că i se potrivește această cale, căci viața de Mătușă nu e pentru oricine. Trebuia să se angajeze să respecte ordinele superioarele sale, trebuia să se dedice unor studii dificile, în paralel cu sarcinile cotidiene care i-ar fi fost atribuite, trebuia să se roage pentru îndrumare în fiecare seară și în fiecare dimineață; apoi, la capătul a șase luni, dacă se dovedea că era adevărata ei chemare și noi eram mulțumite de progresele ei, va depune jurământul Ardua Hall, renunțând la toate celelalte posibile căi; și chiar și atunci nu ar fi decât Mătușă Suplicantă până la satisfacerea stagiului ca Perlă, făcând misionariat dincolo de granițele țării, lucru ce se va întâmpla abia peste mulți ani. Era dispusă să se înhame la toate acestea?

O, și încă cum, a răspuns Becka. Era atât de recunoscătoare! Va face tot ce i se va cere. O salvasem de, de... S-a bâlbâit, apoi a tăcut îmbujorată.

— Ai pățit ceva neplăcut mai devreme în viață, copila mea? Ceva în care a fost implicat un bărbat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mi-a răspuns.

Se făcuse mai palidă ca oricând.

— Ți-e teamă că vei fi pedepsită?

A dat ușor din cap că da.

— Mie îmi poți spune. Am auzit o mulțime de povești neplăcute. Înțeleg o parte din lucrurile prin care e posibil să fi trecut tu.

Continua însă să se opună, așa că nu am insistat.

— Moara zeilor macină încet, dar macină cu atât mai mărunt, i-am spus.

— Poftim?

Părea nedumerită.

— Vreau să spun că oricine a fost, purtarea lui va fi pedepsită la un moment dat. Scoate-ți-o din minte. Vei fi în siguranță aici cu noi. Nu te va mai supăra niciodată.

Noi Mătușile nu ne ocupăm niciodată în mod oficial de astfel de cazuri, dar ne ocupăm.

— Sper că te vei dovedi vrednică de nădejdea pe care mi-am pus-o în tine, i-am zis.

— O, da, a răspuns. Voi fi vrednică!

Fetele ca ea sunt toate la fel la început: copleșite de ușurare, supuse, prostrate. Dar asta se poate schimba în timp, firește: am avut renegate, am avut escapade pe ușa din dos cu vreun Romeo de doi bani, am avut evadări și neascultare. Finalurile acestor povești sunt de obicei nefericite.

— Mătușa Lise te va duce să-ți primești uniforma. Mâine vei avea prima lecție de citire și vei începe să înveți regulile noastre. Dar acum trebuie să-ți alegi noul nume. Există o listă cu nume disponibile. Hai, fuguța. Azi e prima zi din restul vieții tale, i-am zis pe un ton cât am putut de vesel.

— Nu vă voi putea mulțumi niciodată destul, Mătușă Lydia! a exclamat Becka.

Îi sclipeau ochii.

— Vă sunt atât de recunoscătoare!

I-am oferit un zâmbet hibernal.

— Mă bucur să aud asta, i-am spus, și într-adevăr mă bucuram.

Recunoștința este valoroasă pentru mine: îmi place s-o pun deoparte pentru zile negre. Nu știi niciodată când îți va fi de folos.

Mulți sunt cei chemați, puțini cei aleși, m-am gândit. Deși nu era tocmai adevărat la Ardua Hall: doar o mână din cele chemate au trebuit îndepărtate. Cu siguranță tânăra Becka va fi una dintre cele păstrate. Era o plantă de ghiveci fragilă, dar dacă primea îngrijirea necesară avea să înflorească.

— Închide ușa după tine, i-am spus.

A ieșit practic țopăind din încăpere. Câtă tinerețe, câtă vitalitate! mi-am spus. Câtă inocență înduioșătoare! Oare am fost și eu vreodată așa? Nu-mi aminteam.

XIV
ARDUA HALL
Transcrierea declarației martorului 369A

După ce Becka și-a tăiat încheietura mâinii cu foarfecele de grădină și a sângerat pe margaretele mari și au dus-o la spital, am fost foarte îngrijorată pentru ea: își va reveni, o vor pedepsi? Dar au trecut și toamna, și iarna, și tot nicio veste. Nici măcar Marthele noastre nu au auzit nimic despre soarta ei.

Shunammite a afirmat că Becka încerca doar să atragă atenția. Nu am fost de acord și mă tem că relația dintre noi s-a răcit pentru tot restul cursurilor.

Când se împrimăvăra, Mătușa Gabbana ne-a anunțat că Mătușile au identificat trei candidați pentru a-i supune atenției Paulei și Comandantului Kyle. A venit în vizită la noi acasă, ne-a arătat fotografiile lor și le-a înșirat biografiile și calitățile, citind din caiet, în timp ce Paula și Comandantul Kyle ascultau și dădeau din cap aprobator. Eu trebuia să mă uit la fotografii și să ascult poezia, dar nu aveam voie să spun nimic în acest punct. Aveam la dispoziție o săptămână să mă gândesc. Preferințele mele vor fi luate în considerare, desigur, m-a asigurat Mătușa Gabbana. Paula a zâmbit auzind acest lucru.

— Desigur, a repetat.

Eu nu am zis nimic.

Primul candidat era un Comandant plin, mai bătrân chiar decât Comandantul Kyle. Avea nasul roșu, ochii ușor bulbucați – semn al unei personalități puternice, ne-a explicat Mătușa Gabbana, un bărbat care va fi un apărător și întreținător de nădejde al Soției lui. Avea barba căruntă și ceea ce păreau a fi gușі sub ea, sau poate doar falduri de piele care atârnă. Fiind unul dintre primii Fii ai lui Iacob era, așadar, deosebit de cucernic; jucase un rol esențial în lupta inițială pentru întemeierea Republicii Galaad. De fapt, se zvonea că ar fi făcut parte din grupul care a pus la cale ofensiva împotriva Congresului corupt al fostelor State Unite ale Americii. Avusese deja mai multe Soții – care decedaseră, din nefericire – și i se repartizaseră cinci Slujitoare, fără ca vreuna să-i dăruiască până acum copii.

Îl chema Comandantul Judd, deși nu sunt sigură că această informație ajută la stabilirea adevăratei sale identități, dat fiind că primii Fii ai lui Iacob își schimbaseră frecvent numele în perioada în care Galaad se afla în stadiul de plan secret. La momentul acela habar nu aveam despre aceste schimbări de

nume: am aflat despre ele mai târziu, datorită incursiunilor mele în Arhivele genealogice ale filiațiilor de la Ardua Hall. Dar chiar și acolo, numele inițial al lui Judd fusese șters.

Al doilea candidat era mai tânăr și mai slab. Avea capul țuguiat și urechi ciudat de mari. Se pricepea la matematică, a spus Mătușa Gabbana, și era intelectual, nu întotdeauna un lucru de dorit – mai ales la femei –, dar la un soț se putea tolera. Reușise să aibă un copil cu fosta lui Soție, decedată într-un azil pentru boli mintale, dar bietul prunc nu apucase să împlinească vârsta de un an.

Nu, a precizat Mătușa Gabbana, nu fusese un Necopil. Nu a avut nimic la naștere. Cauza morții a fost cancerul juvenil, a cărui incidență atingea cote alarmante.

Al treilea bărbat, fiul mai mic al unui Comandant de rang inferior, nu avea decât douăzeci și cinci de ani. Avea mult păr, dar gâtul gros și ochii prea apropiați. Nu era o partidă la fel de bună ca ceilalți doi, a recunoscut Mătușa Gabbana, dar familia era extrem de entuziasmată de perspectiva acestei căsătorii, ceea ce însemna că voi fi apreciată cum se cuvine de socri. Nu era un lucru neînsemnat, dat fiind că socrii ostili pot face viața fetei un coșmar: criticând-o și ținând întotdeauna partea soțului.

— Nu te pripi să alegi, Agnes, m-a îndemnat Mătușa Gabbana. Dă-ți timp. Părinții tăi vor să te știe fericită.

Era un gând frumos, dar și o minciună: nu voiau să mă știe fericită, voiau să mă știe plecată.

În noaptea aceea, am stat întinsă în pat cu cele trei fotografii ale bărbaților eligibili plutindu-mi în fața ochilor, pe întuneric. Mi l-am imaginat pe fiecare dintre ei deasupra mea – căci acolo ar fi ajuns – încercând să-și vâre apendicele scârbos în trupul meu rece ca marmura.

Oare de ce îmi imaginam propriul corp rece ca marmura? M-am mirat și eu. Apoi am înțeles: ar fi rece ca marmura pentru că eu aș fi moartă. Aș fi la fel de lividă și golită de sânge ca biata Ofkyle – pe care o tăiaseră pentru a-i scoate copilul și care zăcea nemișcată, învelită într-o pătură, fixându-mă cu ochii ei tăcuți. Era o anumită putere acolo, în tăcerea și nemișcarea ei.

Am contemplat ideea de a fugi de acasă, dar cum aș face-o și unde m-aș duce? Nu aveam niciun fel de cunoștințe de geografie: nu o studiam la școală, pentru noi cartierul era de-ajuns, cărei Soții i-ar fi trebuit mai mult? Nici măcar nu știam cât de mare e Galaadul. Până unde se întindea, unde se termina? Mai concret, cum aș călători, ce-aș mânca, unde aș dormi? Și dacă fugeam, Dumnezeu m-ar urî? Sigur ar trimite pe cineva după mine? Le-aș cauza multă suferință celor din jur, asemenea concubinei tăiate în douăsprezece bucăți?

Lumea era infestată de bărbați care sigur ar fi tentați de o fată care a încălcat limitele: o astfel de fată ar fi considerată de moravuri ușoare. Probabil n-aș ajunge nici până la următoarea intersecție înainte de a fi sfâșiată în bucăți, deflorată și redusă la o grămadă de petale verzi veștejite.

Săptămâna pe care mi-o acordaseră pentru a-mi alege soțul s-a scurs. Paula și Comandantul Kyle îl preferau pe Comandantul Judd: avea cea mai multă putere. S-au dat peste cap să mă convingă, pentru că era mai bine dacă mireasa îl alegea de bunăvoie. Circulau bârfe despre nunți la nivel înalt care deraiaseră – plânsete, leșinuri, palme administrate de mama miresei. Trăsesem cu urechea și le auzisem pe Marthe spunând că înainte de anumite nunți se administraseră tranchilizante cu seringa. Dozajul necesita un reglaj fin: un mers ușor împleticit și vorbirea îngreunată puteau fi puse pe seama emoțiilor, nunta fiind un moment de o importanță uriașă în viața unei fete, dar o ceremonie la care mireasa își pierdea cunoștința nu se punea.

Era clar că m-ar fi măritat cu Comandantul Judd, indiferent dacă-mi convenea sau nu. Dacă detestam lucrul ăsta sau nu. Dar mi-am ținut aversiunea secretă și m-am prefăcut că aleg. După cum spuneam, învățasem să joc teatru.

— Gândește-te ce rang vei avea, mă dăscălea Paula. N-ai putea cere ceva mai bun de atât.

Comandantul Judd nu era tânăr și nu avea să trăiască veșnic, și oricât de departe ar fi fost de a-și dori acest lucru, cel mai probabil aveam să-i supraviețuiesc cu mult, mai spunea ea, iar după moartea lui aș deveni văduvă, ceea ce-mi dădea mult mai mult spațiu de manevră pentru a-mi alege următorul soț. Gândește-te ce avantaj ai avea! Firește, orice rude de sex

masculin, inclusiv cele prin alianță, ar juca un rol în alegerea celui de-al doilea soț.

În continuare, Paula trecea în revistă însușirile celorlalți doi candidați, denigrându-le aspectul fizic, caracterul și situația socială. Se deranja degeaba: îi detestam pe amândoi.

Între timp, cugetam la alte măsuri pe care le-aș putea lua. O variantă erau foarfecele de grădină pentru aranjamentele florale în stil franțuzesc, ca cele folosite de Becka – Paula avea și ea unele –, dar se aflau în magazia cu unelte de grădină, pe care o țineau încuiată. Auzisem de o fată care se spânzurase cu cordonul halatului de baie pentru a evita căsătoria. Vera povestise toată tărășenia cu un an înainte, în timp ce celelalte două Marthe afișau expresii triste și dădeau din cap dezaprobator.

— Sinuciderea este eșecul credinței, a afirmat Zilla.

— Lasă atâta stricăciune în urmă, a adăugat Roșa.

— O pată pe obrazul familiei, a conchis Vera.

Mai era și înălbitorul, dar îl țineau în bucătărie, și tot acolo erau și cuțitele; iar Marthele – care nu erau deloc proaste și aveau ochi și la spate – sesizaseră disperarea mea. Începuseră să arunce câte un proverb: „Tot răul spre bine”, „Cu cât e coaja mai tare, cu atât e nuca mai bună” și chiar „Diamantele sunt cele mai bune prietene ale femeii”. Rosa a mers până la a mormăi ca pentru sine, „Odată mort, ești mort pe vecie”, în timp ce mă privea cu coada ochiului.

Nu avea rost să le rog pe Marthe să mă ajute, nici măcar pe Zilla. Oricât de rău le-ar fi părut pentru mine, oricât de mult mi-ar fi dorit binele, nu aveau nicio putere pentru a modifica rezultatul.

La sfârșitul săptămânii, a fost anunțată logodna mea: cu Comandantul Judd, așa cum se hotărâse de la bun început. S-a prezentat la noi acasă în uniforma de paradă, cu toate medaliile, a dat mâna cu Comandantul Kyle, i-a făcut o plecăciune Paulei și a zâmbit în direcția creștetului meu. Paula a venit lângă mine, m-a cuprins cu brațul pe la spate, și-a lăsat mâna ușor pe talia mea: nu mai făcuse niciodată asta. Se temea că aș putea s-o rup la fugă?

— Bună seara, Agnes, draga mea, mi s-a adresat Comandantul Judd.

M-am concentrat pe medalii: era mai ușor să mă uit la ele decât la el.

— Poți spune bună seara, a spus Paula aproape în șoaptă, ciupindu-mă ușor cu mâna pe care mi-o așezase pe talie. Bună seara, *domnule.*

— Bună seara, am reușit să șoptesc. Domnule.

Comandantul a înaintat, și-a compus un zâmbet gușat și și-a lipit gura de fruntea mea într-un sărut cast. Avea buzele neplăcut de calde; s-a auzit un sunet de ventuză când și le-a retras. Mi-am imaginat cum îmi soarbe o bucățică mică, mică de creier prin piele. O mie de săruturi mai târziu și craniul meu va fi golit de creier.

— Sper să te fac foarte fericită, draga mea, mi-a zis.

Îi simțeam mirosul respirației, un amestec de alcool, apă de gură mentolată ca cea de la stomatolog și dinți stricați. Împotriva voinței mele, mi-a apărut o imagine cu noaptea nunții: o masă albă, enormă, informă și opacă înainta spre mine în atmosfera crepusculară a unei camere străine. Avea cap, dar nu și chip: doar un orificiu ca gura unei lipitori. De undeva din zona mijlocului pornea un al treilea tentacul care se unduia în aer. A ajuns la patul pe care stăteam întinsă, paralizată de groază și goală – trebuia să fii goală, sau cel puțin suficient de goală, spunea Shunammite. Ce ar fi urmat? Am închis ochii încercând să blochez scena interioară, apoi i-am deschis la loc.

Comandantul Judd s-a retras, privindu-mă cu viclenie. Oare mă cutremurasem când mă sărutase? Încercasem să nu. Paula mă ciupea și mai tare de talie. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să spun ceva, un *Mulțumesc* sau *Și eu sper la fel* sau *Sunt sigură că mă veți face fericită*, dar nu puteam. Mi-era rău de la stomac: și dacă vomitam chiar acum, pe covor? Ar fi fost o mare rușine.

— Este ieșit din comun de sfioasă, a spus Paula printre buzele strânse, aruncându-mi priviri piezișe pline de ură.

— O trăsătură fermecătoare, a replicat Comandantul Judd.

— Te poți retrage, Agnes Jemima, mi s-a adresat Paula. Tatăl tău și Comandantul au lucruri de discutat.

Așa că m-am îndreptat spre ușă. Mă simțeam ușor amețită.

— Pare ascultătoare, l-am auzit pe Comandantul Judd comentând când ieșeam din cameră.

— O, da, a spus Paula. Mereu a fost un copil respectuos.

Ce mai mincinoasă. Știa foarte bine câtă furie clocotea în mine.

*

Cele trei responsabile cu aranjarea nunții mele, Mătușa Lorna, Mătușa Sara Lee și Mătușa Betty, ne-au făcut o nouă vizită, de data asta pentru a-mi lua măsurile pentru rochia de nuntă: au adus niște schițe. Mi s-a cerut să aleg rochia care-mi place cel mai mult. Am arătat spre una la întâmplare.

— Se simte bine? a întrebat-o încet Mătușa Betty pe Paula. Pare cam obosită.

— E o perioadă încărcată emoțional pentru ele, i-a replicat Paula.

— O, da, a confirmat Mătușa Betty. Atât de multe emoții!

— Ar trebui să le rugați pe Marthe să-i facă o băutură calmantă, a intervenit Mătușa Lorna. Ceva cu mușețel. Sau un sedativ.

Pe lângă rochie, urma să primesc și lenjerie de corp nouă și o cămașă de noapte specială pentru noaptea nunții, închisă cu funde de sus până jos în față – atât de ușor de desfăcut, ca un cadou frumos împachetat.

— Nu știu de ce ne batem capul cu volanele, s-a adresat Paula Mătușilor, peste capul meu. Nu le va aprecia.

— Nu ea le va privi, a spus Mătușa Sara Lee cu o directețe neașteptată.

Mătușa Lorna a chicotit pe înfundate.

Cât despre rochia de mireasă în sine, era una „clasică”, a explicat Mătușa Sara Lee. Stilul clasic era cel mai bun: liniile drepte sunt foarte elegante, după părerea ei. Un văl cu o ghirlandă de ghiocei și flori de nu-mă-uita făcute din material. Confecționarea florilor artificiale era unul dintre meșteșugurile încurajate în rândul Econonevestelor.

S-au purtat tratative în surdină cu privire la un tiv de dantelă – care merita adăugat, potrivit Mătușii Betty, pentru că arăta bine sau nu merita adăugat, preferabil din punctul de vedere al Paulei, dat fiind că scopul final nu era să arate bine. Nerostit: scopul principal era să se termine cât mai repede și să mă încredințeze trecutului ei, unde aș rămâne camuflată, inertă precum plumbul și neinflamabilă. Nimeni nu ar putea spune că

nu și-a făcut datoria de Soție a Comandantului ei și de bună cetățeană a Galaadului.

Nunta în sine ar avea loc imediat ce rochia e gata – așadar, putea fi planificată peste două săptămâni. Paula avea numele persoanelor pe care dorea să le invite la nuntă? a întrebat Mătușa Sara Lee. Cele două au coborât la parter să alcătuiască lista: Paula recita numele, iar Mătușa Sara Lee le nota. Mătușile erau cele care compuneau și livrau personal invitațiile verbale: era unul dintre rolurile lor, de a fi purtătoarele mesajelor otrăvite.

— Nu ești entuziasmată? m-a iscodit Mătușa Betty în timp ce ea și Mătușa Lorna își strângeau schițele, iar eu mă îmbrăcam la loc. Peste două săptămâni vei fi la casa ta!

Se simțea o urmă de melancolie în vocea ei – ea nu va avea niciodată casa ei –, dar nu am băgat-o în seamă. Două săptămâni, m-am gândit. Nu mai aveam decât paisprezece zile insignifiante de trăit pe acest pământ. Cum să mi le petrec?

37

Pe măsură ce zilele se scurgeau, deveneam din ce în ce mai disperată. Unde era scăparea? Pușcă nu aveam, nici pastile mortale. Mi-am amintit o poveste – răspândită la școală de Shunammite – despre Slujitoarea cuiva care înghițise soluție pentru desfundat țevile.

— I-a picat toată partea de jos a feței, șoptise Shunammite încântată. S-a… dizolvat! Sfârâia!

La vremea aceea, nu am crezut-o, dar acum o credeam.

O cadă plină cu apă? Dar m-aș sufoca, m-aș zbate, aș ieși să respir, în plus în cadă nu puteam lega o piatră de mine, cum aș fi putut face într-un lac, într-un râu sau în mare. Dar în niciun caz nu aveam cum să ajung la un lac, la un râu sau în mare.

Poate că trebuia să trec prin toată ceremonia și apoi să-l ucid pe Comandantul Judd în noaptea nunții. Subtilizez un cuțit și i-l înfig în gât întâi lui, apoi mie. Ar fi mult sânge de scos din cearșafuri. Dar nu mă voi ocupa eu de curățenie. Mi-am imaginat șocul Paulei în momentul în care va intra în camera măcelului. Ca într-o măcelărie. Și dus va fi statutul ei social.

Aceste scenarii erau fantezii, desigur. Dincolo de urzeala planurilor, știam că nu aș fi niciodată în stare să mă omor sau să omor pe altcineva. Mi-am amintit expresia încrâncenată a Beckăi când și-a sfâșiat încheietura: fusese serioasă, chiar era pregătită să moară. Era puternică într-un fel în care eu nu eram. Nu aș fi avut niciodată tăria ei.

*

Noaptea, înainte să adorm, îmi imaginam evadări miraculoase, dar pentru toate aveam nevoie de ajutorul altcuiva, și cine să mă ajute pe mine? Ar fi trebuit să fie o persoană necunoscută: un salvator, păzitorul unei uși ascunse, deținătorul unei parole secrete. Nimic din toate acestea nu mi se mai părea posibil dimineața la trezire. În cap mi se învârtea același lucru fără încetare: ce să fac, cum să fac? Abia dacă reușeam să gândesc, să mănânc.

— Emoții înainte de nuntă, binecuvântat fie-i sufletul, spunea Zilla.

Voiam ca sufletul meu să fie binecuvântat, dar nu vedeam cum ar fi fost posibil.

*

Când mai rămăseseră doar trei zile, am primit o vizită neașteptată. Zilla a urcat la mine în cameră să mă cheme la parter.

— A venit Mătușa Lydia și vrea să te vadă, mi-a zis pe un ton conspirativ. Noroc. Din partea noastră a tuturor.

Mătușa Lydia! Principala Fondatoare, tabloul cu ramă aurită din spatele fiecărei săli de clasă, Mătușa supremă – a venit să mă vadă pe mine? Ce făcusem? Am coborât scările tremurând.

Paula era plecată, un mare noroc; deși după ce am ajuns s-o cunosc pe Mătușa Lydia mai bine, mi-am dat seama că norocul nu avea nimic de-a face cu asta. Mătușa Lydia ședea pe canapeaua din sufragerie. Era mai mică decât mi-o aminteam de la înmormântarea lui Ofkyle, dar poate că asta se explică prin faptul că între timp crescusem eu. Chiar mi-a zâmbit, un surâs ridat, care îi dezvelea dinții îngălbeniți.

— Agnes, draga mea. M-am gândit că ai dori să afli vești despre prietena ta Becka.

Prezența ei mă copleșea atât de tare, încât mi-era greu să articulez.

— A murit? am șoptit, cu un mare gol în stomac.

— Dimpotrivă. E bine, sănătoasă.

— Unde e? am reușit să bâigui.

— E la Ardua Hall, cu noi. Își dorește să devină Mătușă și s-a înscris ca Suplicantă.

— O! am exclamat.

Începea să se facă lumină, se deschidea o ușă.

— Nu toate fetele sunt potrivite pentru căsătorie, a continuat. În cazul unora este pur și simplu o risipă de potențial. Mai sunt și alte moduri în care o fată sau o femeie poate contribui la lucrarea Domnului. O păsărică mi-a șoptit că ai fi de aceeași părere.

Cine-i spusese? Zilla? Își dăduse seama cât de profund nefericită eram.

— Da, am spus.

Poate că mi se răspundea în sfârșit rugăciunilor adresate Mătușii Lydia acum multă vreme, deși într-un cu totul alt mod decât mă așteptasem.

— Becka a simțit chemarea unei datorii mai înalte. Dacă și tu ai această chemare, mai ai încă timp să ne spui.

— Dar cum… nu știu cum…

— Este o opțiune pe care eu nu ți-o pot sugera direct. Aș încălca dreptul fundamental al tatălui de a aranja căsătoria fiicei. Chemarea poate prevala asupra dreptului patern, dar tu trebuie să faci primul pas spre noi. Intuiesc că Mătușa Estée ar fi dispusă să asculte. Dacă chemarea ta este într-adevăr suficient de puternică, vei găsi un mod de a lua legătura cu ea.

— Dar cum rămâne cu Comandantul Judd? am întrebat cu teamă.

Era atât de puternic: dacă îl împiedicam cu nunta, ar fi foarte furios, m-am gândit eu.

— Ah, Comandantul Judd are întotdeauna multe opțiuni, mi-a spus cu o expresie pe care n-am putut-o descifra.

*

Următoarea mea misiune era să găsesc o cale către Mătușa Estée. Nu îmi puteam declara intențiile: Paula m-ar fi împiedicat. M-ar fi închis în camera mea, ar fi folosit medicamente. Voia moartă-coaptă ca această căsătorie să aibă loc. Și folosesc expresia *moartă-coaptă* dinadins: era gata să-și dea sufletul pentru asta; deși, după cum aveam să aflu mai târziu, sufletul ei ardea deja în flăcările iadului.

A doua zi după vizita Mătușii Lydia, i-am adresat Paulei o rugăminte. Voiam să stau de vorbă cu Mătușa Lorna despre rochia de mireasă, pe care o probasem de două sau trei ori și era la modificat. Voiam ca totul să fie perfect pentru ziua mea specială, i-am spus. Am zâmbit. Rochia mi se părea că seamănă cu un abajur, dar planul meu era să par veselă și recunoscătoare.

Paula mi-a aruncat o privire tăioasă. Mă îndoiesc că a crezut în fața mea zâmbitoare, dar și dacă purtarea mea era prefăcută, cu atât mai bine, cât timp era purtarea care îi convenea ei.

— Mă bucur că arăți interes, mi-a spus sec. Vizita Mătușii Lydia ți-a prins bine.

Sigur că aflase despre vizită, deși nu și ce se vorbise exact.

Dar ar fi un deranj dacă Mătușa Lorna ar veni la noi acasă, mi-a explicat Paula. Nu era momentul, după cum ar fi trebuit să știu

– trebuia comandată mâncarea, trebuiau făcute aranjamentele florale, Paula nu avea timp pentru o astfel de vizită inutilă.

— Mătușa Lorna e acasă la Shunammite, i-am zis.

Știam de la Zilla: nunta Shunammitei se apropia din zi în zi. Atunci, Paznicul mă putea duce acolo cu mașina, a zis Paula. Am simțit cum inima îmi bate mai repede, unul dintre motive fiind acela că îmi era frică: acum trebuia să-mi duc planul riscant la capăt.

Cum de știau Marthele cine era unde? Nu aveau acces la Verbocomputere și nu aveau voie să primească scrisori. Probabil știau de la celelalte Marthe, dar și de la Mătuși și chiar de la unele Soții. Mătuși, Marthe, Soții: în ciuda invidiei și resentimentelor, poate chiar a urii pe care și le purtau, veștile circulau între ele ca și cum ar fi urmat firele unor pânze de păianjen invizibile.

*

Șoferul nostru Paznic a fost chemat și Paula l-a instruit. Bănuiesc că s-a bucurat să scape de mine: nefericirea mea avea probabil un miros acru care o irita. Shunammite obișnuia să spună că în laptele cald al fetelor care urmează să se mărite se pun pastile care le fac fericite, dar în al meu nu pusese nimeni.

M-am așezat pe bancheta din spate a mașinii noastre, în timp ce Paznicul mi-a ținut portiera deschisă. Am tras aer adânc în piept, pe jumătate de veselie, pe jumătate de frică. Și dacă încercarea mea de a le păcăli va da greș? Și dacă va reuși? În ambele cazuri, mă îndreptam spre necunoscut.

Chiar m-am consultat cu Mătușa Lorna care, într-adevăr, era acasă la Shunammite. Cea din urmă a spus că se bucura să mă vadă și că, odată măritate, ne vom putea vizita des! M-a băgat repede în casă și m-a dus să-i văd rochia și să-mi povestească totul despre soțul pe care avea să-l aibă curând și care (mi-a șoptit chicotind) semăna cu un crap, cu gușă și ochi bulbucați, dar se afla în eșalonul superior al Comandanților.

Ce grozav, i-am spus eu. I-am admirat rochia și i-am spus că era mult mai elegantă decât a mea. Shunammite a râs și a zis că auzise că eu mă măritam practic cu Dumnezeu, atât de important era viitorul meu soț, ce noroc pe capul meu; am lăsat privirea în pământ și i-am răspuns că în orice caz rochia ei era

mai frumoasă. I-a făcut plăcere să audă asta și m-a asigurat că vom trece amândouă cu bine peste partea cu sexul, fără să facem mare caz din asta. Vom respecta instrucțiunile Mătușii Lise și ne vom gândi cum aranjăm florile în vază și totul se va termina repede și poate vom avea și copii adevărați, ai noștri, nu de la Slujitoare. M-a întrebat dacă aș dori un biscuit cu ovăz și a trimis-o pe Martha să aducă. Am luat unul și l-am ronțăit, deși nu mi-era foame.

Nu puteam să stau mult, i-am explicat, pentru că aveam atâtea de făcut. Aș fi putut s-o văd însă pe Mătușa Lorna înainte? Am găsit-o într-una dintre camerele nefolosite din partea cealaltă a culoarului, aplecată deasupra carnetului ei. Am rugat-o să mai adauge una, alta la rochia mea – o fundă albă, un volan alb, nu mai știu. Mi-am luat la revedere de la Shunammite, i-am mulțumit pentru biscuit și i-am mai spus o dată ce rochie frumoasă avea. Am ieșit pe ușa din față, făcându-i cu mâna veselă ca o fată adevărată și am pornit spre mașina noastră.

Când am ajuns la ea, cu inima bubuind, l-am întrebat pe șofer dacă ar putea să oprească la vechea mea școală, pentru că voiam să-i mulțumesc Mătușii Estée pentru tot ceea ce mă învățase.

În picioare, lângă mașină, îmi ținea portiera din spate deschisă. Mi-a adresat o încruntătură suspicioasă.

— Nu astea sunt ordinele pe care le-am primit, a zis.

I-am oferit un zâmbet fermecător, speram eu. Îmi simțeam fața țeapănă, parcă ar fi fost acoperită cu lipici întărit.

— Nu e niciun risc, i-am spus. Pe Soția Comandantului Kyle nu o va deranja. Mătușa Estée e o *Mătușă*! E datoria ei să aibă grijă de mine!

— Păi, nu știu, a continuat să ezite.

Mi-am ridicat privirea spre el. Nu-l privisem niciodată cu atenție, dat fiind că de obicei nu îl vedeam decât de la spate. Avea trupul în formă de torpilă, îngust în partea de sus, gros la mijloc. Nu se bărbierise cu atenție și avea fire crescute și o iritație.

— În curând voi fi o femeie măritată. Cu un Comandant foarte puternic. Are mai multă putere decât Paula – decât Soția Comandantului Kyle.

Am făcut o pauză ca să poată absorbi informația, apoi, mi-e rușine s-o spun, mi-am pus ușor palma peste mâna cu care ținea portiera.

— Voi avea grijă să fii răsplătit, am adăugat.

A tresărit și i s-au înroșit obrajii.

— Păi, atunci, a spus fără să zâmbească însă.

Deci așa obțin femeile ce au nevoie, am reflectat. Dacă sunt pregătite să flateze, să mintă și să își încalce cuvântul. Eram dezgustată de mine, dar veți observa că asta nu m-a oprit. I-am zâmbit din nou și mi-am ridicat poalele o idee mai sus, dezgolindu-mi o gleznă atunci când mi-am urcat picioarele în mașină.

— Mulțumesc. Nu-ți va părea rău.

M-a dus la fosta mea școală cum l-am rugat și a vorbit cu Îngerii care o păzeau, apoi porțile duble s-au deschis și ne-au lăsat să intrăm. I-am spus șoferului să mă aștepte: nu dura mult. Apoi am intrat ca o somnambulă în clădirea școlii, care acum mi se părea mult mai mică decât când plecasem de acolo.

Orele de curs se terminaseră; am avut noroc că Mătușa Estée era încă în clădire, deși se prea poate ca nici de data aceasta să nu fi fost vorba de noroc. Stătea la catedră în sala ei de clasă obișnuită, scria în caiet. A ridicat ochii când am intrat.

— Vai, Agnes. Ce mare te-ai făcut!

Aici se termina planul meu. Îmi venea să mă arunc la pământ în fața ei și să izbucnesc în lacrimi. Se purtase atât de frumos cu mine.

— Mă mărită cu un bărbat oribil, dezgustător! Mai bine mă omor!

Chiar m-au podidit lacrimile și m-am prăbușit pe biroul ei. Într-un fel chiar jucam teatru, și încă prost, dar în același timp era adevărat, dacă înțelegeți.

Mătușa Estée m-a ajutat să mă ridic și m-a dus la un scaun.

— Stai jos, draga mea și povestește-mi.

Mi-a pus întrebările pe care avea datoria de a mi le pune. Am luat în considerare efectele pozitive pe care această căsătorie le-ar avea asupra viitorului meu? I-am spus că eram conștientă de avantaje, dar nu-mi păsa de ele pentru că nu aveam un viitor, nu în felul acesta. Dar ceilalți candidați? m-a iscodit. Ar fi vreunul preferabil? Nu era niciunul mai breaz, i-am răspuns, și oricum Paula se hotărâse asupra Comandantului Judd. Chiar

intenționam să mă sinucid? Am zis că da și că dacă nu reușeam înainte de nuntă, aș face-o sigur după și l-aș ucide și pe Comandantul Judd de cum ar încerca să mă atingă cu un deget. Cu un cuțit aș face-o, am adăugat. I-aș tăia beregata.

Am rostit-o cu convingere, ca să înțeleagă că eram capabilă s-o fac, iar pe moment chiar m-am crezut în stare. Aproape simțeam sângele țâșnind din el. Și apoi sângele meu. Aproape îl vedeam: o ceață roșie.

Mătușa Estée nu m-a certat că sunt păcătoasă, cum ar fi făcut Mătușa Vidala. În schimb, mi-a spus că îmi înțelege supărarea.

— Dar știi vreun alt mod în care ai putea contribui la binele comun? Poate ai simțit o chemare?

Uitasem de partea asta, dar mi-am amintit.

— O, da. Da, am simțit-o. Am fost chemată să servesc o cauză mai înaltă.

Mătușa Estée mi-a aruncat o privire lungă și iscoditoare. Apoi m-a întrebat dacă se poate ruga în liniște: avea nevoie de îndrumare pentru a ști ce să facă. Am urmărit-o cum și-a împreunat mâinile, a închis ochii și a lăsat capul în jos. Mi-am ținut respirația: Doamne, te rog, trimite-i mesajul cel bun, m-am rugat la rândul meu.

Într-un final, a deschis ochii și mi-a zâmbit.

— Am să vorbesc cu părinții tăi. Și cu Mătușa Lydia.

— Vă mulțumesc.

Mă podideau din nou lacrimile, de ușurare de data asta.

— Vrei să vii cu mine? Să stăm de vorbă cu părinții tăi?

— Nu pot. Dacă vin, o să mă înșface, o să mă încuie în cameră și o să-mi dea pastile. Știți că așa vor face.

Nu a negat.

— Uneori așa e cel mai bine, dar în cazul tău, nu cred. Dar nici nu poți rămâne aici, la școală. Nu i-aș putea opri pe Agenți să intre, să te ia pe sus și să te facă să te răzgândești. Sigur nu vrei asta. Mai bine vii cu mine.

Pesemne a evaluat-o pe Paula și și-a dat seama că ar fi în stare de orice. Atunci nu am știut cum obținuse Mătușa Estée aceste informații despre Paula, dar acum știu. Mătușile aveau metodele și informatoarele lor: nu existau pereți suficient de groși, nici uși încuiate.

Am ieșit și i-a spus șoferului meu să o anunțe pe Soția Comandantului său că îi părea rău că a reținut-o atât de mult pe

Agnes Jemima și că spera că nu a provocat îngrijorare inutilă. Mai mult, să-i spună că ea, Mătușa Estée, se pregătea să-i facă o vizită Soției Comandantului Kyle pentru a lămuri o chestiune importantă.

— Și ea? a întrebat el referindu-se la mine.

Mătușa Estée l-a asigurat că-și asumă responsabilitatea pentru mine, el nu are de ce să-și facă griji. Șoferul m-a privit cu reproș – de fapt, cu dezgust: știa că îl păcălisem și că avea să pătimească. Dar s-a urcat în mașină și a ieșit pe porți. Îngerii aparțineau Școlii Vidala: o ascultau pe Mătușa Estée.

Apoi Mătușa Estée și-a folosit pagerul ca să-și cheme propriul șofer Paznic și ne-am urcat în mașina ei.

— Te duc într-un loc sigur, mi-a spus. Trebuie să rămâi acolo până când stau eu de vorbă cu părinții tac Când ajungem în locul sigur, trebuie să-mi promiți ca mănânci ceva. Îmi promiți?

— N-o să-mi fie foame.

Încă îmi rețineam lacrimile.

— Ți se va face, după ce te liniștești. Un pahar cu lapte cald măcar.

M-a luat de mână și m-a strâns ușor.

— Totul va fi bine. Și orice lucru va fi spre bine.

Apoi mi-a dat drumul la mână și m-a bătut ușor

A fost întru câtva reconfortant, dar mie mi-au dat din nou lacrimile. Bunătatea are uneori acest efect.

— Cum? Cum poate să mai fie bine?

— Nu știu, mi-a răspuns Mătușa Estée. Dar va fi. Am credință.

A oftat.

— Uneori e greu să ai credință.

Soarele apunea. Aerul de primăvară era încărcat de ceața aurie care se formează deseori în această perioadă a anului: praf sau polen. Frunzele copacilor aveau acea strălucire de frunze noi, abia desfăcute; ca și cum fiecare frunză ar fi un cadou care se despachetează singur, unul câte unul, pentru prima dată. Ca și cum Dumnezeu doar ce le-ar fi creat, obișnuia să ne spună Mătușa Estée în timpul orelor de Apreciere a naturii, evocând imaginea lui Dumnezeu fluturând din mână peste copacii goi din timpul iernii și făcându-i să înmugurească și să înfrunzească. Fiecare frunză e unică, obișnuia ea să adauge, la fel ca voi! Era un gând frumos.

Mașina ne-a dus pe Mătușa Estée și pe mine pe străzile aurite. Voi mai revedea vreodată casele, copacii și trotuarele acestea? Trotuare goale, străzi liniștite. Începeau să se aprindă luminile în case; înăuntrul lor se aflau oameni fericiți, oameni care știau care le e locul. Mă simțeam deja o paria; dar mi-o făcusem cu mâna mea, așa că nu aveam dreptul să-mi plâng de milă.

— Unde mergem? am întrebat-o pe Mătușa Estée.

— La Ardua Hall, a spus. Poți sta acolo cât timp vorbesc cu părinții tăi.

Auzisem despre Ardua Hall, dar numele era mereu rostit în șoaptă pentru că era locul special al Mătușilor. Ce făceau Mătușile când noi nu le vedeam nu ne privea, spunea Zilla. Aleg să trăiască retrase, doar între ele, și nu trebuie să ne băgăm noi nasul.

— Dar n-aș vrea să fiu în locul *lor,* adăuga mereu Zilla.

— De ce nu? am întrebat-o odată.

— Treburi urâte, a spus Vera care toca la mașină carne de porc pentru o plăcintă. Se murdăresc pe mâini.

— Ca să nu ne murdărim noi, a completat Zilla pe un ton blând, întinzând cu sucitorul aluatul pentru plăcintă.

— Își murdăresc și mințile, a intervenit Rosa. Fie că le place sau nu.

Toca ceapa cu un satâr mare.

— Cititul! a zis ea lovind cu satârul excesiv de tare. Nu mi-a plăcut niciodată să citesc.

— Nici mie, a spus Vera. Cine știe prin ce lucruri trebuie să sape! Mizerii și noroi.

— Mai bine ca noi decât ca ele, a declarat Zilla.

— Nu pot avea soți, a spus Rosa. Nu că eu mi-aș dori unul, și totuși. Și nici copii nu pot avea.

— Oricum sunt prea bătrâne, a zis Vera. Uscate ca iasca.

— Aluatul e gata, a anunțat Zilla. Țelină avem?

În ciuda prezentării descurajatoare a Mătușilor, Ardua Hall îmi stârnise curiozitatea. De când aflasem că Tabitha nu e mama mea, mă atrăgea tot ce era secret. Mică fiind, îmi lăsasem mintea să brodeze despre Ardua Hall, mi-o imaginasem enormă, plină de vrăji și farmece: clădirea care adăpostea o putere ascunsă atât de mare și de puțin cunoscută trebuia să fie una impunătoare. Era un castel imens sau un fel de închisoare? Era ca școala noastră? Cel mai probabil avea zăvoare mari de alamă la uși, pe care doar Mătușile știau să le deschidă.

Mintea se va grăbi să umple orice loc lăsat gol. Teama e mereu la îndemână pentru a compensa, la fel și curiozitatea. Iar eu am o experiență generoasă cu ambele.

*

— Acolo locuiți? am întrebat-o pe Mătușa Estée. La Ardua Hall?

— Toate Mătușile din oraș locuiesc acolo, mi-a răspuns. Dar venim și plecăm.

În timp ce se aprindeau luminile pe străzi, colorând aerul într-un portocaliu tern, am ajuns la o poartă aflată într-un zid înalt, de cărămidă. Poarta de fier era încuiată. Mașina noastră s-a oprit; apoi poarta s-a deschis larg. Am văzut proiectoare, copaci. Un grup de bărbați în uniformele negre ale Agenților se vedeau în depărtare, stăteau în picioare pe o scară lată din fața unui palat puternic luminat, cu coloane albe – sau oricum – mie mi se părea că e un palat. Aveam să aflu curând că fusese o bibliotecă.

Mașina noastră a încetinit și a oprit, iar șoferul a deschis portiera întâi pentru Mătușa Estée, apoi pentru mine.

— Mulțumesc, i-a spus Mătușa Estée. Te rog să aștepți aici. Mă întorc repede.

M-a luat de braț și m-a condus pe lângă o clădire mare, din piatră cenușie, am trecut pe lângă statuia unei femei înconjurată de alte câteva. În mod normal nu vedeai statui de femei în Galaad, doar de bărbați.

— Aceasta este Mătușa Lydia, mi-a explicat Mătușa Estée. Mai exact, statuia ei.

Mi s-a părut mie sau Mătușa Estée a făcut o mică plecăciune?

— E diferită în realitate, am comentat.

Nu știam dacă vizita Mătușii Lydia la mine trebuia să rămână un secret, așa că am adăugat:

— Am văzut-o la o înmormântare. Nu e așa de mare.

Mătușa Estée a ezitat o clipă înainte să răspundă. Privind retrospectiv, îmi dau seama că era o problemă dificilă: nu vrei să fii surprins afirmând că o persoană importantă este mică.

— Nu, mi-a răspuns. Dar statuile nu sunt oameni reali.

Am cotit pe o alee pavată. De o parte a ei se afla o clădire lungă, din cărămidă, cu trei etaje, iar din loc în loc se vedeau intrări identice, fiecare cu câteva trepte în față și un triunghi alb deasupra. Înăuntrul triunghiului scria ceva, dar nu știam încă să citesc. Cu toate astea, am fost surprinsă să văd o inscripție într-un loc atât de public.

— Aceasta e Ardua Hall, mi-a spus Mătușa Estée.

Eram dezamăgită: mă așteptasem la ceva mult mai grandios.

— Intră. Aici vei fi în siguranță.

— În siguranță?

— Pentru moment. Și pentru multă vreme, sper.

A zâmbit cu blândețe.

— Niciun bărbat nu poate intra fără permisiunea Mătușilor. E lege. Te poți odihni aici până mă întorc.

Poate că eram la adăpost de bărbați, m-am gândit, dar nu și de femei. Paula putea oricând da buzna, să mă târască afară, înapoi în locul unde existau soți.

Mătușa Estée m-a condus într-o cameră de mărime mijlocie, cu o canapea.

— Acesta e spațiul comun de zi. Există o baie dincolo de ușa aceea.

M-a îndrumat apoi pe niște trepte, la capătul cărora se afla o cămăruță, cu un pat de o persoană și un birou.

— Una dintre Mătuși îți va aduce o cană cu lapte cald. Apoi ar trebui să dormi puțin. Te rog să nu-ți faci griji. Dumnezeu mi-a spus că totul va fi bine.

Eu nu eram la fel de încrezătoare cum părea ea, dar m-a liniștit.

A așteptat până când a sosit laptele cald, adus de o Mătușă tăcută.

— Mulțumesc, Mătușă Silhouette, i-a spus.

Cealaltă a dat din cap și a ieșit în tăcere. Mătușa Estée m-a bătut ușor pe braț, apoi a plecat, închizând ușa în urma ei.

Nu am luat decât o gură din lapte: nu aveam încredere în el. Oare Mătușile m-ar droga înainte să mă răpească și să mă predea în mâinile Paulei? Pe Mătușa Estée nu o credeam în stare de asta, dar Mătușa Silhouette părea genul. Mătușile erau de partea Soțiilor sau cel puțin așa îmi spuseseră fetele la școală.

M-am plimbat prin camera mică; apoi m-am întins pe patul îngust. Dar eram prea neliniștită ca să adorm, așa că m-am ridicat din nou în picioare. Pe perete era o fotografie: Mătușa Lydia, cu zâmbetul ei indescifrabil. Pe peretele opus era o fotografie cu Pruncul Nicole. Erau aceleași tablouri familiare din clasele de la Școala Vidala și, în mod ciudat, acest lucru mi s-a părut reconfortant.

Pe birou se afla o carte.

Gândisem și făcusem atâtea lucruri interzise în ziua aceea, încât eram gata pentru încă unul. M-am apropiat de birou și am fixat cartea cu privirea. Ce putea să conțină atât de periculos pentru fetele ca mine? Atât de inflamabil? De nociv?

Am întins mâna și am luat cartea.

Am deschis-o la prima pagină. N-au țâșnit flăcări.

Înăuntrul ei erau multe pagini albe, cu multe semne pe ele. Semănau cu niște gâze, frânturi de insecte negre aranjate pe rânduri, ca furnicile. Intuiam cumva că semnele conțineau sunete și un înțeles, dar nu-mi aminteam de unde știam asta.

— E foarte greu la început, a rostit o voce din spatele meu.

Nu auzisem când se deschisese ușa. M-am întors speriată.

— Becka!

Ultima dată o văzusem la ora de aranjamente florale a Mătușii Lise, îi țâșnea sânge din încheietura sfâșiată, iar fața îi era palidă, hotărâtă și deznădăjduită. Acum arăta mult mai bine. Era îmbrăcată cu o rochie maro, largă în partea de sus, prinsă cu o curea în talie; își purta părul cu cărare pe mijloc și prins la spate.

— Nu mă mai cheamă Becka. Acum sunt Mătușa Immortelle; sunt Suplicantă. Dar poți să-mi spui Becka când suntem doar noi două.

— Deci nu te-ai măritat până la urmă. Mătușa Lydia mi-a spus că ai simțit chemarea unei datorii mai înalte.

— Da. Nu mai trebuie să mă mărit cu un bărbat niciodată. Dar tu? Am auzit că trebuia să te căsătorești cu cineva foarte sus-pus.

— Așa trebuia.

Am început să plâng.

— Dar nu pot. Pur și simplu nu pot!

M-am șters la nas cu mâneca.

— Te înțeleg, mi-a zis. Le-am spus că mai bine mor. Probabil și tu le-ai spus la fel.

Am dat din cap că da.

— Le-ai spus că ai simțit chemarea? Să fii Mătușă?

Am dat din nou din cap.

— Chiar o ai?

— Nu știu, i-am răspuns.

— Nici eu nu știu. Dar am trecut perioada de probă de șase luni. După nouă ani – când sunt suficient de matură – pot să mă înscriu pentru stagiul ca Perlă misionară și, după ce mi-l îndeplinesc, voi fi Mătușă cu drepturi depline. Poate că atunci voi simți chemarea adevărată. Mă rog pentru asta.

Terminasem de plâns.

— Ce trebuie să fac? Ca să trec perioada de probă?

— La început te pun să speli vasele, să freci podelele, să cureți toaletele, să ajuți la spălătorie și la bucătărie, la fel ca Marthele. Și trebuie să începi să înveți să citești. Cititul e mult mai greu decât spălatul toaletelor. Dar deja am învățat să citesc puțin.

I-am întins cartea.

— Arată-mi! E una dintre cărțile păcătoase? E plină de lucruri interzise, cum ne zicea Mătușa Vidala?

— Asta? m-a întrebat zâmbind.

— Nu asta, nu. E doar *Regulamentul de ordine interioară al Ardua Hall,* cuprinde istoria instituției, jurămintele și cântările. Plus programul săptămânal al spălătoriei.

— Haide! Citește-l!

Eram curioasă dacă într-adevăr putea să traducă în cuvinte semnele ca niște gâze negre. Dar cum mi-aș fi putut da seama dacă erau cuvintele corecte, din moment ce eu nu știam să le citesc?

A deschis cartea.

— Uite, pe prima pagină scrie: „Ardua Hall. Teorie și practică, protocoale și proceduri, *Per Ardua Cum Estrus".*

Mi-a arătat:

— Vezi asta? E un A.

— Ce e un A?

A oftat.

— Nu putem face asta azi pentru că trebuie să merg la Biblioteca Hildegard, sunt în tură de noapte, dar îți promit că te voi ajuta mai încolo, dacă te lasă să rămâi. O putem întreba pe Mătușa Lydia dacă poți să locuiești aici, cu mine. Sunt două dormitoare goale.

— Crezi că ne va da voie?

— Nu sunt sigură, a spus Becka coborând vocea. Dar să nu spui nimic rău despre ea niciodată, chiar dacă crezi că te afli într-un loc sigur ca acesta. Are metodele ei de a afla.

Apoi în șoaptă:

— Dintre toate Mătușile, e de departe cea mai înfricoșătoare!

— Mai înfricoșătoare decât Mătușa Vidala? am întrebat-o tot în șoaptă.

— Mătușa Vidala vrea să greșești. În schimb Mătușa Lydia... e greu de descris. Ai impresia că vrea să fii mai bună decât ești.

— E o atitudine care te inspiră, i-am spus.

Mătușii Lise îi plăcea foarte mult să folosească expresia „care te inspiră” în legătură cu aranjamentele florale.

— Te privește ca și cum te-ar vedea cu adevărat.

Atât de mulți oameni se uitaseră prin mine.

— Cred că mi-ar plăcea asta, i-am zis.

— Nu. Chestia asta o face înfricoșătoare.

40

Paula a venit la Ardua Hall ca să încerce să mă convingă. Mătușa Lydia a spus că ar fi cuviincios din partea mea să mă întâlnesc cu ea și s-o asigur în persoană de justețea și sfințenia deciziei mele, prin urmare m-am conformat.

Paula mă aștepta la una dintre mesele roz de la Schlafly Café, unde noi, cele de la Ardua Hall, aveam permisiunea să primim vizitatori. Era furioasă.

— Tu chiar n-ai idee cât ne-am zbătut eu și tatăl tău ca să obținem alianța cu Comandantul Judd? Îți dezonorezi tatăl.

— Faptul că mă alătur Mătușilor e departe de a fi dezonorant, am spus evlavioasă. Am simțit chemarea unei datorii mai înalte. Nu am putut-o ignora.

— Minți. Nu ești genul de fată pe care ar alege-o Dumnezeu. Îți ordon să te întorci imediat acasă.

M-am ridicat brusc și ceașca de ceai s-a făcut țăndări.

— Cum îndrăznești să pui la îndoială voia Domnului?

Aproape am strigat.

— Păcatul tău va ieși la iveală!

Nu știam la ce păcat mă refer, dar toată lumea are un păcat de un fel sau altul.

— Fă pe nebuna, mă sfătuise Becka. Și nu vor mai vrea să te mărite cu nimeni: ei ar fi responsabili dacă ai face ceva violent.

Șocată, Paula a rămas fără replică o clipă, după care mi-a zis:

— Mătușile au nevoie de acordul Comandantului Kyle, și el nu și-l va da niciodată. Așa că fă-ți bagajele pentru că pleci, acum.

În acel moment însă în cafenea a intrat Mătușa Lydia.

— Aș putea să vă vorbesc o clipă? i s-a adresat Paulei.

Cele două s-au mutat la o masă îndepărtată de a mea. M-am chinuit să aud ce spune Mătușa Lydia, dar nu am reușit. Când s-a ridicat însă, Paula părea bolnavă. A ieșit din cafenea fără să-mi adreseze un cuvânt, iar mai târziu în acea după-amiază Comandantul Kyle a semnat documentul oficial prin care își ceda autoritatea asupra mea în favoarea Mătușilor. Mulți ani mai târziu aveam să aflu ce i-a spus Mătușa Lydia Paulei pentru a o forța să renunțe la mine.

*

În continuare, a trebuit să susțin interviurile cu Mătușile Fondatoare. Becka mă sfătuise cum să mă comport cel mai bine cu fiecare dintre ele: Mătușa Elizabeth era adepta slujirii cu abnegație a binelui comun, Mătușa Helena voia să termine cât mai repede, în schimb Mătușii Vidala îi plăcea să te târăști în genunchi în fața ei și să te umilești, așa că eram pregătită.

Primul interviu a fost cu Mătușa Elizabeth. M-a întrebat dacă mă opuneam căsătoriei în general sau doar căsătoriei cu Comandantul Judd? I-am spus că eram împotriva căsătoriei în general, lucru care a părut să-i fie pe plac. Apoi m-a întrebat dacă mă gândisem în ce fel Comandantul Judd se va simți rănit de decizia mea – rănit în sentimente. Am fost cât pe ce să-i răspund că acesta nu părea să aibă sentimente, dar Becka mă avertizase să nu spun nimic nepoliticos, pentru că Mătușile nu tolerează asta.

I-am zis că mă rugasem pentru binele emoțional al Comandantului Judd și că merita toată fericirea, pe care eram sigură că i-o va aduce o altă Soție, însă Domnul îndrumătorul nostru mă asigurase că eu nu-i voi putea oferi acea fericire, lui sau oricărui alt bărbat, și că doream să mă consacru și să servesc toate femeile din Galaad, nu doar un singur bărbat și o singură familie.

— Dacă asta crezi cu adevărat, te afli într-o poziție spirituală avantajată pentru a-ți găsi locul aici la Ardua Hall. Voi vota în favoarea acceptării tale condiționate. După șase luni, vom vedea dacă această viață este într-adevăr calea pe care ai ales s-o urmezi.

I-am mulțumit de mai multe ori și i-am spus cât de recunoscătoare îi eram, iar ei apărut să-i facă plăcere.

Interviul cu Mătușa Helena nu a fost cine știe ce. Scria într-un caiet și nu a ridicat ochii din el. M-a informat că Mătușa Lydia se hotărâse deja, prin urmare sigur că își va da și ea acordul. Mi-a dat de înțeles că o plictisesc și îi irosesc timpul.

Interviul cu Mătușa Vidala a fost cel mai greu. Îmi fusese profesoară și nu mă plăcuse la vremea aceea. Mi-a reproșat că mă fofilez de la a-mi face datoria și că orice fată dăruită cu trup de femeie era obligată să-și sacrifice trupul servindu-l pe Dumnezeu, gloria Galaadului și umanitatea în general, respectiv să-și îndeplinească funcția care-i fusese hărăzită începând cu momentul Genezei, că aceasta era legea firii.

I-am spus că Dumnezeu le oferise femeilor și alte daruri, cum ar fi cele cu care o binecuvântase pe ea. M-a întrebat care ar fi acestea? Darul cititului, i-am răspuns, dat fiind că toate Mătușile îl aveau. Mi-a replicat că în cazul Mătușilor cititul era sfânt, pus în slujba tuturor lucrurilor enumerate anterior – le-a enumerat din nou – și mă consideram eu suficient de sacră?

I-am spus că eram dispusă să fac toate muncile grele necesare pentru a deveni o Mătușă la fel ca ea, care era un adevărat model pentru mine, și că încă nu eram sacră deloc, dar, cu ajutorul harului și al rugăciunii, poate că aș obține suficientă sacralitate, deși nu puteam spera vreodată să ating nivelul de sacralitate pe care îl atinsese ea.

Mătușa Vidala a hotărât că am dat dovadă de umilința necesară, ceea ce era de bun augur pentru integrarea mea în comunitatea de credință de la Ardua Hall. Ba chiar mi-a oferit unul dintre zâmbetele ei țuguiate înainte să plec din biroul ei.

Interviul final l-am susținut cu Mătușa Lydia. La interviurile cu celelalte fusesem neliniștită, dar acum, stând în dreptul ușii biroului Mătușii Lydia, eram de-a dreptul îngrozită. Dacă s-a răzgândit? Avea reputația unei femei nu doar înfricoșătoare, ci și imprevizibile. Tocmai când ridicam mâna ca să bat la ușă, o voce s-a auzit dinăuntru:

— Nu sta acolo toată ziua. Intră.

Oare mă văzuse cu ajutorul unei minicamere ascunse? Becka mă prevenise că se folosea mult de ele, sau cel puțin așa se zvonea. După cum aveam să descopăr curând, Ardua Hall era o cameră de rezonanță: zvonurile se alimentau unele pe altele, încât niciodată nu puteai ști sigur de unde porniseră.

Am intrat. Mătușa Lydia stătea în spatele biroului, pe care se aflau teancuri înalte de dosare.

— Agnes, trebuie să te felicit. În ciuda numeroaselor obstacole, ai reușit să intri aici și să răspunzi chemării de a deveni una dintre noi.

Am încuviințat din cap. Mi-era teamă că mă va întreba sub ce formă primisem chemarea – auzisem o voce? Dar n-a făcut-o.

— Ești absolut convinsă că nu vrei să te căsătorești cu Comandantul Judd?

Am scuturat din cap că nu.

— Înțeleaptă alegere, a confirmat.

— Ce?

Eram surprinsă: aș fi crezut că-mi va ține o lecție de moralitate despre adevăratele îndatoriri ale femeii sau ceva de genul ăsta.

— Am vrut să zic: Poftim?

— Sunt convinsă că nu ai fi fost o Soție potrivită pentru el.

Am răsuflat ușurată.

— Nu, Mătușă Lydia, nu aș fi fost. Sper să nu fie foarte dezamăgit.

— I-am propus deja o alegere mai potrivită pentru el, mi-a răspuns. Fosta ta colegă de școală, Shunammite.

— Shunammite? Dar ea trebuia să se mărite cu altcineva!

— Aceste aranjamente pot fi oricând modificate. Crezi că schimbarea de soți va fi pe placul Shunammitei?

Mi-am adus aminte cum Shunammite abia și-a ascuns invidia față de partida mea, dar și entuziasmul ei legat de avantajele materiale pe care i le-ar aduce propria nuntă. Comandantul Judd i-ar putea oferi de zece ori pe-atât.

— Sunt sigură că va fi profund recunoscătoare, am răspuns.

— Sunt de acord.

A zâmbit. Era ca și cum ar fi zâmbit un păstârnac ofilit: din aceia pe care Marthele noastre îi aruncau în oala cu supă.

— Bine-ai venit la Ardua Hall, a adăugat. Ai fost acceptată. Sper că ești recunoscătoare pentru această șansă și pentru ajutorul pe care ți-l ofer.

— Sunt, Mătușă Lydia, am reușit să îngaim. Vă sunt profund recunoscătoare.

— Mă bucur să aud asta, a zis. Poate că într-o zi vei avea ocazia să mă ajuți la fel cum ai fost și tu ajutată. Binele se răsplătește cu bine. Aceasta este una dintre regulile noastre nescrise aici, la Ardua Hall.

XV
VULPEA ȘI PISICA
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Cu răbdarea treci marea. După faptă și răsplată. Răbdarea este prima dintre virtuți. Răzbunarea îmi aparține.

Zicalele astea învechite nu sunt mereu adevărate, dar uneori sunt. Uite una care este adevărată mereu: totul stă în alegerea momentului oportun. Ca la bancuri.

Nu că s-ar spune prea multe bancuri aici. Nu am vrea să fim acuzate de prost gust sau frivolitate. Într-o ierarhie a celor puternici, doar cei de la vârf au voie să facă bancuri, și chiar și ei numai în privat.

Dar să trec la subiect.

În dezvoltarea mea mintală, un rol esențial l-a jucat privilegiul de a fi o muscă invizibilă pe perete; sau, mai precis, o ureche în perete. Cât sunt de instructive confidențele pe care și le fac tinerele fete când cred că nu le ascultă o terță persoană. De-a lungul anilor, am mărit sensibilitatea microfoanelor, le-am reglat să capteze șoaptele, mi-am ținut respirația așteptând să văd care dintre noile mele recrute îmi va oferi informațiile rușinoase după care pofteam și pe care le colecționam. Treptat, dosarele mele s-au umplut, ca un balon cu aer cald gata de decolare.

În ce o privește pe Becka, a durat ani de zile. Mereu a fost foarte reticentă în legătură cu cauza principală a disperării ei, chiar și față de prietena ei din școală, Agnes. A trebuit să aștept să se dezvolte suficientă încredere între ele.

Agnes a fost cea care a abordat până la urmă subiectul. Le folosesc vechile nume aici – Agnes, Becka – pentru că așa își spuneau între ele. Transformarea lor în Mătuși perfecte nu era nici pe departe desăvârșită, lucru care îmi plăcea. Pe de altă parte, a nimănui nu este la o adică.

— Becka, ce ai pățit cu adevărat? a întrebat-o Agnes într-o zi când studiau împreună Biblia. Ce te-a făcut atât de pornită împotriva căsătoriei?

Tăcere.

— Știu că a fost ceva. Te rog, nu vrei să împărtășești asta cu mine?

— Nu pot spune.

— Poți avea încredere în mine. Nu voi spune nimănui.

Apoi, în frânturi, a ieșit la iveală. Nemernicul de doctor Grove nu se limitase la a-și pipăi tinerele paciente pe scaunul stomatologic. Eram la curent cu asta de ceva timp. Ba chiar

adunasem probe fotografice, dar renunțasem la ele pentru că mărturiile fetelor – dacă ar putea fi extrase de la ele, lucru de care mă îndoiam în acest caz – nu ar însemna nimic sau mai nimic. Chiar dacă e vorba de femei adulte, aici, în Galaad, patru martore echivalează cu un martor bărbat.

Grove se bazase pe asta. Mai mult, individul se bucura de încrederea Comandanților: era un stomatolog excelent, iar cei de la putere le lasă lanțul foarte lung profesioniștilor capabili să le ușureze suferințele. Doctori, stomatologi, avocați, contabili: în noua lume a Galaadului, la fel ca în cea veche, păcatele lor sunt frecvent iertate.

Dar ceea ce îi făcuse Grove micuței Becka – inițial foarte mică, apoi ceva mai mare, dar tot mică –, asta cerea răzbunare.

Pe Becka nu mă puteam baza să o pună în aplicare. Nu ar depune mărturie împotriva lui Grove, de asta eram sigură. Conversația ei cu Agnes doar a confirmat.

AGNES: Trebuie să spui cuiva.

BECKA: Nu, nu am cui.

AGNES: I-am putea spune Mătușii Lydia.

BECKA: Ar spune că era părintele meu și că trebuie să ne ascultăm părinții, așa a lăsat Dumnezeu. Tot asta a zis și el, tatăl meu.

AGNES: Dar nu era părintele tău cu adevărat. Nu dacă ți-a făcut ce ți-a făcut. Te-au furat de la mama ta, le-ai fost dată când erai bebeluș…

BECKA: Spunea că Dumnezeu i-a dat autoritate asupra mea.

AGNES: Atunci poate așa-zisa ta mamă?

BECKA: Nu m-ar crede. Și dacă m-ar crede, ar spune că l-am provocat eu. Toți ar spune asta.

AGNES: Dar aveai patru ani!

BECKA: Nu contează, tot așa vor spune. Știi bine și tu. Nu-și permit să creadă cuvântul unor oameni ca… oameni ca mine. Și să zicem că m-ar crede, l-ar omorî, Slujitoarele l-ar sfâșia în bucăți la o Particicuție și ar fi din vina mea. Nu aș putea trăi cu asta. Ar fi ca o crimă.

*

N-am pomenit de lacrimi, de vorbele de mângâiere ale lui Agnes, de jurămintele de prietenie veșnică, de rugăciunile pe

care le-au spus. Dar ele au existat. Ar fi topit și o inimă de piatră. Aproape au topit-o pe a mea.

Rezultatul final a fost că Becka a hotărât să-i închine această suferință tăcută a ei lui Dumnezeu, în chip de sacrificiu. Nu sunt sigură cum a primit Dumnezeu treaba asta, dar pe mine nu m-a satisfăcut deloc. Cine a fost judecător o dată rămâne judecător pe vecie. Am judecat și am pronunțat sentința. Dar cum să ne asigurăm de executarea ei?

După ce am cugetat o vreme, săptămâna trecută am decis să trec la acțiune. Am invitat-o pe Mătușa Elizabeth la o ceașcă cu ceai de mentă la Schlafly Café.

Era toată numai zâmbete: avea impresia că mi-a intrat în grații.

— Mătușă Lydia. Ce plăcere neașteptată!

Avea maniere foarte elegante când alegea să le folosească. Cine a fost o dată absolventă de Vassar rămâne absolventă de Vassar pe vecie – gândeam uneori depreciativ urmărind-o cum face carne vie tălpile unei potențiale Slujitoare la Centrul Rahela și Lia.

— M-am gândit să avem o discuție confidențială, i-am spus.

S-a aplecat spre mine, așteptând bârfa.

— Sunt numai urechi, a zis.

Un neadevăr – urechile reprezentau o foarte mică parte din ea –, dar l-am trecut cu vederea.

— M-am întrebat deseori: dacă ai fi un animal, ce animal ai fi?

S-a lăsat pe spate, nedumerită.

— Recunosc că nu m-am gândit niciodată la asta. Din moment ce Dumnezeu nu m-a făcut animal.

— Fă-mi pe plac, am insistat. De exemplu: vulpe sau pisică?

*

Aici, dragă cititorule, îți datorez o explicație. În copilărie, am citit o carte numită *Fabulele* de Esop. O luasem de la biblioteca școlii: familia mea nu cheltuia bani pe cărți. În această carte era o poveste la care am meditat de multe ori de atunci. Iată povestea:

Vulpea și pisica stăteau de vorbă despre metodele fiecăreia de a scăpa de vânători și de câinii lor. Vulpea a zis că are un sac întreg de șiretlicuri și că dacă ar veni vânătorii cu câinii lor, le-ar

folosi pe toate, una câte una – s-ar întoarce pe propriile urme, ar fugi prin apă ca să i se piardă mirosul, s-ar băga într-o vizuină cu mai multe ieșiri. Epuizați de vicleșugurile vulpii, vânătorii s-ar da bătuți și ar lăsa-o să-și vadă de vicleșuguri și tâlhării prin cotețe.

— Dar tu, dragă pisică? a întrebat-o vulpea. Tu ce șiretlicuri știi?

— Eu nu știu decât unul, i-a răspuns pisica. Ca să-mi scap pielea, știu să mă cațăr în copac.

Vulpea i-a mulțumit pisicii pentru agreabila conversație pre-prandială și a anunțat-o că venise ora cinei, iar în meniu avea pisică. Clămpănit de colți de vulpe, bucăți din blana pisicii. Cineva scuipă afară medalionul cu numele. Afișe pe stâlpii de telegraf cu pisica dispărută și rugăminți din suflet ale copiilor îndurerați.

Scuze. M-a luat valul. Fabula continuă așa:

Apar vânătorii și câinii lor. Vulpea încearcă toate șiretlicurile, dar i se termină vicleșugurile și e omorâtă. Între timp, pisica s-a cățărat într-un copac și urmărește impasibilă scena.

— Până la urmă n-ai fost așa de deșteaptă! îi aruncă ea zeflemitoare.

Sau o altă remarcă la fel de răutăcioasă.

La începuturile Galaadului, mă întrebam dacă sunt vulpea sau pisica. Să mă sucesc și să mă folosesc de secretele pe care le posed pentru a-i manipula pe ceilalți, sau să-mi țin gura și să mă uit cum își dau singuri foc la valiză? Se vede treaba că am fost amândouă. Spre deosebire de mulți, încă sunt aici. Și tolba mi-e încă plină cu șiretlicuri. Și sunt și cocoțată în copac.

*

Mătușa Elizabeth habar n-avea însă ce gânduri îmi treceau prin cap.

— Sincer nu știu, mi-a răspuns. Poate pisică.

— Da. Și eu m-am gândit că ai fi tot pisică. Dar în cazul de față s-ar putea să fie nevoie să apelezi la vulpea din tine.

Am făcut o pauză.

— Mătușa Vidala încearcă să te incrimineze, am continuat. Susține că mă acuzi de erezie și idolatrie depunând chiar tu ouă și portocale la statuia mea.

Mătușa Elizabeth a rămas consternată.

— Dar nu e adevărat! De ce ar spune Vidala una ca asta? Nu i-am făcut niciodată niciun rău.

— Cine poate pătrunde misterele sufletului omenesc? Niciuna dintre noi nu e imună la păcat. Mătușa Vidala e ambițioasă. Poate că intuiește că tu ești secundul meu de facto.

Elizabeth s-a luminat auzind asta, căci era ceva nou pentru ea.

— A dedus pesemne că îmi vei succeda aici, la Ardua Hall. Cu siguranță nu-i convine pentru că se consideră superioara ta, și chiar și a mea, dat fiind că s-a numărat printre primii adepți ai Galaadului. Nu sunt nici tânără, nici în cea mai bună stare de sănătate; simte probabil că, dacă vrea să-și revendice poziția care i se cuvine, trebuie întâi să te elimine. De aici dorința ei de a adopta reguli noi pentru a interzice ofrandele la statuia mea. Pentru a le pedepsi, am adăugat. Prin asta încearcă să obțină cel mai probabil expulzarea noastră din rândul Mătușilor.

Elizabeth era deja în lacrimi toată.

— Cum poate fi atât de răzbunătoare? a suspinat. Am crezut că suntem prietene.

— Din păcate, prietenia e uneori doar de suprafață. Nu te teme. Te voi apăra eu.

— Vă sunt nesfârșit de recunoscătoare, Mătușă Lydia. Aveți atâta integritate!

— Mulțumesc. Ar fi însă un mic lucru pe care aș vrea să-l faci în schimb pentru mine.

— O, da! Sigur. Despre ce e vorba?

— Vreau să depui mărturie mincinoasă.

Nu-i ceream un lucru mărunt: Elizabeth se expunea unui mare risc. Galaad are o atitudine foarte severă față de mărturiile mincinoase, și totuși sunt o practică curentă.

XVI
PERLELE
Transcrierea declarației martorului 369B

42

Prima mea zi ca Jade fugara a fost o joi. Melanie obișnuia să spună că m-am născut într-o joi, ceea ce însemna că voi ajunge departe – era un vechi cântecel pentru copii în care se mai spune și că cel născut într-o miercuri are parte numai de necazuri, așa că atunci când mă simțeam plouată, o acuzam că a încurcat zilele și că de fapt m-am născut într-o miercuri; ea mă contrazicea, sigur că nu, știa exact când m-am născut, cum ar putea uita vreodată?

În orice caz, era o joi. Stăteam cu picioarele încrucișate direct pe trotuar împreună cu Garth, îmbrăcată cu niște colanți negri rupți – Ada mi-i procurase, iar eu îi rupsesem –, pantaloni scurți magenta trași peste colanți și bocanci argintii uzați cu talpa transparentă care arătau de parcă ar fi trecut prin aparatul digestiv al unui raton. Mai purtam un maiou roz tocit – fusese ideea Adei să n-aibă mâneci ca să-mi arăt noul tatuaj. În talie îmi legasem un hanorac gri și o șapcă pe cap. Nimic nu era pe măsura mea: toate hainele trebuiau să pară că le-am adunat de la gunoi. Îmi murdărisem părul proaspăt vopsit verde ca să pară că am dormit pe unde am apucat. Verdele începea deja să se decoloreze.

— Arăți incredibil, mi-a spus Garth după ce m-a văzut în costumația completă și gata de plecare.

— Incredibil de căcat.

— Un căcat mișto.

Am crezut că doar încearcă să fie drăguț cu mine și mi-a fost ciudă. Voiam să vorbească serios.

— Dar după ce ajungi în Galaad, chiar trebuie să renunți la înjurături. Poate chiar ar trebui să le lași să te dezvețe prin convertire.

Aveam de ținut minte o groază de instrucțiuni. Aveam emoții – eram sigură că aveam s-o dau în bară dar Garth mi-a zis să fac pe proasta și gata, iar eu i-am răspuns mulțumesc că a zis „să fac”.

Nu mă prea pricepeam la flirtat. Era prima dată pentru mine.

*

Ne-am instalat în fața unei bănci, cea mai bună poziție, după Garth, dacă încercai să obții bani pe degeaba: persoanele care

ies din bănci sunt mai dispuse să ofere bani. Altcineva, o femeie în scaun cu rotile, stătea de obicei în locul acesta, dar cei din Zi de Mai o plătiseră să se mute cât timp îl foloseam noi: Perlele aveau o rută pe care o urmau, iar locul nostru era în drumul lor.

Cum ardea soarele, stăteam sprijiniți de perete, într-o fâșie de umbră. La picioare, aveam o pălărie de paie veche și un carton pe care scria cu creioane colorate: NU AM CASĂ VĂ ROG AJUTAȚI. În pălărie erau câteva monede: Garth a spus că dacă oamenii vedeau că cineva pusese deja bani în ea erau mai dispuși să pună și ei. Trebuia să mă comport ca și cum aș fi fost pierdută și dezorientată, ceea ce nu era greu, pentru că așa mă și simțeam.

La următoarea intersecție spre est, George se instalase la alt colț. El avea să-i sune pe Ada și pe Elijah dacă erau probleme cu Perlele sau cu poliția. Cei doi se aflau într-o dubă, patrulau în zonă.

Garth nu vorbea mult. Am hotărât că era un amestec de dădacă și paznic, așa că nu era acolo să facem conversație și nici nu-l obliga nimic să se poarte frumos cu mine. Era îmbrăcat într-un maiou negru și i se vedeau și lui tatuajele: un calamar pe un biceps și un liliac pe celălalt, amândouă negre. Purta și o căciuliță din aceea tricotată, tot neagră.

— Zâmbește-le dacă aruncă bani în pălărie, mi-a spus după ce n-am zis nimic atunci când o bătrână cu părul alb s-a arătat mărinimoasă. Spune-le ceva.

— Cum ar fi?

— Unii spun „Să-ți dea Dumnezeu sănătate”.

Neil ar fi fost șocat dacă aș fi spus așa ceva.

— Ar fi o minciună. Dacă nu cred în Dumnezeu.

— Bine atunci. „Mulțumesc” e de-ajuns, mi-a răspuns cu răbdare. Sau „Să aveți o zi bună”.

— Nu pot să spun nici așa. E ipocrizie. Nu mă simt nici recunoscătoare și chiar nu-mi pasă ce fel de zi de căcat au.

A râs.

— Acum te deranjează că minți? Atunci de ce nu-ți schimbi numele la loc în Nicole?

— Nu e în capul listei mele de preferințe. E ultimul pe care l-aș alege, știi asta.

Mi-am încrucișat brațele peste genunchi și i-am întors spatele. Deveneam tot mai copilăroasă: avea darul de a scoate asta din mine.

— Nu-ți irosi furia pe mine. Eu sunt doar de decor. Păstreaz-o pentru Galaad.

— Doar voi ați zis să am personalitate. Asta-i personalitatea mea.

— Păzea, vin Perlele. Nu te holba la ele. Nici nu le observa. Prefă-te drogată.

Nu știu cum le reperase fără să pară că se uită, erau departe, în josul străzii. Dar în curând au ajuns în dreptul nostru: două, în rochiile lor gri-argintii lungi, cu gulerașe albe, pălării albe. O roșcată, după vârfurile șuvițelor care i se vedeau și o brunetă, după sprâncene. Mi -au zâmbit cum stăteam pe jos, sprijinită de zid.

— Bună dimineața, draga mea, mi s-a adresat roșcata. Cum te cheamă?

— Te putem ajuta, a spus bruneta. În Galaad, toată lumea are o casă.

Am privit-o de jos sperând să arăt pe cât de jigărită mă simțeam. Amândouă erau spălate și îngrijite; m-au făcut să mă simt de trei ori mai slinoasă.

Garth m-a apucat de brațul drept, cu un gest posesiv.

— Nu vorbește cu voi, le-a zis.

— Nu ea hotărăște asta? i-a replicat roșcata.

M-am uitat într-o parte la Garth ca și cum i-aș fi cerut permisiunea.

— Ce ai acolo pe mână? m-a întrebat cea mai înaltă, bruneta.

S-a aplecat puțin să vadă mai bine.

— Te abuzează, draga mea? a întrebat roșcata.

Cealaltă a zâmbit.

— Te vinde? Putem să-ți facem viața mult mai bună.

— Marș de-aici, târfe de Galaad, le-a spus Garth cu o sălbăticie impresionantă.

M-am uitat în sus la amândouă – curate și călcate în rochiile lor gri-perlă, cu coliere albe – și, sună incredibil, dar mi s-a rostogolit o lacrimă pe obraz. Știam că aveau intențiile lor ascunse și că le durea undeva de mine – voiau doar să mă adune și să își facă cota –, dar bunătatea lor m-a înmuiat puțin.

Îmi doream să mă ia cineva în brațe și să mă pună într-un loc călduros.

— Vai! a replicat roșcata. Un adevărat erou. Las-o măcar să primească asta.

Mi-a îndesat sub nas o broșură. Pe ea scria „Există o casă în Galaad și pentru tine!” „Dumnezeu să te binecuvânteze.” Au plecat, aruncând o singură privire în urmă.

— Nu trebuia să le las să mă convingă? am întrebat. N-ar trebui să plec cu ele?

— Nu din prima. Nu trebuie să fim o pradă ușoară. Dacă sunt supravegheate de cineva din Galaad, ar părea suspect. Nu-ți face griji, se vor întoarce.

În noaptea aceea am dormit sub un pod construit peste o râpă, pe fundul căreia curgea un pârâu. Dinspre apă se ridica ceața: după ziua foarte caldă, era răcoare și umed. Pământul mirosea a pipi de pisică sau poate de sconcs. Mi-am pus hanoracul gri, trăgându-mi cu grijă mâneca peste cicatricea tatuajului, încă durea puțin.

Cu noi sub pod, mai erau patru sau cinci persoane, trei bărbați și două femei, cred, deși era întuneric și nu-ți dădeai seama. George era unul dintre bărbați; se comporta ca și cum nu ne cunoștea. Una dintre femei ne-a oferit țigări, dar am avut atâta minte să nu încerc să fumez – aș fi tușit și m-aș fi dat de gol. S-a trecut și o sticlă de la unul la altul. Garth mă învățase să nu fumez și să nu beau nimic, cine știe ce era în ele?

Îmi mai spusese și să nu vorbesc cu nimeni: oricare dintre oamenii ăștia putea fi un infiltrat al Galaadului și dacă încercau să mă descoasă și eu făceam o greșeală, ar fi intrat la bănuieli și le-ar fi avertizat pe Perle. A vorbit doar el, mai mult mârâituri. Părea să-i cunoască pe vreo doi. Unul dintre ei a zis:

— Ce-i cu ea? E retardată? De ce nu vorbește?

— Nu vorbește decât cu mine, i-a tăiat-o Garth.

Celălalt a continuat:

— Bine lucrat, care-i secretul tău?

Aveam mai mulți saci de gunoi de plastic verzi pe care să ne întindem. Garth m-a luat în brațe și nu mi-a mai fost așa de frig. Inițial i-am dat la o parte brațul de pe mine, dar mi-a șoptit în ureche:

— Nu uita, ești iubita mea.

Am încetat să mă mai foiesc. Știam că îmbrățișarea era doar de formă, dar în momentul acela nu mi-a păsat. Chiar m-am simțit ca și cum ar fi fost primul meu iubit. Nu era mult, dar era ceva.

În următoarea noapte, Garth s-a luat la bătaie cu unul dintre bărbații de sub pod. A fost o bătaie scurtă și Garth a câștigat. Nu am văzut cum – a fost o mișcare rapidă, discretă. Apoi mi-a zis că trebuie să ne mutăm, așa că în următoarea noapte am dormit într-o biserică. Avea cheie; nu știu de unde făcuse rost de ea. Nu eram singurii care dormeau acolo, judecând după gunoaiele și mizeria de sub strane: rucsacuri vechi, sticle goale, ici, colo câte un ac.

Mâncam în fast-food-uri, lucru care m-a vindecat de mâncarea prăjită. În mintea mea, fast-food-ul avea o aură specială, poate pentru că Melanie nu era de acord cu tipul ăsta de hrană, dar dacă o mănânci tot timpul, ai o senzație de greață și balonare. Tot acolo mergeam și la toaletă pe timpul zilei, când nu mă puneam pe vine în vreo râpă.

În a patra noapte, a fost un cimitir. Cimitirele sunt locuri bune, mi-a explicat Garth, dar de multe ori erau prea aglomerate. Unora li se părea distractiv să sară la tine de după o piatră de mormânt, dar de obicei numai puștii fugiți de acasă în weekend făceau așa ceva. Oamenii străzii știau că dacă sperii pe cineva în felul ăsta pe întuneric, riști să te înjunghie, pentru că nu toți cei care umblă prin cimitire sunt foarte zdraveni la cap.

— Ca tine așa, i-am zis.

N-a reacționat. Probabil îl călcam pe nervi.

Trebuie să menționez aici că Garth nu a profitat, deși sigur și-a dat seama de pasiunea mea adolescentină pentru el. Era acolo ca să mă protejeze și a făcut-o, m-a protejat inclusiv de el. Și-mi place să cred că i-a fost greu.

— Când or s-apară din nou Perlele? l-am întrebat în dimineața celei de-a cincea zile. Poate nu mă mai vor.

— Ai răbdare, mi-a zis Garth. Cum a zis și Ada, am mai văzut oameni trimiși în Galaad în modul ăsta. Unii au reușit să intre, dar vreo doi au fost prea entuziaști, s-au lăsat agățați de la prima întâlnire. I-au scuipat afară înainte s-apuce să treacă granița.

— Mersi, m-am smiorcăit. Asta îmi crește încrederea în mine. O s-o dau în bară, știu eu.

— Stai calmă și vei fi bine. Poți s-o faci. Noi toți contăm pe tine.

— Nicio presiune, nu? Tu spui sari, eu te-ntreb cât de sus?

Eram îngrozitor de enervantă, dar nu mă puteam abține.

*

Perlele au revenit în zona noastră mai târziu în aceeași zi. Au pierdut vremea prin apropiere, au trecut pe lângă noi, apoi au traversat strada și au mers în direcția opusă, uitându-se în vitrinele magazinelor. Apoi, când Garth a plecat să cumpere niște burgeri, s-au apropiat și au început să vorbească cu mine.

M-au întrebat cum mă cheamă și eu am zis Jade. Apoi s-au prezentat: Mătușa Beatrice era bruneta și Mătușa Dove era roșcata cu pistrui.

M-au întrebat dacă eram fericită și am dat din cap că nu. Apoi s-au uitat la tatuajul meu și au spus că eram o persoană foarte specială dacă mă supusesem unei asemenea suferințe pentru Dumnezeu și că erau bucuroase să știe că Dumnezeu mă prețuiește. Și la fel m-ar prețui și Galaadul, pentru că sunt o floare prețioasă, fiecare femeie este, mai ales fiecare fată de vârsta mea, și că dacă aș fi în Galaad, m-ar trata ca pe o fată specială, m-ar proteja și nimeni – niciun bărbat – nu mi-ar mai putea face vreodată vreun rău. Dar bărbatul care era cu mine – mă lovea?

Detestam să mint în halul ăla despre Garth, dar am dat din cap că da.

— Și te obligă să faci lucruri rele?

Aveam o expresie tâmpă, așa că Mătușa Beatrice – cea mai înaltă – a adăugat:

— Te obligă să faci sex?

Am dat din cap aproape imperceptibil că da, ca și cum mi-ar fi fost rușine de asemenea lucruri.

— Și te dă și altor bărbați?

Era prea mult – nu mi-l imaginam pe Garth făcând așa ceva așa că am scuturat din cap că nu. Atunci Mătușa Beatrice a zis că poate încă nu a încercat, dar dacă aș rămâne cu el suficient, ar face-o, pentru că asta fac bărbații ca el – pun mâna pe fete tinere și se prefac că le iubesc, dar nu trece mult și le vând oricui e dispus să plătească.

— Amor dezinteresat, a conchis cu dispreț Mătușa Beatrice. Nu e niciodată dezinteresat. Are mereu un preț.

— Și nici măcar nu e dragoste, a adăugat Mătușa Dove. De ce stai cu el?

— N-am știut unde să mă duc în altă parte, am spus izbucnind în plâns. Mă băteau acasă!

— În casele noastre din Galaad nu există bătaie, m-a asigurat Mătușa Beatrice.

Atunci s-a întors Garth și s-a prefăcut furios. M-a apucat de braț – de stângul, cu cicatricea – și m-a smucit în picioare, iar eu am țipat pentru că m-a durut. S-a răstit la mine să tac dracului și a spus că plecăm.

Mătușa Beatrice i s-a adresat:

— Pot avea o vorbă cu tine?

Ea și Garth au ieșit din raza mea auditivă, iar Mătușa Dove mi-a întins un șervețel, pentru că plângeam, și mi-a zis:

— Pot să te îmbrățișez din partea Domnului?

Eu am dat din cap că da.

Mătușa Beatrice s-a întors și ne-a anunțat:

— Putem să mergem acum.

Mătușa Dove a spus:

— Slavă Domnului.

Garth se îndepărtase. Nici măcar nu s-a uitat înapoi. N-am apucat să-mi iau la revedere de la el, ceea ce m-a făcut să plâng și mai tare.

— E-n regulă, ești în siguranță acum, m-a liniștit Mătușa Dove. Fii puternică!

Același lucru care li se spunea la SanctuCare și refugiatelor din Galaad, doar că ele mergeau în direcția opusă.

*

În timp ce mergeam, Mătușa Beatrice și Mătușa Dove s-au ținut foarte aproape de mine, una de-o parte, alta de cealaltă, ca să nu mă supere nimeni, mi-au spus.

— Tânărul acela te-a vândut, a spus Mătușa Dove cu dispreț.

— Da? am întrebat.

Garth nu-mi spusese că avea de gând s-o facă.

— A fost de-ajuns să-l întreb. Atât de mult te prețuia. Ai noroc că te-a vândut nouă și nu vreunui traficant de femei, a adăugat Mătușa Beatrice. Voia o grămadă de bani, dar m-am târguit. Până la urmă, a primit jumătate.

— Necredincios spurcat, a spus Mătușa Dove.

— A zis că ești virgină, deci îți crește prețul, a continuat Mătușa Beatrice. Dar tu nu asta ne-ai spus, nu-i așa?

Am căutat repede ceva.

— Am vrut să vă fie milă de mine, am șoptit, ca să mă luați cu voi.

Au schimbat o privire, peste mine.

— Înțelegem, a spus Mătușa Dove. Dar de-acum înainte trebuie să spui adevărul.

Am încuviințat din cap și am promis că așa voi face.

*

M-au dus la apartamentul în care stăteau. M-am întrebat dacă era același în care o găsiseră moartă pe cealaltă Perlă. Dar planul meu de moment era să vorbesc cât mai puțin; nu voiam s-o dau în bară. Și nici nu voiam să mă găsească agățată de o clanță.

Apartamentul era foarte modern. Avea două băi, fiecare cu cadă și duș, ferestre enorme și un balcon mare în care creșteau pomi adevărați în jardiniere de beton. Am constatat curând că ușa spre balcon era încuiată.

Muream să fac un duș: duhneam de la straturile de jeg și transpirație, picioarele încălțate în șosete nespălate, noroiul puturos de sub pod și mirosul de prăjeală din fast-food-uri. Apartamentul era atât de curat și de înmiresmat de la odorizantul de cameră cu miros de citrice, încât mi-am zis că mirosul meu sigur ieșea în evidență.

Când Mătușa Beatrice m-a întrebat dacă vreau sa fac duș, am încuviințat repede. Dar să am grijă, a adăugat Mătușa Dove, din cauza brațului: să nu-l ud pentru că ar putea cădea coaja de pe rană. Trebuie să recunosc că m-a înduioșat grija lor, chiar și așa falsă cum era: nu-și doreau să ducă în Galaad o chestie infectată în loc de o Perlă.

Când am ieșit de la duș, înfășurată într-un prosop alb și moale, vechile mele haine dispăruseră – erau atât de murdare, încât nu avea rost să le mai spele, m-a informat Mătușa Beatrice – și îmi pregătiseră o rochie argintie exact ca a lor.

— Vreți să mă îmbrac cu asta? Dar nu sunt o Perlă. Credeam că voi sunteți Perlele.

— Culegătoare de Perle și Perle culese, suntem toate Perle, mi-a explicat Mătușa Dove. Ești o Perlă prețioasă. O Perlă de Mare Preț.

— De aceea ne-am și expus la atâtea riscuri pentru tine, a adăugat Mătușa Beatrice. Avem atât de mulți dușmani aici. Dar nu-ți face griji, Jade. Te vom proteja.

În orice caz, a spus, deși nu eram oficial o Perlă, trebuia să port rochia pentru a ieși din Canada, fiindcă autoritățile canadiene au impus restricții asupra exportului de convertite minore. Îl considerau trafic de persoane, ceea ce era foarte greșit din partea lor, a adăugat.

Mătușa Dove i-a reamintit atunci că nu ar trebui să folosească cuvântul „export” pentru că fetele nu sunt mărfuri, iar Mătușa Beatrice și-a cerut scuze și s-a corectat: „facilitarea tranzitului transfrontalier”, a vrut să spună. Și au zâmbit amândouă.

— Nu sunt minoră. Am șaisprezece ani, am zis.

— Ai acte de identitate? m-a întrebat Mătușa Beatrice.

Am dat din cap că nu.

— Așa ne-am gândit și noi, a zis Mătușa Dove. Ne vom ocupa noi de asta pentru tine.

— Dar pentru a evita orice probleme, în acte vei fi Mătușa Dove, mi-a zis Mătușa Beatrice. Canadienii știu că a intrat în țară, deci când vei trece granița, vor crede că ești ea.

— Dar sunt mult mai tânără. Nu semăn cu ea.

— În acte va fi poza ta. Adevărata Mătușă Dove rămâne în Canada și va pleca cu următoarea fată pe care a adunat-o. Își va lua numele unei Perle care doar ce a intrat. Ne-am obișnuit să ne schimbăm între noi așa.

— Canadienii nu ne deosebesc, a spus Mătușa Dove. Toate arătăm la fel pentru ei.

Au râs la unison, de parcă erau încântate de festele jucate canadienilor.

Apoi Mătușa Dove a spus că cel mai important motiv ca eu să port rochia argintie era pentru a-mi ușura integrarea în Galaad, unde femeile nu poartă haine bărbătești. Am protestat că nu consider colanții haine bărbătești, dar ele m-au contrazis – cu calm, dar ferm –, spunând ba da, sunt, scria în Biblie că sunt o abominație și dacă doream să mă alătur Galaadului, trebuia să fiu de acord.

Mi-am reamintit că nu trebuia să mă cert cu ele și m-am conformat, punând pe mine rochia, la fel și colierul de perle, care erau false, exact cum spusese Melanie. Mai era și o pălărie de soare albă, dar nu trebuia să o port decât când ieșeam din casă, m-au instruit ele. În locuință era voie cu părul la vedere, doar dacă nu erau bărbați de față, pentru că părul avea un efect special asupra bărbaților, îi făcea să-și piardă controlul, mi-au mai spus. Iar părul meu i-ar fi stârnit cu atât mai mult, pentru că era verzui.

— E doar nuanțator, se va lua, am spus scuzându-mă, arătându-le că deja mă lepădasem de alegerea de a-mi vopsi astfel părul.

— E-n regulă, dragă, a spus Mătușa Dove. Nu-l va vedea nimeni.

De fapt, mă simțeam foarte plăcut în rochie, după ce stătusem atât în hainele acelea murdare. Era răcoroasă și mătăsoasă.

Mătușa Beatrice a comandat pizza la prânz și am mâncat și înghețata pe care o aveau în congelator. Le-am spus că sunt surprinsă că mănâncă nesănătos: nu se opunea Galaadul acestui obicei, mai ales când vine vorba de femei?

— Face parte din probele prin care trecem noi, Perlele, mi-a explicat Mătușa Dove. Ideea e să gustăm din tentațiile și huzurul pe care le oferă lumea din afară pentru a le înțelege și a le respinge apoi în sufletul nostru.

A mai luat o îmbucătură de pizza.

— Oricum, e ultima mea șansă de a le gusta, a spus Mătușa Beatrice, care terminase pizza și trecuse la înghețată. Chiar nu înțeleg ce e rău la înghețată, cât timp nu conține chimicale.

Mătușa Dove i-a aruncat o privire plină de reproș. Mătușa Beatrice a lins lingura.

Eu am refuzat înghețata. Aveam emoții prea mari. Și nici nu-mi mai plăcea. Îmi amintea prea mult de Melanie.

În seara aceea, înainte de a mă duce la culcare, m-am cercetat în oglinda din baie. Chiar dacă făcusem duș și mâncasem, arătam ca o epavă. Aveam cearcăne mari sub ochi; slăbisem. Chiar semănam cu un copil de pripas care trebuia salvat.

A fost minunat să dorm într-un pat adevărat și nu sub un pod. Îmi lipsea Garth totuși.

În fiecare seară, după ce intram în dormitor, îmi încuiau ușa. Și aveau grijă ca în orele în care eram trează să nu rămân niciodată singură.

*

Următoarele două zile au fost dedicate pregătirii actelor mele sub numele Mătușii Dove. Mi s-au făcut fotografii și mi s-au luat amprentele pentru a-mi face pașaportul. Acesta era autentificat la Ambasada Galaadului din Ottawa, apoi trimis înapoi la Consulat prin curier special. Trecuseră CNP-ul Mătușii Dove, dar cu poza și semnalmentele mele, ba chiar intraseră și în baza de date canadiană a imigranților, unde Mătușa Dove fusese înregistrată la intrare, au șters-o temporar pe adevărata Mătușă Dove și au pus în loc datele mele plus irisul și amprentele mele scanate.

— Avem mulți prieteni în interiorul infrastructurii guvernului canadian, mi-a zis Mătușa Beatrice. Ai fi uimită.

— Atât de mulți oameni de bine, a confirmat Mătușa Dove.

Apoi au spus la unison:

— Slavă Domnului.

Pe o pagină puseseră o ștampilă în relief cu PERLĂ. Asta însemna că voi putea intra imediat în Galaad, fără alte întrebări: e ca și cum ai fi diplomat, mi-a explicat Mătușa Beatrice.

Acum eram Mătușa Dove, dar o Mătușă Dove diferită. Aveam o viză canadiană temporară acordată Perlelor Misionare, pe care trebuia s-o înapoiez autorităților de la frontieră la ieșirea din țară. Era simplu, mi-a spus Mătușa Beatrice.

— Stai cu privirea în pământ când trecem, m-a instruit Mătușa Dove. Așa nu ți se văd trăsăturile. Și oricum, aceasta este atitudinea cuviincioasă.

*

Împreună cu Mătușa Beatrice am fost duse la aeroport într-o mașină neagră a statului Galaad și am trecut de verificarea pașapoartelor fără nicio problemă. Nici măcar nu ne-au făcut controlul corporal.

Avionul era unul privat. Avea un ochi înaripat pe el. Era argintiu, dar mie mi s-a părut negru – ca o pasăre uriașă neagră, care aștepta să mă poarte în zbor unde? Spre neant. Ada și Elijah încercaseră să mă învețe cât mai mult despre Galaad; urmărisem documentare și înregistrări de televiziune; dar tot nu-mi imaginam ce m-ar putea aștepta dincolo. Nu mă simțeam pregătită pentru asta deloc.

Mi-am amintit de SanctuCare și de refugiatele de acolo. Le privisem, dar nu le văzusem cu adevărat. Nu mă gândisem ce însemna să pleci dintr-un loc cunoscut, să pierzi totul și să călătorești spre necunoscut. Cât de pustiu și întunecat trebuie să ți se pară, cu excepția licăririi de speranță care te împinsese să-ți asumi un asemenea risc.

Foarte curând și eu aveam să simt același lucru. Aveam să ajung într-un loc întunecat, purtând o scânteie mică, mică de lumină și încercând să-mi luminez drumul.

Am decolat cu întârziere și mi-a fost teamă că mă descoperiseră și nu ne vor lăsa să plecăm până la urmă. Dar după ce ne-am luat zborul, m-am simțit mai ușoară. Nu mai fusesem niciodată cu avionul – la început eram foarte entuziasmată. Dar s-a înnorat și priveliștea a devenit monotonă. Cred că am adormit, pentru că peste puțin timp Mătușa Beatrice m-a scuturat ușor spunând:

— Aproape am ajuns.

Am privit prin hublou. Avionul zbura mai jos și vedeam niște clădiri arătoase dedesubt, cu turle și turnuri, meandrele unui râu și marea.

Apoi avionul a aterizat. M-am dat jos pe scara pe care au coborât-o în dreptul ușii. Era cald și uscat, bătea vântul; rochiile lungi și argintii ni se lipeau de picioare. Pe asfalt se aflau două șiruri paralele de bărbați în uniforme negre și am trecut printre ei, braț la braț.

— Nu te uita la fețele lor, mi-a șoptit.

M-am concentrat în schimb pe uniforme, dar simțeam ochi, ochi, ochi pe tot corpul ca niște mâini. Nu m-am simțit niciodată mai expusă – nici măcar sub pod, cu Garth și toți străinii din jur.

Apoi toți acei bărbați au salutat.

— Ce-i asta? am murmurat către Mătușa Beatrice. De ce salută?

— Pentru că mi-am încheiat misiunea cu succes, mi-a explicat Mătușa Beatrice. Am adus cu bine o Perlă prețioasă. Adică pe tine.

Ne-a luat o mașină neagră care ne-a dus în oraș. Nu erau foarte mulți oameni pe stradă, iar femeile purtau rochii lungi de diferite culori, exact ca în documentare. Am văzut chiar și câteva Slujitoare mergând în perechi. Pe magazine nu erau scrise cuvinte – pe firme se vedeau doar imagini. O cizmă, un pește, un dinte.

Mașina s-a oprit scurt în fața unei porți într-un zid de cărămidă. Doi paznici ne-au direcționat cu mâna până am intrat. Înăuntru, mașina s-a oprit de tot și ne-au deschis portierele. Am ieșit, iar Mătușa Beatrice m-a luat de braț și mi-a spus:

— N-avem timp să-ți arăt unde vei dormi, avionul a avut întârziere mare. Trebuie să mergem direct la capelă pentru Rugăciunea de Mulțumire. Faci ce-ți spun eu.

Știam că ar fi trebuit să aibă loc un soi de ceremonie legată de Perle – Ada mă prevenise în legătură cu asta, Mătușa Dove îmi explicase –, dar nu fusesem foarte atentă, așa că nu știam exact la ce să mă aștept.

Am intrat în capelă. Era deja plină: femei mai în vârstă îmbrăcate în uniformele maro ale Mătușilor, altele mai tinere în rochiile Perlelor. Fiecare Perlă era însoțită de o fată cam de vârsta mea, îmbrăcată tot într-o rochie argintie provizorie. Chiar în față se afla un tablou mare cu Pruncul Nicole, înrămat în aur, lucru care nu m-a încurajat deloc.

În timp ce Mătușa Beatrice mă conducea printre strane, toată lumea cânta:

Când aduc Perlele,
Când aduc Perlele,
Noi le primim cu bucurie,
Când aduc Perlele.

Îmi zâmbeau și dădeau din cap spre mine: păreau cu adevărat fericite. Poate că n-o să fie așa de rău până la urmă, mi-am zis.

Ne-am așezat toate, iar una dintre femeile mai în vârstă s-a urcat la amvon.

— Mătușa Lydia, mi-a șoptit Mătușa Beatrice. Principala noastră Fondatoare.

Am recunoscut-o din fotografia pe care mi-o arătase Ada, deși era mult mai bătrână decât în fotografie, sau așa mi se părea mie.

— Suntem aici pentru a aduce mulțumire Domnului pentru întoarcerea în siguranță din misiune a Perlelor noastre – care au străbătut lumea cea largă îndeplinind buna lucrare a Galaadului. Salutăm bravura fizică și curajul spiritual de care au dat dovadă și le oferim mulțumiri din adâncul sufletului. Declar că Perlele care s-au întors încetează să mai fie de azi Suplicante și devin Mătuși cu drepturi depline, cu toate puterile și privilegiile asociate acestui statut. Știm că își vor face datoria, oricând și oriunde le cheamă acea datorie.

Toată lumea a intonat „Amin”.

— Perlelor, prezentați Perlele pe care le-ați adunat, a zis Mătușa Lydia. Întâi, misiunea din Canada.

— Ridică-te în picioare, mi-a șoptit Mătușa Beatrice.

M-a condus în față, ținându-mă de brațul stâng. Mă ținea de tatuajul cu Dumnezeu și mă durea.

Și-a scos șiragul de perle, l-a pus într-o farfurie mare, întinsă din fața Mătușii Lydia și a rostit:

— Vă înapoiez acest șirag de perle în starea pură în care l-am primit și fie binecuvântat spre folosința următoarei Perle care îl va purta cu mândrie în misiunea sa. Prin voia Domnului, am contribuit la tezaurul de pietre nestemate al Galaadului. V-o prezint pe Jade, o Perlă de Mare Preț, salvată de la pierzanie sigură. Fie ea purificată de murdăria lumească, curățată de dorințe carnale, vindecată de păcate pentru a se putea consacra rolului care îi va fi atribuit în Galaad.

Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a împins să îngenunchez. Nu mă așteptasem – aproape am căzut într-o parte.

— Ce faci? i-am șoptit.

— Șșșș. Nu vorbi.

Apoi Mătușa Lydia a spus:

— Bun venit la Ardua Hall, Jade, și fii binecuvântată pentru alegerea pe care ai făcut-o, sub privirea Lui, *Per Ardua Cum Estrus.*

Mi-a pus mâna pe creștet, apoi și-a retras-o, a încuviințat din cap și a surâs scurt.

Toată lumea a repetat:

— Bun venit Perlei de Mare Preț, *Per Ardua Cum Estrus.* Amin.

Ce caut eu aici? mi-am zis. Locul ăsta e ciudat ca dracu’.

XVII
DINȚI PERFECȚI
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Călimara cu cerneală albastră, stiloul, paginile cu marginile tăiate ca să intre în ascunzătoare: prin intermediul lor, îți încredințez mesajul meu, dragă cititorule. Dar ce fel de mesaj este? În unele zile mă consider un Înger Scrib, adunând la un loc păcatele Galaadului, inclusiv ale mele; în alte zile, mă dezic cu o ridicare din umeri de acest ton înalt moralizator. Nu sunt eu, în fond, un simplu colportor de bârfe sordide? Nu voi afla niciodată verdictul tău în această chestiune, mă tem.

Marea mea teamă: că toate eforturile mele se vor dovedi în van, iar Galaad va dăinui o mie de ani. În cele mai multe zile, așa se simte aici, departe de război, în inima încă liniștită a tornadei. Atât de liniștite, aceste străzi; pașnice, în bună ordine; și totuși dedesubtul suprafețelor înșelător de placide, o vibrație, ca în apropierea unei linii de înaltă tensiune. Suntem întinși la maximum, cu toții; vibrăm; tremurăm, suntem încontinuu în alertă. „Domnia terorii”, obișnuiau să o numească, dar teroarea nu domnește. În schimb paralizează. De aici liniștea nefirească.

*

Dar avem parte și de mici momente de grație. Ieri am vizionat – cu ajutorul sistemului de televiziune cu circuit închis din biroul Comandantului Judd – Particicuția prezidată de Mătușa Elizabeth. Comandantul Judd comandase cafea – o cafea excelentă, cum nu se găsește în mod normal; am evitat să-l întreb cum intrase în posesia ei. În a lui a adăugat un shot de rom și m-a întrebat dacă aș dori și eu. Am refuzat. Apoi s-a justificat că are inima miloasă și nervii slabi și avea nevoi de un întăritor, îi suprasolicita organismul să urmărească astfel de spectacole sângeroase.

— Înțeleg, i-am spus. Dar e de datoria noastră să vedem cum se face dreptate.

A oftat, a dat pe gât băutura și și-a mai turnat un shot.

Victimele Particicuției erau doi bărbați: un Înger prins vânzând lămâi pe piața gri, introduse prin contrabandă prin Maine, și doctorul Grove, stomatologul. Adevărata infracțiune comisă de Înger nu era însă contrabanda cu lămâi: fusese acuzat că primise mită de la organizația Zi de Mai și ajutase mai multe Slujitoare să fugă peste diversele noastre granițe. Dar

Comandanții nu voiau să dea publicității acest fapt: le-ar da idei oamenilor. Atitudinea oficială era că nu au existat niciodată Îngeri corupți și, în niciun caz, Slujitoare fugare; căci de ce ar renunța cineva la împărăția Domnului pentru a se arunca cu capul înainte în hăul cu pucioasă?

Pe tot parcursul procesului la sfârșitul căruia Grove urma să-și piardă viața, Mătușa Elizabeth a fost magnifică. Făcuse teatru în timpul colegiului și o jucase pe Hecuba în *Femeia troiană* – informație pe care o obținusem în timpul conferințelor noastre de la începuturi, când împreună cu ea, Helena și Vidala meșterisem la structura sferei speciale a femeilor din Galaadul incipient. În astfel de circumstanțe, se naște camaraderia și se împărtășesc experiențele trecute. Am avut grijă să nu împărtășesc prea mult din a mea.

Experiența de actriță a lui Elisabeth nu a lăsat-o la nevoie. Își făcuse o programare la doctorul Grove, conform instrucțiunilor mele. Apoi, la momentul potrivit, se dăduse jos de pe scaunul stomatologului, își smulsese hainele de pe ea și se pusese pe urlat că Grove a încercat să o violeze. Pierdută și în lacrimi, ieșise împleticindu-se din cabinet în sala de așteptare, unde domnul William, asistentul, a fost martorul înfățișării ei deplorabile și a devastării ei sufletești.

Persoana unei Mătuși este considerată sacrosanctă. Nu-i de mirare că Mătușa Elizabeth a fost atât de tulburată de acel atentat la pudoare, a fost părerea generală. Pesemne că bărbatul era un nebun periculos.

Eram în posesia unei fotografii obținute prin intermediul unei camere în miniatură montate în diagrama încântătoare a unei danturi perfecte. Dacă Elizabeth încerca să scape din lesă, o puteam amenința că voi prezenta dovada faptului că a mințit.

Domnul William a depus mărturie împotriva lui Grove la tribunal. Nu era prost: își dăduse imediat seama că șeful lui era condamnat. A descris furia lui Grove în momentul în care a fost descoperit. „Curvă nenorocită” fusese epitetul atribuit Mătușii Elizabeth de perversul Grove, a declarat acesta. Nu se rostiseră astfel de cuvinte – de fapt, Grove spusese: „De ce faci asta?” –, însă mărturia lui William a fost de impact în timpul procesului. Ascultătorii, respectiv totalitatea rezidentelor de la Ardua Hall, au exclamat șocați: să folosești cuvinte atât de vulgare la adresa unei Mătuși era practic blasfemie! În timpul

interogatoriului, William a recunoscut cu jumătate de gură că avea motive să-l suspecteze pe angajatorul său de nereguli și în trecut. Anestezicul, a declarat acesta cu tristețe, poate fi o tentație atât de mare dacă se află pe mâini greșite.

Ce-ar fi putut spune Grove în apărarea lui, altceva decât că era nevinovat de acuzația adusă? După care a invocat bine-cunoscutul episod din Biblie în care soția lui Putifar îl acuză pe Iosif pe nedrept de viol. Bărbații nevinovați care își neagă vina sună exact la fel ca cei vinovați, după cum sunt sigură că ai observat, dragă cititorule. Ascultătorii se simt înclinați să nu-i creadă pe niciunii.

Grove nu putea recunoaște că nu avusese cum să o atingă lasciv pe Mătușa Elizabeth din moment ce pe el nu-l excitau decât minorele.

*

Dată fiind prestația excepțională a Mătușii Elizabeth, am considerat mai mult decât corect să i se permită să conducă ea însăși procedura de Particicuție de pe stadion. Grove a fost al doilea pe ordinea de zi. A trebuit să privească cum Îngerul a fost omorât în bătaie și apoi literalmente sfâșiat de șaptezeci de Slujitoare care urlau ca scoase din minți.

În timp ce îl duceau pe teren, cu brațele imobilizate, urla: „Nu sunt vinovat!” Mătușa Elizabeth, întruchiparea virtuții ultragiate, a suflat în fluier cu o expresie severă. În două minute, n-a mai rămas nimic din Grove. S-au ridicat pumni, ținând strâns smocuri de păr însângerate, smulse din rădăcină.

Mătușile și Suplicantele erau toate de față, susținând astfel răzbunarea uneia dintre Fondatoarele respectate ale Ardua Hall. Undeva într-o parte se aflau Perlele proaspăt recrutate; sosiseră cu o zi în urmă, așa că acest moment a constituit un soi de botez pentru ele. Le-am cercetat chipurile tinere, dar de la distanța aceea nu le puteam citi expresiile. Repulsie? Delectare? Dezgust? Întotdeauna e bine de știut. Perla cea mai valoroasă se afla printre ele; imediat după încheierea evenimentului sportiv la care asistam, urma să o instalez în locuința cea mai potrivită obiectivelor mele.

În timp ce Grove era făcut chisăliță de Slujitoare, Mătușa Immortelle a leșinat, lucru de altfel de așteptat: mereu a fost

sensibilă. Mă aștept în continuare să se învinovățească într-un fel: indiferent cât de mizerabil se purtase Grove, fusese totuși distribuit în rolul tatălui ei.

Comandantul Judd a stins televizorul și a oftat.

— Păcat. A fost un stomatolog foarte bun.

— Da. Însă păcatele nu trebuie trecute cu vederea doar pentru că păcătosul excelează în meseria lui, i-am replicat eu.

— Chiar era vinovat? m-a întrebat arătând o curiozitate moderată.

— Da, dar nu de asta. Nu ar fi fost capabil s-o violeze pe Mătușa Elizabeth. Era un pedofil.

Comandantul Judd a oftat din nou.

— Bietul, suferea de o boală grea. Să ne rugăm pentru sufletul lui.

— Într-adevăr. Dar din cauza lui multe fete au ajuns să respingă căsătoria. În loc să accepte sfânta uniune, florile prețioase alegeau să dezerteze printre Mătuși.

— Ah. Asta s-a întâmplat și cu fata aceea, Agnes? M-am gândit eu că ceva de genul ăsta a fost.

Voia să-i confirm, pentru că atunci aversiunea ei nu l-ar mai fi privit pe el personal.

— Nu sunt sigură, i-am răspuns.

Chipul i s-a întunecat.

— Dar am motive să cred că da.

Nu se face să întind coarda.

— Întotdeauna ne putem baza pe judecata dumneavoastră, Mătușă Lydia. În chestiunea cu doctorul Grove, ați procedat cum era mai corect pentru Galaad.

— Vă mulțumesc. Mă rog lui Dumnezeu pentru îndrumare. Dar, schimbând subiectul, am bucuria să vă informez că Pruncul Nicole a fost importată cu succes în Galaad.

— Ce lovitură! Bravo!

— Perlele mele au fost foarte eficiente. Mi-au urmat ordinele. Au luat-o sub aripa lor ca proaspăt convertită și au convins-o să ni se alăture. Au reușit să-l plătească pe tânărul care exercita influență asupra ei. Mătușa Beatrice a făcut târgul, deși nu era la curent, firește, cu identitatea reală a Pruncului Nicole.

— Dar dumneavoastră erați, stimată Mătușă Lydia. Cum ați reușit s-o identificați? Agenții mei se chinuiesc de ani de zile.

Mi s-a părut mie sau am auzit o notă de invidie sau, mai rău, de suspiciune? Mi-am alungat rapid acest gând.

— Am micile mele metode. Și câțiva informatori eficienți, am mințit. Doi și cu doi chiar fac patru câteodată. Iar noi, femeile, mioape cum suntem, deseori observăm detaliile mai fine care pot scăpa perspectivei intelectuale mai înalte și mai largi a bărbaților. Dar Mătușa Beatrice și Mătușa Dove doar au primit instrucțiuni să fie atente la un tatuaj anume pe care biata copilă și l-a făcut singură. Și norocul face că au și găsit-o.

— Un tatuaj pe care și l-a făcut singură? Desfrânată, ca toate fetele alea. Pe ce parte a corpului? a întrebat interesat.

— Numai pe braț. Fața e neatinsă.

— Brațele îi vor fi acoperite în timpul oricăror ceremonii publice, a spus.

— Se prezintă cu numele de Jade; s-ar putea chiar să creadă că e numele ei adevărat. Nu am vrut să-i dezvălui adevărata ei identitate înainte de a mă fi consultat cu dumneavoastră.

— Excelentă decizie. Aș putea să vă întreb… Care a fost natura relației ei cu tânărul respectiv? Preferabil ar fi să fie neatinsă, cum ar veni, însă în cazul ei am face oricum o excepție. Ar fi păcat să o irosim ca Slujitoare.

— Statutul de virgină nu a fost confirmat încă, dar eu consider că este neprihănită. Am instalat-o împreună cu două Mătuși mai tinere, amândouă bune și înțelegătoare. Le va împărtăși fără îndoială speranțele și temerile ei, precum și convingerile sale, pe care sunt sigură că le vom putea modela să se potrivească cu ale noastre.

— Încă o dată, excelent, Mătușă Lydia. Sunteți într-adevăr o nestemată. Cât de curând o vom putea prezenta pe Pruncul Nicole în fața Galaadului și a lumii întregi?

— Întâi trebuie să ne asigurăm că, în urma convertirii, a devenit drept-credincioasă. Trebuie să fim convinse de tăria credinței ei. Va fi nevoie de ceva precauții și tact. Purtate de valul entuziasmului, nou-sositele au așteptări foarte nerealiste. Trebuie s-o aducem cu picioarele pe pământ, să o informăm în legătură cu îndatoririle care o așteaptă: aici nu doar înălțăm cântări exaltate. În afară de asta, trebuie să o punem la curent cu istoria ei personală: va fi un șoc pentru ea să afle că este Pruncul Nicole, personaj atât de celebru și iubit.

— Las aceste chestiuni în mâinile dumneavoastră pricepute. Sunteți sigură că nu doriți un strop de rom în cafea? Face bine la circulație.

— Poate o linguriță.

Mi-a turnat. Am ridicat cănile și am ciocnit.

— Fie ca eforturile noastre să fie încununate de succes. Cum sunt convins că vor fi.

— Când va veni momentul, am spus zâmbind.

*

După momentele diferite prin care trecuse în cabinetul stomatologic, la proces și la Particicuție, Mătușa Elizabeth a suferit o cădere nervoasă. Împreună cu Mătușa Vidala și cu Mătușa Helena am mers s-o vizităm la una dintre casele noastre de odihnă unde se refăcea. Ne-a întâmpinat în lacrimi.

— Nu știu ce-i cu mine. Mă simt sleită de putere.

— După toate prin câte ai trecut, nu-i de mirare, i-a spus Helena.

— Ești privită practic ca o sfântă la Ardua Hall, i-am zis eu.

Știam care era adevărata sursă a frământărilor ei: comisese un act irevocabil de sperjur; dacă se afla, ar fi însemnat sfârșitul ei.

— Vă sunt atât de recunoscătoare pentru îndrumarea oferită, Mătușă Lydia, mi-a spus în timp ce-i arunca priviri piezișe Vidalei.

Acum că eram aliata ei confirmată – acum că îmi îndeplinise cererea neortodoxă –, simțea pesemne că Mătușa Vidala nu mai avea nicio putere asupra ei.

— Mă bucur că am putut ajuta.

XVIII
SALA DE LECTURĂ
Transcrierea declarațiilor martorului 369A

47

Eu și Becka am văzut-o pe Jade prima dată la Rugăciunea de Mulțumire organizată la întoarcerea Perlelor și a fetelor pe care le convertiseră. Era o fată înaltă, stângace cumva, și se tot uita în jurul ei într-un fel direct, aproape necuviincios de direct. Am intuit de la început că nu se va simți ca peștele în apă la Ardua Hall, darămite în Galaad. Dar nu m-am mai gândit la ea pentru că atenția mi-a fost captată de frumusețea acelei ceremonii.

În curând, aveam să fim noi în locul lor, mi-am spus. Și eu, și Becka aproape ne încheiaserăm pregătirea ca Suplicante; eram foarte aproape de a deveni Mătuși cu drepturi depline. În foarte scurt timp, ne-am fi primit rochiile argintii de Perle, mult mai frumoase decât uniformele maro, obișnuite. Am fi moștenit șiragurile de perle; am fi pornit în misiune; am fi adus fiecare câte o Perlă convertită înapoi.

În primii mei câțiva ani la Ardua Hall, această perspectivă mă fascinase. Credeam încă cu adevărat, dacă nu în tot ceea ce însemna Galaad, cel puțin în datoria altruistă a Mătușilor. Dar astăzi nu mai sunt la fel de sigură.

*

Nu am revăzut-o pe Jade decât a doua zi. Ca orice Perlă nouă, își petrecuse prima noapte în post și rugăciune la capelă. Apoi își schimbase rochia argintie cu cea maro pe care o purtăm toate. Ceea ce nu însemna că era neapărat sortită să devină Mătușă – Perlele proaspăt sosite erau evaluate cu atenție înainte de a fi se repartiza un potențial rol de Soții, Econoneveste, Suplicante sau, în cazurile nefericite, de Slujitoare –, dar cât timp locuiau cu noi, se îmbrăcau în aceleași ținute ca ale noastre, la care se adăuga o broșă mare din perle false, în formă de lună nouă.

Jade a avut parte de o inițiere destul de dură în obiceiurile Galaadului, pentru că a doua zi a asistat la o Particicuție. Probabil a șocat-o să vadă doi bărbați sfâșiați de Slujitoare; până și pe mine mă mai șochează uneori, deși am văzut multe Particicuții de-a lungul anilor. Slujitoarele sunt în mod normal atât de docile, iar să fii martora unei violențe de asemenea intensitate din partea lor te poate speria.

Mătușile Fondatoare au creat aceste reguli. Și eu, și Becka am fi optat pentru o metodă mai puțin extremă.

Unul dintre cei eliminați în timpul Particicuției a fost doctorul Grove, fostul tată stomatolog al Beckăi, care fusese condamnat pentru că o violase pe Mătușă Elizabeth. Sau încercase: dată fiind propria mea experiență cu el, nu îmi prea păsa de această nuanța. Îmi pare rău s-o spun, dar m-am bucurat să-l vad pedepsit.

Becka a avut o reacție foarte diferită. Doctorul Grove se purtase îngrozitor cu ea când era mică, iar eu nu-l puteam ierta, deși ea era dispusă s-o facă. Avea mai multă compasiune decât mine; o admiram pentru asta, dar eu nu eram în stare să fiu ca ea.

Când doctorul Grove a fost sfâșiat în timpul Particicuției, Becka a leșinat. O parte dintre Mătuși au pus-o pe seama iubirii filiale – doctorul Grove era un om rău, dar rămânea un bărbat, și încă unul de rang înalt. Era și tatăl ei, iar o fiică ascultătoare trebuia să-și respecte tatăl. Eu știam însă adevărul: Becka se simțea responsabilă pentru moartea lui. Credea ca n-ar fi trebuit să-mi povestească niciodată despre răul pe care i-l făcuse. Am asigurat-o că nu dezvăluisem nimănui confidențele ei, la care ea mi-a răspuns ca mă crede dar că Mătușa Lydia aflase într-un fel sau altul. Așa își obțineau Mătușile puterea; aflând lucruri. Lucruri care nu ar trebui rostite.

*

După Particicuție, eu și Becka ne-am întors în camere. Îi făcusem un ceai și am îndemnat-o să se întindă puțin – era palidă încă –, dar mi-a spus ca își recăpătase controlul asupra emoțiilor și că se simțea bine. Eram prinse cu lectura de seară din Biblie când s-a auzit un ciocănit la ușă. Spre surprinderea noastră, era Mătușa Lydia, însoțită de Perla nouă, Jade.

— Mătușă Victoria, Mătușă Immortelle, ați fost selectate pentru o misiune foarte specială, ni s-a adresat ea. V-a fost încredințată în grijă cea mai nouă Perlă a noastră, Jade. Va dormi în al treilea dormitor care, din câte înțeleg, este liber. Sarcina voastră va fi să o ajutați în tot ceea ce are nevoie și să o inițiați în detaliile vieții noastre de devoțiune aici în Galaad.

Aveți suficiente așternuturi și prosoape? Dacă nu, pun să vi se trimită.

— Da, Mătușă Lydia. Slavă Domnului! am răspuns eu, iar Becka a repetat după mine.

Jade ne-a zâmbit, un zâmbet în același timp intimidat și încăpățânat. Nu semăna cu noile convertite obișnuite sosite din străinătate: acestea fie erau demne de plâns, fie debordau de zel.

— Bine-ai venit, i-am spus lui Jade. Intră, te rog.

— OK, a zis ea.

Și a pășit peste pragul casei noastre. Am simțit cum mi se strânge inima: intuiam că existența placidă pe care o dusesem împreună cu Becka la Ardua Hall în ultimii nouă ani se apropia de sfârșit – schimbarea sosise –, dar încă nu îmi puteam imagina cât de bulversantă va fi această schimbare.

*

Am descris existența noastră drept placidă, dar poate nu e cuvântul potrivit. În orice caz, era ordonată și întru câtva monotonă. Nu aveam timpi morți, totuși parcă timpul nu trecea. Aveam paisprezece ani când m-au primit ca Suplicantă și, deși între timp crescusem, nu părea să mă fi maturizat vreun pic. La fel era și Becka: păream cumva înghețate, conservate în gheață.

Fondatoarele și Mătușile mai bătrâne aveau margini ascuțite. Fuseseră modelate în timpurile dinaintea Galaadului, fuseseră nevoite să ducă lupte de care noi am fost scutite, iar luptele le erodaseră moliciunea pe care o avuseseră cândva. Dar noi nu fuseserăm nevoite să trecem prin asemenea încercări grele. Protejate, nu trebuise să dăm piept cu greutățile vieții în lumea largă. Eram beneficiarele sacrificiilor făcute de înaintași. Lucru care ni se reamintea tot timpul și pentru care ni se ordona să fim recunoscătoare. Dar e greu să fii recunoscător pentru ceva ce nu ai apucat să cunoști. Mă tem că nu aveam cum să înțelegem în ce măsură cele din generația Mătușii Lydia se căliseră în foc. Aveau o duritate care nouă ne lipsea.

În ciuda senzației că timpul stă pe loc, mă schimbasem de fapt. Nu mai eram aceeași care fusesem când m-au admis la Ardua Hall. Acum eram femeie, chiar dacă una lipsită de experiență; pe atunci eram un copil.

— Mă bucur că Mătușile ți-au permis să rămâi, spusese Becka în acea primă zi a sosirii mele.

Își ridicase privirea timidă și mă privise direct.

— Și eu mă bucur.

— Întotdeauna te-am admirat la școală. Nu doar pentru că aveai trei Marthe și proveneai dintr-o familie de Comandant. Mințeai mai puțin decât celelalte. Și te purtai frumos cu mine.

— Nu mă purtam chiar așa de frumos.

— Mai frumos decât celelalte oricum, mi-a spus.

Mătușa Lydia îmi dăduse permisiunea să locuiesc în aceeași casă cu Becka. Ardua Hall era împărțită în numeroase apartamente; al nostru era marcat cu litera „C” și deviza Ardua Hall: *Per Ardua Cum Estrus.*

— Înseamnă: Prin travaliu cu ciclul reproducător feminin, mi-a spus Becka.

— Înseamnă toate lucrurile astea?

— E în latină. În latină sună mai bine.

— Ce e latina?

Becka mi-a explicat că e o limbă de demult pe care nu o mai vorbește nimeni, dar că se folosea încă pentru a formula devize. De exemplu, deviza pentru tot ceea se afla dincoace de Zid era cândva *Veritas,* adică „adevăr” în latină. Dar îndepărtaseră cuvântul cu dalta și văruiseră peste.

— Cum ai aflat? Dacă cuvântul nu se mai vede.

— La biblioteca Hildegard, mi-a răspuns Becka. Ne e rezervată doar nouă, Mătușilor.

— Ce e o bibliotecă?

— Acolo se țin cărțile. Sunt multe camere pline cu ele.

— Și sunt nocive? Cărțile?

Mi-am imaginat tot acel material explozibil înghesuit într-o cameră.

— Nu cele pe care le-am citit eu. Cele mai periculoase sunt ținute în Sala de lectură. Îți trebuie un permis special ca să intri acolo. Dar poți citi celelalte cărți la liber.

— Te lasă? am întrebat. Poți să intri pur și simplu și să citești?

— Dacă ți se dă permisiunea. Mai puțin în Sala de lectură. Dacă le citești pe cele de acolo fără permisiune, primești o Corecție într-una dintre pivnițe.

Fiecare apartament de la Ardua Hall avea o pivniță izolată fonic, mi-a explicat ea, care era cândva folosită de cei care exersau la pian. Dar acum pivnița R devenise locul în care Mătușa Vidala administra Corecțiile. Acestea erau un fel de pedepse pentru cele care se abăteau de la reguli.

— Dar pedepsele se execută în public, am zis eu. Pentru infractori. Știi tu, Particicuțiile și spânzurările și oamenii atârnați apoi de Zid.

— Da, știu. Mi-ar plăcea să nu-i mai lase atârnați atâta timp. Mirosul ajunge la noi în dormitoare, îmi face greață. Dar Corecțiile din pivniță sunt diferite, sunt pentru binele nostru. Și acum hai să-ți iei hainele și apoi poți să-ți alegi numele.

Exista o listă de nume aprobată, compilată de Mătușa Lydia și alte Mătuși de rang superior. Becka mi-a spus că numele din listă erau ale unor produse care le plăcuseră cândva femeilor și care le inspirau o stare de liniște, dar ea nu știa exact ce erau acele produse. Nimeni de vârsta noastră nu știa.

Mi-a citit cu voce tare o listă de nume, dat fiind că eu nu știam încă să citesc.

— Ce zici de Maybelline? m-a întrebat. Sună drăguț. Mătușa Maybelline.

— Nu. E prea înzorzonat, am zis.

— Ce zici de Mătușa Ivory?

— Prea rece.

— Am găsit: Victoria. Cred că a existat o regină Victoria. Te-ar chema Mătușa Victoria: chiar și la nivel de Suplicantă, avem voie să purtăm titlul de Mătușă. Dar după ce ne îndeplinim munca de misionariat ca Perle în alte țări din afara Galaadului, devenim Mătuși cu drepturi depline.

La Școala Vidala nu ni se spusese prea mult despre Perle – doar că erau curajoase, își asumau riscuri și se sacrificau pentru Galaad și că trebuie să le respectăm.

— Ieșim din Galaad? Nu ți-e frică să fii așa de departe? Galaadul e foarte mare, nu-i așa?

Ar fi ca și cum ai cădea de pe pământ, căci sigur Galaadul nu avea margini.

— Galaadul e mai mic decât crezi, mi-a explicat Becka. În jurul lui sunt alte țări. O să-ți arăt pe hartă.

Probabil m-am uitat la ea nedumerită pentru ca mi-a zâmbit.

— Harta e o ca o imagine. Aici învățăm să citim hărți.

— Să citești o imagine? Cum faci asta? Imaginile nu sunt scris.

— O să vezi. La început nici eu n-am știut.

Mi-a zâmbit din nou.

— Cu tine aici, nu mă voi mai simți așa de singură.

*

Ce avea să se întâmple cu mine după șase luni? Îmi făceam griji. Oare îmi permiteau să rămân? Era enervant felul în care Mătușile se uitau la mine ca și cum ar fi inspectat o legumă. Mi-era greu să-mi țin privirea în pământ, cum ni se cerea: puțin mai sus și riscam să mă holbez la trunchiurile lor, o impolitețe, sau în ochii lor, o insolență. Mi-era greu să nu vorbesc decât atunci când una dintre Mătușile de rang superior mi se adresa prima. Ascultare, supunere, docilitate: iată virtuțile care mi se cereau.

Și apoi era scrisul, care mi se părea frustrant. Poate că era prea târziu pentru mine ca să mai reușesc să învăț, mă gândeam. Poate era ca brodatul: trebuia să începi devreme, altfel rămâneai cu două mâini stângi. Dar, pas cu pas, l-am deprins.

— Ai talent, m-a încurajat Becka. Ești mult mai bună decât am fost eu la început!

Cărțile din care învățam erau despre un băiat și o fată pe nume Dick și Jane. Erau niște manuale vechi ale căror ilustrații fuseseră retușate la Ardua Hall. Jane purta fuste și mâneci lungi, dar se vedea, de unde începea culoarea aplicată, că fusta fusese cândva deasupra genunchilor și mânecile deasupra coatelor. Și părul îl avusese cândva descoperit.

Cel mai uimitor lucru la aceste cărți era că Dick, Jane și bebelușul Sally locuiau într-o casă înconjurată de un gărduleț alb, de lemn, atât de subțire și de scund că l-ar fi putut sări oricine. Nu existau nici Îngeri, nici Paznici. Dick, Jane și bebelușul Sally se jucau afară, unde îi vedea toată lumea. Pe Sally ar fi putut-o răpi oricând teroriștii, ar fi putut s-o și treacă ilegal în Canada, la fel ca pe Pruncul Nicole și alți copii nevinovați. Genunchii dezgoliți ai lui Jane ar fi putut stârni

poftele murdare ale oricărui bărbat aflat în trecere pe acolo, chiar dacă totul în afară de față îi fusese acoperit cu culori. Becka mi-a zis că îmi va veni și mie rândul să retușez ilustrațiile din aceste cărți, fiind o sarcină repartizată Suplicantelor. Și ea pictase multe cărți.

Nu era sigur că îmi vor permite să rămân, mi-a mai spus: nu oricine putea deveni Mătușă. Înainte de sosirea mea la Ardua Hall cunoscuse două fete care fuseseră acceptate, dar una se răzgândise după numai trei luni și familia venise și o luase acasă, iar căsătoria pe care i-o aranjaseră tot avusese loc până la urmă.

— Și cu cealaltă ce s-a întâmplat?

— Ceva rău, mi-a răspuns Becka. O chema Mătușa Lily. La început nu părea să fie nimic în neregulă cu ea. Toată lumea povestește că se descurca foarte bine, dar i s-a aplicat o Corecție pentru că-i întorsese vorba unei Mătuși. Nu cred că a fost una dintre cele mai rele Corecții: Mătușa Vidala are apucături urâte. În timp ce-ți aplică Corecția, te întreabă: „Îți place?” și orice ai răspunde e greșit.

— Dar Mătușa Lily?

— N-a mai fost același om după aceea. A vrut să plece de la Ardua Hall – a zis că nu e făcută pentru asta –, iar mătușile i-au spus că în acest caz căsătoria aranjată pentru ea urma să aibă loc; dar nu voia nici asta.

— Dar ce voia?

Eram brusc foarte interesată de Mătușa Lily.

— Voia să trăiască singură și să muncească la o fermă. Mătușa Elizabeth și Mătușa Vidala au fost de părere că i s-a tras de la faptul că a învățat să citească prea devreme – îi intraseră idei greșite în cap la biblioteca Hildegard, înainte ca mintea ei să fie suficient de întărită pentru a le respinge și că acolo se găseau o grămadă de cărți discutabile care ar trebui distruse. Au spus că trebuia să i se aplice o Corecție mai serioasă pentru a o ajuta să-și limpezească gândurile.

— Și ce i-au făcut?

Mă întrebam dacă mintea mea era suficient de întărită și dacă și eu voi primi mai multe Corecții.

— A primit o lună în pivniță, singură, doar cu apă și pâine. Când i-au dat drumul, nu mai vorbea cu nimeni, doar răspundea cu da și nu. Mătușa Vidala a spus că avea mintea prea slăbită ca

să fie Mătușă și că va trebui măritată până la urmă. În ziua dinaintea celei în care trebuia să plece de la Ardua Hall, n-a venit la micul dejun, apoi nici la prânz. Nimeni nu știa unde s-a dus. Mătușa Elizabeth și Mătușa Vidala au zis că probabil a fugit, că fusese o breșă de securitate și s-a pus în mișcare o mare operațiune de căutare. Dar nu au găsit-o. Și apoi apa de la duș a început să miroasă ciudat. Așa că s-a făcut o nouă căutare, dar de data asta au desfăcut cisterna de apă de pe acoperiș, pe care o folosim pentru duș, și au găsit-o acolo.

— Oh, e îngrozitor! Era… cineva o omorâse?

— Așa au susținut Mătușile la început. Mătușa Helena a făcut o criză de isterie, apoi le-au permis inclusiv unor Agenți să intre la Ardua Hall ca să caute indicii, dar nu existau. Câteva dintre Suplicante ne-am dus sus și ne-am uitat la cisternă. Nu ar fi avut cum să cadă înăuntru: e o scară, apoi o ușiță.

— Ai văzut-o?

— Sicriul a fost închis. Dar cel mai probabil a făcut-o intenționat. Avea pietre în buzunare – așa s-a zvonit. Nu a lăsat bilet, sau dacă a lăsat, Mătușa Vidala l-a rupt. La înmormântare au spus că a murit din cauza unui anevrism cerebral. N-au vrut să se știe că o Suplicantă a eșuat în acest fel. Ne-am rugat toate pentru ea; sunt sigură că Dumnezeu a iertat-o.

— Dar de ce a făcut-o? A vrut să moară?

— Nimeni nu vrea să moară. Dar unii oameni nu vor să trăiască în niciunul din modurile permise.

— Dar să te îneci!

— Se pare că e o moarte liniștită. Auzi clopote și cântece. Ca de îngeri. Asta ne-a spus Mătușa Helena, ca să ne facă să ne simțim mai bine.

*

După ce am devenit prea bună pentru cărțile cu Dick și Jane, mi s-a dat o carte cu poezii *Zece povești pentru tinere fete,* scrisă de Mătușa Vidala. Iată una pe care mi-o amintesc și acum:

Uită-te la Tirzah! Cum stă ea, cocheta,
Și șuvițele de păr îi depășesc boneta;
Uite-o cum se plimbă pe drum,

Cu capul sus și plin de fum.
Uite-o cum schimbă priviri cu Paznicul,
Gata să-l tragă în păcat, obraznica!
Năravurile nu vrea să le schimbe,
Și nici la rugăciune nu-ngenunche!
Curând ea în păcat va cădea,
Și la urmă pe Zid va atârna.

Poveștile Mătușii Vidala erau toate despre lucrurile interzise fetelor și lucrurile îngrozitoare care li s-ar întâmpla dacă ar încălca regulile. Îmi dau seama acum că poeziile nu erau prea reușite și, chiar și atunci, nu-mi plăcea să aflu despre bietele fete care greșeau și erau aspru pedepsite sau chiar omorâte; totuși, mă încânta faptul că pot să citesc orice.

Într-o zi îi citeam Beckăi cu voce tare povestea despre Tirzah ca să-mi corecteze greșelile, când mi-a spus:

— Mie nu mi s-ar întâmpla așa ceva niciodată.

— Ce nu ți s-ar întâmpla?

— Nu aș ispiti niciodată așa un Paznic. Nici nu aș schimba priviri cu el. Nu vreau să mă uit la ei. La niciun bărbat. Sunt toți oribili. Inclusiv Dumnezeul Galaadului.

— Becka! De ce spui așa ceva? Cum adică „Dumnezeul Galaadului”?

— Ei vor ca Dumnezeu să fie un singur lucru. Nu ne spun totul. În Biblie scrie că Dumnezeu ne-a făcut după chipul lui și pe bărbați, și pe femei. Vei vedea, când te lasă Mătușile s-o citești.

— Nu spune astfel de lucruri, Becka. Mătușa Vidala... ar considera-o erezie.

— Ție pot să ți le spun, Agnes. Ți-aș încredința și viața.

— Nu, să n-o faci. Nu sunt un om bun, ca tine.

*

În a doua mea lună la Ardua Hall, Shunammite mi-a făcut o vizită. M-am întâlnit cu ea la Schlafly Café. Era îmbrăcată în rochia albastră a Soțiilor oficiale.

— Agnes! a exclamat întinzând ambele mâini spre mine. Sunt așa de fericită să te văd! Ești bine?

— Sigur că sunt bine. Sunt Mătușa Victoria acum. Ai dori niște ceai de mentă?

— Doar că Paula a lăsat să se înțeleagă că ai fi… că ceva e în neregulă…

— Că sunt nebună, i-am spus zâmbind.

Am observat că Shunammite vorbea despre Paula cu familiaritate. Shunammite era acum deasupra ei pe scara socială, ceea ce sigur o irita nespus pe Paula – o fată atât de tânără să fie propulsată deasupra ei.

— Știu că asta crede. Și, apropo, ar trebui să te felicit pentru căsătoria ta.

— Nu ești supărată pe mine? m-a întrebat revenind la tonul pe care îl foloseam la scoală.

— De ce aș fi supărată pe tine?

— Păi, ți-am furat soțul.

Chiar credea asta? Că câștigase o întrecere? Cum puteam nega acest lucru fără să-l jignesc pe Comandantul Judd?

— Am auzit chemarea unei datorii mai înalte, am spus eu pe un ton cât mai afectat.

A chicotit.

— Serios? Ei bine, eu am auzit chemarea unei datorii mai puțin înalte. Am patru Marthe! Mi-ar plăcea să-mi vezi casa!

— Sunt sigură că e minunată.

— Dar chiar ești bine?

Poate că îngrijorarea în legătură cu mine era parțial autentică.

— Nu te deprimă locul ăsta? E așa de sobru.

— Sunt bine. Îți doresc toată fericirea.

— Și Becka e tot în închisoarea asta, nu?

— Nu e o închisoare. Da. Locuim în același apartament.

— Și nu ți-e frică c-o să te atace cu foarfecele de grădină? Tot dementă e?

— N-a fost niciodată dementă, doar nefericită. Mă bucur mult că te-am văzut, Shunammite, acum trebuie să mă întorc la îndatoririle mele.

— Nu mă mai placi, mi-a zis pe jumătate serioasă.

— Mă pregătesc să devin Mătușă. Nu am voie să plac pe nimeni.

Avansam încet cu cititul, cu multe poticneli, dar Becka mă ajuta foarte mult. Exersam folosind versete din Biblie, din selecția aprobată la care aveau acces Suplicantele. Am reușit să citesc cu ochii mei pasaje din Scriptură pe care doar le ascultasem până atunci. Becka m-a ajutat să găsesc fragmentul care mă bântuise la moartea Tabithei:

Căci înaintea ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte. Îi mături ca un vis: dimineața sunt ca iarba care încolțește iarăși: înflorește dimineața și crește, iar seara este tăiată și se usucă.

Cu mare greutate, am reușit să silabisesc cuvintele. Mi se păreau diferite scrise pe pagină: nu curgeau răsunătoare, cum le recitasem eu în cap. Erau mai plate, seci.

Becka mi-a explicat că cititul pe silabe nu era citit: a citi însemna să auzi cuvintele ca pe un cântec.

— Poate că n-o să învăț niciodată, i-am spus.

— Ba da. Hai să încercăm să citim niște cântece adevărate.

S-a dus la bibliotecă – eu încă nu aveam voie acolo – și a adus una dintre cărțile cu cântări de la Ardua Hall. În ea am găsit cântecul pe care Tabitha obișnuia să mi-l cânte la culcare cu vocea ei ca niște clopoței de argint:

Închid ochii să mă culc
Și mă rog la Domnu-n gând...

I l-am cântat Beckăi și, după ceva timp, am reușit să i-l și citesc.

— Cât e de plin de speranță, mi-a spus. Mi-ar plăcea să cred că există doi îngeri oricând gata să mă poarte în zbor.

Apoi a adăugat:

— Mie nu mi-a cântat nimeni seara la culcare. Ai fost așa de norocoasă.

Pe lângă citit, a trebuit să învăț și scrisul. În unele privințe era mai greu, în altele, mai ușor. Foloseam tuș și condeie drepte cu penițe de metal, și uneori creioane, în funcție de ce se aloca pentru Ardua Hall din depozitele rezervate produselor de import.

Ustensilele pentru scris erau privilegiul Comandanților și Mătușilor. Altfel nu se puteau procura în Galaad; femeile nu aveau ce face cu ele, și nici majoritatea bărbaților, mai puțin pentru dări de seamă și inventare. Despre ce altceva ar scrie oamenii obișnuiți?

La Școala Vidala, ne învățaseră să brodăm și să pictăm, iar Becka mi-a spus că scrisul semăna cu cele două – fiecare literă seamănă cu o imagine sau cu un rând de puncte făcute cu acul și chiar cu o notă muzicală; trebuia doar să înveți să trasezi literele și apoi să le unești între ele, ca pe niște perle într-un șirag.

Caligrafia ei era superbă. Mi-a arătat cum se face, de multe ori și cu răbdare; apoi, după ce am învățat să scriu, chiar și așa, stângace, a ales câteva motouri din Biblie și m-a pus să le copiez.

Și acum rămân acestea trei: Credința, Nădejdea și Dragostea. Iar mai mare dintre acestea este Dragostea.
Că iubirea ca moartea e de tare.
Căci păsările cerului pot duce cuvântul și neamul celor înaripate să dea vorba ta pe față.

Le-am scris și rescris la nesfârșit. Comparând diferitele versiuni ale aceleiași propoziții, îmi puteam evalua singură progresele, mă îndrumase Becka.

Reflectam cu voce tare la cuvintele pe care le scriam. Chiar era dragostea mai mare decât credința? Aveam eu dragoste sau credință? Era iubirea la fel de tare ca moartea? Al cui era cuvântul pe care îl duceau păsările cerului?

Deprinderea scrisului și cititului nu mi-a oferit răspunsuri la toate întrebările. A dus la alte întrebări, apoi la altele.

*

În acele prime luni, pe lângă citit, am îndeplinit cu succes și celelalte sarcini care mi-au fost trasate. Unele dintre ele nu erau o corvoadă: îmi făcea plăcere să pictez fuste, mâneci și baticuri fetițelor din cărțile cu Dick și Jane și nu mă deranja să lucrez la bucătărie, tocând păstârnac și ceapă pentru bucătărese și spălând vasele. Fiecare dintre noi trebuia să contribuie la

bunăstarea generală, iar munca cu mâinile nu trebuia disprețuită. Nicio Mătușă nu era deasupra acestor sarcini, dar în realitate Suplicantele *făceau muncile fizice grele.* Și de ce nu? Eram mai tinere.

Spălatul closetelor nu era plăcut însă, mai ales când trebuia să le iei din nou la frecat, deși ieșiseră perfect curate de prima dată, și apoi încă o dată, a treia rundă. Becka mă prevenise că Mătușile îmi vor impune această repetiție – ce conta nu era starea de curățenie a toaletelor, mi-a explicat. Era un test de ascultare.

— Dar să ne pună să curățăm veceurile de trei ori! E nerezonabil, am protestat. E o risipă de resurse naționale valoroase.

— Soluția pentru curățat veceul nu este o resursă națională valoroasă, mi-a replicat Becka. Spre deosebire de femeile gravide. Cât despre nerezonabil, da, așa e, de-asta e un test. Vor să vadă dacă dai ascultare ordinelor nerezonabile fără să crâcnești.

Pentru a face testul și mai greu, o puneau pe cea mai tânără Mătușă să ne supravegheze. Să primești ordine stupide de la cineva aproape de vârsta ta e mult mai frustrant decât dacă persoana e în vârstă.

— Detest chestia asta! am spus după a patra săptămână la rând de curățat veceuri. O urăsc pe Mătușa Abby! E așa de rea, de încrezută și…

— E un test, mi-a reamintit Becka. Cum l-a testat Dumnezeu pe Iov.

— Mătușa Abby nu e Dumnezeu. Doar se crede Dumnezeu.

— Să încercăm să fim bune, a spus Becka. Ar trebui să te rogi să te eliberezi de ură. Imaginează-ți că îți iese pur și simplu pe nas, ca respirația.

Becka știa multe astfel de tehnici de autocontrol. Am încercat să le practic și eu. Uneori funcționau.

*

După ce am trecut de examenul de șase luni și am fost acceptată ca Suplicantă permanentă, am avut voie în biblioteca Hildegard. E greu de descris senzația pe care am trăit-o. Când am pășit prima dată înăuntru, a fost ca și când aș fi primit o

cheie de aur – o cheie care descuie ușă secretă după ușă secretă, dezvăluindu-mi toate bogățiile închise înăuntru.

Inițial nu am avut acces decât la prima sala, dar după un timp am primit permis pentru Sala de lectura. Acolo aveam biroul meu. Una dintre sarcinile care-mi fuseseră atribuite era să copiez pe curat discursurile – sau mai bine le-aș numi predici – pe care Mătușa Lydia le ținea la ocazii speciale. Deși le refolosea, de fiecare dată le modifica și trebuia să integrăm notițele ei scrise de mână în manuscrise lizibile, dactilografiate. Între timp învățasem să bat la mașină, deși încet.

Când mă aflam la birou, Mătușa Lydia trecea uneori pe lângă mine, traversând Sala de lectură în drum spre cabinetul ei privat, unde desfășura, se pare, cercetări importante pentru îmbunătățirea vieții în Galaad: aceasta era misiunea de o viață a Mătușii Lydia, ne explicau Mătușile mai în vârstă. Prețioasele Arhive genealogice ale filiațiilor pe care aceste Mătuși le conservau cu atâta grijă, Bibliile, discursurile teologice, cărțile periculoase de literatură universală – toate se aflau în spatele acelei uși încuiate. Acolo aveam sa primim acces doar când mințile ni se vor fi întărit corespunzător.

Lunile și anii au trecut, iar prietenia dintre mine și Becka a devenit foarte strânsă, ne spuneam multe lucruri despre noi și familiile noastre, pe care nu le spuseserăm niciodată nimănui. I-am mărturisit cât de mult o urâsem pe mama mea vitregă, Paula, deși încercasem să scot acel sentiment din inima mea. I-am povestit despre moartea tragică a Slujitoarei noastre, Crystal, și cât de tare mă tulburase. Ea, în schimb, mi-a povestit despre doctorul Grove și ce îi făcuse. Atunci i-am povestit și eu propria pățanie cu el, iar ea m-a compătimit. Am vorbit despre mamele noastre adevărate și cât de mult ne-am fi dorit să știm cine fuseseră. Poate că n-ar fi trebuit să ne împărtășim atât de multe, dar era foarte reconfortant.

— Mi-ar fi plăcut să am o soră, mi-a zis ea într-o zi. Și acea soră să fii tu.

Am descris viața noastră ca fiind una liniștită, iar văzută din afară, chiar așa era; în schimb, existau furtunile și frământările interioare despre care am aflat între timp că nu sunt deloc ceva neobișnuit pentru cei care caută să se dedice unei cauze mai înalte. Prima astfel de furtună interioară am trăit-o când, după patru ani în care citisem texte mai simple, am primit în sfârșit permisiunea să citesc versiunea integrală a Bibliei. Bibliile noastre sunt ținute sub cheie, ca peste tot în Galaad; numai persoanele înzestrate cu minți tari și personalități stabile aveau dreptul să le folosească, ceea ce însemna că femeile erau excluse, mai puțin Mătușile.

Becka începuse lectura Bibliei mai devreme – era mai avansată, și în timp și ca informații –, dar cele deja inițiate în aceste mistere nu aveau voie să vorbească despre experiențele lor de lectură sacră, așa că eu și Becka nu discutaserăm despre ce aflase.

A venit ziua în care cutia de lemn încuiată care conținea Biblia rezervată mie avea să fie adusă în Sala de lectură, iar eu aveam să deschid în sfârșit cea mai interzisă dintre cărți. Eram foarte entuziasmată, dar în dimineața aceea Becka mi-a spus:

— Trebuie să te previn.

— Să mă previi? Dar e sfântă.

— Nu scrie în ea ce spun ele că scrie.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să fii dezamăgită.

A făcut o pauză.

— Sunt sigură că Mătușa Estée a avut intenții bune.

Apoi a adăugat:

— Judecători de la 19 la 21.

N-a vrut să-mi spună mai mult de atât. Dar când am ajuns în Sala de lectură și am deschis cutia de lemn și apoi Biblia, a fost primul loc pe care l-am căutat. Era *Țiitoarea tăiată în douăsprezece bucăți* – povestea pe care ne-o spusese cu mulți ani în urmă, la școală, Mătușa Vidala – cea care o tulburase pe Becka atât de mult copil fiind.

Mi-o aminteam bine. Și-mi aminteam și explicația pe care ne-o dăduse Mătușa Estée. Spusese că motivul pentru care țiitoarea a fost omorâtă era că se căise pentru neascultare și preferase să se sacrifice pentru ca stăpânul ei să nu fie violat de

răufăcătorii din seminția lui Beniamin. Concubina dăduse dovadă de curaj și noblețe, ne mai spusese Mătușa Estée. Fusese alegerea ei.

Dar acum citeam întreaga poveste. Căutam partea cu noblețea și curajul, căutam alegerea, dar nici una, nici alta nu erau acolo. Fata fusese pur și simplu scoasă afară pe ușă și violată până murise, apoi fusese tranșată ca o vită chiar de bărbatul care o tratase ca pe un animal cumpărat din obor și atunci când fusese în viață. Nu-i de mirare că fugise de la el de prima dată.

A fost un șoc dureros: Mătușa Estée cea bună și generoasă ne mințise. Adevărul nu era nobil, era oribil. La asta se refereau așadar Mătușile când spuneau că femeile au minți prea slabe pentru citit. Ne-am prăbuși, ne-am sfărâma în bucăți sub presiunea contradicțiilor, nu am face față.

Până atunci nu pusesem cu adevărat la îndoială corectitudinea și mai ales adevărul teologiei Galaadului. Dacă eșuasem în a fi perfectă, atunci consideram că vina îmi aparținea. Dar acum că descopeream ceea ce Galaadul schimbase, adăugase și omisese, mă temeam să nu-mi pierd credința.

Dacă nu ați avut niciodată o credință, nu veți înțelege la ce mă refer. Te simți ca și cum cel mai bun prieten ar fi pe moarte; tot ceea ce te definea cândva se carbonizează; vei rămâne singur pe lume. Te simți exilat, ca și cum te-ai fi rătăcit într-o pădure întunecată. Semăna cu sentimentul pe care-l avusesem la moartea Tabithei: lumea se golea de sens. Totul îmi apărea găunos, veștejit.

I-am împărtășit Beckăi o parte din ceea ce se petrecea în interiorul meu.

— Știu. La fel am pățit și eu. Toți cei din fruntea Galaadului ne mint.

— Ce vrei să spui?

— Dumnezeu nu e ce spun ei.

Mi-a mai spus și că fie crezi în Galaad, fie în Dumnezeu, dar nu în amândouă. Așa își rezolvase ea propria criză.

I-am mărturisit că nu sunt sigură că voi reuși să aleg. În secret, mă temeam că nu voi fi în stare să cred nici în unul, nici în celălalt. Și totuși, îmi doream să cred, ba chiar cu ardoare, și, în definitiv, cât din credință vine din dorință?

Trei ani mai târziu, s-a întâmplat ceva și mai alarmant. După cum am spus, una dintre sarcinile mele la biblioteca Hildegard era să transcriu discursurile Mătușii Lydia. Paginile de discurs pe care trebuia să le lucrez într-o zi îmi erau lăsate pe birou într-un dosar argintiu. Într-o dimineață, pitit în spatele dosarului argintiu, am găsit un dosar albastru. Cine să-l fi pus acolo? Să fie o greșeală?

L-am deschis. Numele mamei mele, Paula, apărea în capul primei pagini. În continuare, era o relatare a morții primului ei soț, cel pe care îl avusese înainte de a se mărita cu așa-zisul meu tată, Comandantul Kyle. După cum v-am spus deja, soțul ei, Comandantul Saunders, fusese omorât în biroul lui de Slujitoarea lor. Sau cel puțin aceasta era povestea care circulase.

Paula declarase că fata era periculos de instabilă și că subtilizase o frigăruie din bucătărie, cu care îl ucisese pe Comandantul Saunders într-un atac neprovocat. Slujitoarea fugise, dar fusese prinsă și spânzurată, iar cadavrul ei fusese expus pe Zid. Dar Shunammite ne povestise că, potrivit Marthei ei, existase o legătură ilicită și desfrânată – Slujitoarea și soțul deprinseseră obiceiul de a fornica în biroul lui. Aceasta fusese ocazia de care Slujitoarea se folosise pentru a-l omorî și, în același timp, motivul crimei: lucrurile pe care el i le cerea o făcuseră să-și piardă mințile. Altfel, restul poveștii Shunammitei era același: descoperirea cadavrului de către Paula, prinderea Slujitoarei, execuția prin spânzurare. Shunammite adăugase un detaliu despre cum Paula se umpluse de sânge trăgându-i în sus pantalonii Comandantului Saunders pentru a salva aparențele.

Povestea din dosarul albastru era însă foarte diferită. În plus, era completată de fotografii și transcrierile unui număr de conversații înregistrate în secret. Nu existase nicio legătură ilicită între Comandantul Saunders și Slujitoarea lui – doar Ceremoniile periodice conform legii. Paula și Comandantul Kyle – fostul meu tată –, pe de altă parte, avuseseră o aventură încă dinainte ca mama mea Tabitha să moară.

Paula se împrietenise cu Slujitoarea și se oferise s-o ajute să fugă din Galaad pentru că știa cât de nefericită era fata. Ba chiar îi oferise o hartă, indicații și numele mai multor contacte afiliate cu Zi de Mai. După ce plecase Slujitoarea, Paula înfipsese

chiar ea frigăruia în Comandantul Saunders. De aceea avea atât de mult sânge pe ea, nu pentru că-i trăsese pantalonii. De fapt, acesta nici nu și-i dăduse jos, sau oricum, nu în noaptea aceea.

O mituise apoi pe Martha ei ca să susțină povestea cu Slujitoarea ucigașă, iar mita fusese însoțită de amenințări. Apoi chemase Îngerii și o acuzase pe Slujitoare, iar restul se știa. Nefericita fată fusese găsită rătăcind disperată pe străzi pentru că harta era greșită, iar persoanele de contact se dovediseră inexistente.

Slujitoarea fusese interogată. (Transcrierea interogatoriului era inclusă și nu constituia o lectură plăcută.) Deși recunoscuse tentativa de evadare și dezvăluise rolul jucat de Paula în aceasta, își susținuse nevinovăția – ba chiar ignoranța – în legătură cu crima, până când durerea devenise insuportabilă și făcuse o confesiune falsă.

Era limpede că era nevinovată. Și totuși fusese spânzurată.

Mătușile știuseră adevărul. Sau cel puțin una dintre ele. Dovada era chiar acolo, în dosarul din fața mea. Cu toate acestea, Paula nu pățise nimic. Iar cea care plătise pentru crima ei fusese o Slujitoare.

*

Eram năucă, parcă mă lovise fulgerul. Dar nu doar povestea în sine mă lăsa perplexă, ci și motivul pentru care ajunsese pe biroul meu. De ce să-mi fi furnizat o persoană necunoscută informații atât de periculoase?

Odată ce o poveste pe care o considerai adevărată se dovedește falsă, începi să pui la îndoială toate poveștile. Oare cineva încerca să mă întoarcă împotriva Galaadului? Oare dovezile erau falsificate? Oare amenințarea Mătușii Lydia că va da în vileag crima Paulei o făcuse pe aceasta să renunțe la eforturile ei de a mă mărita cu Comandantul Judd? Povestea aceasta oribilă îmi cumpărase locul de Mătușă la Ardua Hall? Era un fel de a mi se spune că mama mea Tabitha nu murise de o boală, ci fusese ucisă prin mijloace necunoscute de Paula, poate chiar de Comandantul Kyle? Nu mai știam ce să cred.

Nu aveam pe nimeni în care să am încredere. Nici măcar pe Becka: nu voiam s-o pun în pericol făcând-o complice. Adevărul produce uneori multe necazuri celor care nu ar trebui să-l afle.

Mi-am terminat munca pe ziua respectivă și am lăsat dosarul albastru acolo unde îl găsisem. A doua zi mă aștepta un nou discurs pe care să-l transcriu, iar dosarul albastru din ziua precedentă dispăruse.

*

În cursul următorilor doi ani, am găsit mai multe dosare similare așteptându-mă pe birou. Toate conțineau dovezi ale unor crime diverse. Dosarele cu crimele Soțiilor erau albastre, ale Comandanților erau negre, ale profesioniștilor, cum ar fi medici, gri, ale celor din Econoclase, în dungi, iar ale Marthelor, verde-tern. În schimb, nu am găsit niciunul cu crimele Slujitoarelor ori ale Mătușilor.

Majoritatea dosarelor care mi-au fost lăsate erau fie albastre, fie negre, și descriau infracțiuni multiple. Slujitoare forțate să comită ilegalități, apoi învinuite pentru ele; Fii ai lui Iacob care complotaseră unii împotriva celorlalți; mita și favorurile erau o practică prezentă la niveluri înalte; Soții care se săpau între ele; Marthe care trăseseră cu urechea și adunaseră informații, după care le vânduseră; toxiinfecții misterioase, bebeluși pasați de la o Soție la alta în baza unor zvonuri scandaloase care erau de fapt nefondate. Soții care fuseseră spânzurate pentru adultere pe care nu le comiseseră, și asta deoarece Comandantul își dorea o Soție nouă, mai tânără. Se organizaseră procese publice – menite să elimine trădătorii și să curețe clasa conducătoare – în baza unor false confesiuni smulse prin tortură.

Sperjurul nu era excepția, era regula. Dincolo de spectacolul exterior al virtuții și al purității, Galaadul era putred.

*

În afară de dosarul Paulei, cel care m-a îngrijorat cel mai mult a fost al Comandantului Judd. Era unul gros. Printre alte nelegiuiri, conținea probe privind soarta precedentelor sale Soții, cele cu care se căsătorise înaintea scurtei mele logodne cu el.

Se descotorosise de toate. Prima fusese împinsă pe scări și își frânsese gâtul. S-a spus că s-a împiedicat și a căzut. După cum știam din lectura altor dosare, nu era greu să faci să pară un

accident. Două dintre Soțiile lui ar fi murit la naștere sau la scurt timp după aceea; nou-născuții fuseseră Necopii, în schimb cauza morții Soțiilor fusese septicemie provocată sau șoc. Într-unul dintre cazuri, Comandantul Judd refuzase să-și dea acordul pentru a o opera când un Necopil cu două capete rămăsese blocat. Nu se putea face nimic, afirmase el pios, pentru că fătul avea încă puls.

A patra Soție se apucase de pictat tablouri cu flori la sugestia Comandantului Judd, care se ocupase el însuși să-i procure vopseluri. În timp, aceasta prezentase simptomele asociate otrăvirii cu cadmiu. Cadmiul, se menționa în dosar, era un carcinogen binecunoscut, iar a patra Soție murise răpusă de un cancer la stomac la scurt timp după aceea.

Evitasem la mustață o condamnare la moarte, se părea. Și primisem ajutor în acest sens. Am spus o rugăciune de mulțumire în seara aceea: în ciuda îndoielilor mele, continuam să mă rog. Mulțumesc, am rostit. Ajută necredinței mele. Apoi am adăugat: și ajut-o și pe Shunammite, căci sigur va avea nevoie.

La început, citind aceste dosare, mă cuprinseseră groaza și greața. Oare cineva încerca să mă aducă în pragul disperării? Sau făceau aceste dosare parte din educația mea? Așa mi se întărea mintea? Mă pregăteau pentru sarcini pe care aveam să le îndeplinesc mai târziu ca Mătușă?

Cu asta se ocupau Mătușile, începeam să înțeleg, înregistrau. Așteptau. Foloseau informațiile pentru a atinge obiective doar lor cunoscute. Foloseau drept arme secrete puternice, dar care te contaminau, cum spuseseră Marthele mereu. Secrete, minciuni, viclenii, șiretlicuri – ale altora, dar și ale lor.

Dacă rămâneam la Ardua Hall – dacă îmi îndeplineam stagiul de Perlă misionară și mă întorceam Mătușă cu drepturi depline –, în asta m-aș fi transformat. Toate secretele pe care le aflasem, și multe altele cu siguranță, mi-ar aparține pentru a le folosi așa cum consider de cuviință. Toată această putere. Tot acest potențial de a-i judeca pe cei răi în tăcere și de a-i pedepsi în moduri pe care ei nu aveau cum să le anticipeze. Toată această răzbunare.

După cum am mai zis, aveam o latură răzbunătoare pe care în trecut o regretasem. O regretasem, dar nu o expurgasem.

Aș minți dacă aș spune că nu eram tentată.

XIX
BIROU
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Aseară am tras o sperietură deloc plăcută, dragă cititorule. Cum mâzgăleam eu de zor, pe furiș, în biblioteca pustie, cu stiloul și tușul meu albastru și ușa deschisă să circule aerul, capul Mătușii Vidala s-a ițit pe neașteptate de după peretele despărțitor al boxei mele. Nu mi s-a clintit un mușchi – am nervi din polimeri reticulați, ca cei folosiți pentru plastifierea cadavrelor –, însă tot am tușit, un reflex nervos, și am tras *Apologia pro vita sua* peste pagina pe care scriam.

— Vai, Mătușă Lydia, sper că nu răciți. N-ar trebui să fiți în pat?

Somnul cel veșnic, m-am gândit: asta-mi dorești tu mie.

— E doar o alergie, i-am răspuns. Mulți suferă din cauza lor în perioada asta a anului.

Nu putea nega, ea însăși având de furcă cu alergiile.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, a zis nesinceră.

A trecut cu privirea peste titlul cărții cardinalului Newman.

— Studiați, studiați mereu, văd. Un eretic notoriu.

— Cunoaște-ți dușmanul, i-am replicat. Cu ce-ți pot fi de ajutor?

— Vreau să discutăm ceva crucial. Vă invit la o cană cu lapte cald la Schlafly Café?

— Cât de amabil, i-am răspuns.

L-am pus pe cardinalul Newman la loc pe raftul meu, întorcându-mă cu spatele ca să pot strecura înăuntrul cărții pagina acoperită cu cerneală albastră.

În scurt timp, ședeam împreună la o măsuță din cafenea, eu cu laptele cald în față și Mătușa Vidala cu un ceai de mentă.

— Ceva mi s-a părut foarte ciudat în timpul Rugăciunii de Mulțumire a Perlelor, s-a lansat.

— Și ce anume? Mi s-a părut că s-a desfășurat ca de obicei.

— Fata aceea nouă, Jade. Nu mă convinge deloc. Pare nepotrivită.

— Toate par nepotrivite la început, i-am replicat. Dar au nevoie de un adăpost, unde să fie protejate de sărăcie, exploatare și ravagiile așa-zisei vieți moderne. Vor stabilitate, ordine, reguli clare. Îi va lua puțin timp să se acomodeze.

— Mătușa Beatrice mi-a spus despre tatuajul acela ridicol pe care îl are pe braț. Bănuiesc că v-a spus și dumneavoastră. Chiar așa! Dumnezeu și Dragoste! De parcă noi ne-am lăsa

păcălite de o încercare atât de amatoricească de a ne intra în grații! Și ce teologie eretică! Miroase de la o poștă a încercare de a ne duce de nas. Cum știți că nu e o agentă infiltrată a organizației Zi de Mai?

— În trecut le-am identificat cu succes. Cât despre mutilarea corporală, tinerii canadieni sunt păgâni; se însemnează cu tot felul de simboluri barbare. Eu cred că dovedește mai degrabă o intenție bună; măcar nu și-a tatuat o libelulă, un craniu sau altceva asemănător. Dar vom sta cu ochii pe ea.

— Ar trebui să-i scoatem tatuajul. E o blasfemie. Cuvântul *Dumnezeu* este sfânt, nu are ce căuta pe un braț.

— Ar fi prea dureros pentru ea să i-l scoatem acum. Poate aștepta până mai târziu. Nu vrem să ne descurajăm tânăra Suplicantă.

— Dacă este o Suplicantă adevărată, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Ar fi tipic pentru cei din Zi de Mai să încerce o astfel de manevră. Sunt de părere că ar trebui interogată.

Să o interogheze chiar ea, asta voia să spună. Îi plac cam mult interogatoriile astea.

— Graba strică treaba, i-am răspuns. Prefer metodele mai subtile.

— La începuturile noastre, nu le preferați. Erați adepta culorilor primare. Nu vă deranja un pic de sânge.

A strănutat. Poate că ar trebui să facem ceva în legătură cu mucegaiul din cafeneaua asta, m-am gândit. Sau poate că mai bine nu.

*

Fiind târziu, l-am sunat pe Comandantul Judd în biroul său de acasă și i-am cerut o întrevedere de urgență, pe care mi-a și acordat-o. I-am dat instrucțiuni șoferului să mă aștepte afară.

Mi-a deschis ușa Soția lui Judd, Shunammite. Nu arăta bine deloc: slabă, palidă, cu ochii înfundați în cap. Rezistase mult, prin comparație, pentru o Soție a lui Judd, dar cel puțin procrease, chiar dacă fusese un Necopil. Azi însă zilele sale păreau numărate. M-am întrebat ce-i punea Judd în supă.

— O, Mătușă Lydia. Vă rog, intrați. Comandantul vă așteaptă.

De ce-mi deschisese ea ușa? Asta era treaba Marthei. Probabil că voia să-mi ceară ceva. Coborându-mi vocea, am întrebat-o:

— Shunammite, draga mea, ești bolnavă?

I-am zâmbit.

Fusese cândva o fetiță vioaie, deși impertinentă și enervantă, dar ajunsese un spectru livid.

— N-ar trebui să spun, mi-a șoptit. Comandantul îmi zice că nu am nimic. Spune că inventez probleme. Dar știu că ceva nu e în regulă cu mine.

— Pot să-ți aranjez o consultație la clinica noastră de la Ardua Hall. Câteva analize.

— Îmi trebuie permisiunea lui pentru asta. N-o să-mi dea voie.

— Voi obține eu permisiunea lui. Nu te teme.

Au urmat lacrimi și mulțumiri. Într-o altă epocă, ar fi căzut în genunchi și mi-ar fi sărutat mâna.

*

Judd mă aștepta în biroul lui. Mai fusesem acolo, uneori când se afla și el, alteori când nu se afla. Este un spațiu deosebit de bogat în informații. N-ar trebui să-și aducă de lucru acasă, de la sediul Agenților, și să lase totul la vedere.

Pe peretele din dreapta – cel care nu se vede din ușă, căci locatarele de sex femeiesc nu trebuie șocate – se află o pictură din secolul al XIX-lea înfățișând o fată de-abia nubilă, complet goală. I s-au adăugat aripi de libelulă pentru a o transforma într-o zână, zânele fiind cunoscute în acea epocă ca oponente ale articolelor vestimentare. Are un zâmbet amoral, complice și zbârnâie deasupra unei ciuperci. Astea sunt gusturile lui Judd: fete tinere care pot fi considerate doar parțial umane, cu un fond ușuratic. Așa își justifică felul în care le tratează.

Biroul este ticsit cu cărți, ca toate birourile Comandanților. Le place să le acumuleze, să se desfete cu prezența lor și să se laude în fața celorlalți cu ce au șterpelit. Judd deține o colecție respectabilă de biografii și istorii – Napoleon, Stalin, Ceaușescu și alți conducători și stăpânitori de oameni. Are mai multe ediții deosebit de valoroase pentru care îl invidiez: *Infernul* ilustrat de Dore, *Aventurile în Țara Minunilor* de Dali, *Lysistrata* de Picasso. Mai are și altfel de cărți, mai puțin respectabile: pornografie de epocă, știu asta pentru că am studiat-o. Genul este unul plictisitor în masă. Repertoarul modurilor în care poate fi abuzat corpul uman este unul limitat.

— Vai, Mătușă Lydia, a zis ridicându-se pe jumătate de pe scaun, într-un gest care amintea de ceea ce cândva trecea drept comportament cavaleresc. Luați loc și spuneți-mi ce vă aduce la mine la o oră atât de târzie.

Un zâmbet radios, neoglindit însă și de expresia ochilor lui, în același timp alarmată și dură.

— Avem o problemă, i-am spus așezându-mă pe scaunul din fața lui.

I-a dispărut zâmbetul.

— Nu e ceva grav, sper.

— Nimic ce nu poate fi rezolvat. Mătușa Vidala bănuiește că așa-numita Jade este un agent infiltrat, trimisă să dezgroape informații care să ne pună într-o lumină proastă. Vrea să o interogheze pe fată. Asta ar fi fatal pentru orice valorificare ulterioară a Pruncului Nicole.

— Sunt de acord. N-am mai putea-o arăta la televizor după aceea. Cu ce vă pot ajuta?

— Să *ne* ajutați, am subliniat.

Nu strica niciodată să-i reamintesc că suntem amândoi în aceeași mică corabie de corsari.

— Un ordin de la sediul Agenților prin care fata să fie protejată de orice interferențe până când știm sigur că poate fi prezentată în mod convingător ca Pruncul Nicole. Mătușa Vidala nu cunoaște identitatea lui Jade. Și nici nu trebuie să afle. Nu se mai poate avea încredere totală în ea.

— Mi-ați putea explica de ce?

— Deocamdată, va trebui să mă credeți pe cuvânt. Și încă ceva. Soția dumneavoastră, Shunammite, ar trebui trimisă la clinica noastră Calm și Alinare, de la Ardua Hall, pentru tratament medical.

A urmat o pauză lungă în care ne-am privit în ochi peste birou.

— Mătușă Lydia, mi-ați citit gândurile. Ar fi într-adevăr preferabil să rămână în grija dumneavoastră, mai degrabă decât în a mea. În caz că s-ar întâmpla ceva… în caz că ar suferi de o boală mortală.

În acest punct, vă reamintesc că în Galaad nu există divorț.

— O decizie înțeleaptă, i-am spus. Trebuie să rămâneți dincolo de orice suspiciune.

— Mă bazez pe discreția dumneavoastră. Sunt în mâinile dumneavoastră, stimată Mătușă Lydia, a rostit în timp ce se ridica de la birou.

Ce vorbe adevărate, m-am gândit. Și cât de ușor mâna devine pumn.

*

Dragă cititorule, mă aflu în acest moment pe muchie de cuțit. Am două opțiuni: pot merge înainte cu planul meu riscant, necugetat chiar, și să încerc să fac transferul pachetului explozibil folosindu-mă de tânăra Nicole și, în caz de reușită, să le fac un brânci și lui Judd, și Galaadului în prăpastie. În caz de nereușită, voi fi etichetată, desigur, drept trădătoare și voi trăi – sau, mai degrabă, voi muri – în infamie.

Sau aș putea opta pentru calea mai sigură. Aș putea-o da pe Pruncul Nicole pe mâna Comandantului Judd, ea ar trăi un moment de strălucire efemeră, doar pentru a fi stinsă apoi ca o lumânare din cauza nesupunerii, căci șansele ca ea să-și accepte cu umilință rolul în Galaad ar fi zero. Apoi mi-aș primi recompensa în Galaad, recompensă foarte mare probabil. Mătușa Vidala ar fi anihilată; aș putea-o chiar interna într-o instituție pentru bolnavi mintal. Controlul meu asupra Ardua Hall ar fi total și mi-aș asigura o pensie plină de onoruri.

Ar trebui să renunț la răzbunare și la a-i plăti cu aceeași monedă lui Judd, căci am fi uniți umăr la umăr pe vecie. Soția lui Judd, Shunammite, ar fi o victimă colaterală. Cum am instalat-o pe Jade în aceeași locuința cu Mătușile Immortelle și Victoria, după eliminarea ei, soarta lor va atârna de un fir de păr: vinovăția prin asociere se aplică și în Galaad ca peste tot în lume.

Sunt eu capabilă de o asemenea duplicitate? De o asemenea trădare? Se poate să mai ezit acum după ce, înarmată cu rezerva mea de cordită, mi-am săpat tunelul atât de adânc la temelia Galaadului? Om fiind, e perfect posibil.

În acest caz, ar trebui să distrug aceste pagini pe care le-am scris cu atâta efort; și, odată cu ele, te-aș distruge și pe tine, cititorul meu viitor. O scăpărare de chibrit și ai dispărea – șters ca și cum n-ai fi existat niciodată, ca și cum nu vei exista

vreodată. Ți-aș nega existența. O, ce sentiment de zeu! Deși un zeu al distrugerii.

Oscilez, oscilez.

Dar e și mâine o zi.

XX
FILIAŢII

53

Transcrierea declarației martorului 369B

Pătrunsesem în Galaad. Credeam că știu o grămadă despre țara asta, dar e cu totul altceva să trăiești efectiv într-un loc, iar din punctul ăsta de vedere Galaadul era foarte diferit. Totul era alunecos, parcă aș fi mers pe gheață; mă simțeam dezechilibrată tot timpul. Nu puteam să citesc expresiile oamenilor și de multe ori nu înțelegeam ce spun. Auzeam cuvintele, le înțelegeam luate separat, dar nu aveau niciun sens pentru mine.

La acea primă întâlnire de la capelă, după partea cu îngenuncheatul și cântatul, când Mătușa Beatrice m-a dus să ne așezăm pe o bancă, m-am întors și m-am uitat la camera plină de femei. Toate mă priveau fix, cu niște zâmbete pe jumătate prietenoase, pe jumătate flămânde, ca în scenele din filmele de groază când știi că sătenii se vor transforma în vampiri.

Apoi a urmat noaptea de post și rugăciune pentru noile Perle: trebuia să medităm în tăcere, în genunchi. Nimeni nu-mi spusese despre asta: care erau regulile? Ridic mâna când vreau să merg la toaletă? În caz că vă întrebați, răspunsul este da. După ore întregi de stat așa, când începeam să am niște cârcei groaznici la picioare, una dintre noile Perle, din Mexic cred, a început să plângă isteric, apoi să urle. Două Mătuși au ridicat-o și au scos-o forțat din capelă. Am aflat mai târziu că au făcut-o Slujitoare, deci bine că mi-am ținut gura.

În ziua următoare, ne-au dat uniformele alea maro urâte și, până să apuc să mă dezmeticesc, ne-au condus ca pe oi către un stadion unde ne-au așezat pe rânduri. Nimeni nu-mi spusese despre evenimentele sportive din Galaad – am crezut că nu există –, dar nu era un eveniment sportiv. Era o Particicuție. Despre asta ne învățaseră la școală, dar fără să intre în detalii, probabil pentru că nu au vrut să ne traumatizeze. Acum înțeleg de ce.

A fost o dublă execuție: doi bărbați sfâșiați efectiv de o bandă de femei dezlănțuite ca niște furii. Țipete, lovituri cu picioarele, mușcături, sânge peste tot, mai ales pe Slujitoare: erau stropite din cap până-n picioare. Unele dintre ele ridicau în mâini bucăți umane – smocuri de păr, ceva ce părea un deget –, iar celelalte strigau și ovaționau.

A fost îngrozitor; a fost înspăimântător. A adăugat o dimensiune complet nouă imaginii mele despre Slujitoare. Poate că și mama fusese la fel, m-am gândit: sălbatică.

54

Transcrierea declarației martorului 369A

Și eu, și Becka ne-am străduit să o instruim pe Jade, noua Perlă, așa cum ne ceruse Mătușa Lydia, dar parcă am fi vorbit cu pereții. Nu știa să stea și să aștepte cu spatele drept și mâinile împreunate în poală; se foia, se bâțâia, dădea din picioare.

— Așa stau femeile, îi spunea Becka și îi arăta.

— Da, Mătușă Immortelle, răspundea și se prefăcea că încearcă.

Dar nu ținea prea mult. Aproape imediat începea să stea iar cocoșată și să-și pună glezna pe genunchi.

La prima cină a lui Jade la Ardua Hall, ca să o protejăm, am așezat-o între noi pentru că era atât de nechibzuită. Cu toate acestea, a continuat să aibă un comportament prostesc. Primisem pâine și o supă nedefinită – de multe ori, luni amestecau resturile și adăugau niște ceapă – și o salată de tulpini de mazăre și păstârnac.

— Supa, a comentat ea, e o spălătură de vase mucegăită. Nu mănânc așa ceva.

— Șșșșt. Fii recunoscătoare pentru ce primești, i-am șoptit. Sunt sigură că e hrănitoare.

La desert aveam tapioca, din nou. E peste puterile noastre, a zis trântind lingura.

Ochi de pește în lipici.

— E lipsit de respect să nu termini din farfurie, i-a explicat Becka. Mai puțin atunci când postești.

— Poți s-o mănânci și pe a mea.

— Se uită lumea, am zis eu.

La sosire, avea părul verzui – era genul de urâțire la care se dedau în Canada, se pare –, dar când ieșea din apartament era obligată să-și țină părul acoperit, deci în general a trecut neobservat. Apoi a început să-și smulgă fire de păr de la ceafă. Susținea că o ajută să gândească.

— O să chelești în locul acela dacă continui să faci asta, i-a spus Becka.

Mătușa Estée ne învățase la cursurile de Pregătire Premaritală de la Școala Mărgeanelor: dacă îți epilezi firele de păr des, vor înceta să mai crească. La fel se întâmplă și cu sprâncenele și genele.

— Știu și eu asta, i-a replicat Jade. Oricum, aici nu-ți vede nimeni părul.

Ne-a zâmbit plină de încredere în ea.

— Într-o zi o să mă rad în cap.

— Nu se poate așa ceva! Părul femeii este cinstea ei, i-a spus Becka. Ți-a fost dat ca acoperământ. Scrie în Epistola întâi către Corinteni.

— O singură cinste? Părul? i-a replicat Jade pe un ton abrupt, dar nu cred că a vrut să fie nepoliticoasă.

— De ce ai vrea să te faci de rușine răzându-ți părul?

Am întrebat cât am putut de blând. În cazul unei femei, a nu avea păr este un semn de dizgrație: se întâmpla ca, în urma unei plângeri din partea soțului, Mătușile să tundă Econonevestele neascultătoare sau certărețe, înainte de a le pune la stâlpul infamiei.

— Ca să văd cum e să fii cheală, a spus Jade. E pe *bucket list.*

— Trebuie să fii atentă ce le spui altora, i-am zis. Becka – Mătușa Immortelle – și eu suntem indulgente și înțelegem că abia ai sosit dintr-o cultură degenerată, încercăm să te ajutăm. Dar alte Mătuși – mai ales cele în vârstă, precum Mătușa Vidala – îți vor căuta încontinuu cusururi.

— Da, ai dreptate. Adică: da, Mătușă Victoria.

— Ce e *bucket list?* a întrebat-o Becka.

Chestii pe care vreau să le fac înainte să mor.

— De ce se numește așa?

— Vine de la *kick the bucket*[5], e doar o expresie.

Văzând fețele noastre nedumerite, a adăugat:

— Cred că e de pe vremea când spânzurau oamenii în copaci. Îi obligau să se urce pe o găleată ca să-i spânzure și, când atârnau în ștreang, dădeau din picioare și loveau găleata. Părerea mea.

— Noi nu spânzurăm oamenii așa aici, a spus Becka.

---

[5] „A da ortul popii“. Literal, în engleză: „a lovi găleata cu piciorul“ (n. red.).

55

Transcrierea declarației martorului 369B

M-am prins rapid că cele două Mătuși tinere de la intrarea C nu mă plăceau; dar nu aveam pe nimeni altcineva pentru că nu vorbeam cu nimeni. Mătușa Beatrice se purtase frumos pe vremea când mă convertea, în Toronto, dar acum că eram aici, nu o mai preocupam. Îmi adresa un zâmbet distant când treceam pe lângă ea și atât.

Când mă gândeam la asta, mi se făcea frică, dar încercam să nu las frica să mă controleze. Mă simțeam foarte singură. Nu aveam prieteni aici și nu puteam lua legătura cu nimeni de dincolo. Ada și Elijah erau departe. Nu aveam cui cere un sfat; eram pe cont propriu, fără manual de instrucțiuni. Mi-era foarte dor de Garth. Visam cu ochii deschiși la lucrurile pe care le făcuserăm împreună; cum am dormit în cimitir, cum am cerșit pe stradă. Îmi era dor până și de fast-food-ul pe care îl mâncaserăm. Mai aveam vreo șansă să mă întorc? Și dacă da, ce avea să se întâmple atunci? Garth probabil avea o iubită. Cum să nu aibă? Nu-l întrebasem niciodată pentru că nu voisem să aud răspunsul.

Dar cea mai mare neliniște mi-o provoca persoana pe care Ada și Elijah o numeau „sursa” – persoana lor de legătură în interiorul Galaadului. Când își va face apariția în viața mea? Dacă nu exista de fapt? Dacă nu era nicio „sursă”, aș fi rămas blocată în Galaad pentru că nu avea cine să mă scoată.

56
Transcrierea declarației martorului 369A

Jade era foarte dezordonată. Își lăsa lucrurile în camera comună – ciorapii, cureaua noii uniforme de Suplicantă de probă, uneori chiar și pantofii. Nu trăgea de fiecare dată apa la toaletă. După ce se pieptăna, îi găseam părul zburând prin baie, pasta de dinți pe chiuvetă. Făcea duș la ore nepermise până când i-am atras atenția cu fermitate, de mai multe ori. Știu că sunt lucruri mărunte, dar când locuiești la comun într-un spațiu mic, se adună.

Și mai era și problema tatuajului de pe brațul ei stâng. GOD și LOVE care formau împreună o cruce. Susținea că era un simbol al convertirii ei la adevărata credință, dar mă îndoiam, pentru că lăsase să-i scape odată părerea că Dumnezeu e doar „un prieten imaginar”.

— Dumnezeu este un prieten adevărat, nu imaginar, a spus Becka.

Din vocea ei răzbătea puțina furie pe care era în stare să o arate.

— Îmi pare rău dacă ți-am desconsiderat tradiția culturală, a spus Jade.

Asta nu a îmbunătățit cu nimic situația în ochii Beckăi: a spune că Dumnezeu e o tradiție culturală era și mai rău decât a spune că e un prieten imaginar. Ne-am dat seama că Jade ne considera proaste; sigur ne considera superstițioase.

— Ar trebui să-ți scoți tatuajul, i-a spus Becka. E o blasfemie.

— Da, poate că ai dreptate. Adică: da, Mătușă Immortelle, mulțumesc că mi-ați spus. Oricum mă mănâncă ca dracu’.

— Iadul nu e doar o mâncărime, i-a replicat Becka. Mă voi ruga pentru mântuirea ta.

*

Când Jade era sus în camera ei, auzeam deseori bufnituri și țipete înăbușite. Era o formă barbară de rugăciune? Până la urmă am întrebat-o cu ce se ocupă.

— Mă antrenez, mi-a zis. E un fel de a face mișcare. Trebuie să-mi mențin forța fizică.

— Bărbații au forță fizică, a spus Becka. Și mentală. Femeile au forță spirituală. Deși mișcarea practicată cu moderație, cum

ar fi mersul pe jos, este permisă dacă femeia se află la vârsta procreării.

— De ce consideri că trebuie să ai forță fizică? am întrebat-o.

Începeau să mă intereseze tot mai mult credințele ei păgâne.

— În cazul în care te agresează un bărbat. Trebuie să știi cum să le înfigi degetele mari în ochi, să-i lovești cu genunchiul în boașe, să aplici o lovitură „pe neve”. Pot să vă arăt. Așa se face pumnul – strângeți degetele, puneți degetul mare peste articulații, țineți brațul drept. Țintiți inima.

A lovit tare cu pumnul în canapea.

Becka a fost atât de șocată, încât a trebuit să se așeze.

— Femeile nu lovesc bărbați, a spus ea. Sau pe oricine altcineva, doar când le-o cere legea, la Particicuții de exemplu.

— Ce convenabil! a exclamat Jade. Așa că-i lăsați să vă facă orice?

— Nu trebuie să ispitești bărbații, a spus Becka. Ce ți se întâmplă dacă o faci e parțial din vina ta.

Jade s-a uitat de la mine la Becka și înapoi.

— Învinovățirea victimei? Serios?

— Poftim? a zis Becka.

— Las-o baltă. Adică totul e în zadar, a conchis Jade. Orice-am face, suntem futute.

Amândouă ne-am uitat lung la ea în tăcere; niciun răspuns e un răspuns, cum obișnuia să ne spună Mătușa Lise.

— OK, a zis. Dar eu tot mă antrenez.

*

La patru zile după ce a sosit Jade, Mătușa Lydia ne-a chemat pe mine și pe Becka la ea în birou.

— Cum se integrează Perla cea nouă? a întrebat.

Când am ezitat, mi-a ordonat:

— Vorbește!

— Nu știe să se comporte, am zis.

Mătușa Lydia ne-a oferit zâmbetul ei ridat de păstârnac bătrân.

— Nu uitați că abia a venit din Canada, așa că doar atât știe. De obicei, așa sunt toate convertitele din străinătate când ajung aici. E datoria voastră, pe moment, să-i șlefuiți puțin comportamentul.

— Am încercat, Mătușă Lydia, a zis Becka. Dar este foarte…

— Încăpățânată. Nu mă surprinde. Timpul o va vindeca de asta. Faceți tot ce puteți. Acum sunteți libere să plecați.

Am ieșit din birou întorcându-ne doar ușor corpul, cum făceam toate când ieșeam din biroul Mătușii Lydia: era nepoliticos să-i întorci spatele.

*

La biblioteca Hildegard, dosarele cu crime continuau să apară pe biroul meu. Nu știam ce să cred: într-o zi mi se părea că statutul de Mătușă cu drepturi depline era o binecuvântare – să cunoști toate secretele bine păzite ale Mătușilor, să dispui de puteri neștiute, să împărți pedepse. Iar în ziua următoare mă gândeam la sufletul meu – eram convinsă că am unul – și cât de corupt și deformat ar deveni dacă aș acționa și eu la fel. Creierul meu moale, noroios se întărea oare? Eram pe cale de a deveni și eu împietrită, călită, nemiloasă? Îmi schimbam firea feminină afectuoasă și pliabilă pe o copie imperfectă a unei firi masculine crude și tranșante? Nu-mi doream, dar cum să evit dacă aspiram să devin Mătușă?

*

Apoi s-a întâmplat ceva care mi-a schimbat perspectiva asupra locului meu în lume și m-a făcut să-mi reînnoiesc mulțumirile față de Providența binevoitoare.

Deși mi se permisese accesul la Biblie și mi se arătaseră mai multe dosare periculoase despre diverse crime, încă nu primisem aprobare pentru a consulta Arhivele genealogice ale filiațiilor, păstrate într-o încăpere încuiată. Cele care pătrunseseră acolo povesteau că erau șiruri nesfârșite de dosare, ordonate pe raft după rang și aparțineau exclusiv bărbaților: Econobărbați, Paznici, Îngeri, Agenți, Comandanți. În cadrul categoriilor, filiațiile erau organizate după localitate, respectiv numele de familie. Femeile erau cuprinse în dosarele bărbaților. Mătușile nu aveau dosare; nu era necesară o evidență a filiațiilor lor pentru că nu aveau copii. Acesta era un motiv secret de tristețe pentru mine: îmi plăceau copiii,

întotdeauna îmi dorisem copii, nu-mi dorisem lucrurile cu care veneau la pachet.

Tuturor Suplicantelor li se făcea o scurtă instrucție în legătură cu existența și scopul Arhivelor. Acestea conțineau informații despre identitățile Slujitoarelor dinainte de a deveni Slujitoare și identitățile copiilor lor, ale taților acestora: nu numai ale taților declarați, ci și ale taților nedeclarați, din moment ce multe femei disperate – Soții și Slujitoare deopotrivă – erau dispuse să procreeze prin orice mijloace posibile. Dar Mătușile țineau evidența tuturor filiațiilor: dat fiind numărul mare de bărbați mai în vârstă care se căsătoreau cu fete atât de tinere, Galaad nu putea risca o încrucișare periculoasă și plină de păcat între tați și fiice, lucru care s-ar fi putut întâmpla dacă nu ținea cineva socoteala.

Dar abia după ce îmi îndeplineam stagiul de Perlă misionară aș fi avut acces la Arhive. Visam la momentul în care mi-aș putea căuta mama în evidențe – nu pe Tabitha, ci pe mama care fusese Slujitoare. Din dosarele acelea secrete aș afla cine este sau a fost – oare mai trăia? Știam că există un risc – s-ar putea să nu-mi placă ce descopăr –, dar tot îmi doream să încerc. Aș putea afla chiar și cine e tatăl meu adevărat, deși asta era mai puțin probabil, pentru că nu fusese Comandant. Dacă mi-aș găsi mama, aș avea o poveste în loc de un gol. Aș avea un trecut dincolo de trecutul propriu, deși nu neapărat și un viitor care să o includă pe această mamă necunoscută.

Într-o dimineață am găsit pe biroul meu un dosar din Arhivă. Prins cu o agrafa de copertă, era un bilețel pe care scria de mână: *Filiația lui Agnes Jemima.* Am deschis dosarul ținându-mi respirația. Înăuntru se găsea evidența filiațiilor Comandantului Kyle. În dosar era și Paula, și fiul lor Mark. Eu nu făceam parte din acea filiație, deci nu eram trecută ca soră a lui Mark. Urmărind linia filiației Comandantului Kyle, am reușit însă să aflu adevăratul nume al bietei Crystal – sau Ofkyle, moartă la naștere – pentru că micuțul Mark făcea parte și din filiația ei. M-am întrebat dacă i se va spune vreodată despre ea. Doar dacă erau obligați să o facă, după părerea mea.

Până la urmă am găsit și filiația mea. Nu era unde ar fi trebuit – în dosarul Comandantului Kyle, în cadrul perioadei primei sale căsătorii cu Tabitha. În schimb, se afla la sfârșitul dosarului, într-un sub-dosar separat.

Acolo am găsit poza mamei: o fotografie dublă, din față și din profil, la fel ca cele pe care le vedeam pe afișele cu Slujitoare fugare căutate. Avea părul deschis la culoare, prins la spate; era tânără. Mă privea drept în ochi: ce încerca oare să-mi transmită? Nu zâmbea, dar de ce-ar fi făcut-o? Fotografia fusese făcută de Mătuși sau, dacă nu, de Agenți.

Numele de dedesubt fusese acoperit cu tuș albastru, gros. Am găsit o notă recentă însă: *Mama lui Agnes Jemima, actualmente* Mătușa Victoria. *Evadată în Canada. În prezent lucrează pentru serviciul de informații al organizației teroriste Zi de Mai. Două tentative de eliminare (eșuate). Adresă necunoscută.*

Sub această informație scria „Tatăl biologic”, dar și numele lui fusese acoperit. Nu exista o poză. În notă se spunea: *În prezent, în Canada. Se crede că este agent Zi de Mai. Adresă necunoscută.*

Oare semănăm cu mama? Îmi plăcea să cred că da.

Mi-o aminteam? Încercam. Știam că ar fi trebuit să mi-o amintesc, dar trecutul era prea întunecat.

Memoria este un lucru atât de crud. Nu ne amintim ceea ce am uitat. Ceea ce am fost obligați să uităm. Ceea ce a trebuit să uităm pentru a pretinde că ducem o viață normală aici.

Îmi pare rău, am murmurat. Nu te pot aduce înapoi. Nu încă.

Mi-am pus palma peste fotografia mamei. Se simțea caldă? Așa mi-aș fi dorit. Îmi doream să cred că fotografia radia dragoste și căldură – nu arăta cel mai bine în ea, dar asta nu conta. Îmi doream să cred că dragostea se scurgea în mâna mea. Fantezii copilărești, știu. Dar tot era reconfortant.

*

Am dat pagina: mai era un document. Mama mai avusese un copil. Copilul acela fusese trecut ilegal în Canada pe când era bebeluș. O chema Nicole. Apărea și o fotografie cu ea bebeluș.

Pruncul Nicole.

Pruncul Nicole, la care ne rugam cu ocazia fiecărei ceremonii solemne de la Ardua Hall. Pruncul Nicole, al cărei chip luminos de heruvim apărea la televiziunea din Galaad ca simbol al nedreptății comise împotriva Galaadului pe scena internațională. Pruncul Nicole, care era practic o sfântă și o martiră, și cu siguranță un simbol – acea Nicole era sora mea.

Sub ultimul paragraf apărea un rând scris de mână, ușor tremurat, cu cerneală albastră: *Top secret. Pruncul Nicole se află aici în Galaad.*

Mi se părea imposibil.

M-a traversat un val de recunoștință – aveam o soră mai mică! În același timp, m-am și speriat: dacă Pruncul Nicole era în Galaad, de ce nu aflase toată lumea? Ar fi fost o bucurie generală și o sărbătoare de proporții. De ce mi se spusese mie? Mă simțeam prinsă într-o plasă, chiar dacă firele din jurul meu rămâneau invizibile. Oare sora mea era în pericol? Cine altcineva mai știa că este aici? Și ce aveau de gând să facă cu ea?

În acest punct, îmi dădusem deja seama că cea care îmi lăsa dosarele era cu siguranță Mătușa Lydia. Dar în ce scop? Și cum voia să reacționez? Mama era în viață, dar era condamnată la moarte. Fusese etichetată infractoare, mai rău, teroristă. Cât din ea se afla și în mine? Eram pătată în vreun fel? Acesta era mesajul? Galaadul încercase să o ucidă pe mama mea renegată și eșuase. Trebuie să mă bucur sau să-mi pară rău? Cui îi datoram loialitate?

Apoi, dintr-un impuls, am făcut un lucru foarte periculos. După ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni, am scos pe furiș din dosarul filiației mele cele două pagini cu fotografiile lipite pe ele, apoi le-am împăturit de mai multe ori și le-am ascuns în mânecă. Dintr-un motiv sau altul, simțeam că nu mă pot despărți de ele. A fost un gest nebunesc, ne nesupunere, dar nu era nici primul, nici ultimul.

57

Transcrierea declarației martorului 369B

Era o miercuri, ziua suferinței. După obișnuitul mic dejun grețos, am primit un mesaj să mă prezint imediat în biroul Mătușii Lydia.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o pe Mătușa Victoria.

— Nimeni nu știe ce e în mintea Mătușii Lydia, mi-a răspuns.

— Am făcut ceva rău?

Lista lucrurilor rele era una lungă aici, asta era sigur.

— Nu neapărat. S-ar putea să fi făcut ceva bun.

Mătușa Lydia mă aștepta în birou. Am găsit ușa întredeschisă și mi-a zis să intru înainte să apuc să ciocăn.

— Închide ușa după tine și ia loc, mi-a ordonat.

M-am așezat. S-a uitat la mine. M-am uitat la ea. E ciudat, pentru că știam că e considerată regina mamă bătrână, puternică și rea de la Ardua Hall, dar în momentul acela nu mi se părea înspăimântătoare. Avea o aluniță mare pe bărbie: am încercat să nu mă holbez la ea. Mă întrebam de ce nu și-a scos-o.

— Cum îți place aici, Jade? Te acomodezi?

Ar fi trebuit să răspund „da” sau „bine” sau ceva asemănător, după cum mă instruiseră. În schimb, am lăsat să-mi scape:

— Nu prea bine.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții îngălbeniți.

— Multe au regrete la început. Ai vrea să te întorci?

— Și cum anume? Călare pe-o maimuță zburătoare?

— Îți sugerez să renunți la astfel de remarci impertinente în public. Ar putea avea repercusiuni dureroase pentru tine. Ai să-mi arăți ceva?

Eram derutată.

— Cum adică? Nu, nu am adus…

— Pe braț, de exemplu. Sub mânecă.

— O! Brațul meu.

Mi-am suflecat mâneca și a apărut *GOD/LOVE.* Nu arăta prea bine.

S-a uitat cu atenție la el.

— Mulțumesc că ai făcut exact cum am cerut, mi-a spus.

— Ea o ceruse?

— Dumneavoastră sunteți sursa?

— Ce să fiu?

O făcusem de oaie?

— Știți, cea care... adică...

Mi-a tăiat-o.

— Trebuie să înveți să-ți cenzurezi gândurile. Să nu le gândești. Acum, pașii următori. Ești Pruncul Nicole, după cum ți se va fi spus în Canada.

— Da, dar mai bine n-aș fi fost. Nu mă încântă deloc.

— Sunt sigură că asta simți, dar mulți dintre noi am prefera să nu fim cine suntem. Nu dispunem de alegeri nelimitate la capitolul acesta. Ești pregătită să-ți ajuți prietenii din Canada?

— Ce trebuie să fac?

— Vino încoace și pune brațul pe birou. N-o să te doară.

Cu o lamă subțire, a făcut o mică tăietură în tatuaj, la baza lui O. Apoi, folosindu-se de o lupă și o penseta minusculă, a introdus ceva foarte mic în brațul meu. S-a înșelat când a zis că n-o să mă doară.

— Nimeni nu va îndrăzni să se uite înăuntrul lui GOD. Acum ești un porumbel călător și tot ce rămâne de făcut este să te transportăm. Va fi mai greu ca altădată, dar vom reuși. Ah, și să nu spui nimănui despre asta până nu-ți dau eu permisiunea. Gurile slobode scufundă vapoarele, iar vapoarele care se scufundă omoară oameni. Da?

— Da, am spus.

Acum aveam o armă letală în braț.

— Da, *Mătușă Lydia.* Nu uita niciodată de politețe aici. Riști să declanșezi un denunț, chiar și pentru ceva atât de minor. Mătușa Vidala are o pasiune pentru Corecții.

58

Transcrierea declarației martorului 369A

Într-o dimineață, la două zile după ce îmi citisem dosarul despre propria filiație, am fost convocată în biroul Mătușii Lydia. Becka primise și ea ordin să participe; am mers împreună. Credeam că voia să ne întrebe din nou cum se descurcă Jade, dacă se simțea bine la noi, dacă era pregătită pentru examenul de citire și scriere, dacă credința ei era puternică. Becka mi-a spus că avea de gând să solicite ca Jade să fie mutată pe motiv că noi nu reușiserăm să o învățăm nimic. Pur și simplu nu asculta.

Dar Jade era deja în biroul Mătușii Lydia când am ajuns acolo, așezată pe un scaun. Ne-a oferit un zâmbet temător.

Mătușa Lydia ne-a deschis ușa, întâi s-a uitat în stânga și-n dreapta pe coridor, apoi a închis-o.

— Mulțumesc că ați venit, ni s-a adresat. Puteți lua loc.

Ne-am așezat pe cele două scaune oferite, de-o parte și de alta a lui Jade. Mătușa Lydia s-a așezat și ea, sprijinindu-se cu mâinile în birou ca să se lase pe scaun. Mâinile îi tremurau puțin. M-am pomenit gândind: îmbătrânește. Dar așa ceva părea imposibil: Mătușa Lydia era cu siguranță nemuritoare.

— Trebuie să vă împărtășesc o informație care va afecta semnificativ viitorul Galaadului, ne-a anunțat Mătușa Lydia. Și voi veți avea de jucat un rol crucial. Sunteți suficient de curajoase? Sunteți gata s-o faceți?

— Da, Mătușă Lydia, am spus eu, iar Becka a repetat după mine.

Tinerelor Suplicante li se spunea mereu că au de jucat un rol crucial și că se aștepta să fie curajoase. De obicei însemna că trebuie să renunțe la ceva, de exemplu la timp sau la mâncare.

— Bun. Voi fi concisă. În primul rând, trebuie să îți aduc la cunoștință, Mătușă Immortelle, un lucru pe care celelalte două îl știu deja. Pruncul Nicole se află aici în Galaad.

Eram derutată: de ce i s-ar fi spus o informație atât de importantă unei fete ca Jade? Habar nu avea ea ce impact ar avea asupra noastră apariția unui personaj atât de încărcat simbolic.

— E adevărat? O, slavă Domnului, Mătușă Lydia! a exclamat Becka. E o veste minunată. Aici? În Galaad? Dar de ce nu ni s-a spus? E ca un miracol!

— Stăpânește-te, te rog, Mătușă Immortelle. Trebuie să mai adaug și că Pruncul Nicole este sora vitregă a Mătușii Victoria.

— Să mor io! a exclamat Jade. Nu cred!

— Jade, nu am auzit asta! a admonestat-o Mătușa Lydia. Ne respectăm, ne cunoaștem, ne controlăm.

— Scuze, a mormăit Jade.

— Agnes! Adică Mătușă Victoria! a exclamat Becka. Ai o soră! Ce bucurie!! Și e Pruncul Nicole! Ce norocoasă ești, Pruncul Nicole e absolut adorabilă.

Pe peretele Mătușii Lydia, atârna tabloul standard cu Pruncul Nicole: era într-adevăr adorabilă, dar, mă rog, toți bebelușii sunt.

— Pot să te îmbrățișez? m-a întrebat Becka.

Se străduia din răsputeri să fie optimistă. Probabil o întrista gândul că eu am o rudă faimoasă, în schimb ea nu are pe nimeni: până și pretinsul ei tată fusese executat de curând într-un mod atât de rușinos.

— Fiți calme, vă rog, ne-a cerut Mătușa Lydia. A trecut mult timp de când Pruncul Nicole era un prunc. A crescut între timp.

— Desigur, Mătușă Lydia, a confirmat Becka.

S-a așezat la loc pe scaun, cu mâinile împreunate în poală.

— Dar dacă se află aici în Galaad, Mătușă Lydia, am zis eu, unde se află exact?

Jade a râs. A fost mai mult un lătrat.

— Se află la Ardua Hall, mi-a răspuns Mătușa Lydia zâmbind.

Pentru ea era un fel de ghicitoare: îi făcea plăcere. Noi aveam probabil niște fețe complet năuce. Știam pe toată lumea de la Ardua Hall, deci unde era Pruncul Nicole?

— Se află în această cameră, a anunțat Mătușa Lydia.

A făcut un gest cu mâna.

— Jade este Pruncul Nicole.

— Nu se poate! am exclamat.

Jade era Pruncul Nicole? Deci Jade era sora mea?

Becka rămăsese cu gura căscată, holbându-se la Jade.

— Nu, a șoptit, iar pe față avea o expresie îndurerată.

— Îmi pare rău că nu sunt adorabilă, ni s-a adresat Jade. Am încercat, dar nu-mi iese deloc.

Cred că a vrut să fie o glumă, să mai înveselească atmosfera.

— Ah, n-am vrut să… am zis eu. Doar că… nu semeni cu Pruncul Nicole.

— Nu, nu seamănă, a intervenit Mătușa Lydia. În schimb seamănă cu tine.

Era adevărat, până la un punct: ochii, da, dar nasul, nu. Mi-am coborât privirea la mâinile lui Jade, pe care și le ținea în sfârșit împreunate în poală. Voiam s-o rog să-și întindă degetele ca să le pot compara cu ale mele, dar mi s-a părut că aș fi jignit-o. Nu voiam să creadă că pretind prea multe dovezi ale autenticității ei, sau chiar că o resping.

— Sunt foarte bucuroasă că am o soră, am spus politicos, acum că începeam să-mi revin din șoc.

Eu și fata aceasta stângace aveam aceeași mamă. Merita să încerc să-mi dau silința.

— Sunteți amândouă atât de norocoase, a spus Becka pe un ton plin de regret.

— Și tu îmi ești ca o soră, i-am spus, așa că Jade îți este și ea ca o soră.

Nu voiam ca Becka să se simtă lăsată pe dinafară.

— Pot să te îmbrățișez? a întrebat-o Becka pe Jade; sau, cum ar trebui să-i spun din acest punct al relatării mele încolo, Nicole.

— Cred că da, i-a răspuns Nicole.

A primit o mică îmbrățișare de la Becka. Apoi și de la mine.

— Mulțumesc, a spus ea.

— Vă mulțumesc, Mătușă Immortelle, Mătușă Victoria, ni s-a adresat Mătușa Lydia. Dați dovadă de un admirabil spirit de deschidere și de acceptare. Iar acum mă tem că trebuie să vă solicit întreaga atenție.

Toate ne-am întors fețele spre ea.

— Nicole nu va sta mult printre noi, a continuat Mătușa Lydia. Va părăsi Ardua Hall în curând, se va întoarce în Canada. Și va duce cu ea un mesaj important. Vreau ca voi două s-o ajutați.

Eram contrariată. De ce o lăsa Mătușa Lydia să plece înapoi? Nicio convertită nu pleca înapoi – ar fi însemnat trădare – și dacă persoana aceea era Pruncul Nicole, era o trădare la puterea a zecea.

— Mătușă Lydia, am îndrăznit, dar e împotriva legii și a voinței lui Dumnezeu proclamate de Comandanți.

— Chiar așa, Mătușă Victoria. Dar acum, după ce tu și Mătușa Immortelle ați citit o mare parte din dosarele pe care vi le-am

lăsat la îndemână, nu ați conștientizat nivelul deplorabil al corupției pe care Galaadul l-a atins în zilele noastre?

— Da, Mătușă Lydia, dar…

Nu fusesem sigură că și Becka primise dosarele cu crime. Amândouă respectaserăm clasificarea TOP SECRET; dar, în primul rând, fiecare dorise să o cruțe pe cealaltă.

— La început, țelurile Galaadului au fost pure și nobile, suntem toate de acord în această privință, a continuat. Dar, cum s-a întâmplat adesea de-a lungul istoriei, cei egoiști și însetați de putere au deturnat și au murdărit aceste idealuri. Nu se poate să nu vă doriți ca aceste lucruri să fie îndreptate.

— Ba da, a spus Becka aprobând din cap. Chiar ne-o dorim.

— Mai mult, nu trebuie să vă uitați jurămintele. V-ați legat să ajutați femeile și fetele. Socotesc că ați fost sincere.

— Da, Mătușă Lydia, am confirmat eu. Am fost.

— În acest fel, le veți ajuta. Eu nu vreau să vă forțez să faceți ceva împotriva voinței voastre, dar trebuie să vă explic care e poziția mea. Acum că v-am spus acest secret – că Pruncul Nicole este aici și că în curând va juca rolul de curier în numele meu –, fiecare minut care trece și în care nu divulgați secretul în fața Agenților se va socoti trădare. Dar chiar dacă îl divulgați, tot s-ar putea să fiți aspru pedepsite, poate chiar eliminate pentru că ați ezitat, chiar și pentru o clipă. Nu are rost să mai spun că eu însămi voi fi executată, iar Nicole va sfârși prin a fi un biet papagal în colivie. Dacă nu se conformează, o vor ucide, într-un fel sau altul. Nu vor ezita: ați citit dosarele cu crime.

— Nu le puteți face așa ceva! a spus Nicole. Nu e cinstit, e șantaj emoțional!

— Îți apreciez părerile, Nicole, a spus Mătușa Lydia, dar noțiunile tale adolescentine despre echitate nu se aplică aici. Păstrează-ți sentimentele pentru tine și, dacă vrei să revezi Canada, ai face bine să-l consideri un ordin.

S-a întors spre noi două.

— Voi sunteți, firește, libere să decideți. Eu voi ieși din cameră; Nicole, vino cu mine. Vrem să le dăm surorii tale și prietenei ei un răgaz în care să cântărească opțiunile. Ne întoarcem peste cinci minute. În acel moment, vă voi cere un răspuns simplu: da sau nu. Celelalte detalii legate de misiunea voastră le veți primi la timpul cuvenit. Haide, Nicole.

A prins-o pe Nicole de braț și a condus-o spre ușă.

Becka avea ochii măriți și înspăimântați, la fel cum erau și ai mei, probabil.

— Trebuie s-o facem, a spus Becka. Nu putem să le lăsăm să moară. Nicole e sora ta, iar Mătușa Lydia…

— Să facem ce? Nu știm ce ne cere.

— Ne cere supunere și loialitate. Îți mai amintești cum ne-a salvat – pe amândouă? Trebuie să spunem da.

*

După ce am plecat din biroul Mătușii Lydia, Becka s-a dus la bibliotecă să-și facă tura de zi, iar eu și Nicole ne-am întors împreună la apartament.

— Acum că suntem surori, am zis, poți să-mi spui Agnes când suntem singure.

— OK, o să-ncerc, a spus Nicole.

Ne-am dus în camera de zi.

— Trebuie să-ți arăt ceva, i-am spus. Durează un minut.

M-am dus la etaj. Păstrasem cele două pagini din dosarul despre filiația mea sub saltea, împăturite bine. Când m-am întors, le-am desfăcut cu grijă și le-am netezit. După ce le-am pus pe masă, ca și mine, Nicole nu s-a putut abține să-și așeze palma pe fotografia mamei noastre.

— E incredibil, a spus.

Și-a luat mâna și a studiat din nou fotografia.

— Ți se pare că seamănă cu mine?

— M-am întrebat același lucru în ce mă privește, i-am mărturisit.

— Ți-o mai amintești vreun pic? Eu eram prea mică.

— Nu știu, i-am răspuns. Uneori mi se pare că da. Parcă îmi amintesc ceva. O altă casă în care am locuit? Am călătorit undeva? Dar poate e doar o iluzie.

— Și tații noștri? De ce le-au acoperit numele?

— Poate că au încercat să ne protejeze într-un fel.

— Mulțumesc că mi-ai arătat-o, a spus Nicole. Dar nu cred că ar trebui să le păstrăm. Dacă te prind cu ele?

— Știu. Am vrut să pun paginile înapoi, dar nu am mai găsit dosarul.

Până la urmă, am hotărât să facem paginile bucățele și să le aruncăm în vasul de toaletă.

*

Mătușa Lydia ne spusese că trebuie să ne întărim mințile pentru misiunea care ne aștepta. Între timp, ar fi trebuit să ne vedem de viețile noastre obișnuite și să nu facem nimic care să atragă atenția asupra lui Nicole sau să stârnească suspiciuni. Era greu de făcut pentru că eram neliniștite; eu una trăiam cu un sentiment de groază: dacă o găseau pe Nicole, eu și Becka vom fi acuzate?

Împreună cu Becka eram programate să plecăm foarte curând în misiunea noastră ca Perle. Urma să mai plecăm sau avea Mătușa Lydia altă destinație în minte? Nu puteam decât să așteptăm. Becka studiase ghidul standard despre Canada destinat Perlelor, moneda, obiceiurile și metodele de cumpărare, inclusiv cardurile de credit. Era mult mai bine pregătită decât mine.

Înainte cu nicio săptămână de ceremonia Rugăciunii de Mulțumire, Mătușa Lydia ne-a chemat din nou în biroul ei.

— Iată ce aveți de făcut, ne-a spus. Am rezervat o cameră pentru Nicole într-una dintre Casele noastre de odihnă de la țară. Toate documentele sunt în regulă. Dar în locul lui Nicole vei merge tu, Mătușă Immortelle. Ea îți va lua locul și va călători ca Perlă în Canada.

— Asta înseamnă că eu nu mă duc? a întrebat Becka profund dezamăgită.

— Te vei duce mai târziu, i-a răspuns Mătușa Lydia.

Încă de atunci am bănuit că e o minciună.

XXI
BULUC
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Credeam că am totul sub control, dar cel mai bine ticluite planuri se duc de râpă, iar necazurile vin mereu câte trei. Scriu aceste rânduri în grabă, la sfârșitul unei zile epuizante. Biroul meu a semănat cu Grand Central – înainte ca venerabilul edificiu al gării să fie transformat în moloz în timpul Războiului Manhattanului –, atât de intens s-a circulat prin el.

Prima care și-a făcut apariția a fost Mătușa Vidala imediat după micul dejun. Vidala și terciul de ovăz indigest sunt o combinație groaznică. Mi-am promis să mă tratez cu un ceai de mentă imediat cum găseam răgaz.

— Mătușă Lydia, aș dori să vă aduc urgent la cunoștință următoarea chestiune, mi-a spus.

Am oftat pe dinăuntru.

— Chiar te rog, Mătușă Vidala. Ia loc.

— Nu vă voi răpi mult timp, a continuat, instalându-se pe scaun și pregătindu-se să facă exact asta. E vorba de Mătușa Victoria.

— Da. Ea și Mătușa Immortelle vor porni în curând pentru a-și îndeplini misiunea de Perle în Canada.

— Chiar în legătură cu asta doresc să mă consult cu dumneavoastră. Sunteți sigură că sunt pregătite? Sunt imature pentru vârsta lor – chiar mai mult decât alte Suplicante din generația lor. Niciuna nu are niciun pic de experiență în lumea largă și nici nu posedă o personalitate puternică ca alte Suplicante. Sunt, cum s-ar spune, maleabile; vor fi deosebit de susceptibile la tentațiile materiale pe care le oferă Canada. Mai mult, după părerea mea, Mătușa Victoria prezintă riscul de a dezerta. Lecturile ei din ultima vreme sunt discutabile.

— Sper că nu te referi la Biblie când spui discutabile.

— Sigur că nu. Lectura la care mă refer este dosarul care conține propria ei filiație din Arhivele genealogice. Nu poate decât să-i dea idei periculoase.

— Nu are acces la Arhivele genealogice ale filiațiilor.

— Cineva i-a făcut rost de dosar. L-am văzut chiar eu pe biroul ei.

— Cine-ar fi făcut așa ceva fără autorizația mea? Trebuie să fac cercetări; nu pot tolera insubordonarea. În schimb, sunt sigură că Mătușa Victoria a devenit până acum impermeabilă la

ideile periculoase. În ciuda părerii tale despre tinerețea lor, eu cred că a dobândit o maturitate și o tărie mentală admirabile.

— E doar o fațadă. Teologia ei este foarte șubredă. Concepția ei despre rugăciune este ridicolă. De copil a fost frivolă și recalcitrantă când venea vorba de îndatoririle școlare, în special în privința lucrului manual. Nemaivorbind că mama ei a fost…

— Știu cine a fost mama ei. Același lucru se poate spune și despre o mare parte dintre tinerele noastre Soții cele mai respectate, descendente biologice ale Slujitoarelor. Dar acest tip de degenerare nu se moștenește neapărat. Mama ei adoptivă a fost un model de rectitudine și răbdare în suferință.

— Este adevărat în ce o privește pe Tabitha. Dar, după cum știm, mama inițială a Mătușii Victoria a fost un caz notoriu. Nu doar că și-a desconsiderat datoria, și-a abandonat postul repartizat și i-a sfidat pe cei care dețineau Autoritate divină asupra ei, dar a fost principala responsabilă pentru răpirea Pruncului Nicole din Galaad.

— O poveste foarte veche, Vidala. Misiunea noastră este să îndreptăm, nu să condamnăm pe motive pur contingente.

— Cu siguranță, în ceea ce o privește pe Victoria; dar mama aia a ei ar trebui tăiată în douăsprezece bucăți.

— Fără îndoială.

— Circulă un zvon credibil că ar lucra pentru serviciul de informații al organizației Zi de Mai, în Canada, asta pe lângă restul trădărilor pe care le-a înfăptuit.

— Uneori câștigăm, alteori pierdem, am spus eu.

— Ce mod ciudat de a pune problema. Nu vorbim de un sport aici.

— Ce amabil din partea ta să-mi faci observații despre cum ar trebui să vorbesc. Cât despre intuițiile tale legate de Mătușa Victoria, se va vedea la sfârșit. Sunt sigură că își va îndeplini misiunea de Perlă într-un mod mai mult decât satisfăcător.

— Vom vedea, a spus Vidala zâmbind pe jumătate. Dacă dezertează, vă rog frumos să țineți minte că v-am avertizat.

*

Următoarea în ordinea sosirii a fost Mătușa Helena, suflând greu după ce parcursese șchiopătând drumul de la bibliotecă până la biroul meu. Picioarele o supără tot mai mult.

— Mătușă Lydia, trebuie să vă previn că Mătușa Victoria și-a citit dosarul propriei filiații din Arhivele genealogice fără autorizație. Având în vedere cine este mama ei biologică, consider acest lucru o mare imprudență.

— Tocmai m-a informat Mătușa Vidala în legătură cu acest lucru. Îți împărtășește opinia în ceea ce privește labilitatea morală a Mătușii Victoria. Dar aceasta a fost crescută bine și a beneficiat de cea mai bună educație la una dintre cele mai bune Școli Vidala. Ești adepta teoriei că natura învinge cultura? În acest caz, păcatul originar al lui Adam se va afirma în noi toți, în ciuda eforturilor riguroase de a-l înăbuși, iar proiectul nostru din Galaad va fi, mă tem, sortit eșecului.

— Vai, sigur că nu! Nu am vrut să sugerez așa ceva, a protestat Helena alarmată.

— Ai citit și tu dosarul filiației lui Agnes Jemima?

— Da, cu mulți ani în urmă. Pe atunci doar Mătușile Fondatoare aveau acces la el.

— Asta era decizia corectă. Dacă informația că Pruncul Nicole este sora vitregă a Mătușii Victoria ar fi fost făcută publică, acest lucru i-ar fi afectat negativ dezvoltarea în copilărie. Acum sunt de părere că, dacă ar fi avut cunoștință despre legătura dintre cele două, unele persoane mai puțin scrupuloase din Galaad ar fi încercat să o folosească drept monedă de schimb în tentativele lor de a pune mana pe Pruncul Nicole.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Sigur, aveți dreptate.

— Poate vei dori să știi că organizația Zi de Mai este la curent cu relația de rudenie dintre fete; Pruncul Nicole se află în mâinile lor de ceva vreme. Credem chiar că ar încerca să o reunească cu mama ei degenerată, în urma decesului neașteptat al părinților ei adoptivi. Într-o explozie, am precizat eu.

Mătușa Helena și-a răsucit mâinile mici ca niște gheare.

— Zi de Mai n-au niciun fel de scrupule. Nu vor ezita să o dea în grija unei criminale morale cum este mama ei sau chiar să sacrifice o viață tânără nevinovată.

— Pruncul Nicole e în siguranță, am asigurat-o.

— Slavă Domnului!

— Deși încă nu știe că este Pruncul Nicole. Dar sperăm să o vedem în curând ocupându-și locul de drept în Galaad. S-a arătat o posibilitate.

— Mă bucur să aud asta. Dar dacă va sosi printre noi, va trebui procedat cu prudență în legătură cu adevărata ei identitate. Trebuie să îi spunem cu grijă. Astfel de revelații pot destabiliza o minte vulnerabilă.

— Gând la gând. Dar între timp aș dori să-i urmărești mișcările Mătușii Vidala. Mă tem că ea a fost cea care i-a pasat Mătușii Victoria dosarul de filiație. În ce scop, nu-mi pot imagina. Probabil urmărește să o destabilizeze emoțional pe Mătușa Victoria care, cuprinsă de disperare la aflarea veștii despre originea ei degenerată, ar face un gest nesăbuit.

— Vidala n-a plăcut-o niciodată. Chiar și când era la școală.

A plecat șchiopătând, bucuroasă că i se încredințase o misiune.

*

Cum stăteam la Schlafly Café, bându-mi ceașca cu ceai de mentă de după-amiază, a sosit precipitându-se Mătușa Elizabeth.

— Mătușă Lydia! s-a văitat ea. Au fost Agenți și Îngeri la Ardua Hall! A fost ca o invazie! Nu ați aprobat așa ceva, nu?

— Calmează-te, i-am spus, deși îmi simțeam bătăile inimii ca pe o avalanșă. Unde au fost mai exact?

— La tipografie. Au confiscat toate broșurile noastre pentru Perle. Mătușa Wendy a protestat și, cu părere de rău, a fost arestată. Au pus mâinile pe ea! a adăugat cutremurându-se.

— E de neconceput, am spus ridicându-mă. Voi cere imediat o întrevedere cu Comandantul Judd.

Am pornit spre biroul meu, cu intenția de a folosi linia roșie pentru a-i telefona, dar n-a mai fost nevoie: Judd ajunsese înaintea mea. Probabil dăduse pur și simplu buzna, invocând o urgență. Halal sferă separată și sacră convenită de comun acord.

— Mătușă Lydia, am considerat că vă datorez o explicație pentru acțiunile mele, a spus fără să zâmbească.

— Sunt sigură că există una excelentă, i-am replicat, permițându-mi un ton puțin rece. Agenții și Îngerii au încălcat flagrant limitele bunei-cuviințe, ca să nu mai vorbim de cele ale tradiției și legii.

— Totul în slujba bunei dumneavoastră reputații, Mătușă Lydia. Pot lua loc?

Am făcut un gest spre scaun. Ne-am așezat.

— După mai multe piste false, am ajuns la concluzia că micropunctele despre care v-am vorbit au fost transmise între Zi de Mai și persoana lor de legătură de aici de la Ardua Hall prin intermediul broșurilor pe care Perlele le distribuiau fără să știe.

A făcut o pauză pentru a-mi vedea reacția.

— Mă uimiți! am exclamat. Ce nerușinare!

Mă întrebam de ce le luase atât de mult să-și dea seama. E drept însă că micropunctele sunt minuscule și cine s-ar fi gândit să suspecteze materialele noastre de recrutare, atât de atrăgătoare și de ortodoxe. Cât timp trebuie să fi irosit Agenții inspectând pantofi și lenjerie de corp.

— Aveți dovada? Și dacă da, cine a fost mărul putred din butoiul nostru?

— În urma unui raid la tipografia de la Ardua Hall, am reținut-o pe Mătușa Wendy pentru interogatoriu. Părea calea cea mai directă către adevăr.

— Nu pot să cred că Mătușa Wendy este implicată. Femeia e incapabilă să pună la punct un asemenea plan. Are creierul unui pește de acvariu. Vă sugerez să o eliberați imediat.

— Am ajuns la aceeași concluzie. Își va reveni din șoc la clinica dumneavoastră Calm și Alinare.

Am fost ușurată să aud. Fără durere, dacă nu e necesar, dar dacă e necesar, atunci durere. Mătușa Wendy e o idioată folositoare, dar inofensivă ca un bob de mazăre.

— Și ce-ați aflat? am întrebat. Ați găsit, cum le ziceți, micropuncte pe vreuna din broșurile proaspăt tipărite?

— Nu, deși o cercetare a broșurilor întoarse recent din Canada a scos la iveală mai multe puncte care conțineau hărți și alte date de acest fel, puse acolo cel mai probabil de organizația Zi de Mai. Trădătorul care se ascunde printre noi și-a dat seama probabil că eliminarea capătului operațiunii de la „Cățelul înțolit” făcea acea filieră impracticabilă și a renunțat să mai decoreze broșurile Perlelor cu informații clasificate din Galaad.

— De multă vreme am îndoieli în ceea ce o privește pe Mătușa Vidala, am spus. Mătușile Helena și Elizabeth au și ele permis pentru tipografie, iar eu m-am ocupat dintotdeauna

personal de a le înmâna noile broșuri Perlelor înainte de plecare, așa că ar trebui să fiu și eu suspectă.

Comandantul Judd a zâmbit.

— Mătușă Lydia, continuați să faceți glumițe chiar și într-un moment ca acesta. Acces au mai avut și alte persoane: există mai multe ucenice tipograf. Dar nu avem dovezi că ar fi comis vreun delict, iar un țap ispășitor nu va fi de folos în acest caz. Adevăratul vinovat nu trebuie lăsat în libertate.

— Rămânem așadar în întuneric.

— Din nefericire. Din foarte mare nefericire pentru mine și, astfel, din foarte mare nefericire și pentru dumneavoastră, Mătușă Lydia. Îmi scad rapid acțiunile în cadrul Consiliului: le-am promis rezultate. Prevăd privirile reci, saluturile scurte. Detectez semnele unei epurări iminente: amândoi vom fi acuzați de delăsare, ceea ce echivalează cu un act de trădare, fiindcă i-am lăsat pe cei din Zi de Mai să-și facă de cap chiar sub nasul nostru, aici, la Ardua Hall.

— Situația este critică, am conchis.

— Există însă un mod de a ne spăla păcatele. Trebuie să o prezentăm pe Pruncul Nicole imediat și să o expunem cât mai mult. Televiziune, afișe, un miting de proporții.

— Înțeleg cum ne-ar ajuta asta.

— Ar fi și mai eficient dacă am anunța logodna ei cu mine și apoi am transmite la televiziune ceremonia de căsătorie. Ne-ar face pe amândoi invulnerabili.

— Genial, ca de obicei, am spus. Dar sunteți căsătorit.

— Cum se mai simte Soția mea? m-a întrebat, ridicând din sprâncene a reproș.

— Mai bine decât înainte, dar nu suficient de bine.

Cum putuse să folosească ceva atât de evident ca otrava de șobolani? Chiar și în cantități mici, e atât de ușor de depistat. Oricât mi-ar fi displăcut Shunammite pe vremea când era elevă, nu am niciun gând s-o las să îmbogățească colecția de mirese defuncte a lui Judd – Barbă Albastră. În realitate, e în curs de recuperare; cu toate acestea, groaza la perspectiva de a se întoarce în brațele iubitoare ale lui Judd îi împiedica însănătoșirea.

— Mi-e teamă de o recidivă, i-am spus.

A oftat.

— Mă voi ruga pentru eliberarea ei de suferință, a zis.

— Sunt sigură că rugăciunile vă vor fi în curând ascultate.
Ne-am privit în ochi peste biroul meu.
— Cât de curând? nu s-a putut el abține să întrebe.
— Suficient de curând.

XXII
„PE NEVE”

Transcrierea declarației martorului 369A

Cu două zile înainte ca eu și Becka să ne primim șiragurile de perle, am primit o vizită neașteptată de la Mătușa Lydia în timpul rugăciunii de seară. Becka a deschis ușa.

— O, Mătușă Lydia, a spus ea întru câtva înspăimântată. Slavă Domnului!

— Dă-te, te rog, la o parte și închide ușa în urma mea. Mă grăbesc. Unde e Nicole?

— La etaj, Mătușă Lydia, am zis eu.

Cât eu și Becka ne făceam rugăciunile, Nicole pleca de obicei din cameră și se ducea să-și facă exercițiile fizice.

— Te rog s-o chemi. E urgent.

Mătușa Lydia respira mai rapid decât de obicei.

— Mătușă Lydia, vă simțiți bine? a întrebat Becka îngrijorată. Ați dori un pahar cu apă?

— Nu-ți face griji.

A intrat Nicole în cameră.

— E totu-n regulă? a întrebat.

— De fapt, nu. Suntem într-o mare încurcătură. Comandantul Judd tocmai a descins la noi în tipografie căutând dovezi de trădare. În afară de faptul că a înspăimântat-o de moarte pe Mătușa Wendy, nu a găsit nimic compromițător; dar din păcate a aflat că Jade nu este numele adevărat al lui Nicole. A descoperit că este Pruncul Nicole și e hotărât să se căsătorească cu ea cât se poate de repede pentru a-și spori prestigiul. Vrea ca nunta să fie televizată în Galaad.

— De trei ori căcat! a exclamat Nicole.

— Ai grijă cum vorbești, te rog, a admonestat-o Mătușa Lydia.

— Nu pot să mă mărite forțat cu el! a zis Nicole.

— Găsesc ei o metodă, a spus Becka, brusc foarte palidă.

— E îngrozitor, am murmurat.

Din dosarul despre Comandantul Judd știam că era mai rău decât îngrozitor: era o condamnare la moarte.

— Ce putem face?

— Tu și Nicole trebuie să plecați mâine, a spus Mătușă Lydia. Cât mai devreme. Nu puteți folosi un avion diplomatic al Galaadului; Judd ar afla și l-ar opri. Va trebui să urmați altă rută.

— Dar nu suntem pregătite. Nu avem nici perlele, nici rochiile, nici banii canadieni, nici broșurile, nici rucsacurile argintii.

— Vă aduc eu toate lucrurile necesare mai târziu în seara asta. Am obținut deja un permis în care Nicole apare drept Mătușa Immortelle. Din păcate, nu vom avea timp să reprogramăm sejurul la Casa de odihnă pentru Mătușa Immortelle. Și oricum, păcăleala nu ar fi ținut prea mult.

— Mătușa Helena va observa că lipsește Nicole, am zis eu. Ne numără mereu. Și se vor întreba de ce Becka – Mătușa Immortelle – e încă aici.

— Corect, a spus Mătușa Lydia. Prin urmare, Mătușă Immortelle, trebuie să-ți cer o favoare specială. Te rog să stai ascunsă cel puțin 48 de ore după ce au plecat fetele. Poate în bibliotecă?

— Nu acolo, a spus Becka. Sunt prea multe cărți și nu e suficient loc pentru un om.

— Sunt sigură că vei găsi ceva, a continuat Mătușa Lydia. Întreaga noastră misiune, nu mai vorbesc de integritatea fizică a Mătușii Victoria și a lui Nicole, depind de tine. E o mare responsabilitate – posibilitatea unui nou Galaad e în mâinile tale; sunt convinsă că nu vrei ca Mătușa Victoria și Nicole să fie prinse și spânzurate.

— Nu, Mătușă Lydia, a șoptit Becka.

— Mintea la contribuție atunci, a spus Mătușa Lydia înveselită. Folosește-ți inteligența!

— Îi puneți prea mult în cârcă, i-a reproșat Nicole. De ce nu plec eu singură? Așa, Mătușa Immortelle și Agnes – Mătușa Victoria – pot pleca în călătorie la momentul potrivit.

— Nu fi proastă, i-am zis. N-ai cum. Te-ar aresta imediat. Perlele nu umblă decât câte două și, chiar dacă nu porți uniforma, o fată de vârsta ta nu ar călători niciodată neînsoțită.

— Trebuie să facem să pară că Nicole a sărit Zidul, a spus Becka. Așa nu vor căuta aici la Ardua Hall. Și eu mă voi ascunde undeva înăuntru,

— Ce idee isteață, Mătușă Immortelle, a spus Mătușa Lydia. Poate ne ajută Nicole și scrie un bilet în care să spună că și-a dat seama că nu e potrivită pentru viața de Mătușă: va suna plauzibil. În continuare poate pretinde că a fugit cu un Econobărbat – un angajat mărunt care făcea reparații pentru noi – care i-a promis căsătorie și o familie. O astfel de intenție ar dovedi măcar dorința admirabilă de a procrea.

— Nici într-o mie de ani! Dar nicio problemă, a replicat Nicole.

— Nicio problemă și mai ce? i-a tăiat-o scurt Mătușa Lydia.
— Nicio problemă, Mătușă Lydia. Voi scrie biletul.

*

La zece, când se întunecase, Mătușa Lydia a apărut iar la ușă cu o geantă neagră, de pânză, umflată. Becka i-a deschis.
— Fiți binecuvântată, Mătușă Lydia, a întâmpinat-o ea.
Mătușa Lydia nu s-a obosit să-i răspundă cu formula de politețe.
— Am adus tot ce vă trebuie. Mâine-dimineață, la șase și jumătate fix, veți ieși pe poarta estică. În dreapta porții, vă va aștepta o mașină neagră care vă va scoate din oraș și vă va lăsa în Portsmouth, New Hampshire, de unde veți lua un autobuz. Asta e harta, cu ruta marcată pe ea. Vă dați jos la *X.* Ajunse acolo, veți folosi parolele „zi de mai” și „lună de iunie”. Omul de legătură de acolo vă va duce la următoarea voastră destinație. Nicole, dacă misiunea voastră reușește, cei care ți-au ucis părinții adoptivi vor fi dați în vileag, dacă nu chiar trași la răspundere imediat. Acum vă pot spune amândurora că, dacă ajungeți în Canada în ciuda tuturor obstacolelor cunoscute, există o posibilitate – repet, posibilitate – deloc neglijabilă de a vă reuni cu mama voastră. Ea știe despre această posibilitate de ceva timp.
— O, Agnes. Slavă Domnului! Ar fi minunat, a spus Becka cu o voce pierită. Pentru amândouă, a adăugat.
— Vă mulțumesc din tot sufletul, Mătușă Lydia, am spus. M-am rugat atât de mult pentru acest deznodământ.
— Am spus dacă vă reușește. E un mare *dacă.* Reușita nu e de la sine înțeleasă. Pe mine mă scuzați.
S-a uitat în jur și s-a lăsat să cadă cu toată greutatea pe canapea.
— Acum aș dori acel pahar cu apă, vă rog.
Becka s-a dus să îl aducă.
— Vă simțiți bine, Mătușă Lydia? am întrebat-o.
— Micile infirmități ale bătrâneții. Sper că veți trăi suficient de mult pentru a vă bucura și voi de ele. Încă ceva: Mătușa Vidala are obiceiul de a face o plimbare matinală în apropierea statuii mele. Dacă vă vede – îmbrăcate în Perle mai ales –, va încerca

să vă oprească. Trebuie să acționați rapid, înainte să apuce să facă tam-tam.

— Dar ce să facem? am întrebat.

— Sunteți puternice, a zis Mătușa Lydia cu ochii la Nicole. Forța e un dar. Darurile trebuie folosite.

— Adică s-o pocnesc? a întrebat Nicole.

— E o formulare extrem de directă, i-a răspuns Mătușa Lydia.

*

După ce a plecat Mătușa Lydia, am deschis geanta neagră de pânză. Înăuntru erau două rochii, două șiraguri de perle, două pălării albe, două rucsacuri argintii. Mai erau și un pachet cu broșuri și un plic cu câteva cupoane pentru mâncare, un teanc de bani canadieni de hârtie și două carduri de credit. Plus două permise cu care să trecem de porți și de punctele de control și două bilete de autobuz.

— Păi, eu scriu biletul ăla și mă duc la culcare, a spus Nicole. Ne vedem dimineață.

Încerca să pară curajoasă și calmă, dar o vedeam că are emoții.

După ce a ieșit din cameră, Becka mi-a spus:

— Mi-aș dori tare mult să merg cu tine.

— Și eu mi-aș dori tare mult să vii. Dar ne vei ajuta. Ne vei proteja. Și voi găsi o cale să te scot de aici mai târziu, îți promit.

— Nu cred că există vreo cale, a spus Becka. Dar mă rog să ai dreptate.

— Mătușa Lydia a spus patruzeci și opt de ore. Asta înseamnă doar două zile. Dacă reușești să stai ascunsă atâta timp…

— Știu unde. Pe acoperiș. În cisterna cu apă.

— Nu, Becka! E prea periculos!

— Nu, întâi o golesc de apă. Îi dau drumul prin cada de la intrarea C.

— O să observe, Becka. La intrările A și B. Dacă nu e apă. Vor folosi cisterna noastră.

— La început nu vor observa. Nu avem voie să facem baie sau duș atât de devreme.

— N-o face. Mai bine nu mai plec.

— N-ai de ales. Dacă rămâi, ce se-ntâmplă cu Nicole? Iar Mătușa Lydia nu vrea să fii interogată și să dezvălui ce-a pus ea

la cale. Mătușa Vidala va vrea oricum să te ia la întrebări, iar asta ar însemna sfârșitul.

— Vrei să spui că m-ar omorî?

— Până la urmă, da. Ea sau altcineva. Așa acționează ei.

— Trebuie să existe o cale să te luăm cu noi. Poți să te ascunzi în mașină sau…

— Perlele călătoresc doar cate două. N-am ajunge prea departe. Voi fi cu tine în spirit.

— Mulțumesc, Becka. Îmi ești cu adevărat soră.

— Mă voi gândi la voi ca la două păsări care se îndepărtează în zbor. „Păsările cerului pot duce cuvântul."

— Mă voi ruga pentru tine.

Mi se părea atât de puțin.

— Și eu pentru tine.

A surâs.

— N-am iubit pe nimeni în afară de tine, mi-a spus.

— Și eu te iubesc.

Apoi ne-am îmbrățișat și am plâns puțin.

— Du-te să dormi, mi-a spus Becka. Ai nevoie de forță pentru mâine.

— Și tu.

— Eu nu mă culc. O să veghez și o să mă rog toată noaptea pentru voi.

A intrat în camera ei și a închis ușa cu grijă.

61

A doua zi de dimineață, eu și Nicole ne-am furișat afară pe la intrarea C. Norii erau roz-aurii la răsărit, păsărelele ciripeau, aerul din zori era încă proaspăt. Nu se vedea nici țipenie de om. Am urmat în liniște și pas vioi cărarea care trecea prin fața Ardua Hall în direcția statuii Mătușii Lydia. Exact când ajungeam în dreptul ei, de după colțul clădirii adiacente, a apărut Mătușa Vidala călcând hotărât.

— Mătușă Victoria! Ce-i cu tine în rochia aia? Următoarea Rugăciune de Mulțumire e abia duminică!

S-a uitat mai bine la Nicole.

— Și cine e cu tine? E fata nouă! Jade! N-are ce să caute…

A întins mâna și a înșfăcat șiragul de perle de la gâtul lui Nicole, care s-a rupt.

Nicole a făcut ceva cu pumnul. S-a petrecut așa de repede că nu am apucat să văd, dar a lovit-o pe Mătușa Vidala în piept. Aceasta s-a prăbușit la pământ. Avea fata albă ca varul, ochii închiși.

— O, nu… am dat să spun.

— Ajută-mă, mi-a zis Nicole.

A apucat-o pe Mătușa Vidala de picioare și a tras-o în spatele soclului statuii.

— Sper s-avem noroc, a zis. Hai să mergem!

M-a apucat de braț.

Pe jos era o portocală. Nicole a luat-o și a băgat-o în buzunarul rochiei de Perlă.

— E moartă? am șoptit eu.

— Nu știu. Haide, trebuie să ne grăbim!

Am ajuns la poartă, am arătat permisele, Îngerii ne-au dat voie să ieșim. Nicole își ținea mantia închisă ca să nu observe nimeni că-i lipsesc perlele. Mai sus pe stradă și la dreapta, aștepta o mașină neagră, cum ne spusese Mătușa Lydia. Șoferul nici nu a întors capul când ne-am urcat.

— E totul în regulă, doamnelor? ne-a întrebat.

Eu i-am răspuns:

— Da, mulțumim.

Dar Nicole a intervenit:

— Nu suntem doamne.

I-am dat un ghiont cu cotul.

— Nu-i vorbi în felul acesta, i-am șoptit.

— Nu e un Paznic adevărat. Mătușa Lydia nu e cretină.

A scos portocala din buzunar și a început s-o curețe. Mirosul proaspăt-înțepător a umplut mașina.

— Vrei și tu? Îți dau jumate, mi-a zis.

— Nu, mulțumesc. Nu e corect să o mănânci.

În definitiv, fusese un fel de ofrandă sfântă. A mâncat-o singură pe toată.

O să facă o greșeală, m-am gândit. Cineva o sa observe. Or să ne aresteze din cauza ei.

Transcrierea declarației martorului 369B

Regretam, dar nu foarte tare, că o pocnisem pe Mătușa Vidala: dacă nu aș fi lovit-o, ar fi țipat și ne-ar fi oprit. Totuși, îmi bătea inima gata să-mi sară din piept. Și dacă o omorâsem de fapt? Odată ce-o găseau, moartă sau vie, aveau să pornească pe urmele noastre. Eram băgate până-n gât, cum ar fi zis Ada.

Între timp, Agnes făcea pe ofensata, în modul acela tăcut, cu buzele țuguiate, pe care îl folosesc Mătușile pentru a-ți da de înțeles că ai întrecut una dintre limitele lor. Cel mai probabil de la portocală i se trăgea. Poate că n-ar fi trebuit s-o iau. Apoi mi-a venit un gând negru: câini. Portocalele sunt foarte aromate. Am început să-mi fac griji cum să scap de coji.

Și începuse să mă mănânce din nou și brațul stâng, în zona literei O. De ce se vindeca așa de greu?

Când mi-a băgat Mătușa Lydia micropunctul în braț, mi s-a părut un plan genial, dar acum începeam să cred că nu fusese o idee așa de bună. Dacă mesajul și trupul meu erau una, ce s-ar fi întâmplat dacă trupul meu nu ajungea viu în Canada? Nu puteam să-mi tai brațul și să-l trimit prin poștă.

*

Mașina a trecut de mai multe puncte de control – pașapoarte, Îngerii care se uitau prin geam să se asigure că suntem noi. Agnes mi-a spus însă să-l las pe șofer să vorbească, ceea ce a și făcut: Perlele cutare și cutare, și cât de nobile suntem, și câte sacrificii facem. La unul dintre puncte, Îngerul ne-a urat: „Mult succes în misiune”. La altul, după ce ieșiserăm de ceva timp din oraș, au glumit între ei:

— Sper să n-aducă înapoi urâte sau târfe.

— E ori una, ori alta.

Cei doi îngeri de la punctul de control au început să râdă.

Agnes și-a pus mâna pe brațul meu.

— Nu le răspunde.

Când am ajuns în zona rurală și am intrat pe autostradă, șoferul ne-a oferit două sendvișuri: cu înlocuitor de brânză din Galaad.

— Bănuiesc că e micul dejun, i-am spus lui Agnes. Jeg dintre degetele de la picioare cu pâine albă.

— Ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu, a spus Agnes pe tonul ei de Mătușă pioasă.

De unde am dedus că încă se dădea rănită. Era ciudat când mă gândeam că e sora mea; eram atât de diferite. Dar încă nu avusesem ocazia să duc acest gând la capăt.

— Mă bucur că am o soră, i-am spus ca să ne împăcăm.

— Și eu mă bucur. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu.

Dar nu părea prea recunoscătoare.

— Și eu îi mulțumesc, am zis.

Și acolo s-a încheiat conversația. M-am gândit s-o întreb cât timp aveam s-o mai ținem așa, să vorbim ca în Galaad – nu puteam să încetăm și să ne purtăm natural, dacă tot evadam? Dar poate că de fapt pentru ea era natural. Poate că nu știa alt mod.

*

În Portsmouth, New Hampshire, șoferul nostru ne-a lăsat la autogară.

— Mult noroc, fetelor. Faceți-le viața un iad!

— Vezi? Nu e un Paznic adevărat, am zis eu, sperând s-o fac pe Agnes să vorbească din nou.

— Sigur că nu. Un Paznic adevărat n-ar zice niciodată „iad”.

Autogara era veche și dărăpănată, iar toaleta femeilor o fabrică de microbi și nu exista niciun loc unde să schimbăm cupoanele de mâncare pe ceva cât de cât apetisant. Eram bucuroasă că mâncasem portocala. Agnes, în schimb, nu era sclifosită, fiind obișnuită cu lăturile care treceau drept mâncare la Ardua Hall, așa că și-a cumpărat un fel de imitație de gogoașă cu două dintre cele patru cupoane.

Minutele treceau; deveneam tot mai neliniștită. Am așteptat o veșnicie parcă până când în sfârșit a venit autobuzul. Unii dintre pasageri ne-au salutat din cap când ne-am urcat, cum ar fi salutat niște militari. O Econonevastă mai în vârstă chiar ne-a urat: „Domnul să vă binecuvânteze”.

Peste vreo cincisprezece kilometri, am ajuns la un alt punct de control, dar îngerii de acolo au fost extrem de politicoși cu noi. Unul dintre ei a zis: „Sunteți foarte curajoase, vă duceți în Sodoma”. Dacă n-aș fi fost atât de speriată, aș fi râs – ideea că în Canada ar fi Sodoma era ridicolă, dat fiind cât de plictisitoare

și obișnuită era viața acolo în general. Nu era ca și cum toată țara ar fi ținut-o într-o orgie.

Agnes m-a strâns de mână să-mi dea de înțeles că va vorbi doar ea. Avea talentul, deprins la Ardua Hall, de a-și păstra expresia feței plată și calmă.

— Nu ne facem decât datoria pentru Galaad, a spus ea pe tonul modest și robotizat al Mătușilor.

Îngerul i-a răspuns:

— Slavă Domnului!

Drumul a devenit mai accidentat. Probabil păstrau banii pentru reparația drumurilor folosite mai des: din moment ce comerțul cu Canada era practic suspendat, cine-ar fi vrut să meargă în nordul Galaadului, în afară de cei care locuiau acolo?

Autobuzul nu era plin; toți pasagerii erau din clasa Econo. Mergeam pe șoseaua secundară, de-a lungul coastei, dar nu prea era nimic de văzut. Erau multe moteluri și restaurante închise, plus câțiva homari zâmbitori, roșii și mari, pe jumătate distruși.

Pe măsură ce înaintam spre nord, oamenii deveneau tot mai puțin prietenoși: priviri supărate care-mi dădeau impresia că misiunea noastră de Perle și chiar toată treaba cu Galaadul se duceau la fund. Nu ne scuipa nimeni, dar se încruntau ca și cum și-ar fi dorit s-o facă.

M-am întrebat cât de departe ajunseserăm. Harta pe care Mătușa Lydia marcase ruta era la Agnes, dar nu voiam să o rog s-o scoată: dacă ne-am fi uitat amândouă la o hartă, am fi stârnit suspiciuni. Autobuzul se târa, iar eu deveneam tot mai angoasată: Cât va dura până când se va prinde cineva că nu suntem la Ardua Hall? Vor da crezare biletului meu fals? Vor da telefoane ca să blocheze drumurile și să oprească autobuzul? Ieșeam atât de tare în evidență.

Apoi am făcut un ocol și am intrat pe un drum cu o singură bandă, iar Agnes a început să-și frământe mâinile. I-am dat un ghiont cu cotul: „Trebuie să rămânem senine, ai uitat? Mi-a zâmbit slab și și-a împreunat mâinile în poală; o simțeam cum inspiră adânc și expiră încet. Te învățau câteva lucruri utile la Ardua Hall, iar unul dintre ele era autocontrolul. *Cea care nu se poate stăpâni pe sine nu poate stăpâni calea către împlinirea datoriei. Nu vă opuneți valurilor de furie, ci folosiți furia drept combustibil. Inspirați. Expirați. Evitați. Ocoliți. Deviați.*

N-aș fi reușit în veci s-ajung o Mătușă adevărată.

*

Pe la cinci după-amiaza, Agnes mi-a spus:

— Aici ne dăm jos.

— Am ajuns la graniță?

Mi-a răspuns că nu, dar aici era punctul de întâlnire cu următoarea persoană de legătură. Ne-am luat rucsacurile din compartimentul de bagaje de deasupra și am coborât din autobuz. Orășelul era tot numai vitrine de magazine baricadate cu scânduri și geamuri sparte, dar avea o benzinărie și un bufet ca vai de el.

— Foarte încurajator, am bombănit eu posomorâtă.

— Mergi după mine și nu scoate o vorbă, mi-a zis Agnes.

Înăuntru, bufetul mirosea a pâine arsă și a picioare nespălate. Pe rafturi nu se găsea aproape nimic, doar un rând de conserve cu numele acoperit cu negru, conserve și biscuiți sărați sau dulci. Agnes s-a dus la tejgheaua unde se servea cafea – tejgheaua era roșie, cu scaune de bar – și s-a așezat, iar eu am urmat-o. În spatele tejghelei se afla un Econobărbat mic și gras, de vârstă mijlocie. În Canada, ar fi fost o femeie mică și grasă, de vârstă mijlocie.

— Da! a zis bărbatul.

În mod evident nu era impresionat de ținuta noastră de Perle.

— Două cafele, vă rog, a spus Agnes.

Ne-a turnat cafeaua în căni și ni le-a împins pe tejghea. Cafeaua era probabil stătută de o zi, pentru că alta mai rea nici că am gustat, mai rea chiar decât cea de la Moketa. Nu voiam să-l supăr pe individ, așa că am turnat un pliculeț de zahăr în ea și am băut-o. Asta a făcut-o și mai rea la gust.

— E cald pentru o zi de mai, a spus Agnes.

— Nu suntem în mai, a replicat el.

— Așa e, aveți dreptate. Greșeala mea. E o lună de iunie.

La asta bărbatul a zâmbit.

— Aveți nevoie la toaletă. Amândouă. Pe ușa aia. V-o descui eu.

Am intrat pe ușa respectivă. Nu era o toaletă, era un șopron cu plase de pescuit vechi, un topor rupt, un teanc de găleți și o ușă de serviciu.

— Nu știu ce-a durat atâta, a zis bărbatul. Căcatul ăla de autobuz are mereu întârziere. Astea-s țoalele noi. Aveți lanterne. Băgați rochiile în rucsacuri, le arunc cu mai târziu. Sunt afară. Tre’ s-o luăm rapid din loc.

Țoalele erau blugi și bluze cu mânecă lungă, șosete de lână și bocanci de drumeție. Geci în carouri, căciuli din polar, geci impermeabile. Am avut o problemă cu mâneca stângă a bluzei – s-a agățat ceva de *O*. Am țipat: „Futu-i morții”, urmat de „Scuze”. Nu cred că m-am schimbat în viața mea mai repede de haine. După ce mi-am scos rochia argintie și mi-am pus hainele noi, am început să mă simt din nou eu însămi.

Transcrierea declarației martorului 369A

Am găsit hainele de schimb complet dezagreabile. Lenjeria de corp era foarte diferită de cea simplă și rezistentă pe care o purtam la Ardua Hall: cea nouă mi se părea depravată și alunecoasă. Peste ea purtam veșminte bărbătești. Materialul aspru care se freca de pielea picioarelor, fără un jupon între, îmi dădea o senzație neplăcută. Purtarea unor astfel de haine era un act împotriva firii și o încălcare a legilor lui Dumnezeu: cu un an în urmă, un bărbat fusese spânzurat pe Zid pentru că purtase lenjeria de corp a Soției. Ea îl descoperise și îl raportase, cum era de datoria ei.

— Trebuie să le dau jos, i-am spus lui Nicole. Sunt veșminte bărbătești.

— Ba nu sunt. Sunt blugi de fete. Au altă croială și uită-te și tu la Cupidonii ăia mici, argintii. Sigur sunt de fete.

— În Galaad n-ar crede asta niciodată. M-ar biciui sau mai rău.

— Dar noi nu mergem în Galaad. Avem două minute să ne alăturăm amicului care ne-așteaptă afară. Așa că strânge și tu din dinți!

— Poftim?

Uneori nu înțelegeam ce spune sora mea.

A râs scurt.

— Înseamnă „să înduri”.

Mergem într-un loc în care ea va înțelege limba, m-am gândit. Iar eu nu.

*

Bărbatul conducea o camionetă veche. Ne-am înghesuit toți trei pe locurile din față. Începea să burnițeze.

— Vă mulțumim pentru tot ceea ce faceți pentru noi, am spus eu.

Bărbatul a mârâit.

— Sunt plătit. Ca să-mi bag capu-n laț. Sunt prea bătrân pentru asta.

Probabil că șoferul băuse cât timp noi ne schimbaserăm: simțeam mirosul de alcool. Îmi aminteam acest miros de la dineurile organizate de Comandantul Kyle când eram eu mică. Rosa și Vera beau uneori ce rămânea în pahare. Zilla mai puțin.

Acum că mă pregăteam să părăsesc Galaadul pentru totdeauna, mi-era dor de Zilla, Rosa și Vera și de fosta mea casă, de Tabitha. În acei ani de început, nu eram orfană de mamă, în schimb acum așa mă simțeam. În felul ei, Mătușa Lydia ținuse locul unei mame, chiar dacă al uneia aspre, și nu aveam s-o mai revăd. Ne spusese mie și lui Nicole că mama noastră adevărată era în viață și ne aștepta în Canada, dar mă întrebam dacă o să ajung vie acolo. Dacă muream, n-aveam să o mai întâlnesc în viața asta. În acel moment, pentru mine mama nu însemna nimic altceva decât o fotografie făcută bucățele. Reprezenta o absență, un gol în interiorul meu.

În ciuda faptului că era beat, bărbatul conducea bine și cu viteză. Drumul era sinuos și alunecos din cauza burniței. Parcurgeam kilometri după kilometri; luna se ridicase deasupra norilor, poleind contururile negre ale vârfurilor copacilor. Din când în când, apărea câte o casă, întunecată sau având doar câteva lumini aprinse. Făceam eforturi conștiente să-mi potolesc anxietățile; apoi am adormit.

Am visat-o pe Becka. Era cu mine, pe locurile din față ale camionetei. N-o vedeam, deși știam că era acolo. În vis i-am spus: „Deci până la urmă ai venit cu noi. Sunt atât de bucuroasă”. Dar nu mi-a răspuns.

Transcrierea declarației martorului 369B

Noaptea trecea în tăcere. Agnes dormea, iar tipul de la volan nu era tocmai vorbăreț. Bănuiesc că ne considera marfă care trebuia livrată, și cine-ar vorbi cu marfa?

A mai trecut ceva timp și am intrat pe un drum îngust; în față sclipea apa. Am oprit lângă ceea ce părea un debarcader privat. Acolo se afla o șalupă cu o persoană în ea.

— Trezește-o, mi-a zis șoferul. Luați-vă lucrurile, v-așteaptă barca.

I-am dat lui Agnes un ghiont în coaste care a trezit-o brusc.

— Bună dimineața, soare! i-am zis.

— Ce oră e?

— E ora pentru mers cu barca. Haide!

— Drum bun, ne-a urat șoferul.

Agnes a dat să-i mulțumească din nou, dar el i-a tăiat-o scurt. Ne-a aruncat rucsacurile din camionetă și a șters-o înainte să ajungem la jumătatea drumului spre șalupă. Mi-am aprins lanterna ca să vedem poteca.

— Stinge lumina, mi-a strigat încet persoana din șalupă.

Era un bărbat într-o jachetă de fâș cu gluga pe cap, dar vocea părea tânără.

— Vedeți și fără. Nu vă grăbiți. Așezați-vă pe locul din mijloc.

— Am ajuns la ocean? a întrebat Agnes.

Bărbatul a râs.

— Nu încă. Ăsta e râul Penobscot. O s-ajungem și la ocean destul de curând.

Motorul era electric și foarte silențios. Șalupa mergea drept pe mijlocul râului; luna nouă se reflecta în apă.

— Uite, mi-a șoptit Agnes. N-am mai văzut ceva atât de frumos! E ca o dâră de lumină!

În momentul acela m-am simțit mai matură decât ea. Aproape ieșiserăm din Galaad, iar regulile se schimbau. Ea mergea într-un loc nou, despre care nu știa nimic, în schimb, eu mă întorceam acasă.

— Suntem în mijlocul râului. Dacă ne vede cineva? l-am interpelat pe bărbat. Dacă ne toarnă? Dacă sunt alertați Agenții?

— Oamenii din partea locului n-au de-a face cu Agenții, mi-a răspuns. Nu ne plac turnătorii.

— Ești contrabandist? l-am întrebat, amintindu-mi ce-mi spusese Ada.

Sora mea mi-a dat un cot: iar proastele mele maniere. În Galaad evitai întrebările directe.

Bărbatul a râs.

— Granițele sunt linii pe hartă. Lucrurile trec dintr-o parte în alta, la fel și oamenii. Eu sunt doar curierul.

Râul devenea tot mai lat. Se ridica ceața fină; malurile se conturau vag.

— Iată-l, ne-a zis într-un final bărbatul.

Am distins o umbră mai întunecată, în larg.

— *Nellie J. Banks.* Biletul vostru spre paradis.

XXIII
ZID
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Bătrâna Mătușa Clover și două dintre grădinăresele ei septuagenare au fost cele care au găsit-o pe Mătușa Vidala zăcând în stare comatoasă în spatele statuii mele. Concluzia paramedicilor a fost că suferise un atac cerebral, diagnostic confirmat de medicii noștri. Zvonul s-a răspândit rapid la Ardua Hall provocând clătinări din cap întristate și promisiuni că vor fi rostite rugăciuni pentru însănătoșirea Mătușii Vidala. În apropiere, s-a găsit colierul rupt al unei Perle: cel mai probabil pierdut de cineva, un act de neglijență și imprudență. Voi trimite o circulară cu privire la vigilența pe care o datorăm bunurilor materiale încredințate nouă spre păstrare. Perlele nu cresc în copaci, nici cele artificiale, voi spune; și nici nu trebuie aruncate înaintea porcilor. Nu că ar exista porci la Ardua Hall, voi adăuga cu afectare.

Am vizitat-o pe Mătușa Vidala la Terapie intensivă. Era întinsă pe spate, cu ochii închiși, un tub în nas și un altul care ducea la braț.

— Cum se simte draga noastră Mătușă Vidala? am întrebat-o pe Mătușa asistentă de serviciu.

— M-am rugat pentru ea, mi-a răspuns Mătușa Cutărică.

Niciodată nu reușesc să țin minte numele asistentelor: asta-i soarta lor.

— E în comă: ceea ce ar putea ajuta procesul de vindecare. Vorbim probabil și de ceva paralizie. Se tem că i-ar putea fi afectată vorbirea.

— Dacă își revine, am spus.

— Când își revine, m-a corectat cu reproș asistenta. Nu ne place să pronunțăm lucruri negative când pacienții ne pot auzi. Par că dorm, dar de foarte multe ori sunt perfect conștienți.

Am stat la căpătâiul Mătușii Vidala până când a plecat asistenta. Apoi am trecut rapid în revistă materialul farmaceutic disponibil. Să-i cresc doza de anestezic? Să umblu la perfuzia care o hrănește prin braț? Să-i întrerup alimentarea cu oxigen? Nu-mi plăcea niciuna dintre aceste metode. Sunt eu adepta efortului, dar nu a celui inutil: Mătușa Vidala își negocia cel mai probabil singură ieșirea din scenă pe cont propriu, înainte de a pleca de la Terapie intensivă, am băgat în buzunar o fiolă cu morfină – a fi prevăzător este o virtute cardinală.

*

În timp ce ne așezam fiecare la locul ei în Refectoriu pentru masa de prânz, Mătușa Helena a remarcat absența Mătușilor Victoria și Immortelle.

— Cred că postesc, i-am spus eu. Le-am văzut ieri în Sala de lectură a bibliotecii Hildegard studiind Biblia. Se roagă pentru îndrumare în vederea misiunii lor viitoare.

— Admirabil, a comentat Mătușa Helena.

A continuat cu discreție numărătoarea capetelor.

— Dar unde este noua noastră convertită, Jade?

— Poate că nu se simte bine, am răspuns. O problemă femeiască.

— O să mă duc să văd, a replicat Mătușa Helena. Poate are nevoie de o sticlă cu apă caldă. Intrarea C era, da?

— Ce amabil din partea ta! Da. Cred că ea stă în camera de la mansardă, la etajul al treilea.

Speram ca Nicole să fi lăsat biletul la vedere. Mătușa Helena s-a întors în mare grabă din vizita la intrarea C, amețită de entuziasmul descoperirii făcute: tânăra Jade fugise cu un bărbat.

— Cu un instalator pe nume Garth, a adăugat Mătușa Helena. Afirmă că s-a îndrăgostit de el.

— De-a dreptul regretabil, am spus. Va trebui să dăm de urma cuplului, să aplicăm o pedeapsă și să ne asigurăm că ceremonia căsătoriei a fost îndeplinită cum se cuvinte. În orice caz, Jade este o tânără prea puțin șlefuită; nu ar fi ieșit o Mătușă respectabilă din ea. Să privim partea bună: se prea poate ca populația Galaadului să crească în urma acestei uniuni.

— Dar cum să-l fi întâlnit pe instalator? s-a mirat Mătușa Elizabeth.

— Cineva de la intrarea A s-a plâns azi-dimineață că nu curge apa caldă, am spus. Probabil au chemat instalatorul. Se vede treaba că a fost dragoste la prima vedere. Așa sunt tinerii: impulsivi.

— La Ardua Hall e interzis să faci baie dimineața, a intervenit Mătușa Elizabeth. Doar dacă cineva a încălcat regulile.

— Nu e deloc exclus, mă tem, am spus eu. Trupul e slab.

— O, da, atât de slab, a întărit Mătușa Helena. Dar cum a ieșit pe poartă? Nu avea permis, nu i-ar fi dat voie.

— Fetele de vârsta ei sunt foarte agile, am explicat eu. Bănuiesc că a sărit Zidul.

Ne-am văzut de prânz – sendvișuri uscate, ceva atroce pe bază de roșii și la desert o budincă apoasă –, iar la finalul modestei noastre mese, fuga prematură a lui Jade, isprava acrobatică de a escalada Zidul și încăpățânarea ei de a-și împlini destinul de femeie în brațele unui vajnic instalator din clasa Econo făcuseră înconjurul adunării.

XXIV
NELLIE J. BANKS

66
Transcrierea declarației martorului 369B

Șalupa a oprit în dreptul vasului. Se vedeau trei umbre pe punte; o lanternă a luminat scurt. Ne-am urcat pe o scară de frânghie.

— Așezați-vă pe margine, dați-vă picioarele peste ea, a spus o voce.

Cineva m-a apucat de braț. Apoi eram în picioare pe punte.

— Căpitanul Mishimengo, s-a recomandat vocea. Haideți înăuntru.

S-a auzit un zumzet de joasă frecvență și am simțit cum vasul se pune în mișcare.

Am intrat într-o cabină mică cu draperii opace la ferestre, niște instrumente de bord și ceea ce părea a fi radarul vasului, deși nu am avut ocazia să-l cercetez îndeaproape.

— Mă bucur că ați reușit, a spus căpitanul Mishimengo.

A dat mâna cu noi; îi lipseau două degete. Era mic și îndesat, pe la 60 de ani, avea pielea bronzată și o barbă mică, neagră.

— Acum să vă spun povestea, în caz că vă-ntreabă cineva: suntem pe un pescador de cod, cu energie solară și motor de rezervă pe combustibil. Navigăm sub pavilion libanez. Ne întoarcem după ce am livrat un transport de cod și lămâi cu licență specială, ceea ce înseamnă piața gri. Pe timpul zilei n-aveți voie să stați la vedere: omul meu de legătură mi-a transmis, prin intermediul lui Bert, cel care v-a adus cu mașina până la debarcader, că or să-nceapă să vă caute cât de curând. Există un loc în care să dormiți, în cală. Dacă vine vreun control, paza de coastă, nu va fi strict, îi cunoaștem.

Și-a frecat degetele între ele într-un gest care știam că înseamnă bani.

— Aveți mâncare? am întrebat. N-am mâncat mare lucru azi.

— Desigur.

Ne-a zis să așteptăm și s-a întors cu două căni cu ceai și niște sendvișuri. Erau cu cașcaval, dar nu din cel artificial din Galaad, ci adevărat: cașcaval de capră cu ceapă verde, cum îi plăcea lui Melanie.

— Mulțumim, a spus Agnes.

Eu începusem să mănânc, dar am mormăit un mulțumesc cu gura plină.

— Prietena ta, Ada, îți transmite salutări și „pe curând”, mi-a spus căpitanul Mishimengo.

Am înghițit.

— De unde o știți pe Ada?

— Toți ne știm între noi, mi-a răspuns râzând. Sau cel puțin prin părțile astea. Pe vremuri mergeam împreună la vânătoare de căprioare în Nova Scoția.

*

Am ajuns la locul nostru de dormit coborând o scară. Căpitanul Mishimengo a coborât primul și a aprins luminile. În cală erau câteva congelatoare și niște cutii mari de metal, dreptunghiulare. Pe una dintre laturile unei cutii se găsea o ușiță cu balama, iar înăuntru erau doi saci de dormit care nu păreau prea curați: bănuiesc că nu eram primele care-i foloseam. Totul mirosea a pește.

— Cât timp nu-s probleme, puteți să țineți ușița deschisă, ne-a spus căpitanul Mishimengo. Somn ușor, șapte purici pe-un picior!

I-am auzit pașii îndepărtându-se.

— E oribil aici, i-am șoptit lui Agnes. Mirosul de pește. Sacii de dormit. Pun pariu că au păduchi.

— Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu, mi-a răspuns ea. Hai să ne culcăm.

Tatuajul mă deranja și a trebuit să mă întind pe partea dreaptă ca să nu stau pe el. M-am întrebat dacă mă infectasem. Dacă da, era nasol, pentru că sigur n-aveau un doctor la bord.

*

Ne-am trezit în toiul nopții pentru că se legăna vasul. Agnes a ieșit din cutia noastră de metal și a urcat scara să vadă ce se întâmplă. Am vrut să merg și eu, dar nu mă simțeam bine deloc.

S-a întors cu un termos cu ceai și două ouă fierte tari. Ajunsesem la ocean, mi-a spus, iar valurile legănau vasul. Nu-și imaginase niciodată valuri atât de mari, deși căpitanul Mishimengo îi spusese că nu sunt mare lucru.

— O, Doamne! Sper să nu vină unele și mai mari. Detest să vomit.

— Te rog să nu mai iei numele Domnului în deșert, m-a admonestat ea.

— Scuze. Dar dacă chiar există Dumnezeu, permite-mi să-ți spun că și-a băgat picioarele în viața mea.

Mi-am imaginat că se va supăra, dar nu mi-a zis decât atât:

— Nu ești unică în univers. Nimeni nu are o viață ușoară. Poate că Dumnezeu și-a băgat picioarele în viața ta, cum ai zis, cu un motiv.

— O, futu-i, și de-abia aștept să aflu care-i ăla, i-am replicat.

Durerea de la braț mă făcea foarte iritabilă. N-ar fi trebuit să fiu atât de sarcastică și n-ar fi trebuit să înjur.

— Dar am crezut că ai înțeles adevăratul scop al misiunii noastre. Salvarea Galaadului. Purificarea. Renașterea. Acesta e motivul.

— Crezi că grămada aia împuțită de căcat poate să renască? Trebuie ars din temelii!

— De ce ai vrea să faci rău atâtor oameni? m-a întrebat cu blândețe. E țara mea. Acolo am crescut. Conducătorii ei o distrug. Eu vreau să fie mai bine.

— Da, de acord. Înțeleg. Scuze, nu la tine mă gândeam când am zis asta. Tu ești sora mea.

— Îți accept scuzele. Mulțumesc pentru înțelegere.

Am stat așa în tăcere și întuneric câteva minute. O auzeam respirând, iar când și când un oftat.

— Crezi că o să ne iasă treaba asta? am întrebat-o în cele din urmă. O să reușim?

— Nu depinde de noi.

67

Transcrierea declarației martorului 369A

În dimineața celei de-a doua zile, am început să mă îngrijorez foarte tare pentru Nicole. Susținea că nu e bolnavă, dar avea febră. Mi-am amintit ce ne învățaseră la Ardua Hall despre îngrijirea bolnavilor și am avut grijă să nu se deshidrateze. La bord existau lămâi și am amestecat niște suc de lămâie cu ceai, sare și puțin zahăr. Mi-era tot mai ușor să urc și să cobor scara care ducea la locul nostru de dormit și m-am gândit că mi-ar fi fost mult mai greu să fac asta dacă eram îmbrăcată cu fuste lungi.

Vremea era cețoasă. Ne aflam încă în apele Galaadului, iar pe la prânz am avut parte de un control al pazei de coastă. Am închis pe dinăuntru ușa de la cutia noastră de metal. Nicole m-a luat de mână, m-a strâns tare și am stat așa în liniște deplină. Am auzit zgomot de tropăituri aproape, voci, dar apoi sunetele s-au estompat și mi-a venit inima la loc.

Mai târziu în aceeași zi, am avut probleme cu motorul, lucru pe care l-am aflat când am urcat după suc de lămâie. Căpitanul Mishimengo părea îngrijorat: curenții produși de maree sunt foarte puternici și rapizi în zonă, mi-a spus, iar fără energie, am fi târâți fie în larg, fie înspre Golful Fundy unde am naufragia pe țărmul canadian, nava ar fi confiscată și echipajul arestat. Dus de curent, vasul plutea în derivă către sud; asta însemna că ne întorceam în Galaad?

M-am întrebat dacă căpitanul Mishimengo regreta că ne luase. În cazul în care vasul era urmărit și capturat și ne găseau la bord, mi-a spus el, ar fi fost acuzați de contrabandă cu femei. Vasul i-ar fi fost confiscat și, pentru că era născut în Galaad și fugise din Statele Naționale ale Galaadului peste granița cu Canada, s-ar fi cerut extrădarea și autoritățile din Galaad l-ar fi judecat pentru contrabandă. Așa și-ar fi găsit sfârșitul.

— Vă expunem unui pericol prea mare, i-am spus eu atunci. Nu aveți o înțelegere cu paza de coastă? Legată de piața gri?

— Ar nega totul, nu avem nimic în scris. Cine vrea să fie împușcat pentru că a luat mită?

*

La cină am primit sendvișuri cu pui, dar lui Nicole nu-i era foame, voia doar să doarmă.

— Ți-e foarte rău? Pot să-ți pun mâna pe frunte?

Ardea.

— Vreau doar să-ți spun că sunt recunoscătoare să te am în viața mea, i-am zis. Mă bucur că ești sora mea.

— Și eu, mi-a răspuns.

După vreun minut m-a întrebat:

— Crezi că o să ne vedem vreodată mama?

— Am credință că da.

— Crezi că-i va plăcea de noi?

— Ne va iubi, i-am spus ca să o liniștesc. Și noi o vom iubi pe ea.

— Doar pentru că niște oameni sunt rude cu tine, nu înseamnă că-i și iubești, a murmurat ea.

— Dragostea e disciplină, la fel ca rugăciunea. Aș vrea să mă rog pentru tine, să te simți mai bine. Te-ar deranja?

— N-o să meargă. N-o să mă simt mai bine.

— Dar mă voi simți eu mai bine, i-am spus.

Așa că a fost de acord.

— Doamne, ajută-ne să acceptăm trecutul cu neajunsurile lui, să înaintăm către un viitor mai bun cu iertare și dragoste dezinteresată. Și mai ajută-ne pe fiecare să fim recunoscătoare pentru sora pe care am primit-o și să ne revedem împreună mama și pe cei doi tați diferiți ai noștri. Mai ajută-ne să nu o uităm pe Mătușa Lydia și iartă-i ei păcatele și greșelile precum sperăm să le ierți și pe ale noastre. Ajută-ne și să-i păstrăm recunoștință veșnică surorii noastre Becka, oriunde s-ar afla. Binecuvântează-le pe toate, rogu-te. Amin.

Până am terminat, Nicole adormise.

Am încercat să dorm și eu, dar în cală era mai înăbușitor decât oricând. Apoi am auzit pași coborând scara de metal. Era căpitanul Mishimengo.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă dăm jos de la bord, mi-a zis.

— Acum? am întrebat eu. Dar e noapte.

— Îmi pare rău, a repetat căpitanul. Am pornit motorul, însă nu are suficientă putere. Am ajuns în apele canadiene, dar suntem foarte departe de unde ar fi trebuit să vă ducem. Nu putem intra într-un port, e prea periculos pentru noi. Curentul ne e potrivnic.

A spus că ne aflăm în largul țărmului estic al Golfului Fundy. Noi două nu trebuia decât să ajungem la mal și eram în siguranță; nu-și putea risca vasul și echipajul.

Nicole dormea profund; a trebuit s-o scutur ca să se trezească.

— Sunt eu, i-am spus. Sora ta.

Căpitanul Mishimengo i-a repetat și ei povestea: trebuia să părăsim *Nellie J. Banks* imediat.

— Să înțeleg că vrei să înotăm? a zis Nicole.

— O să vă punem într-o barcă pneumatică. Am anunțat deja dincolo, vă așteaptă.

— Nu se simte bine, am intervenit. Nu s-ar putea mâine?

— Nu, a zis căpitanul Mishimengo. Se schimbă direcția curentului. Dacă ratați fereastra asta, o să fiți târâte în larg. Puneți pe voi cele mai groase haine și să fiți pe punte în zece minute.

— Cele mai groase haine? l-a apostrofat Nicole. De parcă ne-am fi adus garderoba arctică cu noi.

Ne-am îmbrăcat cu toate hainele pe care le aveam. Bocanci, căciuli de polar, fâșurile impermeabile. Nicole a urcat prima pe scară: nu se ținea prea bine pe picioare și nu se folosea de brațul stâng.

Pe punte ne așteptau căpitanul Mishimengo și un membru al echipajului său. Ne-au dat veste de salvare și un termos. Din stânga vasului, un val de ceață se rostogolea peste noi.

— Mulțumim, i-am spus căpitanului Mishimengo, pentru tot ce ați făcut pentru noi.

— Îmi pare rău că nu a mers conform planului. Drum bun.

— Mulțumesc, am repetat. Și drum bun și vouă.

— Stați departe de ceață dacă puteți.

— Super! a exclamat Nicole. Ceață, fix ce ne lipsea.

— Ar putea fi o binecuvântare, i-am spus eu.

Ne-au lăsat la apă în barca pneumatică. Avea un mic motor cu energie solară: era foarte simplu de condus, ne-a explicat căpitanul Mishimengo: contact, ralanti, înainte, înapoi. Erau și două vâsle.

— Împinge-ne în larg, a spus Nicole.

— Poftim?

— Împinge barca departe de *Nellie.* Nu cu mâinile! Uite, ia vâsla.

Am reușit să împing barca, dar nu prea bine. Nu mai mânuisem o vâslă în viața mea. Mă simțeam neîndemânatică.

— La revedere, *Nellie J. Banks,* am zis. Dumnezeu să te binecuvânteze!

— Nu te obosi să le faci cu mâna că nu te văd, mi-a zis Nicole. Probabil se bucură c-au scăpat de încărcătura toxică, de noi.

— S-au purtat frumos.

— Crezi că nu fac o groază de bani?

Nellie J. Banks se îndepărta de noi. Le-am urat noroc.

Simțeam curentul cum pune stăpânire pe barcă. Abordați-l pieziș, ne sfătuise căpitanul Mishimengo: dacă o luați împotriva curentului, riscați să vă răsturnați.

— Ține-mi lanterna, mi-a zis Nicole.

Cu mâna dreaptă apăsa pe butoanele motorului. L-a pornit.

— La cum ne duce curentul ăsta, parc-am fi pe râu. Într-adevăr înaintam rapid. Pe țărmul din stânga, la mare distanță, se vedeau niște lumini. Era frig, genul de frig care trece prin toate straturile de haine.

— Ne apropiem de mal? am întrebat după o vreme.

Așa sper. Dacă nu, o să fim din nou în Galaad.

— Am putea sări în apă, am zis.

Nu ne puteam întoarce în Galaad orice-ar fi fost: până acum vor fi descoperit că Nicole lipsește și că nu a fugit cu un Econobărbat. N-o puteam trăda pe Becka și tot ce făcuse pentru noi. Mai bine muream.

Futu-i. Tocmai ne-a murit motorul.

— O, nu. Știi cum să…

— Încerc. La dracu’!

— Ce? Ce s-a-ntâmplat?

A trebuit să ridic tonul: eram înconjurate de ceață și mai era și zgomotul apei.

— Scurtcircuit, cred, a zis Nicole. Sau moare bateria.

— Au făcut-o intenționat? am întrebat. Poate vor să murim.

— Nici pomeneală! De ce să-și omoare clienții? Acum trebuie să vâslim.

— Să vâslim?

— Da, cu vâslele. Eu nu pot să folosesc decât mâna bună, cealaltă e umflată ca un cimpoi și să nu te pună dracu să mă-ntrebi ce-i ăla un cimpoi!

— Nu-i vina mea că nu știu lucrurile astea.

— Vrei s-avem discuția asta acum? Îmi pare foarte rău, dar suntem într-un căcat cât noi de mare! Acum, pune mâna pe vâslă!

— Bine, gata. O țin.

— Pune-o în furcă. În furcă! Chestia asta! Acum ține-o cu ambele mâini. Bun, uită-te cum fac eu acum! Când zic „hai”, bagi vâsla în apă și tragi.

Țipa deja.

— Nu știu cum. Mă simt atât de inutilă.

— Nu mai plânge. Nu-mi pasă cum te simți! Fă-o și gata! Acum! Când zic eu „hai”, tragi vâsla spre tine! Vezi luminile? Ne apropiem!

— Ba nu cred. Suntem așa de departe. O să ne ia curentul.

— Ba n-o să ne ia. Nu dacă încerci. Acum, hai! Și înc-odată, hai! Așa! Hai! Hai! Hai!

XXV
TREZIREA
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Mătușa Vidala a deschis ochii. Încă nu a spus nimic. Oare îi funcționează creierul? Își mai amintește că a văzut-o pe Jade îmbrăcată în rochia de Perlă? Își mai amintește lovitura care a doborât-o la pământ? Va vorbi despre asta? Dacă răspunsul la prima întrebare e da, atunci e tot da și la a doua. Va pune lucrurile cap la cap – cine-ar fi putut mijloci un astfel de plan? Orice denunț împotriva mea făcut în fața unei asistente va ajunge direct la Agenți; și atunci ceasul se va opri. Trebuie să iau măsuri. Dar care anume și cum?

Circulă un zvon la Ardua Hall că atacul cerebral n-ar fi fost spontan, ci rezultatul unui șoc, chiar al unui atac. După urmele lăsate pe pământ, aparent a fost târâtă în spatele statuii. Au mutat-o de la Terapie intensivă într-un salon pentru recuperare, iar Mătușa Elizabeth și Mătușa Helena fac cu schimbul veghind la căpătâiul ei, pândind primele ei cuvinte, fiecare suspectând-o pe cealaltă; așa că e imposibil să rămân singură cu ea.

Biletul de adio a suscitat numeroase speculații. Instalatorul a fost o găselniță excelentă: un detaliu foarte convingător. Sunt mândră de ingeniozitatea lui Nicole și am încredere că-i va fi de folos în viitorul imediat. Capacitatea de a fabrica minciuni plauzibile este un talent ce nu trebuie subestimat.

În mod firesc, mi s-a cerut părerea în legătură cu procedura care ar trebui urmată. N-ar trebui s-o căutăm? Locul în care se afla fata în prezent nu avea mare importanță, am spus, atâta timp cât obiectivele erau căsătoria și procrearea; Mătușa Elizabeth a protestat însă că s-ar putea ca bărbatul să fi fost un impostor cu gânduri necurate sau chiar un agent al organizației Zi de Mai care s-a infiltrat la Ardua Hall deghizat; în ambele cazuri, ar profita de tânăra Jade și ar abandona-o, condamnând-o la soarta de Slujitoare; drept care ar trebui s-o găsim, să-l arestăm pe bărbat și să-l interogăm imediat.

În cazul în care ar fi existat cu adevărat un bărbat, aceasta ar fi fost procedura preferabilă; în Galaad, fetele bine-crescute nu fug cu bărbați, iar bărbații de bună-credință nu fug cu ele. A trebuit așadar să consimt, iar o echipă de Îngeri a fost trimisă să treacă prin sită toate casele și străzile din apropiere. Nu au fost deloc încântați: să alerge după fetișcane fără minte nu e idealul lor de eroism. Nu are rost să mai spun că nici tânăra Jade n-a

fost de găsit, nici falsul instalator din Zi de Mai nu a fost descoperit.

Mătușa Elizabeth și-a exprimat convingerea că toată afacerea avea un aer foarte suspect. Am fost de acord cu ea, asigurând-o că sunt la fel de nedumerită. Dar ce s-ar fi putut face? O pistă moartă este o pistă moartă. Trebuie să așteptăm să vedem cum evoluează situația.

*

Comandantul Judd nu s-a lăsat dus de nas atât de ușor. M-a convocat la el în birou pentru o ședință de urgență.

— Ați pierdut-o pe Pruncul Nicole.

Tremura de furie reprimată, dar și de teamă: Consiliul nu l-ar fi iertat pentru că o avusese pe Pruncul Nicole în mâinile lui și o lăsase să scape.

— Cine altcineva îi mai știa adevărata identitate?

— Nimeni altcineva, l-am asigurat. Dumneavoastră, eu și Nicole însăși, firește. Mi s-a părut potrivit să împărtășesc această informație cu ea pentru a o convinge că-i este rezervat un destin măreț. Nimeni altcineva.

— Nu trebuie să se afle! Cum ați putut lăsa să se întâmple așa ceva? S-o aduceți în Galaad, apoi să permiteți să ne fie suflată de sub nas… Reputația Agenților va avea de suferit, nu mai vorbesc de-a Mătușilor.

Am simțit o plăcere imposibil de pus în cuvinte urmărindu-l pe Judd cum se zbate neputincios, dar de afișat, am afișat o expresie sumbră.

— Ne-am luat toate precauțiile. Fie chiar a fugit, fie a fost răpită. Dacă a fost răpită, vinovații lucrează cel mai probabil pentru Zi de Mai.

Încercam să câștig timp. Mereu încercăm să câștigăm câte ceva.

*

Număram orele care treceau. Orele, minutele, secundele. Aveam motive serioase să cred că mesagerele mele, care purtau cu ele semințele prăbușirii Galaadului, ajunseseră

departe pe drumul lor. Nu degeaba fotografiasem eu dosarele cu crime ultraclasificate de la Ardua Hall în toți acești ani.

Două rucsacuri de Perle au fost descoperite lângă intrarea pe un traseu montan dezafectat din Vermont. Înăuntru se aflau două rochii aparținând Perlelor, niște coji de portocală și un șirag de perle. Zona a fost cercetată și s-au folosit câini de urmă. Fără rezultate.

Câte piste false, tot atâtea diversiuni.

*

Au venit de la Serviciul de gospodărire să investigheze lipsa apei reclamată de Mătușile care locuiau la intrările A și B și au găsit-o pe biata Mătușă Immortelle, trupul ei bloca ieșirea apei din cisternă. Cumpătată, copila se dezbrăcase de hainele de deasupra pentru ca altcineva să le poată refolosi în viitor; au fost găsite împachetate frumos, pe treapta cea mai înaltă a scării. Din pudoare, își păstrase pe ea lenjeria de corp. Nici nu m-aș fi așteptat la alt comportament din partea ei. Să nu crezi că nu mă întristează faptul că am pierdut-o, dar îmi reamintesc că s-a sacrificat de bunăvoie.

Vestea a cauzat un nou val de speculații: a început să circule zvonul că Mătușa Immortelle ar fi fost omorâtă și ce suspect mai bun decât Jade, recruta canadiană evadată? Multe Mătuși, printre care și cele care salutaseră sosirea ei cu bucurie și satisfacție, spuneau acum că de la început li se păruse că avea un aer de impostoare.

— Este un scandal îngrozitor, a spus Mătușa Elizabeth. Ne pune într-o lumină groaznică!

— Vom mușamaliza, am liniștit-o. Îmi voi exprima public părerea că Mătușa Immortelle pur și simplu a încercat să investigheze care e problema cu cisterna pentru a nu irosi mâna de lucru bărbătească atât de prețioasă cu o treabă atât de măruntă. Pesemne a alunecat sau a leșinat. A fost un accident petrecut în timp ce își îndeplinea datoria cu altruism. Asta voi declara la înmormântarea demnă și elogioasă pe care i-o vom organiza.

— Este o idee genială, a spus Mătușa Helena cu îndoială în glas.

— Credeți că ne va crede cineva? a întrebat Mătușa Elizabeth.

— Vor crede ceea ce este în interesul Ardua Hall, am spus apăsat. Respectiv ceea ce este în interesul lor.

*

Speculațiile au continuat însă. Două Perle trecuseră de poartă cu acte în regulă – Îngerii de serviciu și-au dat cuvântul de onoare. Să fi fost una dintre ele Mătușa Victoria, care în continuare nu apăruse la masă? Și dacă nu a fost ea, atunci unde se afla acum? Și dacă a fost ea, de ce plecase mai devreme în misiune, înainte de Rugăciunea de Mulțumire? Dacă nu plecase însoțită de Mătușa Immortelle, cine era a doua Perlă? Să fi fost Mătușa Victoria implicată într-o dublă evadare? Căci semăna tot mai mult cu o evadare. S-a tras concluzia că biletul de adio făcuse parte din plan, având scopul de a înșela și a întârzia acțiunea de căutare. Cât de perfide și viclene puteau fi tinerele fete, șușoteau între ele Mătușile – în special fetele străine.

Apoi a sosit vestea că două Perle fuseseră văzute în autogara din Portsmouth, în New Hampshire. Comandantul Judd a ordonat o acțiune de căutare: aceste impostoare – așa le-a numit – trebuie capturate și aduse înapoi pentru interogatoriu. Nu aveau voie să vorbească cu nimeni în afară de el. În cazul în care încercau să fugă, ordinul era să se tragă și să fie ucise.

— Mi se pare cam dur totuși, i-am spus. Sunt fete fără experiență. Sigur au fost păcălite.

— În situația de față, Pruncul Nicole ne e mult mai folositoare moartă decât în viață. Sunt sigur că înțelegeți acest lucru, Mătușă Lydia.

— Îmi cer scuze pentru prostia mea. Am crezut că e sinceră; vreau să spun sinceră în dorința de a ni se alătura. Ar fi fost o lovitură de maestru, dacă ar fi reușit.

— E clar că a fost o manevră de diversiune, au infiltrat-o în Galaad sub un fals pretext. Dacă rămâne în viață, ne poate trage pe amândoi după ea. Nu înțelegeți cât de vulnerabili am fi dacă ar pune altcineva mâna pe ea și ar face-o să vorbească? Mi-aș pierde orice credibilitate. Vor apărea cuțitele lungi, și nu doar în ce mă privește: ar însemna sfârșitul domniei dumneavoastră la Ardua Hall și, sincer să fiu, și sfârșitul dumneavoastră.

Mă iubește, nu mă iubește: îmi asum rolul de simplă unealtă care poate fi folosită și apoi aruncată. Dar jocul ăsta se joacă în doi.

— Foarte adevărat, am spus. Din păcate, unii oameni din această țară sunt obsedați să se răzbune și să plătească cu aceeași monedă. Le e greu să creadă că ați acționat întotdeauna spre binele tuturor, în special în acțiunile dumneavoastră de separare a grâului de neghină. Dar în această situație, ați făcut cea mai înțeleaptă alegere, ca întotdeauna.

Asta i-a smuls un zâmbet, deși unul crispat. Am avut un *flashback,* nu era prima oară. Îmbrăcată în halatul maro din pânză de sac ridic arma, țintesc, trag. Cu glonț sau fără glonț?

Cu glonț.

*

I-am făcut din nou o vizită Mătușii Vidala. Mătușa Elizabeth era de serviciu, tricota o căciuliță pentru bebelușii prematuri, foarte la modă în acele zile. Sunt profund recunoscătoare că nu am învățat niciodată să tricotez.

Vidala avea ochii închiși. Respira regulat: și mai grav.

— A vorbit? am întrebat.

— Nu, niciun cuvânt, mi-a răspuns Mătușa Elizabeth. Nu cât am fost eu lângă ea.

— Ce frumos că ai grijă de ea, dar sigur ai obosit. Te înlocuiesc eu. Mergi și bea o ceașcă cu ceai.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă, dar s-a dus. După ce a ieșit din cameră, m-am aplecat și am rostit tare în urechea Vidalei:

— Trezirea!

A deschis ochii. I-a fixat pe mine. Apoi a șoptit, fără să i se împleticească limba:

— Tu ai făcut asta, Lydia. O să fii spânzurată!

Avea pe față o expresie în același timp răzbunătoare și triumfătoare: în sfârșit, avea o acuzație irefutabilă, iar postul meu era ca și al ei.

— Ești obosită, i-am spus. Culcă-te înapoi.

A închis ochii la loc.

Căutam în buzunar după fiola cu morfină pe care o luasem cu mine, când a intrat Elizabeth.

— Mi-am uitat andrelele și lucrul, mi-a zis.
— A vorbit Vidala. Cât ai fost plecată.
— Ce-a spus?
— Cred că a suferit un traumatism cerebral. Te acuză că ai lovit-o. A spus că te-ai afla de partea organizației Zi de Mai.
— Dar n-o s-o creadă nimeni, a spus Elizabeth albindu-se la față. Dacă a lovit-o cineva, a fost sigur fata aia, Jade!
— E greu de prevăzut ce va crede lumea. Unora le-ar putea conveni să te denunțe. Nu tuturor Comandanților le-a plăcut ieșirea degradantă din scenă a doctorului Grove. I-am auzit spunând că nu ești de încredere – dacă l-ai acuzat pe Grove, cine mai urmează? S-ar putea deci să accepte mărturia Vidalei împotriva ta. Oamenilor le plac țapii ispășitori.
S-a așezat.
— E o nenorocire, a spus.
— Noi două am mai fost și altădată la strâmtoare, Elizabeth, i-am spus pe un ton blând. Amintește-ți de Răscol. Am scăpat amândouă de acolo. De atunci, am făcut tot ce a fost necesar.
— Îmi dai atâta tărie, Lydia.
— Mare păcat că Vidala suferă de alergii. Sper să nu aibă un atac de astm în somn. Acum trebuie s-o iau din loc, am o întâlnire. O las pe Vidala în mâinile tale pline de grijă. Observ că perna ar trebui aranjată.
Doi iepuri dintr-o lovitură: dacă se întâmplă, câtă satisfacție și pe plan estetic și practic, plus o diversiune care nu face decât să creeze și mai mult spațiu de manevră. Nu pentru mine însă, căci sunt slabe șanse ca eu să scap nevătămată după tot ce va ieși la iveală când Nicole vă apărea la televizor în Canada și documentele secrete pe care le transportă pentru mine vor fi făcute publice.

*

Tic-tac, minutele trec. Aștept. Aștept.
Zbor lin, mesagerele mele, turturelele mele argintii, îngerii mei ai distrugerii! Aterizați cu bine!

XXVI
PĂMÂNT!

69
Transcrierea declarației martorului 369A

Nu știu cât am stat în barca pneumatică. Mi s-a părut că au trecut ore. Îmi pare rău că nu pot fi mai precisă.

Era ceață. Se formau valuri foarte mari, iar spuma și apa veneau peste noi. Era un frig de moarte. Curentul puternic ne trăgea spre larg. Eram mai mult decât înspăimântată: am crezut c-o să murim. Barca o să se dea peste cap, o să ne arunce în ocean, o să ne ducem la fund, tot mai adânc. Mesajul Mătușii Lydia o să se piardă și toate sacrificiile vor fi fost degeaba.

Doamne, mă rugam în gând, te rog ajută-ne să ajungem în siguranță la mal. Și dacă trebuie să mai moară cineva, fă în așa fel încât să fiu doar eu aceea.

Vâsleam, vâsleam încontinuu. Țineam fiecare câte o vâslă. Eu nu mai fusesem niciodată cu barca, deci nu știam cum se face. Mă simțeam slăbită și epuizată, iar brațele mă dureau de la efort.

— Nu pot, am zis.

— Dă-i înainte! mi-a strigat Nicole. Suntem bine!

Sunetul valurilor lovindu-se de țărm se auzea aproape, dar era atât de întuneric, încât nu vedeam malul. Apoi un val mare a venit drept peste barca noastră, iar Nicole a strigat:

— Vâslește! Vâslește dacă vrei să nu mori!

S-a auzit un scrâșnet, probabil pietriș, apoi a venit alt val mare și barca s-a înclinat într-o parte și am fost aruncate pe țărm. Eram în genunchi în apă când m-a lovit alt val, dar am reușit să mă ridic, iar mâna lui Nicole a apărut din întuneric și m-a tras pe niște pietre mai mari. În picioare, oceanul nu ne mai putea atinge. Tremuram toată, îmi clănțăneau dinții, nu-mi mai simțeam mâinile și picioarele. Nicole m-a strâns în brațe.

— Am reușit! Am reușit! Am crezut c-o să murim! mi-a strigat. Sper din tot sufletul meu păcătos că suntem pe malul corect!

Râdea, dar și gâfâia.

În adâncul sufletului, m-am rugat: Doamne, îți mulțumesc.

70
Transcrierea declarației martorului 369B

A fost cât pe ce. Cât pe ce să dăm ortul popii. Dacă m-ar fi tras curentul în larg, am fi sfârșit în America de Sud, deși mai degrabă ne-ar fi prins cei din Galaad și ne-ar fi spânzurat de Zid. Sunt atât de mândră de Agnes – după noaptea aceea, am simțit că e sora mea cu adevărat. A perseverat, deși se simțea la capătul puterilor. N-aș fi avut nicio șansă dacă vâsleam singură.

Stâncile erau înșelătoare, pline de alge alunecoase. Nu vedeam prea bine pentru că era beznă. Agnes era lângă mine, un lucru bun întrucât deja începusem să delirez. Aveam senzația că brațul stâng nu mai făcea parte din mine – ca și cum s-ar fi desprins și doar mâneca îl mai ținea fixat de trupul meu.

Ne-am cățărat cu greu pe stânci și am înaintat prin ochiuri de apă, împiedicându-ne și alunecând. Nu știam încotro mergem, dar cât timp urcam, însemna că ne îndepărtam de valuri. Aproape dormeam pe mine, atât de obosită eram. Mă gândeam: am ajuns până aici și acum o să leșin și-o să cad și-o să-mi împrăștii creierii pe-aici. Becka mă încuraja: „Nu mai e mult”. Nu-mi aminteam să fi fost cu noi în barca pneumatică, dar a fost cu noi pe plajă, deși nu o vedeam pentru că era prea întuneric. Apoi a spus: „Privește. Urmează luminile”.

Cineva a strigat de pe faleza de deasupra noastră. Se mișcau lumini acolo sus și o voce a strigat: „Uite-le!” Și o alta: „Acolo!” Eram prea obosită ca să le răspund. Apoi am dat de nisip și luminile au început să coboare dealul undeva în dreapta noastră.

Una dintre lanterne era a Adei.

— Ai reușit, mi-a zis.

— Da, i-am răspuns și m-am prăbușit.

Cineva m-a luat în brațe și a pornit cu mine. Era Garth.

— Ce ți-am zis? Bravo! Eram sigur c-o să reușești.

Asta m-a făcut să zâmbesc larg.

Am urcat dealul, iar acolo am dat de lumini puternice și oameni cu camere de televiziune și o voce a spus:

— Hai, zâmbește!

Și-atunci mi s-a tăiat firul.

*

Ne-au luat cu avionul și ne-au dus la Centrul medical pentru refugiați Campobello unde m-au îmbuibat cu antibiotice, iar când m-am trezit, nu mai aveam brațul umflat și dureros.

Sora mea, Agnes, era lângă pat, îmbrăcată în blugi și cu un hanorac pe care scria ALERGAȚI CA SĂ NE SALVAȚI, CAMPANIE ÎMPOTRIVA CANCERULUI DE FICAT. Mi s-a părut amuzant pentru că asta făcuserăm noi: alergaserăm ca să ne salvăm. Mă ținea de mână. Ada era lângă ea, la fel și Elijah și Garth. Toți zâmbeau cu gura până la urechi.

Sora mea mi-a zis:

— E un miracol. Ne-ai salvat viața.

— Suntem foarte mândri de amândouă, a adăugat Elijah. Și îmi pare rău de barca pneumatică – vasul ar fi trebuit să vă aducă până în port.

— Sunteți peste tot la știri, a spus Ada. „Surorile înfruntă soarta.” „Evadarea curajoasă a Pruncului Nicole din Galaad.”

— La fel și documentele secrete, a adăugat Elijah. Și ele au apărut la știri. Sunt o bombă. Toate crimele la cel mai înalt nivel din Galaad – e mult mai mult decât am fi sperat vreodată. Presa canadiană le face publice una câte una, plus toate scandalurile, și în curând vor începe să cadă capete. Sursa noastră din Galaad și-a îndeplinit promisiunea cu vârf și îndesat.

— A căzut Galaadul? am întrebat eu.

Mă simțeam bucuroasă, dar totul mi se părea ireal, ca și cum nu eu aș fi făcut toate lucrurile acelea. Cum de ne-am asumat toate acele riscuri? Ce ne împinsese să răzbim?

— Nu încă, a spus Elijah. Dar începe să se clatine.

— Televiziunea din Galaad susține că totul e un fals, a spus Garth. Un complot al organizației Zi de Mai.

— Sigur că asta zic, a spus Ada cu un râset scurt, gutural.

— Unde e Becka? am întrebat.

Începeam să mă simt amețită din nou, așa că am închis ochii.

— Becka nu e aici, mi-a spus Agnes cu blândețe.

— Nu a venit cu noi. Îți amintești?

— Ba da. A fost cu noi pe plajă, am șoptit. Am auzit-o eu.

*

Cred că am adormit. Apoi m-am trezit iar.

— Tot mai are febră? a întrebat o voce.

— Ce s-a întâmplat? am zis.

— Șșșșt, m-a liniștit sora mea. A venit mama noastră. A fost așa de îngrijorată pentru tine. Uite, e chiar lângă tine.

Am deschis ochii, lumina era puternică, dar am văzut o femeie care stătea în picioare. Părea tristă și bucuroasă în același timp; plângea puțin. Semăna cu cea din poza aflată în dosarul din Arhivele genealogice, doar că ceva mai îmbătrânită.

Am simțit că era ea, așa că am întins brațele, pe cel sănătos și pe cel în curs de vindecare, iar mama s-a aplecat peste patul meu de spital și ne-am îmbrățișat cu un singur braț. Celălalt braț îl avea petrecut pe după Agnes și a rostit:

— Fetele mele iubite.

Mirosea cum trebuie. Era ca un ecou al unei voci pe care nu o distingi prea bine.

A zâmbit puțin și a zis:

— Sigur nu vă mai amintiți de mine. Erați prea mici.

Iar eu am răspuns:

— Nu, nu-mi amintesc. Dar e-n regulă.

Și sora mea a spus:

— Nu încă. Dar îmi voi aminti.

Și-atunci am adormit la loc.

XXVII
RĂMAS-BUN
Testamentul olograf de la Ardua Hall

Nu mai avem mult timp împreună, dragul meu cititor. S-ar putea să consideri aceste pagini ale mele o fragilă cutie cu comori, ce trebuie deschisă cu cea mai mare grijă. Sau s-ar putea să le rupi și să le dai foc: cuvintele au deseori această soartă.

Poate vei fi un student la istorie, caz în care sper că mă vei valorifica: un portret cu toate defectele, o relatare exhaustivă a vieții mele și a epocii în care am trăit, cu notele de subsol aferente; deși m-aș mira să nu mă acuzi de rea-credință. Sau, de fapt, nu m-aș mira deloc: aș fi moartă, iar morții nu se mai miră.

Mi te imaginez o tânără inteligentă, ambițioasă, care încearcă să-și croiască propria nișă în cine știe ce grote prost luminate și pline de ecou ale lumii universitare, sau ce va mai fi rămas din ea până atunci. Te văd la biroul tău, cu părul dat după urechi, cu oja sărită de pe unghii – căci oja va fi revenit, întotdeauna revine. Te încrunți ușor, obicei care se va accentua cu vârsta. Îți dau târcoale, privesc peste umărul tău: eu, muza ta, inspirația nevăzută, te împing înainte.

Vei trudi aplecată asupra manuscrisului meu, citind și recitind, luând fiecare detaliu la puricat, deopotrivă fascinată și plictisită de moarte de subiectul tău, cum li se întâmplă atât de des biografilor. Cum am putut să fiu atât de rea, de crudă, de proastă? te vei întreba. Tu n-ai fi făcut niciodată așa ceva! Dar tu nici nu vei fi nevoită să faci.

*

Și iată-ne ajunși la sfârșitul meu. E târziu: prea târziu pentru Galaad să mai împiedice distrugerea sa iminentă. Îmi pare rău că nu voi apuca să o văd – conflagrația, prăbușirea. Și e târziu și în viața mea. Și e târziu și în noapte: o noapte fără nori, după cum am remarcat pe drum încoace. E lună plină, iar strălucirea ei lividă învăluie întreaga fire. Trei Agenți m-au salutat când am trecut pe lângă ei: la lumina lunii, fețele lor semănau cu niște cranii, la fel cum li se va fi părut și lor fața mea.

Vor veni prea târziu, Agenții. Mesagerele mele și-au luat zborul. Când se va alege praful de tot – și nu mai durează mult –, voi ieși rapid din scenă. O doză sau două de morfină vor fi de-

ajuns. Mai bine așa: dacă mi-aș permite să trăiesc, aș scoate din gușă prea mult adevăr. Tortura e ca dansul: sunt prea bătrână pentru ea. Lasă-i pe cei tineri să-și exerseze curajul. Deși s-ar putea să nu aibă de ales, căci nu posedă privilegiile mele.

Dar a venit timpul să închei conversația. Rămas-bun, dragul meu cititor. Încearcă să nu ai gânduri prea urâte despre mine sau nu mai urâte decât le am eu însămi.

Într-o clipă, voi dosi paginile în Cardinalul Newman și-l voi pune la locul lui înapoi pe raft. În al meu sfârșit se află și al meu început, cum a spus cineva. Cine să fi fost? Maria Stuart, regina Scoției, dacă nu ne minte istoria. Deviza ei, însoțită de o pasăre phoenix care se ridică din propria cenușă, brodată pe o tapiserie. Excelente brodeze, femeile.

Pașii se apropie, un bocanc, apoi celălalt. Între această respirație și următoarea, se va auzi bătaia în ușă.

SIMPOZIONUL AL XIII-LEA

NOTE ISTORICE

Transcrierea parțiala a lucrărilor Simpozionului al XIII-lea privind Studiile despre Galaad, Congresul Asociației internaționale de istorie, Passamaquoddy, Mâine, 29–30 iunie 2197.

PREȘEDINTĂ: *Profesor Maryanne Crescent Moon, Rector al Universității Anishinaabe, Cobalt, Ontario.*

VORBITOR PRINCIPAL: *Profesor James Darcy Pieixoto, Director al Arhivelor secolelor XX și XXI, Universitatea Cambridge, Anglia.*

CRESCENT MOON: Întâi de toate, aș dori să evidențiez faptul că acest eveniment are loc pe teritoriul ancestral al națiunii Penobscot și să le mulțumesc bătrânilor și strămoșilor pentru că au acceptat prezența noastră aici astăzi. Aș mai dori să arăt și că localitatea în care ne aflăm – Passamaquoddy, în trecut Bangor – a constituit în istorie nu doar un punct de plecare de o importanță crucială pentru refugiații din Galaad, ci și un nod cheie al așa-numitului *Underground Railroad,* calea ferată clandestină, din perioada antebelică, la mijlocul secolului al XIX-lea, așadar acum mai bine de trei sute de ani. Cum se spune, istoria nu se repetă, totuși rimează.

Este o plăcere să vă întâmpin pe toți aici la al XIII-lea Simpozion privind Studiile despre Galaad! Cât de mult a crescut organizația noastră, și pe bună dreptate. Nu trebuie să uităm niciun moment greșelile trecutului, pentru a nu le mai repeta.

Și acum câteva lucruri administrative: pentru toți cei interesați de o sesiune de pescuit pe râul Penebscot, se vor organiza două excursii; vă rugăm să nu uitați loțiunea de plajă și pe cea anti-țânțari. În mape, veți găsi detalii despre expediții, precum și despre turul monumentelor orașului care datează din perioada Galaadului. Am adăugat și o sesiune de Cântări din perioada Galaadului la Biserica Saint Jude, alături de trei dintre corurile de elevi din oraș. Mâine este ziua dedicată costumelor de epocă, pentru aceia dintre dumneavoastră care ați venit pregătiți. V-aș ruga să încercați să nu vă mai lăsați purtați de entuziasm, cum s-a întâmplat la Simpozionul al X-lea.

Acum, vă rog, să-l invităm la pupitru pe un vorbitor bine cunoscut nouă tuturor, atât din publicațiile scrise, cât și din

captivantul său serial de televiziune *Din interiorul Galaadului: Viața cotidiană într-o teocrație puritană* apărut recent. Prezentarea sa cu obiecte din colecțiile muzeelor lumii – în special obiecte textile de artizanat – este o reală încântare. Vi-l prezint pe domnul profesor Pieixoto.

PIEIXOTO: Vă mulțumesc, doamnă profesor Crescent Moon sau, mai potrivit ar fi, doamnă președinte? Vă felicităm cu toții pentru promovare, un lucru de neconceput în Galaad. *{Aplauze)* Dată fiind frecvența uluitoare cu care femeile uzurpă pozițiile de conducere în zilele noastre, sper că nu veți fi prea aspră cu mine. Am pus la suflet comentariile dumneavoastră cu privire la micile mele glume de la Simpozionul al XII-lea – recunosc că o parte dintre ele nu au fost de cel mai bun gust – și voi încerca să nu repet ofensa. *(Aplauze diferite)*

E o mare mulțumire să văd un public atât de numeros. Cine ar fi crezut că Studiile despre Galaad – neglijate atâtea zeci de ani – vor deveni brusc atât de populare? Aceia dintre noi obișnuiți să trudească în cotloanele semiobscure ale lumii academice atâta amar de vreme se simt mai degrabă năuciți de luminile puternice ale scenei. *(Râsete)*

Vă amintiți cu toții pesemne entuziasmul ocazionat de descoperirea în urmă cu câțiva ani a unei lădițe de metal conținând o colecție de înregistrări audio atribuite Slujitoarei din Galaad cunoscute sub numele de „Offred”. Acea descoperire s-a făcut chiar aici în Passamaquoddy, în spatele unui perete fals. Cercetările și concluziile noastre provizorii prezentate în cadrul ultimului simpozion au generat între timp un număr impresionant de articole academice supuse evaluării colegilor noștri.

Celor care au pus la îndoială materialul în sine și datarea acestuia, le pot spune astăzi că în jur de șase studii separate au confirmat între timp ipotezele noastre, deși aici trebuie să fac câteva precizări. Gaura neagră digitală din secolul al XXI-lea, responsabilă pentru pierderea unei mari cantități de informații din cauza degradării rapide a datelor stocate – combinată, pe de-o parte, cu sabotarea unui număr mare de centre de date și biblioteci de către agenții Galaadului hotărâți să distrugă orice documente susceptibile a le contrazice pe cele deținute de ei și, pe de altă parte, cu revoltele populare împotriva supravegherii

digitale represive din multe țări – a dus la imposibilitatea de a data cu exactitate o serie de materiale aparținând Galaadului. Așadar, trebuie luată în considerare o marjă de eroare între zece și treizeci de ani. În acest interval însă, suntem tot atât de siguri cât pot fi istoricii în general. *(Râsete)*

De la descoperirea acelor înregistrări audio de o importanță capitală, au mai avut loc alte două descoperiri extraordinare care, dacă se dovedesc autentice, vor completa substanțial înțelegerea pe care o avem despre această epocă demult apusă din istoria noastră colectivă.

Prima, manuscrisul numit *Testamentul olograf de la Ardua Hall.* Colecția de pagini scrise de mână a fost descoperită înăuntrul unei ediții de secol XIX a volumului *Apologia pro vita sua* al cardinalului Newman. Cartea a fost achiziționată în cadrul unei licitații de către J. Grimsby Dodge, cu domiciliul anterior în Cambridge, Massachusetts. Nepotul său a moștenit întreaga colecție și a vândut-o unui anticar care a recunoscut potențiala valoare a artefactului; astfel a ajuns acesta în atenția noastră.

Iată o imagine cu prima pagină. Ortografia este lizibilă celor cu pregătire în scrierea cursivă arhaica; paginile au fost tăiate pentru a se potrivi în locașul din interiorul volumului cardinalului Newman. Potrivit datării cu carbon a hârtiei, aceasta ar putea aparține perioadei Galaadului târziu, cerneala folosită pe primele pagini fiind un tuș tipic pentru acea perioada, de culoare neagră, deși după un anumit număr de pagini, se folosește unul de culoare albastră. Scrisul era interzis în rândul femeilor și fetelor, cu excepția Mătușilor, în schimb desenul se preda în școlile frecventate de fiicele din familiile conducătoare; prin urmare, exista o rezervă de astfel de cerneluri.

Testamentul olograf de la Ardua Hall se pretinde a fi opera numitei „Mătușa Lydia”, personaj care apare într-o lumină deloc favorabilă și în colecția de înregistrări audio descoperite în lădița de metal. Din alte indicii ale noastre reiese că ar putea fi vorba de aceeași „Mătușă Lydia” identificată de arheologi ca subiect principal al unui grup statuar grosier executat, de mari dimensiuni, descoperit la o fermă abandonată pentru creșterea găinilor în baterie la 70 de ani de la căderea Galaadului. Nasul personajului central a fost rupt, iar o altă statuie din grup a fost decapitată, sugerând un act de vandalism. Iată o imagine; îmi cer scuze pentru fotografia întunecată. E făcută de mine, iar eu

nu sunt tocmai cel mai bun fotograf din lume. Bugetul limitat nu mi-a permis să angajez un profesionist. *(Râsete)*

În rapoartele lor la întoarcerea din misiune, mai mulți agenți Zi de Mai care lucraseră sub acoperire în Galaad o descriu pe „Lydia” drept un personaj deosebit de nemilos și viclean. Nu am reușit să o identificăm în puținele materiale de televiziune care ne-au rămas din acea perioadă, în schimb săpături făcute pe locul unei foste școli de fete bombardate în timpul prăbușirii Galaadului au scos la lumină o fotografie înrămată pe spatele căreia era scris de mână „Mătușa Lydia”.

Mai multe elemente indică așadar că aceeași „Mătușă Lydia” este și autoarea testamentului nostru olograf. Dar, ca întotdeauna, trebuie să dăm dovadă de precauție. Să presupunem că manuscrisul este un fals; nu atât o încercare grosolană contemporană de a înșela – hârtia și cerneala ar fi dat în vileag rapid o astfel de manipulare –, cât o falsificare emanând chiar din interiorul Galaadului, respectiv al Ardua Hall.

Dacă manuscrisul a fost conceput ca o capcană, menită să-și compromită subiectul, după modelul scrisorilor folosite pentru a precipita moartea Mariei Stuart, regina Scoției? N-ar fi posibil ca una dintre presupusele rivale ale „Mătușii Lydia”, așa cum le menționează chiar manuscrisul – Mătușa Elizabeth, de pildă, ori Mătușa Vidala –, invidioasă pe puterea Lydiei, jinduind la poziția ei și cunoscându-i bine scrisul de mână și stilul verbal, să fi fost cea care a compus acest document compromițător în speranța că va fi descoperit de Agenți?

Nu e complet imposibil, dar, per total, eu înclin către autenticitatea testamentului olograf. Știm cu certitudine că cineva din interiorul Ardua Hall a furnizat micropunctul crucial transportat de cele două surori vitrege fugare din Galaad a căror călătorie o vom discuta în continuare. Ele însele susțin că personajul în chestiune a fost Mătușa Lydia: de ce nu le-am crede pe cuvânt?

Dacă nu cumva, desigur, povestea fetelor despre „Mătușa Lydia” este în sine o diversiune, menită să protejeze identitatea adevăratului agent dublu al organizației Zi de Mai, preîntâmpinând astfel un act de trădare din interiorul organizației. Există și această posibilitate. În profesia noastră, deschiderea unei cutii misterioase dezvăluie deseori o alta în interior.

Și astfel ajungem la două serii de documente a căror autenticitate este aproape sigură. Acestea au fost catalogate drept transcrieri ale declarațiilor a două tinere martore care, conform spuselor lor, cu ajutorul Arhivelor genealogice ale filiațiilor păstrate de Mătuși, au descoperit că sunt surori vitrege. Martora care se prezintă drept „Agnes Jemima” susține că ar fi crescut în Galaad. Iar martora care își spune „Nicole” pare să fi avut cu opt sau nouă ani mai puțin. În mărturia ei, aceasta descrie cum a aflat de la doi agenți ai organizației Zi de Mai că fusese scoasă ilegal din Galaad pe când era doar un bebeluș.

„Nicole” poate părea prea tânără, ca ani, dar și ca experiență, pentru a i se fi încredințat misiunea periculoasă pe care cele două par s-o fi dus la bun sfârșit, dar nu a fost mai tânără decât multe alte persoane implicate în operațiuni de rezistență și spionaj de-a lungul deceniilor. Sunt istorici care susțin chiar că persoanele de această vârstă sunt în mod deosebit apte pentru astfel de escapade deoarece tinerii sunt idealiști, au un simț încă nedezvoltat al propriei mortalități, dar au în schimb un simț al dreptății exacerbat.

Misiunea relatată pare să fi jucat un rol hotărâtor în declanșarea prăbușirii Galaadului, în condițiile în care materialul scos clandestin din țară de sora mai mică – un micropunct ascuns într-un tatuaj scarificat, ceea ce trebuie să recunosc, este un mod de transmitere a informațiilor cât se poate de inedit *(râsete)* – a dezvăluit o sumedenie de secrete personale, ducând la discreditarea mai multor demnitari de rang înalt. Menționăm aici în special o serie de comploturi organizate de anumiți Comandanți pentru a-i elimina pe alții.

Diseminarea acestor informații a dat tonul așa-numitei Epurări Ba'al, care a împuținat eșalonul superior, a slăbit regimul și a provocat un puci militar, dar și o revoltă populară. Luptele între civili și perioada de haos care au urmat au facilitat campania de sabotaje coordonată de Rezistența Zi de Mai și seria de atacuri încununate de succes din anumite regiuni ale fostelor State Unite ale Americii, cum ar fi partea muntoasă a statului Missouri, zone din jurul și din interiorul orașelor Chicago și Detroit, Utah – unde oamenii nu iertaseră masacrul comis acolo împotriva mormonilor –, Republica Texas, Alaska și cea mai mare parte a coastei de vest. Aceasta este însă o altă poveste – la reconstituirea căreia istoricii militari încă lucrează.

*

Eu mă voi concentra pe declarațiile martorilor în sine, înregistrate și transcrise cel mai probabil în folosul mișcării de Rezistență Zi de Mai. Aceste documente s-au aflat în biblioteca Universității Innu din Sheshatshiu, Labrador. Dacă nu le-a descoperit nimeni mai devreme, a fost poate și pentru că au fost etichetate ambiguu drept „Analele vasului *Nellie J. Banks:* două aventuriere”. Oricine ar fi citit în grabă numele acelor documente ar fi crezut că are de-a face cu o relatare străveche despre contrabanda cu alcool, goeleta *Nellie J. Banks* fiind celebră în contextul contrabandei cu rom de la începutul secolului XX.

De-abia când una dintre masterandele noastre, Mia Smith, aflată în căutarea unui subiect de teză, a deschis dosarul, am înțeles ce conținea cu adevărat. Când mi-a transmis materialul pentru evaluare, am fost foarte entuziasmat, cu atât mai mult cu cât relatările directe despre Galaad lipsesc aproape cu desăvârșire – în special cele despre viețile fetelor și femeilor. Era imposibil ca aceste documente să fi fost opera unor persoane analfabete.

Dar noi istoricii am învățat să ne punem la îndoială primele supoziții. Să fi fost această relatare pe două voci un fals bine realizat? O echipă de studenți s-a apucat să refacă ruta descrisă de presupusele martore – întâi au calculat traseul probabil pe hărți terestre și marine, apoi au călătorit ei înșiși pe ruta respectivă în speranța că vor descoperi indicii care există încă. Ca să facă lucrurile cât mai complicate, textele nu sunt datate. Am încredere că, dacă vreunul dintre cei prezenți aici va fi vreodată implicat într-o escapadă de acest fel, va da o mână de ajutor istoricilor din viitor consemnând luna și anul. *(Râsete)*

După mai multe fundături și o noapte petrecută în compania șobolanilor printre ruinele unei fabrici de conserve de homar din New Hampshire, echipa a intervievat o doamnă în vârstă care locuiește chiar aici în Passamaquoddy. Aceasta le-a relatat că străbunicul ei avea o poveste despre cum transporta oameni în Canada – mai ales femei – cu un pescador. Păstrase chiar și o hartă a regiunii, pe care strănepoata lui ne-a dăruit-o, motivând

că oricum avea de gând să arunce toate vechiturile ca să nu trebuiască să facă nimeni curat după moartea ei.

Vă arăt imediat o imagine cu harta.

Cu ajutorul indicatorului cu laser, voi trasa ruta pe care cele două tinere refugiate au urmat-o cel mai probabil: cu mașina până aici, cu autobuzul până aici, cu camioneta până aici, cu șalupa până aici și de aici la bordul lui *Nellie J. Banks* până pe plaja aceasta de lângă Harbourville, Nova Scoția. De aici se pare că au fost evacuate cu avionul și duse la centrul de triere și de îngrijiri medicale pentru refugiați de pe insula Campobello, în New Brunswick.

În continuare, echipa noastră de studenți a mers pe insula Campobello și acolo au vizitat casa de vacanță construită de familia lui Franklin D. Roosevelt în secolul al XIX-lea și care a adăpostit temporar centrul pentru refugiați. Dorind să elimine orice legătură cu această clădire, Galaadul dinamitase șoseaua care lega insula de Galaadul continental pentru a împiedica eventualele evadări pe uscat ale amatorilor de democrație. Edificiul a cunoscut vremuri grele, dar de atunci a fost restaurat, iar înăuntru funcționează un muzeu; din păcate, cea mai mare parte a mobilei originale a dispărut.

Cele două tinere vor fi petrecut cel puțin o săptămână în această clădire, dat fiind că, potrivit propriilor relatări, amândouă sufereau de hipotermie și expunere la frig, iar cea mai mică dintre surori, de un început de septicemie din cauza unei infecții. În timpul căutărilor în clădire, tânăra și harnica noastră echipă a descoperit o serie de incizii interesante în pervazul de lemn al unei ferestre de la etajul al doilea.

Iată-le în imagine – deși ulterior acoperite cu vopsea, acestea sunt în continuare vizibile.

Avem un *N de* la „Nicole” poate – vedeți liniuța în sus aici – și un *A* urmat de un *G*: să fie vorba de „Ada” și „Garth”? Sau poate că *A*-ul vine de la „Agnes”? Mai e și un *V*- de la „Victoria”? – puțin mai jos, aici. Și mai încolo, literele *ML,* care se referă probabil la „Mătușa Lydia” din mărturiile lor.

Cine a fost mama celor două surori vitrege? Știm că o Slujitoare fugară a acționat ca agent de teren al organizației Zi de Mai timp de mai mulți ani. După ce a scăpat din cel puțin două tentative de asasinat, a lucrat câțiva ani, beneficiind de triplă protecție, în unitatea lor de informații de lângă Barrie,

Ontario, care funcționa drept fabrică de produse din cânepă bio. Nu excludem complet ipoteza că această persoană este autoarea casetelor audio cunoscute sub numele de „Povestea Slujitoarei”, descoperite în lădița de metal; potrivit acelei relatări, naratoarea avea cel puțin doi copii. Dar concluziile pripite ne pot induce ușor în eroare, așadar, mă bazez pe viitorii cercetători că vor investiga subiectul mai îndeaproape, dacă acest lucru va fi posibil.

Pentru cei interesați – momentan, numai participanții la simpozion pot beneficia de această oportunitate, deși, în funcție de finanțare, sperăm să o facem accesibilă unui public cât mai larg –, împreună cu colegul meu, profesorul Knotly Wade, am pregătit un facsimil al celor trei serii de documente, pe care le-am intercalat într-o ordine care, din punctul nostru de vedere, reflectă logica narațiunii. Istoricul își schimbă părul, dar năravul de povestitor ba! (*Râsete*, *aplauze*.) Am numerotat părțile pentru a face mai ușoară căutarea și citarea: nu e nevoie să mai spun că originalele nu sunt numerotate. Exemplarele sunt disponibile la recepție; avem rugămintea de a nu solicita mai mult de un exemplar de persoană, căci numărul este limitat.

Bucurați-vă de călătoria în trecut și nu uitați să reflectați la sensul însemnărilor criptice de pe pervaz. Mă voi limita la a vă sugera că asocierile dintre inițiale și mai multe nume cheie din transcrierile noastre sunt cel puțin evocatoare.

*

Voi încheia cu un ultim element din acest puzzle fascinant.

În următoarea serie de imagini, veți vedea o statuie care în prezent se află într-un parc din Boston, Boston Common. Proveniența sa sugerează că nu ar data din perioada Galaadului: numele sculptorului corespunde cu al unui artist care a creat în Montreal la câteva zeci de ani după prăbușirea Galaadului, iar statuia va fi fost mutată pe amplasamentul actual la ani buni după perioada de haos care a urmat căderii Galaadului și restaurației ulterioare a Statelor Unite ale Americii.

Inscripția pare să menționeze numele principalilor actori invocați în documentele noastre. Dacă acest lucru se adeverește, cele două tinere mesagere vor fi apucat nu numai

să-și spună povestea, ci și să se reunească cu mama și tații lor și să aibă, la rândul lor, copii și nepoți.

Personal, consider această inscripție o mărturie convingătoare a autenticității transcrierilor declarațiilor celor două martore ale noastre. Se știe că memoria colectivă este imperfectă și că mare parte din trecut se scufundă într-un ocean al timpului fără a mai ieși vreodată la suprafață; dar, când și când, apele se despart permițându-ne să zărim comoara ascunsă, fie și numai timp de o clipă. Deși istoria abundă de nuanțe, iar noi istoricii nu putem visa vreodată la unanimitate, am încredere că veți fi de acord cu mine, măcar în cazul de față.

După cum puteți vedea, statuia înfățișează o tânără îmbrăcată în uniforma de Perlă: observați boneta, șiragul de perle și rucsacul. În mână ține un buchet de flori mici pe care specialistul nostru în etnobotanică le-a identificat drept flori de nu-mă-uita; pe umărul său drept stau două păsări din familia porumbelului sau a turturelei, se pare.

Iată inscripția. Literele au fost afectate de trecerea timpului și se pot distinge cu greu în imagine, drept urmare mi-am permis să transcriu inscripția pentru dumneavoastră. Iat-o. Și cu această ultimă remarcă, îmi voi încheia prezentarea.

ÎN AMINTIREA
BECKĂI, MĂTUȘA IMMORTELLE
ACEST MEMORIAL A FOST RIDICAT DE SURORILE EI,
AGNES ȘI NICOLE,
ALĂTURI DE MAMA, CEI DOI TAȚI AI LOR,
COPIII ȘI NEPOȚII LOR.
ȘI CA O RECUNOAȘTERE A SERVICIILOR
NEPREȚUITE ADUSE DE M. L.
CĂCI PĂSĂRILE CERULUI POT DUCE CUVÂNTUL
ȘI NEAMUL CELOR ÎNARIPATE SĂ DEA VORBA
TA PE FAȚĂ.
IUBIREA CA MOARTEA E DE TARE.

Mulțumiri

Testamentele au fost scrise în multiple locuri: în vagonul panoramic al unui tren blocat pe o linie secundară din cauza unei alunecări de pământ, la bordul mai multor vapoare, în mai multe camere de hotel, în mijlocul unei păduri, în centrul unui oraș, pe bănci în parcuri și în cafenele, din cuvinte notate pe proverbialul șervețel, în caiete și pe un laptop. Alunecarea de pământ nu a depins de mine, la fel ca și o parte din celelalte întâmplări care au afectat locurile în care am scris. Altele au fost întru totul din vina mea.

Dar înainte ca eu să pun efectiv cuvintele pe pagină, *Testamentele* au fost scrise parțial în mințile cititorilor cărții care le-a precedat, *Povestea Slujitoarei,* cititori care nu au încetat să întrebe ce se întâmplă după finalul acelui roman. Treizeci și cinci de ani e o perioadă lungă în care să reflectezi la posibile răspunsuri, iar acestea s-au schimbat pe măsură ce societatea însăși evolua și o parte din ipoteze deveneau realitate. Cetățenii a numeroase țări, inclusiv ai Statelor Unite, sunt supuși astăzi mai multor tensiuni decât acum treizeci de ani.

O întrebare în legătură cu *Povestea Slujitoarei* continua să revină: cum s-a prăbușit Galaadul? *Testamentele* se vor un răspuns la această întrebare. Regimurile totalitare se pot prăbuși din interior *în cazul* în care eșuează în a-și îndeplini promisiunile care le-au adus la putere; sau pot fi atacate din exterior; sau ambele. Nu există formule sigure, dat fiind că puține lucruri în istorie sunt inevitabile.

*

Vreau să le mulțumesc în primul rând cititorilor *Poveștii Slujitoarei:* interesul și curiozitatea lor m-au inspirat. Și multe mulțumiri echipei numeroase de la MGM și Hulu, care a făcut posibilă adaptarea cărții într-un serial de televiziune captivant, superb realizat și multiplu premiat: lui Steve Stark, Warren Littlefield și Daniel Wilson pe partea de producție; producătorului executiv al serialului, Bruce Miller, și excelentei sale echipe de scenariști; regizorilor talentați; și incredibilei distribuții, pentru care nu a fost doar un serial între multe altele: Elisabeth Moss, Ann Dowd, Samira Wiley, Joseph Fiennes,

Yvonne Strahovski, Alexis Bledel, Amanda Brugel, Max Minghella și mulți, mulți alții. Serialul de televiziune a respectat una dintre axiomele romanului: nu va fi inclus niciun eveniment care să nu aibă un precedent în istoria umanității.

Orice carte publicată este un efort colectiv, iar mulțumirile merg către gașca pestriță de editori și de primi cititori de pe ambele maluri ale Atlanticului care au contribuit la acest experiment mental în nenumărate feluri, de la *Ador chestia asta!* până la *Asta n-o să treacă niciodată!* sau *Nu înțeleg, trebuie dezvoltat.* Din acest grup fac parte, fără a se limita la aceștia: Becky Hardie de la Chatto/Penguin Random House U.K.; Louise Dennys și Martha Kanya-Forstner de la Penguin Random House Canada; Nan Talese și Luann Walther de la Penguin Random House U.S.; intransigenta Jess Atwood Gibson; și Heather Sangster de la Strong Finish, redactorul pasionat care ia textul la puricat până nu mai rămân greșeli nici de sământă. Și mulțumesc echipelor de corectură și producție conduse de Lydia Buechler și Lorraine Hyland la Penguin Random House U.S., respectiv Kimberlee Hesas la Penguin Random House Canada.

Le mulțumesc și lui Todd Doughty și Suzannei Herz de la Penguin Random House U.S.; lui Jared Bland și Ashley Dunn de la Penguin Random House Canada; și lui Fran Owen, Mari Yamazaki și Chloe Healy de la Penguin Random House U.K.

Agenților mei Phoebe Larmore și Vivienne Schuster, acum ieșite la pensie; Karolinei Sutton și lui Caitlin Leydon, Claire Nozieres, Sophie Baker și Jodi Fabbri de la Curtis Brown; lui Alex Fane, David Sabel și echipei de la Fane Productions; și lui Ron Bernstein de la ICM.

La secțiunea servicii speciale: lui Scott Griffin, consilierul meu în materie de navigație; lui Oberon Zeii Ravenheart și Kirsten Johnsen; Miei Smith, al cărei nume apare în text în urma unei licitații în beneficiul asociației caritabile Freedom from Torture; și mai multor membri ai rezistenței franceze, poloneze și olandeze din timpul celui de-al Doilea Război Mondial pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor. Personajul Ada a fost botezat după mătușa mea prin alianță, Ada Bower Atwood Brannen, care a fost una dintre primele femei ghizi de vânătoare și pescuit din Nova Scoția.

Celor care mă țin în mișcare orice-ar fi și-mi reamintesc *în ce dată suntem*, printre care Lucia Cino de la O.W. Toad Limited și

Penny Kavanaugh; lui V.J. Bauer care concepe și menține site-ul web; lui Ruth Atwood și Ralph Siferd; lui Evelyn Heskin; lui Mike Stoyan și Sheldon Shoib, lui Donald Bennett, Bob Clark și Dave Cole.

Lui Coleen Quinn care se asigură că ies din „bârlogul scriitorului” și călătoresc; lui Xiaolan Zhao și Vicky Dong; lui Matthew Gibson, mare meșter reparator; și lui Terry Carman și Shock Doctors, pentru că țin luminile aprinse.

Ca de fiecare dată, lui Graeme Gibson, partenerul meu în multe aventuri ciudate și minunate de aproape cincizeci de ani.